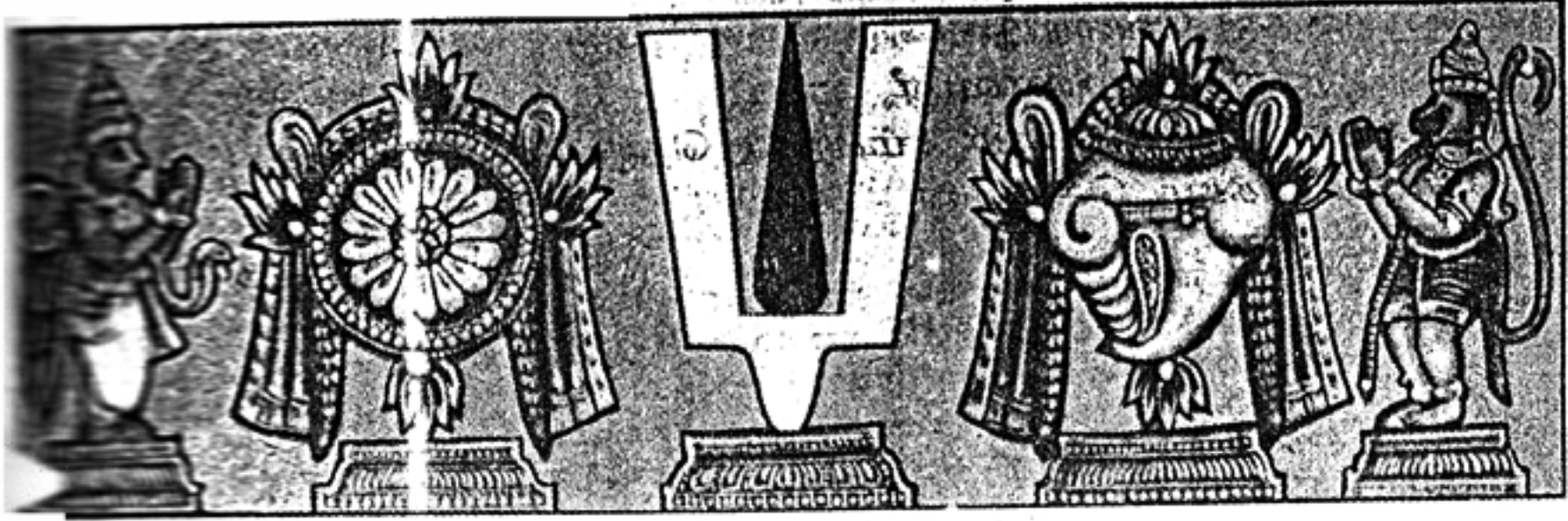


ஸ்ரீ: 2000

2000/2000



ஸ்ரீரஸ்து

மயர்வறமதி, ல ம்ருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

## முதலாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய ஸ்ரீபெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி

இதற்கு

பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்த

## வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித் தெழுதப்பட்ட  
ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்.

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டு  
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்  
ஸ்ரீஸுதர்சன முக்ராக்ஷரசாலையில்  
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சீபுரம்

1909

மறுபதிப்பு

யுவ ஆண்டு (1995)

வெளியீடு:

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

சென்னை - 24

விலை - ரூ.150/-

மறுபதிப்பு - 1995

காப்பிகள் - 1000

வெளியீடு

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

8, (இரண்டாம் மாடி) மேயர் சம்பந்தம் தெரு,  
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024.

தபால் செலவு தனி

விலை: ரூ.150.00

**Printed at:**

Sri Vidya Prints,

12-A, Ellai Muthamman Koil St.,

Vadapalani, Madras - 600 026.

ஆத்யன்ய ந: குலபதேர்வகுளாமி,ராமம்  
ஸ்ரீமத் தத்யங்க,ரியுக,ளம் ப்ரணமாமி மூர்த,நா ||

ஆழ்வார்க் உடையவ் தவியன்

(ஸ்ரீ பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது)

भूतः ; सरस-महदाह्वय-भट्टनाथ-श्रीभक्तिसार-कुलशेखर-योगिवाहान् ।  
भकाह्निरेणु-परकाल-यतीन्द्रमिश्रान् श्रीमत्पराङ्मुनिं प्रणतोऽसि नित्यम् ॥

பூ,தம் ; ஸரஸ்ய மஹத,ஹ்வய ப,ட்டநாத, -  
ஸ்ரீப,க்திலார குலசேக,ர யோகி,வாஹாந் ।  
ப,க்தாங்க,ரிரேணு பரகால யதிந்த,ரமிஸ்ரந்  
ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிம் ப்ரணதோடஸமி நித்யம் ॥

ஆழ்வார்க் அருளிச்செய்த நாலாயிர திவ்ய ப்ரபத்தங்கூம்  
மு த ல ா யி ர ம்

திருப்புகைண்டு பெரியாழ்வார்க்திருமொழிகளின் தவியன்கள்

1. நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது

गुरुमुखमनधीत्य प्राह वेदानशेषान् नरपतिपरिकल्पन् शुष्कमादातुकामः ।  
अश्रममरवन्धं रङ्गनाथस्य साधात् दिक्कुलतिलकं तं विष्णुचित्तं नमामि ॥

கு,குமுக,மநதி,தய ப்ராஹ வேத,நசேஷாந்  
நரபதிபரி,கல்ப,தம் ஸ,ஸ்கமா,த,த,காம: ।  
ஸ்வஸ,ரமமரவந்த,யம் ரங்க,நாத,ஸ்ய ஸாக,ஷாத்  
த்,விஷ்ணு,குல,திலகம் தம் விஷ்ணு,சி,த,தம் நமாமி ॥

2, 3. பாண்டியபட்டர் அருளிச்செய்தவை  
இருவிசைப் தேவியை வெண்பா

மின்னாத்தமதிளமுழ வில்லிபுத்தூரென்று\* ஒருகால்  
சொன்னார்கழற்கமலம்சூடினும்\*—முன்னாள்  
கிழியறுத்தாளென்றுரைத்தோம், \* / கிழமைமீளிற்சேரும்  
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே ! வந்து.

பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டர்பிரான்வந்தாளென்று \*  
ஈண்டியசங்கீர்த்தென்தாத \*—வேண்டிய  
வேதங்களோடு விரைந்துகிழியறுத்தான் \*  
பாதங்களையாமுடையபற்று.

பெரியாழ்வார்க் திருவடிகளே சரணம்.

(பா)ஸரஸ்ச (பா)'கீழ்மைமீளிச்சேரும்' தீ(பா)'மடுத்தாத'எடுத்தோத'அடுத்தாத'

ஸ்ரீ:  
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:



## பொதுத்தனியன்கள்

மணவாளமாமுனிகள் தனியன்

(அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது)

श्रीशैलेशंदयापालं धीभक्त्यादिगुणार्णवम्।

यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

ஸ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி, கு, ணர்ணவம் |  
யதீந்த், ரப்ரவணம் வந்தே, ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ||

குருபரம்பரையின் தனியன்

(கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

लक्ष्मीनाथसमारम्भां नाथयामुनमध्यमाम्।

असदाचार्यपर्यन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम् ॥

லக்ஷ்மீநாத, ஸமாரம்ப, ாம் நாத, யாமுநமத, யமாம் |  
அஸ்மத, ாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே, கு, ருபரம்பாாம் ||

எம்பெருமானு் தனியன்

(கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

यो नित्यमच्युतपदाम्बुजयुग्मरुक्मव्यामोहतस्तदितराणि तृणाय मेने।

असद्गुरोर्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

யோ நித்யமச்ச்யுத பத, ாம்பு, ஜயுக், மருக்ம-  
வ்யாமோஹதஸ்ததி, தராணி த்ருணாய மேநே |  
அஸ்மத, கு, ரோர் ப, க, வதோடஸ்ய த, யைகஸிந்தே, ா:  
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே ||

நம்மாழ்வார் தனியன்

(ஆனவந்தார் அருளிச்செய்தது)

माता पिता युवतयस्तनया विभूतिस्सर्वे यदेव नियमेन मदन्वयानाम्।

आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमत्तदङ्घ्रियुगलं प्रणमामि मूर्धा ॥

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூ, தி:  
ஸர்வம் யதே, வ நி, யமேந மத, ந்வயாநாம் |



தன்னிடம் இருப்பதைக் காட்ட, அவையே இவருக்கு மேன்மேலும் புகழ்தை விளக்கையாலே, அவற்றுக்கும் சேர்த்து முதலிரண்டு பாசுரங்களில் மங்களாஸானம் செய்தார். இப்படித் தாம் ஒருவராகப் பல்லாண்டு பாடியதில் திருப்புகைகளாமல், தம்மைப்போன்ற அன்புப்போலுணர்வோர் சேர்த்துக்கொண்டும், ஐஸ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளைத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொண்டும் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடியபடிபை மேல் ஒன்பது பாசுரங்களாலே, காட்டிப் பரமபதத்திலும் பல்லாண்டு பாடுவதே பரமபுலமாகும் என்று பயன்சொல்லி, "திருப்பல்லாண்டு" என்னும் திவ்யப்பந்தத்தைத் தலைகட்டினார். இவருடைய பொங்கும் பரிவைக்கண்ட எம்பெருமானும் இவருக்குப் "பெரியாழ்வார்" என்னும் பட்டம் சூட்டி மறைந்தருளினான்.

அதற்குப்பின் ஆழ்வார் "எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸானம் செய்துகொண்டு அவனுக்காகவும் அவன் அடியார்களுக்காகவும் வாழ்க்கை நடத்துவதே, அவனருளாலே மறுமையில் பேறு பெறுவதற்குத் தலைசிறந்த வழியாகும்" என்னும் திருப்பல்லாண்டின் ஸாரார்த்தத்தை வல்லபதேவனுக்கு உபதேசித்து அவனைத் திருத்திப் பணிகொண்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு எழுந்தருளி, பொற்குழியிலுள்ள பெரும் தளத்தைக்கொண்டு, வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கு அரிய பெரிய திருப்பணிகளைச் செய்கித்துத் தான் ஏற்கனவே செய்துவந்த திருந்தவ கைங்கரியத்தைத் தொடர்ந்து செய்வராய், தினந்தோறும் வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குத் திருமாலை கட்டி ஸமர்ப்பித்து வந்தார். அப்போது தாம் மிகவும் ஈடுபட்ட திருஷ்ணுவதாரத்தை, அவதாரம் தொடங்கி, பூல்பலிகளை ஒன்றும் விடாமலும், மற்ற ஆணத்தொழில்களையும், விந்தாரமாக அதுபுலிக்கும் பெரியாழ்வார் திருமொழியையும் அதுகூறலித்தார். இப்படித் திருஷ்ண குணசேஷ்டதங்களை யிராதா பூவணியிலே ஒன்றுவிடாமல் அதுபுலிக்கையாலே "போகத்தில் வழுவாத புதுவைபரிகோன்" என்று பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளை யான ஆண்டாளாலும் புகழ்ப்பெற்றார். திருப்பல்லாண்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் மூலமாகவும் - பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளையும், அவருடைய வ்யாக்யானத்தில் லோபம் அடைந்த முதலான பத்து (நானூறு) பாசுரங்களுக்கு மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானங்களின் மூலமாகவும், மாமுனிகளின் ஆசாரியான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு அருளிச்செய்த ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யானத்தின் மூலமாகவும் பெரியாழ்வார் உலகுப்ப அருளிச்செய்த இப்பிரபந்தங்களின் பொருளை ஈம் உணரலாம்.

இப்படிப் பிரபந்தங்களால் உலகுக்கு உபகரித்ததோடு நில்லாமல், "ஒருமகள் தன்னையுடையேன்" என்று தாமே அருளிச்செய்த சீதியில் ஆண்டாளை வளர்த்து, அவள் திருப்பாவை நாச்சியார் திருமொழிகளை உலகுப்பப் பாடுவதற்கும் காரணமாக இருந்து, அவளை அரங்கனுக்கே அப்பணித்த பெருமையை ஆண்டாள் வைபுவத்திலே ன்ணலாம். இப்படிப் பல மறைபாசுரங்களைச் செய்த ஆழ்வார் தாம் மிகவும் ஈடுபட்ட திருமொழிக்குச்சாலைபிவையே சரமகாலத்தில் வாழ்ந்து அங்கேயே திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

பெரியாழ்வார் வைபவம் நிறைவுற்றது.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே ஈரணம்.



### பெரியாழ்வார் வைபவம்

ஒதாதவைபாய், தேவலோகம் முதலான உலகங்களில் ஈடையாடுபவைபான அந்த வேதவாக்கியங்களையும் 'சாரங்கம் உதைத்த சரமழைபோலே' பொழிந்து, பரதவிரிணயம் செய்து, எல்லா விதவாக்கியங்களையும் வெற்றிகொண்டார். அவர் வெற்றிகொண்ட முறை—பல்லாயிரக்கணக்கான பக்கங்கள்கொண்ட "விஷ்ணுசித்த விஜயம்" என்னும் க்ரந்தத்திலே எந்தையாராலும் நம்மாலும் இன்றுள்ள ப்ரதி பகடிகள் வாய்திறக்கவொண்ணாதபடி ஓரளவுக்குப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. இது கொண்டு பெரியாழ்வார் அன்று தீவிராட்டிய விஷ்ணுபரதவம் இன்றுவரை அசைக்க முடியாததாய் விளங்குவதை அனைவரும் உணர்வாம். நிற்க;

பல்லாயிரக்கணக்கான வேதவாக்கியங்களைக்கொண்டும், எம்ருதி இநிஹாணம் புராணம் முதலான ப்ரமாணங்களைக்கொண்டும் எதிரிட்ட விதவாக்கிகள் தாங்களே இசைந்து தீரவேண்டும்படி, பெரியாழ்வார் 'ஸ்ரீமந்நாராயணே பரம்பொருள்' என்று நினைபித்தவுடன் விதவாசுல்கமாக (வெற்றிகொள்பவருக்குப் பரிசாக) கல்தோரணத்திற் கட்டப்பட்டிருந்த பொற்சிழி, 'இவருடைய வெற்றி பரம்பொருளாலும் இசையப் பெற்றது' என்று விளங்கும்படி இவர் முன்னே தானே தாமவிரிந்து வந்தது. ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய கருணைபக்கண்டு உகந்து "விரைந்து கிழியறத் தான்" என்று தலியலில் அறுவந்திக்கப்பட்டபடியே அந்தப் பொற்சிழியை அறுத்துக்கொண்டருவினார்.

இதைக்கண்ட விதவாக்களும் அரசனும் மற்றவர்களும் பெருகியப்புற்று இவர் திருவடிகளில் பணிந்து வணங்கினர். ஸ்ரீவல்லபதேவன் ஆழ்வாரைத் தன் பட்டத்து பாணமேலேற்றி "வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தர் வந்தார்" "மெய்க்நாவன் வந்தார்" "மெய்யடியார் வந்தார்" முதலான விருதுகளை ஊதித் திருச்சின்னம்பணிமாற, தானே முன்னின்று விஷ்ணுசித்தரை ககீவலம் வரச்செய்தான். விதவாக்கள் அனைவரும் தங்களுக்கு விஷ்ணுசித்தரே தலைவர் என்பது தோற்றப் 'பட்டப்பிரை' என்று அவருக்குத் திருநாமம் சாத்திக்கொண்டாடிக்குடை, கொடி, சாமரம் திருஆலவட்டம் (விசிறி) முதலானவற்றைத் தாங்களே பணிமாறிக்கொண்டு உடவந்தனர். இப்படி ஆழ்வார் ககீவலம் வருகையில், தனபனின் சிறப்பைக் காணவந்த தக்தைபோலே கருடாருடனாய், சங்கச்சுத்தராய், ஸ்ரீபுமி னமேதனாய், வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கான ஸ்ரீமந்நாராயணன், பிரமன் சிவன் முதலான எல்லா தேவதை களும் துதித்துநிற்க, பூமிபிஹுள்ள அனைவரும் காணும்படி ஆகாயத்திலே தோன்றினார். எம்பெருமானுடைய தீர்ப்பைக் கருபையாலே மயர்வற மதிலைம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வாரும் "காலாதீதமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இவ்வள்து, காலாதீதமான இவ்விருந்தருமாளுலத்திலே கல்பாணகுணங்களுடன் உடிய ருபத்துடன் கொள்ளிக் கண்ணக்களும் காணும்படி வந்திருப்பதால் அதற்கு என்ன தீங்கு வருமோ?" என்று வயிறு பிடித்து, மென்மேலே பறத்ததைப் பெருக்கிக்கொண்டு "பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு, பலகொடி தூராயிரம்" என்று தொடங்கி, பட்டத்துபாணியின்மேலிட்டிருந்த இரு மணிகளையே தாளமாகக்கொண்டு திருப்பல்லாண்டு பாடத்தொடங்கினார். இவருடைய ப்யம் நீங்குவதற்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய மல்லாண்ட திண்டோள், வடிவழகு, அனூராதக்கரைக்கொன்ற திருவடிகள், மங்கலங்களுக்கெல்லாம் காரணமான பெரியபிராட்டியார், சங்கச்சுத்தர்கள் முதலானவை

2

7 திழிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் \*  
கோயிற்பொறியாலே ஒற்றுண்டு நின்று குடி குடி ஆட்செய்கின்றோம் \*  
மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயித்தோளும் பொழிகுருதி  
பாய \* சுழற்றிய ஆழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. 7.

8 † நெய்யிடைநல்லதோர்சோறும் நியதமும் அத் தாணிச் சேவகமும் \*  
கையடைக்காய்க்கழுத்துக்குப்பூண்டு காதுக்குக்குண்டலமும் \*  
மெய்யிடநல்லதோர்சாந்தமும் தந்து என்னை வெள்ளியிராக்கவல்ல \*  
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. 8.

9 உடுத்துக்களைந்த ! நின்றிதகவாடையுதித்தாக் கலத்ததுண்டு \*  
தொடுத்ததுழாய்மலர்சூடிக்களைந்தன சூடும் இத்தொண்டர்களோம் \*  
விடுத்திசைக்கருமத்திருத்தித் திருவோணத்திருவிழவில் \*  
படுத்தபைநாகனைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. 9.

10 எந்நாள் எம்பெருமான் உள்தளக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட  
அந்நாளே \* அடியோங்களடிக்குடி ல் விடுபெற்று உய்ந்ததுகான் \*  
செந்நாள்தோற்றித் திருமதுரையுள்ளிலைகுனித்து \* ஐந்தலைய  
பைநாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே ! உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுவனே. 10.

11 அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் \* அபிமானதுங்கள்  
செல்வனைப்போலத் திருமலை ! நானும் உன்குப்பழவடியேன் \*  
நல்வகையால் நமோநாராயணவென்று நாமம்பலபரவி \*  
பல்வகையாலும் பவித்திரனே ! உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுவனே. 11.

12 பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப்பரமேட்டியை \* சார்ங்கமென்னும்  
வில்லாண்டான்தனை வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல் \*  
நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணவென்று \*  
பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே. 12.

அபுலரவு :— பல் அடி வாழ ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெய் உடுத்து எந்நாள்  
அல்வழக்கு பல்லாண்டு வண்ணம்.

[ஆதிகூறுதும், அகந்தரம் கூறுமின், அண்டம்என்மின், எந்தைபாடுதும்,  
தீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.]

பெரிபாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

† 'நெய்யெடை' என்பார். 'நெய்யடை' என்றும் பாடம். † 'நன்' என்றும் கூறுவர்.

ஸ்ரீ:  
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:  
பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த  
திருப்பல்லாண்டு  
—•••—  
காப்பு  
குறள் வெண்செந்துறை

1. ✠ பல்லாண்டுபல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு \*  
‡ பலகோடி நூறாயிரம்  
மல்லாண்டதின்னதோள்மணிவண்ணா! \* உள்  
/ செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு. 1.
2. ✠ அடியோமோடும்நின்றோடும் பிரிவின்றி ஆயிரம்பல்லாண்டு \*  
வடிவாய்நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு \*  
வடிவாச்சோதிவலத்துறையும் கடராழியும்பல்லாண்டு \*  
படைபோர்புக்குமுழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே. 2.
3. வாழாட்பட்டுநின்றீருள்ரீரேல் வந்துமண்ணும்மணமும்கொண்டின் \*  
கூழாட்பட்டுநின்றீர்களை எங்கள்குழுவினில்புகுதலொட்டோம் \*  
ஏழாட்காலும்பழிப்பிலோம்நாங்கள் இராக்கதர்வாழ்இலங்கை \*  
பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. 3.
4. ஏடுநிலத்தில்துவதன்முன்னம்வந்து எங்கள்குழாம்புகுந்து \*  
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்துஒலைக்கூடுமினோ \*  
நாடும்நகரமும்நன்கறிய நமோநாராயணயவென்று \*  
பாடுமனமுடையத்தருள்ரீர்! வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே. 4.
5. அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாடி அகரிராக்கதரை \*  
‡ இண்டக்குலத்தைதாடுத்துக்களைந்த இருமகேசன்தனக்கு \*  
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்! வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம்சொல்லி \*  
பண்டக்குலத்தைத்தவிர்ந்து பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே. 5.
6. எந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதம்முத்தப்பன் ஏழ்படிகால்தொடக்கி \*  
வந்துவழிவழி ஆட்செய்கின்றோம் \* திருவோணத்திருவிழவில்  
அந்தியம்போதிலரியுருவாகி அரியையழித்தவனை \*  
பந்தனேதீர்ப்பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்றுபாடுதுமே. 6.

‡ முதலிரண்டு பாசுரங்களும் தனித்தனி வெவ்வேறாயினும் பொருட்சேர்த்தி யால் இவற்றை ஒரு பாசுரம்போலே ஸேவிப்பது ஸம்பந்தாயம்.

✠ \* இக்நூல் முழுவதிலும்—இருமுறை ஸேவிக்கவேண்டிய பாசுரங்கள் ✠ இக்குறியாலும், திறத்தவேண்டிய இடங்கள் \* இக்குறியாலும் குறிக்கப்படும்.

‡ (பா) 'பலகோடி நூறாயிரம்' / (பா) 'சேவடி'

‡ (பா) 'இண்டக்குலத்தை' (பா) = பாடபேதம்...



ஸ்ரீ  
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்  
பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி.

அ		ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய	66
அக்கரையென்னும்	526	ஆநிரைமேய்க்க நீபோது	162
அக்காக்காய் நம்பிக்கு	166	ஆமையாய்க் கங்கையாய்	463
அங்கமலக்கண்ணன்றன்னை	207	ஆமையின் முதுகத்திடை	387
அங்கமலப் போதகத்தில்	116	ஆயர் குலத்தினில்	75
அங்கம்விட்டவையைந்தும்	404	ஆயிரந்தோள் பரப்பி	375
அங்கொரு கூறை	411	ஆய்ச்சியர் சேரியளைதயிர	203
அஞ்சனவண்ணனை	220	ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிராள்	94
அஞ்சுடராழியுள்	235	ஆலத்திலையான்	157
அடைந்திட்டமரர்கள்	65	ஆற்றிலிருந்து	198
அட்டுக்குவி சோறு	255	ஆனாயர் கூடி	355
அண்டத்தமரர்கள் சூழ	171	இ	
அண்டத்தமரர் பெருமான்	301	இடவணரை யிடத்தோளோடு	271
அதிருங்கடல் நிறவண்ணனை	16	இந்திரனோடு பிரமன்	173
அதிர்முக முடைய	423	இமையவரிறுமாந்து	425
அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி	108	இருக்கொடு நீர்சங்கில்	182
அம்மைத்தடங்கண்	259	இருங்கைமதகளிறு	15
அரவணையா யாயரேறே	109	இருட்டில்பிறந்து போய்	100
அரவத்தமளியினோடும்	517	இருமலைபோலெதிரந்த மல்லர்	115
அரவில் பள்ளிகொண்டு	267	இன்பமதனை யுயர்த்தாய்	181
அலம்பா வெருட்டா	350	உ	
அல்லியம் பூமலர்க்கோதாய	325	உச்சியிலெண்ணெயும்	413
அவ்வவ்விடம்புக்கு	223	உடையார் கனமணியோடு	28
அழகியபைம்பொள்ளின்	25	உத்தியெழுந்த	149
அழகியவாயில்	38	உய்யவுலகு படைத்து	44
அளந்திட்ட தூணை	65	உரகமெல்லணையான்	385
அளந்தன்பாலும்	544	உரம்பற்றியிரணியனை	469
அன்றுவயிற்றில் கிடந்திருந்தே	529	உருப்பிணி நங்கை தன்னை	364
அன்னம் மீனூருவும்	56	உருப்பிணி நங்கையை	309
ஆ		உழந்தாள் நறுநெய்	13
ஆசைவாய்ச் சென்ற	399	உழுவதோர் படையும்	425

உறகலுறகலுறகல்	516	ஒற்றைவிடையனும்	481
உறியைமுற்றத்துருட்டி	5	ஒன்றுமதி வொன்றில்லாத	296
உற்றவுறுபிணிநோய்காள்	512	ஒன்றேயுரைப்பான்	155
உனக்குப்பணி செய்திருக்கும்	521	ஓ	
உன்னுடைய விக்ரமம்	540	ஓடவோடக் கிண்கிணிகள்	117
உன்னையு மொக்கலையில்	52	ஓடுவார் விழுவார்	3
உள்		ஓதக்கடலில்	31
உள்ததைக் குழியில்	417	க	
எ		கச்சொடு பொற்கரிசை	5
எட்டுத்திசையும்	361	கஞ்சனும் காளியனும்	365
எண்ணெய்க்குடத்தை	139	கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல்	179
எத்தனைகாலமும்	527	கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த	137
எந்தொண்டை வாய்ச்சிங்கம்	20	கஞ்சன்றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட	111
எம்மனாவென்குல தெய்வமே	535	கடல்கடைந்து	536
எரிசிதறுஞ் சரத்தால்	373	கடியார் பொழிலணி	232
எருதுகளோடு பொருதி	166	கடுவாய்ச்சின வெங்கண்	259
எருத்துக்கொடி யுடையானும்	524	கண்டகடலும்	84
எல்லையில் வாசல்	479	கண்டார்பழியாமே	151
எழிலார் திருமார்வுக்கு	30	கண்ணா நான்முகனை	499
என்குற்றமெயென்று	127	கண்ணில் மணல்கொடு	177
என்சிறுக் குட்டன்	36	கண்ணைக்குளிரக் கலந்து	131
என் தம்பிரானார்	29	கதிராயிரமரவி	338
என் வில்வலிகண்டு	308	கத்தக்கதித்துக் கிடந்த	88
என்று மெனக்கினியானை	228	கரியமுதில் புரைமேனி	348
என்னாதன் தேவிக்கு	306	கருங்கண்டோகை	280
என்னிதுமாயம்	83	கரும்பார் நீள்வயல்	213
ஏ		கருவுடைமேகங்கள்	163
ஏதங்களாயின வெல்லாம்	514	கருளுடைய பொழில்மருதும்	455
ஏவிறுச் செய்வான்	357	கலக்கிய மாமனத்தனளாய்	326
ஏழைபேதையோர்	286	கழன்மன்னர் குழ	80
ஐ		களிசச்சகடு மருதும்	180
ஐயபுமுதி யுடம்பளைந்து	283	கறந்த நற்பாலுந்தயிரும்	140
ஓ		கறுத்திட்டெதிர் நின்ற	154
ஒருகாவில் சங்கு	71	கற்பகக்காவு கருதிய	93
ஒருமகள் தன்னையுடையேன்	299	கற்றினம் மேய்த்து	147
ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன்	355	கனங்குழையாள் பொருட்டா	371

கன்றினைவாலோலைகட்டி	140	குழலிருண்டு கருண்டு	280
கன்றுகளில்லம் புகுந்து	175	குறட்பிரமசாரியாய்	466
கன்றுகளோடச் செவியில்	135	குறுகாதமன்னரை	359
கன்னலிட்டு கத்தோடு	194	குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கி	381
கன்னல் குடந்திறந்தால்	70	குன்றாடுகொழுமுடில்போல்	447
கன்னி நன் மாமதிள் சூழ்தரு	230	குன்றெடுத்தாநிறை காத்தவாயா	488
கா		குன்றெடுத்தாநிறை	245
காசின்வாய்க்கரம்விறிகிலும்	396	கூ	
காகங்கறையுடைக்கூறைக்கும்	410	கூடிக்கூடியுற்றார்களிருந்து	406
காடுகளுடுபோய்	231	கூன்தொழுத்தை	439
காதம்பலவுந்திரிந்த	523	கூ	
காமர்தாதைகருதலர்	504	கூசவனேயிங்கே	193
காயமலர்நிறவா	50	கூட்டறியாதன	237
காயுநீர்புக்கு	99	கூ	
காரார்மேளிநிறத் தெம்பிரானை	218	கூத்தலத்துள்ளமாடழிய	291
காரிகையார்க்கு முனக்கும்	129	கூந்நாகத்திடர்கடிந்த	473
கார்மலிமேளிநிறத்து	142	கூயங்காலும்	6
காலுமெழா	523	கூ	
காளியன்பொய்கைகலங்க	316	கூங்குங்குடந்தையும்	153
காறைபூணும் கண்ணாடி	290	கூங்கைச்சிறுவரை யென்னும்	513
கானார்நறுந்துழாய்	32	கூங்கைவன் கூனிசொல்	104
கூ		கூடியேறு செந்தாமரை	266
கூடக்கில் தொடட்டில்	88	கூண்டதானூறி	5
கூண்டிணிகட்டி	88	கூண்டல்வண்ணாவிங்கே	188
கூழ்க்கில் குடிமன்னர்	148	கூம்பினார்பொழில்வாய்	394
கூ		கூலையானை கூம்புபறித்து	341
கூழலிலகரர்களை	442	கூழுப்புடைய செழுங்குருதி	443
கூ		கூ	
கூடங்களுடுத்து	168	கூ	
கூடியில்பிறந்தவர் செய்யும்	302	கூட்டுமண்கூண்டு	374
கூடையுஞ் செருப்பும்	227	கூவரியினுருவம்	45
கூண்டலந்தாழ	200	கூ	
கூமரிமணம் செய்துகூண்டு	297	கூ	
கூம்மாயத்தொடு வெண்ணெய்	210	கூக்கரைக்கையன்	38
கூரக்கினத்தாலே	63	கூங்கின்வலம்புரியும்	29
கூருந்தமொன்றொசித்தானொடும்	390	கூத்திரமேந்தி	91
		கூலமாழுடில்பல்கண	263

சலம்பொதியுடம்பில்	422
சழங்குநாக்கொடு	494
சு	
சாமிடித்தென்னை	478
சாலப்பன்னிரைப்பின்னே	248
சு	
சித்திரகுத்தனெழுத்தால்	508
சித்திரகூடத்திருப்ப	331
சிந்தப்புடைத்து	360
சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு	250
சிந்துரமில்ங்க	247
சிறியனென்றென்னினஞ்சிங்க	40
சிறுவிரல்கள் தடவி	278
சீ	
சீதக்கடலுள்	10
சீதநீர்புடைகுழ	397
சீமாலிகனவனோடு	169
சீயினாற்சிறந்து	400
சீரணிமால்திருநாமமே	418
சீரொன்றுதூதாய்	156
சீலைக்குதம்பை	229
சு	
சுகரிகையுந்தெறி வில்லும்	243
சுருப்பார்சூழலியசோதை	25
சுற்றிநின்றாயர்	246
சுற்றுமொளிவட்டம்	37
செ	
செக்கரிடைநுளி	68
செங்கமலக்கழலில்	55
செங்கமலப் பூவில்	77
செஞ்சொல்மறைப்பொருள்	485
சென்பகமல்லிகை	172
செத்துப்போவதோர்	409
செந்நெலரிசி	192
செந்நெலார்வயல்குழ	9
செப்பாடுடைய	261

செப்பிளமென்முலை	102
செப்போதுமென்முலை	176
செம்பெருந்துடங்கள் ணன்	276
செருவானும்புள்ளாளன்	471
சென்றுலகங்குடைந்தாடும்	530
சென்னியோங்கு	532
சே	
சேப்பூண்டசாடுசிதறி	101
சொ	
சொல்லிலரசிப்படுதி	195
சோ	
சோத்தம்பிரானென்று	124
சோர்வினால் பொருள்வைத்த	401
சூ	
சூலமுற்றுமுண்டாலிலை	293
த	
தக்கார்மிக்கார்களை	352
தங்கையை மூக்கும்	420
தடம்படுதாமரை	200
தடவரைவாய் மிளிர்ந்து	547
தண்டொடு சக்கரம்	39
தன்னெனவிலலை	484
தத்துக்கொண்டாள் கொலோ	103
தந்தம்மக்கனமுது	111
தம்மாமன் தத்தகோபாலன்	299
தலைப்பெய்துகுமுறி	426
தழைகளுத்தொங்கலும்	241
தள்ளித்தளர்நடையிட்டு	203
தன்முகத்துச்சுட்டி	35
தன்னடியார் திறத்தகத்து	453
தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு	208
தூ	
தாய்மார் மோர்விற்க	216
தாரித்து நூற்றுவர்	61
தார்க்கினந்தம்பிக்கு	317
தாழியில் வெண்ணெய்	41

தாழை தண்ணாம்பல்	205
து	
திக்குநிறைபுகழாளன்	335
திண்ணக்கலத்தில்	145
திண்ணார்வெண்சங்கு	238
திரண்டெழுதழைமழை	279
திருவுடைப்பிள்ளைதான்	187
திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்	74
திரைபொருகடல்குழ	428
தீ	
தீயபுந்திக்கஞ்சன்	112
து	
துக்கச்சுழலையை	518
துடர்சங்கிலியை	67
துப்புடையாயர்கள்	51
துப்புடையாரையடைவது	47
துன்னியபேரிருள்	85
துா	
துாநிலாமுற்றத்தே	60
தெ	
தெருவின் கண் நின்று	165
தென்னவன் தமர்செப்பம்	405
தென்னிலங்கைமன்னன்	160
தே	
தேவுடையமீனமாய்	469
தேனுமனாவிசெகுத்து	201
தேனுகள் பிலம்பன்	274
தொ	
தொத்தார்பூங்குழல்	217
தோ	
தோட்டமில்லவள்	498
தோயம்பரந்தநடுவு	342
ந	
நச்சுவார் முன்னிற்கும்	86
நந்தன்மதலையை	321
நம்பனேநவின்றேத்த வல்லார்கள்	503

தம்பிபிம்பியென்று	417
தம்முடைநாயகனே	46
தல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை	295
தளிர்ந்தசீலன் நயாசலன்	392
தன்மணிமேகலை	221
தன்மைதீமைகளொன்றும்	495
நா	
நாடுநகருமறிய மானிடப்பேரிட்டு	415
நாடுமுருமறியவேபோய்	287
நாந்தகமேந்திய	89
நாந்தகஞ்சங்குதண்டு	340
நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர	379
நாவலம்பெரியதீவினில்	269
நாழிகைகூறிட்டு	346
நாள்களோர் நாலைந்து	18
நாறியசாந்தம்	79
நானேதுமுன்மாயம்	487
நீ	
நீரேறுசெஞ்சடை	343
நெ	
நெடுமையாலுலகேழும்	497
நெய்க்குடத்தைப்பற்றி	506
நெறிந்தகருங்குழல்	324
நோ	
நோக்கியசோதை	21
ப	
பக்கங்கருஞ் சிறுப்பாறை	73
பஞ்சவர் தூதனாய்	78
பஞ்சவர் தூதனாய்	313
படங்கள் பலவுமுடை	262
படர்பங்கய மலர்வாய்	72
பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு	288
பனைத்தோளிளவாய்ச்சி	12
பதகமுதலைவாய்	105
பதினாறாமாயிரவர்	458
பத்துநாளுங்கடந்த	7

பரந்திட்டுதின்ற படுகடல்	62	பெருமாவுரலில்	17
பருப்பதத்துக்கயல் பொறித்த	542	பெருவரங்களவைபற்றி	441
பருவம்நிரம்பாமே	22	பே	
பருவரங்களவைபற்றி	368	பேசவுந்தெரியாத	289
பலபலநாழஞ்சொல்லி	368	பேணிச்சீருடை	4
பல்லாயிரவரிவ்வூரில்	178	பேயின்முலையுண்ட	144
பள்ளத்தில்மேயும்	146	பேய்ச்சிமுலை யுண்ணககணமு	136
பறவேயேறு பரம்புருடா	533	பை	
பற்றார்நடுங்கமுன்	233	பைராவினணைப்பாற்கடலுள்	482
பற்றுமஞ்சள்பூசி	220	பொ	
பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை	546	பொங்கு வெண்மணல்	285
பன்மணி முத்தின்	59	பொங்கொலிகங்கை	432
பன்றியுமாமையுமீனமும்	236	பொத்தவுரலைக்கவிழ்த்து	91
பன்னிருதிங்கள்	226	பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி	344
பா		பொற்றிகழ்சித்திரகூட	158
பாண்டவர் தம்முண்டய	269	பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி	210
பாலகனென்று	40	பொன்னரை நானொடு	58
பாலைக்கறந்து	190	பொன்னியல் கிண்கிணி	77
பாலோடு நெய்தயிர்	54	பொன்னைக்கொண்டு	538
பி		போ	
பிண்டத்திரளையும்	148	போதமர் செல்வக்கொழுந்து	183
பிறங்கிபேய்ச்சி	13	போதர்கண்டாயிங்கே	191
பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த	436	போய்ப்பாடுடையநின்	119
பின்னைமணாளனை	143	போரொக்கப்பண்ணி	81
பு		ம	
புட்டியில் சேறும்	60	மங்கியவல்வினை நோய்காள்	510
புவியுள் நான் கண்டதோர்	277	மச்சொடுமானிகையேறி	164
புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய்	165	மடிவழிவந்து	403
புற்றரவல்குல்	239	மண்ணில்பிறந்து மண்ணாடும்	416
பூ		மண்ணும்மலையும் கடலும்	23
பூணித்தொழுவினில்புக்கு	141	மண்ணும்மலையும் மறிகடல்	347
பூதமைந்தொடுவேள்வி	388	மத்தக்களிற்று	14
பெ		மத்தளவுந் தயிரும்	49
பெண்டிர்வாழ்வார்	114	மரவடியைத்தம்பிக்கு	450
பெருப்பெருத்த கண்ணாலம்	292	மருட்டார் மென்முழல்	214
		மருதப்பொழிலணி	362

முருமகன்றன் சந்தையை	338	முத்தவைகாண்	92
மலமுடையுத்தையில்	414	முன்றெழுத்தனை	430
மலைபுரதோள் மன்னவரும்	97	மெ	15
மன்னர்மறுக	358	மெச்சுதுசங்கம்	95
மன்னன்றன் தேவிமார்	150	மெய்திமிருநான	33
மன்னுநரகன்றனை	266	மெய்யென்று சொல்லுவார்	128
மா		மே	
மாணிக்கக் கிண்கிணி	57	மேலெழுந்ததோர்	403
மாணிக்கங்கட்டி	27	மை	
மாணிக்கூறஞருவாய	511	மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய்	333
மாதவத்தோள் புத்திரன்	435	மைத்தடங்கண்ணி	18
மாயச்சகடமுதைத்து	269	மைத்தடங்கண்ணி	42
மாயவனைமதுகுதனை	490	மைத்துளன்மார் காதலியை	464
மாயவன் பின்வழிசென்று	304	மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்	211
மாலிருஞ்சோலை யென்னும்	376	வ	
மாவலிதன்னுடைய	367	வஞ்சனையால் வந்த	34
மாவலிவேள்வியில்	204	வடதிசைமதுரை	429
மாற்றுத்தாய்சென்று	310	வட்டுநடுவே	87
மானமருமென்னோக்கி	329	வணநன்றுடைய	123
மானிடசாதியில்	413	வண்டமர்பூங்குழல்	19
மி		வண்டுகளித்திரைக்கும்	197
மிக்கபெரும்புகழ்	82	வண்ணக்கருங்குழல்	222
மிடறுமெழு மெழுத்தோட	224	வண்ணநன்மணியும்	383
மின்னையை நுண்ணிடையார்	113	வண்ணப்பவள மருங்கினில்	121
மின்னிடைச்சீதை	159	வண்ணமாடங்கள் குழ்	2
மின்னுக்கொடியுமோர்	69	வண்ணமால்வரையே	502
மின்னொத்த நுண்ணிடையாய்	332	வந்தமதலைக்குழாத்தை	16
மு		வயிற்றில் தொழுவை	509
முடியொன்றி	315	வருகவருகவருகவிங்கே	186
முத்தும்மணியும்	11	வலங்காதிமேல்	251
முப்போதுங்கடைந்து	212	வல்லாளன்தோளும்	351
முலையேதும் வேண்டேள்	126	வல்லாளிலங்கைமலங்க	107
முற்றிலும் தூதையும்	24	வல்லிறுண்ணிதழன்ன	242
முன்னரசிங்கமதாதி	275	வல்லெயிற்றுக்கேழுமாய்	445
முன்னலோர் வெள்ளி	71	வழுபொன்றுமில்லா	257
மு		வளைத்துவைத்தேள்	520

வள்ளியூடங்கிடை	225	விண்ணன்மீதமரர்கள்	253
வன்பேய்முலையுண்டதோர்	264	விண்ணெல்லாம்கேட்க	125
வா		விற்பிடித்திறுத்து	427
வாக்குத்தூய்மையிலாமை	492	வெ	
வாயில்பல்லுமெழுந்தில	284	வெண்கலப்பத்திரம்	90
வாயுள்வையகம்	7	வெண்புழுதிமேல்	74
வாயொருபக்கம்வாங்கி	408	வெண்ணிறத்தோய் தயிர	303
வாரணிந்தகொங்கையாய்ச்சி	138	வெண்ணெயனைத்தகுணங்கு	134
வாரணிந்தமுலைமடவாய்	328	வெண்ணெய்விழுங்கி	184
வாராருமுலைமடவாள்	336	வெள்ளைவிளிசங்குவெஞ்	345
வார்காதுதாழப்பெருக்கி	133	வெள்ளைவெள்ளத்தின்	500
வாவென்றுசொல்லியென்	132	வே	
வாளாவாகிலும்காண	215	வேடர்மறக்குலம்போலே	300
வானத்திலுள்ளீர்	260	வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த	549
வானத்தெழுந்த	206	வேலிக்கோல்வெட்டி	152
வானவர்தாம்மகிழ	47	வை	
வானிளவரசு	272	வைத்தநெய்யும் காய்ந்தபாலும்	110
வி		வையமெல்லாம்பெறும்	122
விண்கொளமரர்கள்	22		

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி  
முற்றுப்பெற்றது.





பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—————(\*)—————

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

## பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீ பஃவதிபாய் ஸ்வாஹஸிஷ்டகாஶீனாப் ஸிஷ்டகஜ்யானம-ணாஶ்டிகனாய் ஸவ-  
 ஶகாகனா ஸவெஶுஸூன், தமக்கு ஸந்திஶிதனானவளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லு  
 கிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் அது  
 ஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்தவா துருபமான வர்த்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்ய  
 வமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்தவாதிகளை அது ஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்  
 பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கை  
 யாலும், 'காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்திஶி  
 தமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ!' என்னும் பயத்தாலும், அவனை  
 ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபய  
 விபூதியுத்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரி  
 ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்த  
 ருளினை சேஷ்யதங்களை அது ஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகா  
 லத்திலே வயிறொரியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களா  
 சாஸநம் பண்ணியருளிணர் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் "அந்தியம்போதி  
 லரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடு  
 தும்" என்றும், "இராக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லா  
 ண்டி கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீநர்ஸிஶ்ரம ப்ராதூர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும்  
 மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; "மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோ  
 ளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும்,  
 "ஐந்தலையபந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனை யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும்,  
 இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று கர்ஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிறே. ஆழ்வார்  
 களெல்லாரும் - 'கர்ஷ்ணாவதாரம்' என்றவாறே போர மண்டி யிருப்பார்கள். அதுக்கடி-  
 அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸம்காலமாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை  
 முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!" என்னும் இழவும்,  
 பரிவர்த்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அததை அது ஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றொரிச்  
 சலும். ராமாவதாரத்திலே தமப்பனார் சம்பராந்தகனாய் ஏகவீரனாயிருப்பா றொருவன்,  
 பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி;  
 இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமூர்வெழுத்தாக்கிக்  
 கொண்டு இருப்பார்கள்; ஆகையாலே எதிரிகள் என்கிற சப்தமில்லை. இங்கங்ஙனன்றிக்கே,

தமப்பொரு ளாதுவர்த்தன், பிறந்ததும் கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அகத்தருகே; ஸ்ரீபீரந்தாவரத்திலே எழும்புண்டு எகப்பட அஸ்ரமயமாயிருக்கும் ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழநிற்கில் பாம்பின்வாயிலே விழும்படியாயய்த்து அவன் படி யிருப்பது. இப்படியானால் வயிறெரியாதிரார்களே இவர்கள். அவர்களெல்லாரையும் போலல்லவிறே கர்ஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது— “விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்” என்கிறபடியே தான் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன், இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிக்கொண்டிருக்க, “போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்” என்னும்படி அவதாராநுபவமாகிற போகத்திலொன்றும் நமுவாதபடி “கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்” என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமே முற்றாட்டாக அநுபவித்தாரிறே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவினும் வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிறே யிருப்பது. ஆக, இப்படி கர்ஷ்ணாவதாராநுபவாதிகளிலே ப்ரவர்த்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரினின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (க) “வஷஷ நாராயணஸ்ரீராம க்ஷீரானபுவ நிகேதநஃ | நாமவயபுகூரீ-தீ-ஜ்ய-ஹ்யாமதொ-பய-ரா-வ-ஸீ-பு” என்று க்ஷீரபந்திராதன், இவர்கள் கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசந்தை பண்ணினமை தோற்றும்படி \*உரகமெல்லணையனாய்ப் பள்ளிகொண்டருளின ஸ்தலமாகையாலே அந்த ஐக்க்யத்தைப் பற்றவும், “அல்வழக்கொன்றுமில்லாவணிக்கோட்டியர்கோன்” என்றும் தமக்கு மங்களாசாஸனத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார(உ)கந்தமாக வருளிச்செய்த விதில் விரோதமில்லை. இப்படி கர்ஷ்ணாவதார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறவளவில் ருஷிகளைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகையன்றிக்கே, (ந)பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே (ச)கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, யசோதாதிகள் சொல்லும் பாசரத்தை, தாம் அவர்களாகப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

அ.—திருவவதாரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாபநாதிகளை அநுஸந்தித்து இனியராகிரார் இத்திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்  
கண்ணன் கேசவனம்பி பிறந்தினில்  
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரேதிர் தூவிடக்  
கண்ணன் முற்றம் கலந்தள ருயிற்றே. க.

பதவுரை.

வண்ண மாடங்கள்—அழகிய மாடங்களாலே | திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்  
சூழ்— சூழப்பட்ட | கேசவன்— ப்ரசஸ்த கேசயுக்தனாய்

(க) ஏஷ நாராயணஃ ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதநஃ | நாகபர்யங்க முத்ஸர்ஜ்ய ஹ்யாகதொ மதுராம்புரீம் ||” (உ) கடி. (ந) ஹவநாலுக்ஷடி. (ச) மொவஜந்.

நம்பி— கல்யாணகுணபரிபூர்ணனை  
 கண்ணன்— கர்ஷ்ணன்  
 இன் இல்— (ஸ்ரீநந்தகோபருடைய) இனிய  
 மாளிகையிலே  
 பிறந்து— திருவவதரித்து  
 (அதனால்,  
 எண்ணெய்— எண்ணெயையும்  
 சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்

எதிர் எதிர் தூவட— ஒருவாக்கொருவா எதிர்  
 ர்த்துத் தூவ.  
 கண் நல் முற்றம்— விசாலமாய் தர்சநீயமான  
 முற்றமானது  
 கலந்து— (எண்ணெயும் மஞ்சள்பொடியும்  
 துகையுண்டு தன்னிலேசேர்ந்து  
 அளறு ஆயிற்று—சேராய்விட்டது.  
 (ஏ - அசை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்க்குழ் திருக்கோட்டியூர். “வண்ணநன்மண்  
 யும் மரகதமு மமுத்தி நிழலெழும் திண்ணைகுழ் திருக்கோட்டியூர்” என்கிறபடியே நாநா  
 விதமான ரத்நங்களை யமுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகையுடைத்தான மாடங்களாலே  
 குழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். கண்ணன் கேசவன் நம்பி. ப்ரசஸ்தகேசனாய் பரிபூர்ண  
 குணனை கர்ஷ்ணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; ஸ்ரீமதுரையில் சிறைக்கூடம்  
 போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலாளநத்துக்கும் யோக்  
 யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம  
 ருத்ராதிசுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனைவன் கர்ஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வள  
 விலென்னவுமாம். எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரேதீர்தூவிட. எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடி  
 யையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவாக்கொருவா எதிர்த்துத் தூவ. கண்ணன் முற்றம்  
 கர்ஷ்ணன்வதரித்தபோதே கர்ஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திரு  
 கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; கண் நல் முற்றம். இடமுடைத்தாய்  
 நீயமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளராயிற்றே. இவை இரண்டும் துகையுண்டு தன்  
 சேர்ந்து சேராய்விட்டது. ... ..

மூ.—ஒடுவார் விழுவா ருகந்தாலிப்பார்  
 நாவோர் நம்பிரா னெங்குற்ற னென்பார்  
 பாவோர்களும் பல்பறை கோட்டின்  
 ருவோர்களு மாயிற் றுய்ப்பாடியே. 2.  
 பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி— திருவாய்ப்பாடி  
 ஒடுவார்— ஸம்ப்ரமித்து ஒடுவாரும்  
 விழுவார்— சேற்றிலே வழக்கி விழுவாரும்  
 உகந்து ஆலிப்பார்—ப்ரேமத்தாலே கோஷி  
 ப்பாரும்  
 நாவோர்— பிள்ளையைத்தேடுவாரும்  
 நம்பிரான்—நமக்கு உபகாரகனை கண்ணன்  
 ாங்கு உற்றான் என்பார்—எங்கேஉளன்?என்  
 பாரும்

பாடுவார்களும்— பாடுவார்களும்  
 பல் பறை— பல வாத்யங்களும்  
 கொட்ட— முழங்க  
 நின்று— அதற்குப் பொருந்தநின்று  
 ஆடுவார்களும்— நர்த்தம் பண்ணுவாருமாக  
 ஆயிற்று— ஆயிற்று.  
 (ஏ - அசை.)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஒடுவார். பிள்ளை பிறந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ர  
 மித்து ஒடுவார். விழுவார். ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழக்கி விழுவார். உகந்து ஆலிப்பார்.

ப்ரீ தராய், அந்தப்ரீ தி ப்ரகர்ஷத்தாலே, ஆர்த்துக்கொள்ளுவார், பாடுவார். 'பிள்ளை யெங்கே பிள்ளை யெங்கே?' யென்று தேடுவார். நம்பிரானெங்குற்றனென்பார், கண்டிருக்கச்செய்தே யும் ப்ரீ திப்ரகர்ஷத்தாலே, தங்களுக்கு நிரவா ஹகரான ப்ரீ நந்தகோபர்மகனான முதன்மை தோடற 'நமக்கு ஸ்வாமிபானவன் எங்கே?' என்பார். பாடுவார்களும். ப்ரீ திக்குப்போக்கு விட்டுப் பாடுவார்களும். பல்பறை கோட்டினின்று ஆடுவார்களும். பலவாத்யங்களும் கொட்டி அதுக்குப் பொருந்த நின்று ஆடுவார்களும். அங்கனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தான் நினப்படியே கொட்டி, நிரவ்யமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். "பாடுவார்களும்" இத்யாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிற்றய்ப்பாடியே. இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ரதராகாமன்ருந்தாரில் யென்றபடி. ...\*2.

மு.—பேணிக் கீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்  
காணத் தாம்புருவார் புக்குப் போதுவார்  
ஆணைப்பா ரிவனெரில்லைகாண் தீரு  
ஒணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே.

15

பதவுரை.

சீர் உடை— குணங்களை யுடைய  
பிள்ளை— பிள்ளையான கர்ஷணன்  
பேணி— கம்ஸாதிகள் கண்படாதபடி தன்  
னைக்காத்துவந்து  
பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்  
தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்  
காண— (பிள்ளையைக்) காண ஆசைப்பட்டு  
புருவார்— உள்ளே நுழைவாரும்  
புக்கு— உள்ளேபோய் கண்டு  
போதுவார்— புறப்படுவாரும்

ஆண் ஒப்பார்—பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடையாரில்  
இவன் நேர் இல்லைகாண்!—இவனோடு ஒத்த  
வர் இல்லைகாண்?

(இவன்,)

தீரு ஒணத்தான்— ஸர்வேசுவரனுடைய  
உலகு ஆளும்—லோகங்களை யெல்லாம் ஆளக்  
கடவன்  
என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாரும்  
ஆணர்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. பேணிக் கீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை பென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (2) "உபஸம்ஹா" என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத் தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா டியிலே புருந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தானாக நினைத்திருக்கிறது. காணத்தாம்புருவார். பிள்ளையைக்காண வாசைப்பட்டுத் தாங்கள் புருவார். புக்குப்போதுவார். புக்குக்கண்டு புறப் படுவார். ஆணைப்பாரித்யாதி. ஸாமுத்திரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, பும்ஸ்த்வ ஸாம்யமுடையவர்களில் இவனுக்கு ஸதர்சரில்லைகாண் என்பாரும், இவனுடைய லக்ஷண

(2) "உபஸம்ஹா."

## பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்

முகவுரை

ஸ்ரீ S.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

(ஸுதர்சனர்)

ஆசிரியர்: ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம், 3B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர், திருச்சிராப்பள்ளி - 620 017

ஆழ்வார்கள் பதினமரில் பெயர்கையார், பூதத்தார், பேயார், புகழ்மழிசைஐயன், அருள் மாறன், சேரலர்கோன் ஆகிய அறுவருக்குப் பிறகு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவர் பட்டநாதராகிய பெரியாழ்வார். ஆண்டாளைப் பெற்று வளர்த்த பெருமையும், உடையவரீவர். இவரருளிய தீயப்பிரபந்தங்கள், திருப்பல்லாண்டு பெரியாழ்வார் திருமொழியும் ஆகும். விஷ்ணு சித்தர் என்னும் இயற்பெயருடைய இவர் பாண்டியன் கொண்டாட, அவனுடைய சபையிலே பரதத்துவ நிர்ணயம் செய்ததாலே 'பட்டர்பிரான்' என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார். மற்ற ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் பொங்கும் பரிவுடையவராகையாலே பெரியாழ்வார் என்றும் பெயர் பெற்றார்.

"மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் தங்களார்வத்தளவு தானன்றி - பொங்கும் பரிவாலே வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர் என்று உபதேசரத்தினமாலையில் மாமுனிகள் இதை அனுசந்தித்தார்.

பரதத்துவ நிர்ணயம் செய்த பின் யானை மேல் கூடல் மாநகரில் பவனி வரும்போது, அக்காட்சியைக் காண எம்பெருமான் கருடன் மேல் ஏறிவர, "காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஆட்சி செலுத்தும் இவ்வுலகில் கலிகாலத்திலே காட்சி அளிப்பதே! இவனுக்கு என் வருகிறதோ" என்று வயிறு பிடித்துப் பாடிய தீயவியப்பிரபந்தம், திருப்பல்லாண்டு ஆகும்.

அதற்குப் பின் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கு நந்தவன லக்ஷங்காயம் செய்து வாழ்ந்த போது அவதரித்த தீயப்பிரபந்தம் பெரியாழ்வார் திருமொழியாகும். 440 பாட்டுக்களும் 43 திருமொழிகளும் கொண்ட இதில், தொடக்கத்திலுள்ள பல திருமொழிகள் தம்மை யசோதையாக பாவித்துக் கொண்டு கண்ணனைப் பிள்ளையாக பாவித்துப் பாடிய பிள்ளைத்தமிழ் பாடல்களாகும். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பெரிதும் மண்டிய இவ்வாழ்வார் திருவரங்கம், திருவிவள்ளறை, திருக்கோட்டியூர், வடநாட்டில் கண்டமென்னும் கடிநகர் (தேவப்பிரயாகை), திருமாவிருஞ்சோலை, திருவேங்கடம் முதலான தீய தேசங்களையும் மங்களாசாஸனம் செய்திருக்கிறார்.

இந்தத் தீயப்பிரபந்தத்திற்கு பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்யாநமும், மாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ஸ்வாபதேச உரையும் முற்காலத்திலேயே அமைந்தன. அவற்றில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரையில் 400 பாட்டுக்களுக்கு உள்ள கவடிகளைக் கரையான் அரித்துவிட்டபடியாலே அதை நிறைவு செய்வதற்காக அப்பகுதிக்கு மட்டும் மணவாள மாமுனிகள் உரையிட்டருளினார். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்யாநத்தின் சிறப்பை நோக்கி எஞ்சியிருந்த 40 பாட்டுக்களுக்கு மாமுனிகள் உரையெழுதவில்லை. பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் மாமுனிகளும் அருளிய இந்தப் பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநமும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிய ஸ்வாபதேச உரையும் கிரந்தமுத்ராபக சபையினரால் பரிதாபி வருஷத்தில் (1912) அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டன. அதற்கும் முன்பே கி.பி.1909-ம் வருடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய ஸஞ்சீவினி சபையினரால் காஞ்சி ஸ்ரீஸுதர்சன முத்ராக்கரசாலையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, மாமுனிகளின் வ்யாக்யாநங்கள் மட்டும் அச்சிடப்பட்டன. ஸ்ரீகாஞ்சி மஹாவித்வான் ப்ரப, அண்ணங்கராச்சார்யஸ்வாமி இந்த வ்யாக்யாநங்களை மட்டும் மீண்டும் அச்சிட்ட போதிலும் இப்போது அவற்றின் பிரதிகள் கிடைப்பதில்லை.

இக்குறை தீர, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ, ஸ்ரீஉ.வே.கிருஷ்ணமாச்சார்ய ஸ்வாமி 1909-ம் வருடப்பதிப்பை ஆப்செட் முறையில் அச்சிட்டு வழங்கியுள்ளார். இந்த ஸ்வாமி ஏற்கெனவே இதே முறையில் பெரிய திருமொழி, பெருமாள் திருமொழி, திருவிருத்தம் ஆகியவற்றுக்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாநங்களை அச்சிட்டு வழங்கியது அனைவரும் அறிந்ததே. இப்பதிப்புகள் அனைத்தையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களனைவரும் வாங்கிப் பெற்று, நாலாயிர வ்யாக்யாநங்களில் கிடைப்பதற்கரிதாயிருக்கும் அமலனாதிரான் வ்யாக்யாநம், திருவிருத்தம், நம்பிள்ளைஉரை முதலானவற்றை வெளியிட உதஸாகப்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

3B, புத்தூர் அக்ரஹாரம்,

திருச்சி - 620 017.

30.10.95

தாஸன்

ஸ்ரீ S.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்



**மணவாள மரமுனிகள்**

(அவர் ஆராதித்த அழகிய மணவாளனும் அவரது திருவடிகளையான  
பொன்னடியாம் செங்கமலமும்) (திருவரங்கம்)



## பெரியாழ்வார் வைபவம்



ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்-பெரியாழ்வார்

மிது, நே ஸ்வாதிஜம் விஷ்ணு ரதாம்ஸம் தந்விந: புரே ।

பரபத்யே ஸ்வஸூரம் விஷ்ணு: விஷ்ணுசித்தம் புரஸ்ஸிகம் ॥

[ஆனிமாதம் ஸ்வாதி நகரத்திரத்தில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், விஷ்ணுவின் வாழ்வுமான கருடனின் அம்ஸமாய், பூர்வாரிக, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மண குலத்தில் அவதரித்தவராய், ரங்கநாதனுக்கு மாமனாரான விஷ்ணுசித்தரென்றும் பெரியாழ்வாரை ஸ்ரீமாதமென்றும்:]

தாதாதவிக ப்ரதிபுல்த்யகவத்பரதவம்

விஸ்தீரய பாண்ட்யகதகேந்திரஜயீ கஜேந ।

கச்சந் ப்ரியாதுபகதே கருடேந நாதே,

ப்ரேம்ணா஽ஸிஷம் ரசயதில்ம நமோ஽ஸ்து தஸ்ஸம ॥

பிறக்காது" என்று கருதி "நாடெங்கும் பறை அறை வித்து வித்வான்களைத் திரட்டி வேதாந்தங்களைக்கொண்டு பரம்பொருளைப்பற்றி ஒரு நிரணயம் செய்கிறது, அவ்வழியாலே பேறுபெறவேணும்" என்று உபதேசித்தார். அரசனும் அதற்கு இசைந்து பெரும் தந்தை ஒரு வஸ்திரத்திலே முடிந்து, அப்பொற்கிழியை ஸபா மண்டபத்தின் முன்னிலையில் ஒரு தோரணத்திலே கட்டச்செய்து, வித்வான்களைத் திரட்டுவதற்காக "பரதத்வ நிரணயம் செய்கின்றவரி இப்பொற்கிழியைப் பரிசாகப் பெறலாம்" என்று நாடெங்கும் பறை அறிவிக்கச் செய்தான்.

அப்போது வடபெருங்கோயிலுடையான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை வெளிப்படுத்தி உலகை உய்விப்பதற்காக இவருடைய கண்களில் எழுந்தருளி "நீர் போய்க் கிழியை அறுத்துக்கொண்டு வாரும்" என்று அருளிச்செய்ய, "அது எல்லா சாஸ்திரங்களும் கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் செய்ய வேண்டியதன்றோ. ஸாஸ்திராப்யாஸம் பண்ணாமல் நந்தவா கைங்கரியத்திலே ஈடுபட்டிருக்கும் நான், களைக்கொட்டைப் பிடித்துப் பிடித்து என் கைகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் கொட்டுத் தழும்பைக் காட்டிக் கிழியை அறுக்கமுடியுமோ" என்று ஆழ்வாரி பதில் கூற, "அதைப்பற்றி உமக்கு ஏன் கவலை? உம்மைக்கொண்டு பரதத்வநிரணயம் செய்து வைக்கப்போவது நாமன்றோ; நீர் அவர்பம் செய்யவேண்டும்" என்று நிர்ப்பந்தித்தருளினான் எம்பெருமான். விஷ்ணுசித்தரும் விடியற்காலையில் எழுந்திருந்து இந்தக் கனவைப் பற்றி வியப்புடன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய கைங்கரியபரிகள் எம்பெருமானாலே சிபிக்கப்பெற்று, ஆழ்வாரி எழுந்தருளுவதற்காகத் திருப்பல்லக்கும், திருச்சின்னம் முதலான கோயில் பரிச்சுத்தங்களும் கொண்டுவந்து, தங்களுக்கும் ஆழ்வாரைக் கூடல்மாணகருக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போகும்படி எம்பெருமான் சிபித்திருப்பதைக் கூறினார்கள். ஆழ்வாரும் இசைந்து, கோயில் பரிசுத்த பரிச்சுத்தங்கள் புடைகுழப் பாண்டிய ளபைக்கு எழுந்தருளினார். ஏற்கனவே செல்வாம்பியின்மூலம் இவருடைய பெருமை யைக் கேள்விப்பட்டிருந்த வல்லபதேவன் இவருடைய தேஜஸ்ஸைக்கண்டு பெரு விப்படைந்தவனாய், செல்வாம்பியோடு கூடச்சென்று இவரை எதிர்கொண்டழைத்துத் திருவடியில் விழுந்து "பட்டர்பிரான் வந்தார்" என்று இவரைக்கொண்டாடினான். அங்கு ஏற்கனவே குழுமிருந்த பற்பல மதங்களைச் சேர்ந்த வித்வான்கள் "எல்லா வேதாஸ்திரங்களையும் பயின்று தேர்ந்த எங்கள் முன்னிலையில் ஒரு ஸாஸ்திரமும் பரிசாத இவரைக் கொண்டாடுவது தகாது" என்று ஆகேபித்தனர். அதுகண்ட செல்வாம்பி "வேதாந்த விழுப்பொருளான பரதத்வத்தை நிரிசயித்து அருளிச்செய்ய வேணும்" என்று விஷ்ணுசித்தரைப் பிரார்த்தித்தார்.

விஷ்ணுசித்தரும்—புராணமாவின் அருளாலே ராமாயணம் முழுவதையும் காணப் பெற்ற வால்மீகி புகுவாணப் போலவும், ஸங்கத்தின் துனிபால் ஸ்பரிசிக்கப்பெற்ற துருவன் கடல்மடை நிறந்ததுபோலே எம்பெருமானைத் துதிக்கலுற்றார்போலவும், ஆகேபித்த இவ்வலகப் பண்டிதர்களும், தேவலோகத்திலிருந்து பண்டிதவுருவில் வந்திருந்த ப்ருணஸ்பதியங்கூட வாயடங்கும்படி, "புராண வேதாஸாரோஷார்" "வேண்டிய வேதங்களோசி" என்று தனிமன்களில் அநுஸந்திக்கப்பட்டபடியே, தாம் குருமுசுமாக ஓதிய வேதவாக்யங்களை மாத்திரமல்லாமல், குருமுசுமாக



**பெரியாழ்வார் வைபவம்**

இவருக்கு உரிய காலத்தில் ஜாதகரிமம் செய்து 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னும் திருநாமமிட்டு, சௌனம், உபநயனம் முதலான அந்தணர்க்குரிய ஸம்ஸ்காரங்கள் அனைத்தையும் உரிய காலத்தில் செய்வித்து, வேதங்களையும் பயிலித்தார் முகுந்த பட்டர். உரிய காலத்தில் தக்க கன்னிகையைப் பாணிக்ரஹணமும் செய்வித்து க்ரஹஸ்த, தர்மத்திலும் நிலைநிறுத்தினார். விஷ்ணுசித்தரும் வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய நிரீழைதுக கடாகுத்தினுலே அப்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதில் ஊற்றம் உடையவரானார். "கைங்கரியங்களிலே அவனுக்கு மிகவும் உகப் பாளது எது? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தபோது, திருஷ்ணுவதாரத்திலே கம்ஸனுக்கு மாலைகட்டி அளித்துவந்த ஸ்ரீமாலாகாரர் திருமாளிகைபத் தேடிச்சென்று மாலைகளை அவரிடம் யாசித்துப் பெற்றதைக்கண்டு, "மாலா கைங்கரியமே இவன் மிகவும் உகந்த கைங்கரியம்" என்று அறுதியிட்டுப் பெரியதொரு திருநந்தவனம் அமைத்து, வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குத் திருமாலை கட்டிச் சாற்றிக்கொண்டு வந்தார்.

அக்காலத்தில் பாண்டிய குலநிலகனான 'ஸ்ரீவல்லபதேவன்' என்னும் அரசன் அறம்வழுவாமலும், எளிபோரை வலியோர் வாட்டாதபடியும், கூடல் என்னும் மதுரை மாநகரைத் தலைநகராகக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டை ஆண்டுவந்தான். அவன் ஒருநாள் இரவு நகரமேயுடைய செய்து வரும்போது, ஒரு விட்டுத் தின்னை யின்மேல் உறங்கும் அந்தணன் ஒருவனைக்கண்டு எழுப்பி, "நீ யார்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவ்வந்தணன் 'நான் திவ்யதேவாபாத்திரை செய்துகொண்டு வட நாடெல்லாம் சுற்றி, கங்கை நீரடிவருபவன்' என்று பதில் கூறினான். அதனைக் கேட்ட அரசன் 'உனக்குத் தெரிந்த நல்ல ஸ்ரீலோகம் ஒன்றைச் சொல் என்று நியமிக்க, அந்தணனும்,

"வாஷார்த்தமஷ்டௌ ப்ரயதேத மாலாந்  
நிஸார்த்தமர்த்தம் திவஸம் யதேத |  
வார்த்தக்யதேதோர் வயஸா நவேந  
பரத்ர தேதோரிஷ ஜந்மநா ச ||"

[மழைகாலமாகிய ஆடி ஆவணி புரட்டாசி ஐப்பசி என்னும் நான்கு மாதங்களிலும் இன்புற்று வாழ்வதற்காக மற்ற எட்டு மாதங்களிலும் முயலக்கடவன். இரவில் இன்புறவதற்காகப் பகற்போதில் பாடுபடக்கடவன்; சிழவனும்போது சிரமமில்லாமல் வாழ்வதற்காக வாசிப்பருவத்தில் பாடுபடக்கடவன்; மறுமையில் இன்புறவதற்காக இப்பிறப்பில் முயலக்கடவன்.] என்ற ஸ்ரீலோகத்தைச் சொன்னான். அரசனும் அன்றிரவு அந்த ஸ்ரீலோகத்தின் பொருளைச் சித்தித்துக்கொண்ட கண்ணுறங்கினான். விடிந்தவுடன் "இந்த ஸ்ரீலோகத்தின் முதல் மூன்று பாடங்களிலும் சொல்லப்பட்ட குறைகள் நமக்கு இல்லாமையாலே, அவைபற்றி நாம் செய்யவேண்டிய முயற்சி எதுவும் இல்லை. நாலாவது பாடத்தில் சொல்லப்பட்ட மறுமை இன்பத்தைக்குறித்து இதுவரை எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் இருந்துவிட்டோமே" என்று கவலைபுற்றான். தனது புரோஹிதரும், சாஸ்திரங்களைக் கரைகண்டவருமான செல்வநம்பியைப் பார்த்து 'மறுமையில் பேசினபம் பெறுவதற்கு என்ன வழி?' என்று கேட்டான். செல்வ நம்பியும் "நாமாக ஒரு அரித்தத்தைச் சொன்னால் இவனுக்கு உறுதியான நம்பிக்கை

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:   
 பெரியாழ்வார் திருமொழி - பெரிய ஜ்யார், பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம்   
 மறுபதிப்பின் முகவுரை

மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள்\*   
 தங்களார்வத்தளவுதானன்றி\* - பொங்கும்   
 பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர் பிரான் பெற்றான்\*   
 பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்

என்று மாமுனிகள் அருளிச் செய்தபடி இளமை தொடங்கி எப்பொழுதும் தமது சித்தத்தை விஷ்ணுவிடத்திலே செலுத்தி, அப்பெருமானை மனத்திலே நிலை நிறுத்தித் தியானித்து வந்ததனால் "விஷ்ணு சித்தர்" என்று இயற்பெயர் பெற்றார். பின்னர் "உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக் கொப்பதோர் கலைதான்" என்றபடி திருப்பல்லாண்டு ப்ரபந்தம்பாடி பின்பு எம்பெருமான்மாட்டுப் பொங்கும்பரிவாலே "பெரியாழ்வார்" என்னும் பேர் பெற்றுப் பெரும் புகழெய்தினார்.

இவ்வாழ்வாரது அருளிச்செயல்கள் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த தொகுப்பில் முதலாயிரத்தில் முதலிடம் பெற்றுத் திகழ்வனவாகும். அவை முறையே - திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி என வழங்கப்படும்.

திருப்பல்லாண்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் மூலமாகவும், பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், அவருடைய வ்யாக்யானத்தில் லோபம் அடைந்த முதல் நாலு பத்து (நானூறு) பாசுரங்களுக்கு மணவாள மாமுனிகளும் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானங்களின் மூலமாகவும்; மாமுனிகளின் ஆசாரியரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு அருளிச்செய்த ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானத்தின் மூலமாகவும் பெரியாழ்வார் இவ்வுலகுய்ய அருளிச்செய்த இப்பிரபந்தங்களின் பொருளை நாம் உணரலாம்.

பூர்வர்களது அமுதிலுமினிய வ்யாக்யானங்களை, எல்லோரும் படித்து இன்புற வேண்டும் என்ற அவாவினாலும், இவைகள் இக்காலத்தில் கிடைக்கவில்லையே என்ற குறையினை ஓரளவு போக்குவதற்கும் எமது நிறுவனத்தின் சார்பில் 1992 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி பிரதி வருஷமும் திருமங்கை மன்னன் திருவவதாரம் பண்ணியருளிய திருக்கார்த்திகை தினத்தன்று திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு அமைந்த பூர்வர்களது வ்யாக்யானங்களை வெளியீடு செய்து வருகிறோம்.

அந்த வரிசையில் நிகழும் யுவ ஆண்டு திருக்கார்த்திகை (6.12.95) தினத்தன்று 1909 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய ஸஞ்சீவினி சபையரால் காஞ்சி ஸ்ரீஸுதர்சன முகராஷ்டிர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்ட பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை மாமுனிகளின் வ்யாக்யானங்களின் மறுபதிப்பினை வெளியீடு செய்வதில் பெரும் உவகை கொள்கிறோம்.

எம்முடைய பல்வேறு கைங்கர்யங்களுக்கு ஊக்கம் அளித்து விலை மதிக்கவொண்ணாத 1908 ஆண்டு வ்யாக்யான பிரதியினை உபகரித்தருளிய புத்தூர் அடவகேட் ஸ்ரீ உ.வே.கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் (ஸுதர்சனர்) ஸ்வாமி திறத்தும், மிகப் பொறுமையுடன் பழைய பதிப்பினில் உள்ள பிழைகளுக்கு திருத்தம் செய்தருளிய சென்னை வைஷ்ணவா கல்லூரி முன்னாள் பேராசிரியர் டாக்டர் மதி. ஸ்ரீனிவாசன் ஸ்வாமி திறத்தும், அடியோங்களுடைய கருதஞ்செய்யினை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

விழிப்புடன் செயல்பட்டு, மிகக்குறுகிய கால கெடுவிற்குள், நேர்த்தியுடன் அச்சிட்டு தந்த ஸ்ரீவித்யா பிரின்ட்ஸ் நிறுவனத்திற்கும், இப்பதிப்பினை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயின் சார்பில் வெளியிட உதவி புரிந்த உதாரகுணம் படைத்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் எம் உளங்கனிந்த நன்றியினை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ நிறுவனத்தின் சார்பில் தற்கால நிலைமையினைக் கருத்திற் கொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் அடிநிலைகள், ஆழ்வார், ஆச்சார்யர்கள்வைபவம், வைணவத்தின் உன்னத நெறிமுறைகள் ஆகியவற்றினை எளிய நடையில் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளலாம் படி அஞ்சல் வழி கல்வி மூலம், முன்று ஆண்டு பாடத்திட்டத்தின் கீழ், குறிப்புகளை அனுப்பியும், நேர்முகப் பயிற்சி வகுப்புகளை ஏற்பாடு செய்து அதன் மூலம் விளக்கங்களையும் அளித்து வருகிறோம். ஆங்கிலம் அல்லது தமிழில் பாடங்களும், நேர்முகப் பயிற்சி வகுப்புகளும் நடைபெறுகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்கள் தற்போது பயன் பெற்று வருகின்றனர்.

இக்கல்வி முறை மூலம் பயில விருப்பம் உடையோர்கள் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்குத் தொடர்பு கொள்ள ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

சென்னை   
 06.12.1995

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ,   
 8, இரண்டாவது மாடி, மேயர் சம்பந்தம் தெரு,   
 கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியாழ்வார் திருமொழி - பெரிய ஜீயர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம்  
மறுபதிப்பின் முகவுரை

மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள்\*  
தங்களார்வத்தளவுதானன்றி\* - பொங்கும்  
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர் பிரான் பெற்றான்\*  
பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்

என்று மாமுனிகள் அருளிச் செய்தபடி இளமை தொடங்கி எப்பொழுதும் தமது சித்தத்தை விஷ்ணுவிடத்திலே செலுத்தி, அப்பெருமானை மனத்திலே நிலை நிறுத்தித் தியானித்து வந்ததனால் "விஷ்ணு சித்தர்" என்று இயற்பெயர் பெற்றார். பின்னர் "உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக் கொப்பதோர் கலைதான்" என்றபடி திருப்பல்லாண்டு ப்ரபந்தம்பாடி பின்பு எம்பெருமான்மாட்டுப் பொங்கும்பரிவாலே "பெரியாழ்வார்" என்னும் பேர் பெற்றுப் பெரும் புகழெய்தினார்.

இவ்வாழ்வாரது அருளிச்செயல்கள் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த தொகுப்பில் முதலாயிரத்தில் முதலிடம் பெற்றுத் திகழ்வனவாகும், அவை முறையே - திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி என வழங்கப்படும்.

திருப்பல்லாண்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் மூலமாகவும், பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், அவருடைய வ்யாக்யானத்தில் லோபம் அடைந்த முதல் நாலு பத்து (நானூறு) பாசுரங்களுக்கு மணவாள மாமுனிகளும் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானங்களின் மூலமாகவும்; மாமுனிகளின் ஆசாரியரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு அருளிச்செய்த ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானத்தின் மூலமாகவும் பெரியாழ்வார் இவ்வலகுய்ய அருளிச்செய்த இப்பிரபந்தங்களின் பொருளை நாம் உணரலாம்.

பூர்வர்களது அமுதிலுமினிய வ்யாக்யானங்களை, எல்லோரும் படித்து இன்புற வேண்டும் என்ற அவாவினாலும், இவைகள் இக்காலத்தில் கிடைக்கவில்லையே என்ற குறையினை ஓரளவு போக்குவதற்கும் எமது நிறுவனத்தின் சார்பில் 1992 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி பிரதி வருஷமும் திருமங்கை மன்னன் திருவவதாரம் பண்ணியருளிய திருக்கார்த்திகை தினத்தன்று திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு அமைந்த பூர்வர்களது வ்யாக்யானங்களை வெளியீடு செய்து வருகிறோம்.

அந்த வரிசையில் நிகழும் யுவ ஆண்டு திருக்கார்த்திகை (6.12.95) தினத்தன்று 1909 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய ஸஞ்சீவினி சபையரால் காஞ்சி ஸ்ரீஸுதர்சன முகராஷ்டிர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்ட பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை மாமுனிகளின் வ்யாக்யானங்களின் மறுபதிப்பினை வெளியீடு செய்வதில் பெரும் உவகை கொள்கிறோம்.

எம்முடைய பல்வேறு கைங்கர்யங்களுக்கு ஊக்கம் அளித்து விலை மதிக்கவொண்ணாத 1908 ஆண்டு வ்யாக்யான பிரதியினை உபகரித்தருளிய புத்தூர் அட்வகேட் ஸ்ரீ உ.வே.கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் (ஸுதர்சனர்) ஸ்வாமி திறத்தும், மிகப் பொறுமையுடன் பழைய பதிப்பினில் உள்ள பிழைகளுக்கு திருத்தம் செய்தருளிய சென்னை வைஷ்ணவா கல்லூரி முன்னாள் பேராசிரியர் டாக்டர் மதி. ஸ்ரீனிவாசன் ஸ்வாமி திறத்தும், அடியோங்களுடைய கருதஞ்சூயினை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

விழிப்புடன் செயல்பட்டு, மிகக்குறுகிய கால கெடுவிற்குள், நேர்த்தியுடன் அச்சிட்டு தந்த ஸ்ரீவித்யா பிளின்ட்ஸ் நிறுவனத்திற்கும், இப்பதிப்பினை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயின் சார்பில் வெளியிட உதவி புரிந்த உதாரகுணம் படைத்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் எம் உளங்கனிந்த நன்றியினை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ நிறுவனத்தின் சார்பில் தற்கால நிலைமையினைக் கருத்திற் கொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் அடிநிலைகள், ஆழ்வார், ஆச்சார்யர்களவைபவம், வைணவத்தின் உன்னத நெறிமுறைகள் ஆகியவற்றினை எளிய நடையில் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளலாம் படி அஞ்சல் வழி கல்வி மூலம், முன்று ஆண்டு பாடத்திட்டத்தின் கீழ், குறிப்புகளை அனுப்பியும், நேர்முகப் பயிற்சி வகுப்புகளை ஏற்பாடு செய்து அதன் மூலம் விளக்கங்களையும் அளித்து வருகிறோம். ஆங்கிலம் அல்லது தமிழில் பாடங்களும், நேர்முகப் பயிற்சி வகுப்புகளும் நடைபெறுகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்கள் தற்போது பயன் பெற்று வருகின்றனர்.

இக்கல்வி முறை மூலம் பயில விருப்பம் உடையோர்கள் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்குத் தொடர்பு கொள்ள ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

சென்னை  
06.12.1995

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ,  
இரண்டாவது மாடி, மேயர் சம்பந்தம் தெரு,  
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24.



ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

# ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ,

8, 2-வது மாடி, மேயர் சம்பந்தம் தெரு,

ரங்கராஜபுரம், சென்னை - 600 024.

“வன்பெருவானகமுய்ய அமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்ய துன்பயிசுதுயர் அகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகம்வளர அகமகிழும் தொண்டர்வாழ வைணவக்கல்வி கற்றிடுவீர்!”

உங்கள் இல்லங்களிலிருந்து கொண்டே யிகவும் எளிமையான முறையில், வைணவம் மற்றும் அதன் அடிநிலைகள், நாலாயிர தீவ்யப்ரபந்தங்களின் ஆழமான பொருட்சுவை, வைணவம் வளர்த்த பெரியோர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, கீதையின் செம்மைப்பொருள் ஆகியவற்றை கற்க ஆவல் உடையோர் யாவரும் இனம், வயது வரம்பு, ஆண், பெண் என்ற பாகுபாடின்றி எமது நிறுவனத்தின் ஆதரவில் நடத்தப்படும் முன்று ஆண்டு அஞ்சல்வழிக் கல்வி முறையில் சேர்ந்து பயன்பெறுங்கள்.

- ◆ இராமானுஜர் வளர்த்த “விசிஷ்டாத்வைதம்” பற்றிய முழுமையானதோர் அடிப்படை சிந்தனைதனைப் பெறலாம்.
- ◆ சமஸ்கிருத மொழி அறிவு இல்லாவிடினும் பாடங்களை எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம்.
- ◆ அடிப்படை கல்வித் தகுதி - தமிழ் அல்லது ஆங்கிலம் எழுத, படிக்க தெரிந்திருக்க வேண்டும்.
- ◆ அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்ப தமிழ் அல்லது ஆங்கிலத்தில் பாடங்கள் அனுப்பப்படும்.
- ◆ தீவிர நேர்முகப்பயிற்சி வகுப்புகள் மற்றும் வினா வங்கி மூலம் பாடப்பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளிக்கப்படும்.
- ◆ முன்று ஆண்டு பாடத்திட்டப் பகுதியினை இரண்டு ஆண்டுகளில் முடித்து “முதுகவை பட்டப்படிப்பு” அளவிற்கான தகுதி பெற வாய்ப்பு உண்டு. மேலும் இக்கல்வியினை தொடர்வதற்கும் தனித்துறை தீவிரப்பயிற்சியினை மேற்கொள்வதற்கும் (M.Phil. Standard) வசதிகளும், வாய்ப்புகளும் அளிக்கப்படும்.
- ◆ யிகக்குறைந்த கட்டணம், ஆண்டின் எந்த நாளிலும் இக்கல்வித்திட்டத்தில் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.
- ◆ தீவ்யப்ரபந்தத்தினை இசையுடனும் கற்றுக் கொள்ளலாம்.

இதில் சேர்ந்து பயனடைய விருப்பம் உடையோர் ஒரு ரூபாய் சுயவிவரசமீட்ச அஞ்சல் உறையினை மேற்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்பி முழு விவரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.



## எமது இதர வெளியீடுகள்

1. பெரிய திருமொழி  
(பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரை)  
(3 Vol. - 2029 pages) .... Rs.400.00
2. பெருமாள் திருமொழி  
(பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரை) (172 pages) .... Rs. 36.00
3. திருவிருத்தம்  
முதல் பாகம் (அச்சில்) நம்பிள்ளை - வாதிசேஸரி  
ஜீயர், பெரியபரகால ஜீயர்  
ஆகியோரது உரை .... Rs.150.00  
இரண்டாம் பாகம்  
பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரை (482 pages) .... Rs.120.00  
மூன்றாம் பாகம்  
சடகோப ராமானுஜாச்சாரியார் உரை (156 pages) .... Rs. 60.00



மிருந்தபடியால் திருவோணத்தான ஸர்வேசுவரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும் என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீ திவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, “ ஆணைப் பான் இவ்வீ நேரில்லை ” என்று பாடமானபோது, ஆணைப்பென்றது- ஆண்படி; அதாவது- புமஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பானென்றது- ஒப்பாமென்றபடியாய், புமஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் என்பார்களுமாவார்கள். ...

மூ.—உறியை முற்றத் துருட்டினின் ருவோர்,  
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்  
சேறிமென் கூந்த லவிழத் தினைத்தேங்கும்  
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ச.

பதவுரை.

<p>ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள கோபர்கள்</p> <p>உறியை— (பாலும் தயிரும் இருக்கிற) உறிகளை முற்றத்து உருட்டிநின்று— முற்றத்திலே உருட்டிநின்று</p> <p>ஆடுவார்— ஆடுவாரும் நறும் நெய் பால் தயிர்— மணம்மிக்க நெய் முதலியவற்றை</p> <p>நன்றாக— நிச்சேஷமாக</p>	<p>தூவுவார்— தாரம்பண்ணுவாரும்பாய்</p> <p>சேறிமென்— நெருங்கி மெத்தென்ற கூந்தல்— மயிர்முடியானது</p> <p>அவிழ— அவிழ்ந்து கலையும்படியாக</p> <p>தினைத்து— நர்த்தநம்பண்ணி</p> <p>எங்கும்— சேரி அடங்கலும்</p> <p>அறிவு அழிந்தனர்— கர்த்யாகர்த்ய விவேக சூர்ய ரானார்கள். ( ஏ - அசை. )</p>
--	---

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றவோர். நறுநெய் நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, தரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீ தி பாரவச்யத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி நின்றுவிடார். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார். (க) கர்த்யாகர்த்ய தத்யாகிகளை ‘ பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும் ’ என்று தாரம் செய்வார். சேறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து. செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி யவிழும்படி ஸஸம்ப்ரம நர்த்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டையிட்டு கர்த்யாகர்த்ய விவேக சூர்யரானார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டிநின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்தாவ, சிலர்சேறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் — எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று கரியை. ... \* ச.

மூ.—கோண்ட தாளறி கோலக் கோமேழுத்  
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்  
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்  
அண்டர் மிண்டிப் புதுந்து நெய்யாடினார். ௫.

(க) வ்யாகர்த்தர உப்யாசி.

## பதவுரை.

கொண்டதான்— நெருக்கிப்பின்னப்பட்ட  
உறி— உறிகளையும்  
கோலம்— அழகியதாய்  
கொடு— கூர்மையுடைத்தான  
மழு தண்டினர்— மழுக்களையும் தடிகளையும்  
உடையராய்  
பறி ஓலை— தாழையடவினின்றும் பறிக்கப்  
பட்ட ஓலையால் சமைக்கப்பட்ட

சயனத்தர்— சயனத்தையுடையராய்  
விண்ட— விகளித்த  
முல்லை அரும்பு அன்ன—முல்லையரும்புபோ  
ன்ற  
பல்வினர்— பல்லை யுடையரான  
அண்டர்— கோபர்கள்  
மிண்டி புகுந்து— நெருங்கிப் புகுந்து  
நெய் ஆடினார்— நெய்யாடல் ஆடினார்கள்.

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. கொண்டதாளித்யாதி. கால்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாத்யுசிதமான தடிகளையு முடையராய், மடலில் நின்றுப் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைத்த (க) சய்யையு முடையராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுந்து நெய்யாடலாடினார் ளென்கை. “விண்டின்முல்லை” என்று பாடமானபோது, விண்டென்று- குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லராயயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... \* ௫.

மூ.—கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்  
பைய வாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்  
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட  
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே.

## பதவுரை.

கையும் காலும்—திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்  
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து  
கடார நீர்—கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே  
பசும்சிறுமஞ்சளால்—சிறியபசும்ஞ்சள்சாத்தி  
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக  
ஆட்டி— நீர்ஆட்டி  
ஐய நா வழித்தாளுக்கு — மெல்லியதான  
நாக்கை வழித்த தாய்க்கு

அங்காந்திட— (பிள்ளையானவன்) வாயைத் திறக்க  
பிள்ளை வாய் உள்— பிள்ளையான கர்ஷணனுடைய வாயினுள்ளே  
வையம் ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்  
கண்டாள்— பார்த்தாள்.  
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. கையும் காலும் நிமிர்த்து. திருமஞ்சனம் செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் நீட்டி, திருமேனியின்மார்தவத்துக்கறுகுணமாக நிமிர்த்து. கடாரநீர்பையவாட்டி. திருமேனிக்கு அதுகுணமாக ஓளஷதங்களும் ஸுகந்தத்ரவ்யங்களும்

கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே திருமேனியலையாமல் மெள்ளத்திருமஞ்சனம் செய்து. பசும் சிறு மஞ்சளால். இது கீழ்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணை பசுமஞ்சளைச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். ஐயநாவித்யாதி. அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவளுக்கு— அதுக்கு உடலாக அங்காந்திட, பின்னையுடைய வாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சகஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்வரூப்யம் காட்டினார்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சகஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... \* ௬.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்

ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தேய்வம்

பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்

மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. எ.

19

பதவுரை.

வாய் உள்— பின்னையுடைய வாயின்உள்ளே

வையகம்— உலகங்களை

கண்ட— பார்த்த

மட நல்லார்—மடப்பத்தையும் நன்மையைமுடைய

மாதர்— (கோப) ஸ்த்ரீகள்

(“இவன்,)

ஆயர் புத்திரன் அல்லன்—கோபகுமாரனல்லன்

அரும் தெய்வம்—பெறுதற்கு அரியதெய்வம்

பாயசீர் உடை—பரம்பினகுணங்களை யுடைய

பண்பு உடை— நீர்மையையுடையனாய்

பாலகன்— (இந்த) சிறுப்பிள்ளை

மாயன்— ஆச்சர்யசக்தியுத்தன்”

என்று— என்று சொல்லிக்கொண்டு

மகிழ்ந்தனர்— மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மட நல்லார். இப்படி திருப்பவளத் தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட-பவ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். “வையமேழும் கண்டாள் பின்னையாயுள்” என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷணத்திலே பலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்க ளுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது- இவன் கண்ட வநந்தரம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சகஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிறே. ஆயர் புத்திரனல்ல னருந்தேய்வம். ஸ்நீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேச்வரன். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பரம்பின கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மையையுடையன சிறுப்பிள்ளை. மாயன். ஆச்சர்ய சக்தியுத்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்த்ரீக ளென்கை. “வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்-ஆயர் புத்திரனல்லன் அரும் தெய்வம்-மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்” என்றநவ்யம்.\*எ.

மூ.—பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்

எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து

மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை

உத்தானம்செய் துகந்தன ராயரே. டி.

20

## பதவுரை.

பத்துநாளும் கடந்த— பத்துநாளும் கழிந்த  
 இரண்டாம் நாள்— இரண்டாநாளான நாம  
 கரணத்தினத்திலே  
 எத்திசையும்— எல்லா திக்குக்களிலும்  
 சயமரம்— ஜயஸூசகமான தோரணங்களை  
 கோடித்து— நாட்டி அலங்கரித்து  
 மத்த மா மலை— மதித்தயானைகையுடைய (கோ  
 வர்த்தனமென்னும்) மலையை

தாங்கிய— தரித்துக்கொண்டு நின்ற  
 மைந்தனை— மிடுக்கனாகண்ணை  
 ஆபர்— இடையர்கள்  
 உத்தானம் செய்து— கைத்தலத்திலே வைத்  
 துக்கொண்டு  
 உகந்தனர்— ஸந்தோஷித்தார்கள்.

( ஏ - அசை. )

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாளான நாமகரண திவஸத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லா திக்குக்களிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. மத்த மா மலை தாங்கியமைந்த கோவர்த்தனமென்ற தாமக, மத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரியமலையை தரித்துக்கொண்டு நின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடாகையாலே, தக்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள கோடித்தங்களையும் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாயிற்று ஆழ்வார்க்கு. உத்தானம் செய்து உகந்தனர் ஆயிரே. இடையரெல்லாரும் ஸந்தோஷித்தாலே தனித்தனியே உத்தானம் செய்துக்கொண்டு பரிதராணர்களென்கை. ... ..\*

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊடங்கலும் செய்த உபலாப விசேஷங்களை அநுஸந்தித்து இனியரானார் - கீழ்; இப்பாட்டில் - பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷத்தங்களை யநுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்திஹிதரானவர்களுக்குச் சொல்லாபாசுரத்தை, அவளானபாவனையாலே தாம் அநுபவித்து இனியராகிரார்.

மூ.—கிடக்கிற் றெட்டில் கிழிய வுதைத்திமே  
 எடுத்துக்கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திமே  
 ஒக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திமே  
 மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் டங்காய். கூ.

## பதவுரை.

நங்காய்!—பூர்ணிகளான ஸ்தரீகளை!  
 கிடக்கில்— (இப்பிள்ளை தொட்டிலில்) கிடந்  
 தானாகில்  
 தொட்டில்— தொட்டிலானது  
 கிழிய— சிதிலமாம்படி  
 உதைத்திமே— உதையாநிற்கும்;  
 எடுத்துக்கொள்ளில்— (இப்பிள்ளையை இடுப  
 பில்) எடுத்துக்கொண்டால்  
 மருங்கை— இடுப்பை  
 இறுத்திமே— முறியாநிற்கும்;

ஒடுக்கி— வ்யாபாரக்ஷமனல்லாதபடி செய்து  
 புல்கில்— மார்வில் அணைத்துக்கொண்டால்  
 உதரத்து— வயிற்றிலே  
 பாய்ந்திமே— பாயாநிற்கும்;  
 மிடுக்கு— இந்த சேஷடைகளைப் பொறுக்க  
 வல்ல சக்தி  
 இலாமையால்— (பிள்ளைக்கு) இல்லாமையால்  
 நான்— (தாயான) நான்  
 மெலிந்தேன்— மிகவும் இளைத்தேன்.  
 (ஏ - அசை.)



வ்யா.—கிடக்கிலித்யாதி. தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில், சிழியும்படி உதையாசிற்கும். எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திமே. 'திருவடி களின் மார்தவத்துக்கு இது பொறது' என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக் கொள்ளில், புடைபெயர்த்து ஒக்கலையை முறியாசிற்கும். 'ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திமே. 'இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப் பொறது' என்று வ்யாபாரகூழ்மணல்லாத படி ஒடுக்கி மார்விலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாசிற்கும். மிகே சிலாமையால் நான் மெலித்தேன் நங்காய். 'இந்த சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் பொறது' என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்யேக வசநமாய், நங்கைமீ ரென்றபடி. நங்கனெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களை யுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... \* கூ.

அ.—சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

-செந்நெலார் வயல்கூழ் திருக்கோட்டியூர்  
மன்னு நாரணன்மீ பிறந்தனை  
மின்னுநூல் விட்சேத்தன் விரித்தவிப்  
பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே.

பதவுரை.

செந்நெல்— செந்நெல் நான்யமானது  
ஆர்— நிறைந்திருக்கிற  
வயல்— கழனிகளாலே  
கூழ்— சூழப்பட்ட  
திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டி யூரிலே  
மன்னு - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற  
நாரணன் - நாராயணசப்தவாச்யரூப  
நம்பி - குணபூர்ணனை கண்ணன்  
பிறந்தனை— அவதரித்த பாகாரத்தை,

மின்னு நூல்— விளங்காநின்ற யஜ்ஞோபவீத  
த்தை யுடைய  
விட்சேத்தன் - பெரியாழ்வார்  
விரித்த- பரப்பி அருளிச்செய்ததாய்  
இப்பன்னுபாடல்— ஜ்ஞானிகள் அநவரதம்  
அநுஸந்திக்கும்படியான இப்பகசரங்களை  
வல்லார்க்கு— கற்குமவர்களுக்கு  
பாவம் இல்லை - பாபமில்லை.  
(வ - அசை.)

வ்யா.—செந்நெலித்யாதி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டரூபக்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயணசப்தவாச்யரூப கல்யாணகுணபூர்ணனைவன் திருவவதரித்த பாகாரத்தை. மின்னுநூல் விட்சேத்தன் விரித்த. பட்டப்பிரானுகையாலே விளங்காநின்ற உள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையராய்; ஸர்வவ்யாபகனை ஸர்வேச்வரனைத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாபநாதிகளோடேகூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. ரஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞானவர்கள் எப்போ

தம் சொல்லுமபடியான இப்பாடலை ஸாபிராயமாக வல்லவர்களுக்கு பகவதருபவ  
விரோதியான பாபமில்லை. ... \* 0

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு வண்ண மோடு பேணி யுறி கோண்ட கை  
வாய் பத்துக் கிடக்கில் சேக்கெல் சீதம்.

(\*)

ஆக- திருமொழி, க- க்கு பாட்டு - பத்து 0.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே, “ திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்  
தினில் ” என்று தொடங்கி, “ திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை ” என்று  
தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தக்காலோபலாளநங்களோடே  
அதுபவித்து ஹர்ஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவ  
னுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷணயத்தை தத்தக்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அதுப  
வித்தாற்போலே, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடியளவாக  
அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள் பேசின பாசரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற  
அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—சீதக் கடவுள் எழுதன்ன தேவகி

கோதைக் குழலா எசோதைக்குப் போத்தந்த

பேதைக் குழலி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்

பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே.

க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் குளிர்ந்தகடலில் உள்ளமு  
அமுது அன்ன— நாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு  
ஒத்த

தேவகி - தேவகிப்பிராட்டி

கோதை - பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட

குழல் ஆள் - கேசபாசத்தையுடைய

அசோதைக்கு - யசோதைப்பிராட்டிக்கு

போத்தந்த - போகவிட்ட

பேதை குழலி - பேதைமையையுடைய சிசு

வானது

பிடித்து - (திருக்கைகளால்) பிடித்து

சுவைத்து - ஆஸ்வாதித்து

உண்ணும் - (திருப்பவளத்தில்தைத்து) புணி

யா நின்றள்ள

பாதக்கமலங்கள் - திருவடித்தர்மரைகளை

வந்து காணீர்! - வந்துகாணுகோள்!

பவளவாயீர்! - பவளம்போல் சிவந்த அதா

த்தை யுடைய பெண்டிர்கள்!

வந்து காணீர்!! - (கடுக) வந்து பாருங்கோள்.

[“காணீரே” என்றதை இரட்டித்துச் சொன்

னதால் ஆதரத்தின்மிகுதி தோற்றுவித்தது.]

வ்யா.—முதற்பாட்டு. சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி. அகாதமாகையாலே குளி  
ர்த்திமாறாத ஸமுதரத்திலே தேவபோக்யமாகப் பிறந்த அமர்தம் புறவமுதாம்படி, “ அமு



வ்யா.—முத்துமீத்யாதி. திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சாத்துகிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் ஸ்வாத்வர்ணத்தையும்; மற்ருளு விரலுக்கு ஸ்வர்ண வர்ணத்தையும் பரபாகம் தோற்ற மந்திரமாநிச்சாத்துகையாலே நீலாத்நம்போன்ற வடிவை யுடையவனுடைய திருவடிகளில் பத்து விரலும், முத்துமாணிக்கம் வயிரம் முதலான நவராத்நங்களையும் நல்பொன் னையும் மாநிமாநிப்யதித்துச் சேர்த்தாற்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கே ள்ங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒன்றிய துதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. முத்தும் மணியும் வயிரமுமென்றவிது அல்லாத ராத்நங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். துதல்-நெற்றி.

அ.—முன்றும்பாட்டு. திருவடிகளை அதுபவித்த வாத்நம், திருக்கணைக்காலின் முனக யநுபவிக்கிரர்.

மு.—பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கோங்கை

அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை

இணைக்காலில் வெள்ளித்தளைநின் றிலங்கும்

கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே.

பதவுரை.

பணை — முங்கில் போன்ற

தோள் — தோள்களை யுடையளாய்

இள ஆய்ச்சி — இளைமைப் பருவத்தையுடைய

ளான ஆய்ச்சியின்

பால் பாய்ந்த கோங்கை — பால் சொரிகிற

முலையை

அணைத்து — திருக்கைகளால் அணைத்து

ஆர — திருவயிறு பூர்ணமாம்படி

உண்டு — அழுதுசெய்து

கிடந்த (களித்துக்) கிடந்த

இப் பிள்ளை — இந்த கர்ஷணனுடைய

இணை — சேர்த்தியழகையுடைய

காலில் — திருவடிகளில்

வெள்ளி தளைநின்று — வெள்ளித் தண்டை

நின்று

இலங்கும் — விளங்காநிற்கிற

கணை கால் இருந்தஆ — கணைக்காலிருந்த

படியை

காணீர்! — பாருங்கோள்!

காரிகையீர்! — அழகியபெண்களே!

வந்து காணீர்;-

( ஏ - அசை. )

வ்யா.—பணைத்தோளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக் கும் வேப்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடையளாய், பருவத்தால் இளையளமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்கும்டாக போகபுரவசையா யிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவளென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக. பால்பாய்ந்த கோங்கை. ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிற முலையை. அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை. திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிரா வுண்டு, அத்தாலே ஹர்ஷ்டனாய்க்கிடந்த விப்பிள்ளையுடைய. இணைக்காலி வித்யாதி. அந்யோந யம் சேர்த்தி யழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக் காலின் அழகிருந்தபடியை; அதுபவ யோக்யரானவர்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையீர் வந்துகாணீரே. அழகுடையவர்க ளாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்து காணு ங்கோள்.

அ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காவி னழகை யதுபசித்த வந்தாம், திருமுழந் தாளினழகை யதுபவிக்கிரார்.

மு.—உழந்தா ணறடுய் யோரோதடாவுண்ண  
இழந்தாளேரிவினா லீத்தெழில்மத்தின்  
பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தாற் றவழந்தான்  
முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்து காணீரே.

பதவுரை.

உழந்தாள்— சாம்ப்பட்டு தடாநில்சேர்த்தவ  
நறும் நெய்— மணம்மிக்க நெய்யை  
ஒரோ தடா— ஒவ்வொரு தடாவாக  
உண்ண— அமுதுசெய்த வளவில்  
இழந்தாள்— (பிள்ளையை) இழந்தாளாக  
எரிவினா— வயிற்றெரிச்சலாலே  
ஈர்த்து— (கையைப்பிடித்து) இழுத்து  
எழில் மத்தின்— அழகிய மத்திலே

பழம் தாம்பால்— (சுற்றிக்கடைந்து)பழகின  
தாம்பாலே  
ஒச்ச— அடிப்பதாக ஒங்க  
பயத்தால்— அச்சத்தாலே  
தவழந்தான்— (அத்தைத் தப்பிப்போவ  
தாகத்) தவழந்தவனுடைய  
முழம் தாள்— முழங்கால்கள்  
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை  
காணீர்— காணுங்கோள்  
முகிழ் முலையீர்!— முகிழ்த்த முலையையுடைய  
பெண்களே!

வந்துகாணீர்;—

வ்யா—உழந்தாள். ஆபாஸித்தவள். கறந்து காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைந்து வெ  
ண்ணையாக்கி யுருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வருத்தத்தையெல்லாம் சொல்லு  
கிறது. நறடுய் ஒரோதடாவுண்ண. நறுவிதான நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும்  
சேஷிபாதபடியுண்ண. இழந்தாள் எரிவினா ஈர்த்து. 'உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மிபாது'  
என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து, பயப்படுகைபால் வந்த வயிற்றெரிச்சலாலே  
கையைப்பிடித்திழுத்து. எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்ச. அழகிய மத்திலே சுற்றிக்  
கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஒங்க. பயத்தால் தவழந்தான். பயத்தாலே  
அத்தைத்தப்புவதாகத் தவழந்தவனுடைய. முழந்தாள் ஈர்த்தவா காணீரே. முழந்தாளின் அழ  
கிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முகிழ்த்த முலையையுடையீர்  
வந்து காணுங்கோள். ... \* 8

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. முழந்தாளினழகை யதுபசித்த வந்தாம், திருத்துடையி  
னழகை யதுபவிக்கிரார்.

மு.—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைகவைத் துண்டிட்  
றேங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை  
மறங்கோ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்  
குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. ௫.

பதவுரை.

முன்— முற்காலத்திலே  
மறம் கொள்— த்வேஷம் கொண்ட

இரணியன்— ஹிரன்யனுடைய  
மார்வை— மார்வை

கீண்டான்— பிளந்தவனாப்;  
 பிறங்கிய— (கொடுமையால் வந்த) ப்ர  
 காசத்தையுடைய  
 பெய்ச்சி— பூதநாயின்  
 முலை— முலையை  
 சுவைத்து— (பசை அறும்படி) ஆவ்  
 வாதித்து  
 உண்டிட்டு— புஜித்து

உறங்குவான் போலே— ஒன்றும் அறியாத  
 படி உறங்குமவன் போல்  
 கிடந்த— கிடந்த  
 இப்பள்ளை— இந்தபிள்ளையின்  
 குறங்குகளை— திருத்துடைகளை  
 வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!  
 குவி முலையீர்!— குவியாநின்ற முலைகளை  
 யுடைய பெண்காள்!  
 வந்துகாணீர்-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு. க்ரணர்யத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தை யுடையான பூதநாயுடைய முலைபைப் பசைபறச் சுவைத்து புஜித்து. உண்டிட்டு என்று— ஒரு முழுச் சூசால்லு. உறங்குவான்போலே கிடந்தலிப்பிள்ளை. செய்த பாகாமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி. உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை. பறங்கோளித்யாதி. ப்ரஹ்லாத விஷயமான சிற்றந்தையுடையான ஹிரண்யனுடையமார்வவ முற்காலத்திலே பிளந்து பொ கட்டவனுடைய அச்சவநிதோற்றம்படிபிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவி முலையீர் வந்து காணீரே. குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ௫

அ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையினழகை யநுபலித்த வரந்தரம், திருக்கடிப்பதேசத் தினழகை யநுபலிக்கிரார்.

மு.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை  
 சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி  
 லத்தத்தின் பத்தாநாட் டோன்றிய வச்சுதன்  
 முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்கையீர் வந்து காணீரே. ௬

பதவுரை.

மத்த களிற்று— மத்த கஜங்களை யுடையான  
 வசு தேவர் தம்முடை— ஸ்ரீ வஸு தேவ  
 ருடைய  
 சித்தம் பிரியாத—ஹிருதயத்தைப்பிரியாத  
 தேவகிதன்— தேவகிப் பிராட்டியின்  
 வயிற்றில்— வயிற்றிலே  
 அத்தத்தின் பத்தாம்நாள்— ஹஸ்த நக்ஷத்  
 ரத்துக்குப் பத்தாவதான திருநாளிலே  
 தோன்றிய— ஆவிர்ப்பலித்த

அச்சுதன்— அபித்தாரை நமுவகிடாதகண்  
 னானுடைய  
 முத்தம் இருந்த ஆ— † சண்ணம் இருந்த  
 படியை  
 காணீர்!— காணுங்கோள்!  
 முகிழ் நகையீர்!—மந்தஸ்மிதமுடையபெண்  
 காள்!  
 வந்துகாணீர்-; (ஏ அசை.)

† 'சண்ணம்' என்றும், 'முத்தம்' என்றும், 'மொட்டு' என்றும் இவை (பாவிசர்களின்) குற்றயா உயவத்துக்குப் பர்பாய நாமங்களாக வழங்கு தல் மரபு.

வ்யா.—மத்தசித்யாதி. மத்தகஜங்களை யுடையான ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய ஹ்ரதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. அத்தத்தினி த்யாதி. அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸந பராகையாலே விரோதிகள் அறி

ந்து அபிசரிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி இருவந்தரித்த நாளை மறைத்தருளிச் செய்கிறார். தோன்றிய வித்யாதி. (க) கலா-தலா-நா-தேவகிவலியுலாநூரயா ராவில-குகழ் ” என்கிறபடியே- கர்ப்பவாஸதோஷமற ஆவிர்ப்பவித்து, ஆசரிதரை ஒரு காலமும் நமுவ விடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ் ககையீர் வந்து காணீரே. முகிழா நின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். முகிழ்ககை- மந்தஸ்யிதம். ... ..

அ.-ஏழாம்பாட்டு. திருக்கயூப்ரேசத்தினழகையறுபவித்த வநந்தரம், திருமருங் கினழகையறுபவிக்கிறார்.

மு.-இருங்கை மதகளி நீர்க்கின்ற வனைப்  
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்  
நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தம்  
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இரும் கை— பெரிய துதிக்கையை யுடைய  
மத களிற்று— மத்த கஜமான குவலயா  
பீடத்தை  
நீர்க்கின்றவனை— தன்வசமாக நடத்தா நின்  
றுள்ள பாகனை  
பருங்கி— கொன்று  
பறித்துக் கொண்டு— (அந்த கஜத்தின்  
கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு  
ஒடும்— ஓடாநின்ற  
பரமன் தன்— பரமனான கண்ணனுடைய

நெருங்கு பவளமும்— செறியக் கோத்த  
பவள வடமென்ன  
நேர் நாணும்— நேரியதான அரைநாணென்ன  
முத்தும்—முத்துவட மென்ன (இவற்றோடே  
சேர்ந்த)  
மருங்கும்— திருமருங்கும்  
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை  
காணீர்!— காணுங்கோள்!  
வாள் துதலீர்— ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய  
பெண்காள்!  
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா.—இருங்கையித்யாதி. பெரிய துதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபீ டத்தைத் தன்வசமாக நடத்தா நின்றுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல்- கொல்லுதல். பறித்தித்யாதி. அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பாமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிற வர்களிலே லீலோபகாணங்களிலே ஆணையாகப்பண்ணி, பெரிய கையை யுடைய மத்தகஜ மென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரம னென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். வாணுதலீர் வந்து காணீரே. ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகையறுபவித்த வநந்தரம், திருவுந்தியின ழகையறுபவிக்கிறார்.

(க) “ அச்யுதபா துநா- தேவகிபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்புதம் ”

மு.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து  
தந்தக் களிறுபோற் றுனே வினையாடும்  
நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய  
உந்தியிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே

பதவுரை.

வந்த— தன்னோடு வினையாடவந்த  
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின்  
கூட்டத்தை  
வலி செய்து— பலாத்கரித்து  
தந்த களிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை  
யுடைய ஆணைக் குட்டிபோலே  
தானே— தானே (முக்யனாய்)  
வினையாடும்— வினையாடா நிற்கிற

நந்தன் மதலைக்கு— நந்த கோபர்குமரனை  
கண்ணனுக்கு  
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான  
உந்தி— திருநாடி  
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை  
காணீர்!— காணுங்கள்!  
ஒளி இழையீர்!— காந்தி மிக்க ஆபரணங்  
களையுடைய பெண்கள்!  
வந்துகாணீர்-; (ஏ அசை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடே வினையாடவந்த\*தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான  
மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அதனைப்பேரும் ஒருதலை, தா  
னொருதலையாகநின்று பலாத்கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானை போலே தானே  
பாதானாய் வினையாடும். நந்தனித்யாதி. இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநந்தகோபர்  
ஸந்திதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. நன்றுமித்யாதி.  
மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளியிழையீர் வந்து  
காணுங்கோள். இழை ஆபரணம். ... ..

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யநுபவித்த வந்தாரம், திருவுதரத்  
தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மு.—அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி  
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்  
பதரப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த  
உதர மிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. கூ

பதவுரை.

அதிரும் கடல்நிற } கோஷிக்கிற கடலின்  
வண்ணனை } நிறம்போன்ற நிறத்தை  
யுடையவனை  
ஆச்சி— திருத்தாயாரான யசோதை  
மதுர முலையூட்டி—இனிய முலைப்பாலையூட்டி  
வஞ்சித்துவைத்து— வஞ்சனைசெய்துவைத்து  
பதரப்படாமே— தன் நினைவு தப்பாதபடி  
பழம் தாம்பால்— பழகிண சுயிற்றாலே

ஆர்த்த— கட்டின  
உதரம்— திருவயிறு  
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை  
காணீர்!— காண்மின்!;  
ஒளி வளையீர்!— ஒளிமிக்க வளையையுடைய  
பெண்கள்!  
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)



வ்யா.—அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை. கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போலே ச்ரமஹர  
மான நிறத்தை யுடையவனை. “கடல்நிறவண்ணன்” என்னவமைந்திருக்கச் செய்தே,  
“ அதிரும் கடல் ” என்று விசேஷிக்கையாலே- இவனுடைய அடங்காமை தோற்றுகிறது.  
ஆச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி,  
மேல், தான் இவனைக் கட்டத் தேடுகிற தறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. பதரவித்யாதி.  
தன்னினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க்கிட  
ந்ததொரு தாம்பாலே அட்டின கயிற்றில் தழும்பு காணலாம்படி யிருக்கிற வயிற்றினழுகிருக்  
கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவழையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையு  
டைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ..

அ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதாத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமார்வினழ  
கை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பெருமா வரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்  
கீருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை  
சுருமா மணிப்புண் குலாவித் திகழும்  
திருமார் விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. 0.

பதவுரை.

<p>பெரு மா உரலில் - மிகவும் பெரிதான உர லோடு பிணிப்புண்டு இருந்து- கட்டுண்டிருந்து அங்கு— அத்தசையிலே இரு மா மருதம்-இரண்டு பெரிய மருதமரங் களை இறுத்த— முறித்த இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையுடைய</p>	<p>குரு மா மணிப்புண்— மிகச் சிறந்ததான கௌஸ்துபாரணம் குலாவி திகழும் - அசைந்து விளங்காநின் றுள்ள திருமார்வுஇருந்தஆ-திருமார்பிருந்தபடியை காணீர்!— பாருங்கள்! சே இழையீர்!-செவ்விய ஆபரணங்களையுடை ய பெண்காள்! வந்துகாணீர்!-; ( ஏ - அசை. )</p>
--	--

வ்யா.—பெருமாவித்யாதி. மிகவும் பெரியவரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே  
அத்தையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு  
பெரியமருதுகளின் நடுவேசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முத்தனைவிவனுடைய. சுருமா  
வித்யாதி. ச்ரேஷ்டமாய் ச்லாக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா  
நின்றதுள்ள திருமார்வினழுகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவ  
ந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ..

அ. பதினொராம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யநுபவித்தவநந்தரம், திருத்தோள்  
களினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—நாள்களோர் நாலேந்து திங்க ளளவிலே  
தானைநிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்  
வாள்கொள் வகையெயிற் றுருயிர் வவ்வினான்  
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிமுழலீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

நாள்கள்— ( திருவவதரித்தபின்புசென்ற)  
நாள்கள்  
ஒர் நாலு யீந்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு  
நாலேந்து மாதத்தளவிலே  
சகடத்தை— சகடாஸூரனை  
தானை நிமிர்த்து— காலேத்துக்கி  
சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,  
வாள் கொள்— ஒளிகொண்டதாய்

வகை— வகைந்திருக்கிற  
எயிறு— பற்களையுடைய பூதனையின்  
ஆர் உயிர்— அரிய உயிரை  
வவ்வினான்— அபஹரி த்தவனுடைய  
தோள்கள் இருந்தஆ—தோள்களிருந்தபடியை  
காணீர்!— காணுங்கோள்!;  
சுரி முழலீர்!— சுருண்ட குழலையுடையபெண்  
காள்!  
வந்துகாணீர்!—; ( ஏ - அசை. )

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலேந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சு என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி யருளிச்செய்தது மங்களாசாஸந பரராகையாலே; தர்ஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தானையித்யாதி. தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸூராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்துச் சிறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அந்யார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ரமாகத் தட்டில்லையிறே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டென்றபடி. வாள்கொளித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய் வகைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரியவுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. “ பேய்ச்சி பெருமுழையூடுயிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான் ” என்னக்கடவதிறே. சகடாஸூர நிரஸனத்துக்கு முன்னே பூதநாதி நிரஸநமாயிருக்க, மாறி யருளிச்செய்தது க்ரம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவே ணுமென்றறியாமை. எயிற்றையுடையவகை எயிறு என்கிறது, “ ஒண்டொடி ” என்னுமாபோலே. தோள்களித்யாதி. அவள் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்றவாங்குகிறபோது நெறித்த தோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. கக

அ. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற  
செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை  
நெய்த்தலை நெடியுஞ் சங்குநிலாவிய  
கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கங்குழையீர் வந்து காணீரே. கஉ.

பதவுரை.

மை தடம் கண்ணி - கறுத்து விசாலமான  
கண்களையுடைய  
அசோதை - யசோதைப்பிராட்டி;  
வளர்க்கின்ற - வளர்க்கிற  
தலை செய் - உயர்ந்த வயலிலே  
நீலம் நிறத்து - கருநெய்தல்பூவின் நிறம் போ  
ன்ற நிறத்தையுடையன  
சிறு பிள்ளை - சிறிய பிள்ளையுடைய  
நெய் - கூரியதான

தலை - துதியையுடைய  
நேமியும் - திருவாழியும்  
சங்கும் - திருச்சங்கும்  
நிலாவிய - அமைந்திராநின் றுள்ள  
கைத்தலங்கள் - திருக்கைத்தலங்களை  
வந்துகாணீர்! - வந்துகாணுங்கள்;  
கனம் குழையீர்! - பொன்னால்செய்த ச்ரோத்  
ராபரணங்களை யுடைய பெண்கள்!  
வந்துகாணீர்! -; ( ஏ-அரை. )

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென் னுதல்; அஞ்சநாலங்கர்தமாய் விஸ்தர்தமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல். அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படி யிருந்துள்ள தண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கி வளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள்கையிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பார்கள். செய்த்தலைபித்யாதி. பூஸாசமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத் தையுடையன சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சிராட்டி வளர்த்த சீமுசமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றுப்படி யிருக்குமாயிற்று.

நெய்த்தலைநெமியும் சங்கும் நிலாவிய. கூரியதுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னு தல்; ஆயுத ஸாமான்யத்தாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; "கையெல்லாம் நெய்" என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழி யென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே \*கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்க வும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபா ஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின் றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோதசைகளிலே இவன்றான் இவளுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலபித்யாதி. திருக் கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள்; கனவிதாந காடில் நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். கநமென்று - பொன்னாகவுமாம். ... .. கஉ

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை யறுபவித்த வநந்தரம், திருக்கமுத்தினழகை யறுபவிக்கிரார்.

மு.—வண்டமர் பூங்குழலாய்ச்சிமகளுக்க  
கோண்வேளர்க்கின்ற கோவலர்துட்டற்கு  
அண்டமு நாடு மடங்க விழங்கிய  
கண்டயிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. கஉ

பதவுரை.

வண்டு அமர் - வண்டுகள் படிந்திருக்கிற | ஆய்ச்சி - யசோதைப் பிராட்டியானவள்  
பூ குழல் - பூவோடுகூடினகுழலையுடையளான | மகளுக - (தன்) புத்திரனாக

§ முகமுசப்பு - சாததை. [ஸ்ரூயெல]

கொண்டு— ஸ்லீகரித்து  
வளர்க்கின்ற— வளர்க்கிற  
கோவலர் குட்டற்கு— கோபகுமாரனுக்கு  
அண்டமும்— அண்டங்களையும்  
நாடு— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதநா  
சேதநங்களையும்

அடங்க— முழுதும்  
விழுங்கிய— விழுங்கின (கபளீகரித்த)  
கண்டம்— திருக்கழுத்து  
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை  
காணீர்!— காணுங்கள்;  
காரிகையீர்!— அழகியபெண்கள்!  
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா. வண்டமரித்யாதி. பிள்ளைகள் அனுங்குமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங் கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பல்லகாலும் முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிறபூவோடேகடின குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்நீநந்தகோபர்மகனுக்கு இவர் அடியறிந் தவராகையாலே “மகனாகக்கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன்மகன்” என்றிறே நினை த்திருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களை யும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; என்றும் பிறி கதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படி யிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிருபைகளான நீங் கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையஸ்தரீகள். \*கந

அ. பதினொலம்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகை யறுபவித்த வந்தாரம் திருப்பவளத் தினழகை யறுபவிக்கிறார்.

மு.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றேத்துக்கொண்டு  
அந்தொண்டைவாயமுதா தரித்தாய்ச்சியர்  
தந்தொண்டை வாயாற் றருக்கிப் பருகுமிச்  
செந்தொண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. \*கசு

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— “கொவ்வைக்கனிபோன்ற  
அதரத்தையுடைய  
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி  
போன்ற குமாரனே!  
வா என்று— வருக” என்று  
எடுத்துக்கொண்டு— ஒக்கலையி லெடுத்துக்  
கொண்டு  
ஆய்ச்சியர்— இடைப்பெண்கள்  
அம் தொண்டை - அழகிய கொவ்வைக்கனி  
போன்ற  
வாய்— திருஅதரத்தில் (ஊறுகிற)  
அமுது— அமரத்ததை

ஆதரித்து— விரும்பி  
தம்— தங்களுடைய  
தொண்டை வாயால் - கோவை வாயாலே  
தருக்கி— நெருக்கி  
பருகும்— பாரம் பண்ணுகிற  
இச்செம் தொண்டைவாய்—இந்த சிவந்த கோ  
வைவாயை  
வந்துகாணீர்! - வந்துபாருங்கள்;  
சேஇழையீர்!—செவ்விய ஆபரணத்தையுடைய  
பெண்கள்!  
வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா: என் தொண்டையித்யாதி. ஆ தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருப்பவளத் தையும் ஸிஹமக் கன்றுபோலே செருக்கையமுடையன யிருக்கிறவிவனை யென்னுடையவ னென்று அபிமாமித்து வானென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களென்றும் அழகிய தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருவதரத்தினுறுகிற அமர்தத்தை ஆகரித் துத் தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாரம்பண்ணுகிற. தருக்கிப் பருகுமன்றது - செருக்கிப்பருகு மென்னவுமாம். இச்செந்தொண்டையித்யாதி. இப்படி அவர்கள் பருகம் பருகப்பின்னையும் சிவப்புமாறாதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... \* கச.

அ. பதினேந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தி னழகையதுபவித்த வந்தரம் திருமுக மண்டலத்தின் ஸமுதாய சோபையை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்

நாக்குவழித்து நீராட்டு மிங்கம்பிக்கு

வாக்கு நயநமும் வாயு முறவலும்

முக்கு மிருந்தவா காணீரே மெய்துழலீர் வந்துகாணீரே. கரு.

படிவுரை.

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி

நோக்கி— (திருமேனியின் மென்மைக்குத் தகுதியாம்படி) பார்த்து

நுணுக்கிய— அரைத்த

மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே

நாக்கு வழித்து— நாக்கை வழித்து

நீராட்டும்— திருமஞ்சனம் பண்ணுகிற

இந்நம்பிக்கு— இந்த பூர்ணகுணான கண்ணனுக்கு

வாக்கும்— வாக்கும்

நயநமும்— திருக்கண்களும்

வாயும்— திருவதரமும் ( அல்லது ) வாய்ந் திருக்கிற

முறவலும்— மந்தஸ்மிதமும்

முக்கும்— முக்கும்

இருந்த ஆ— இருந்தபடியை

காணீர்!— பாருங்கள்;

மெய்துழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!—; ( ஏ - அசை. )

வ்யா. நோக்கியித்யாதி. திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து நோக்கவரைத்த மஞ்சள் காப்பாலே திருநாவைவழித்து திருமஞ்சனம் செய்யும்படி விதேயதபா பூர்ணான விவனுக்கு. வாக்குமித்யாதி. மாதா முதலானாரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், 'என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீர்' என்ன அவர்களைக் கடாக்கிற திருநயநங்களும் மந்தஸ்மிதம்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திரு அதரஸ்பு ரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும், " மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லி யோ கொழுந்தோ வறியேன் " என்று நித்ய ஸந்தேஹஜநகமான திருமுக்குமாகிற விச் சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். ... \* கரு.

அ. பதினொன்பாட்டு. ஸமுதாய சோபையின் நடுவே அதுபவித்த திருக்கண்களின் அழகு பின்னாட்ட, அந்தை யதுபவிக்கிறார். அதுதன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்பதுப

வித்தது திருமுக்கினழகிறே. திருமுக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தி யுண்டே ; அத்தாலும், பாதாநிகேசமதுபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்த தாகையாலும் திருக்கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அறுபவிக்கிரார்.

மு.—விண்கொளமர்கள் வேதனைதீர முன்  
மண்கொள் வசுதேவர் தம் மகனாய் வந்து  
திண்கொளசுரைத் தேயவளர்கின்றான்  
கண்களிநுந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. யக.

38

பதவுரை.

விண் கொள்— ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்  
பிட மாகவுடைய  
அமர்கள்— இந்தராதி தேவதைகளின்  
வேதனை— துன்பமானது  
தீர— தீரும்படியாக  
முன்— முன்னே  
மண் கொள்— பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய  
வசுதேவர்தம்— வஸுதேவருக்கு  
மகனாய்வந்து— புத்ரனாய்வந்து அவதரித்து  
திண் கொள்— வலிமை கொண்ட

அசுரர்— அஸூரர்கள்  
தேய— சுஷிக்ஞும்படி  
வளர்கின்றான்— வளராநிற்கிற கண்ண  
னுடைய  
கண்கள் இருந்த ஆ— திருக்கண்களிநுந்த  
படியை  
காணீர்!— காணுங்கள்! ;  
கனம் வளையீர்!— பொன் வளையையுடைய  
பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!— ( ஏ- அசை. )

வ்யா. விண்கொளித்யாதி. அவதாரப்ரயோஜனம் ஸாது பரித்ராணாதிக ளாகையாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாக வுடைய இந்தராதி தேவர்களுக்கு ஆஸூரப்ரகர்திக ளால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவ ருக்கு புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர்கள் துக்கம் தீர்க்கக்காக முன்னே யிங்கேவந்தவரித் தானாய்த்து. “தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்னக்கடவதிறே. திண்கொளித்யாதி. காயபலமும் மனோபலமுமுடையான அஸூரர்களானவர்கள் சுஷிக்ஞ துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளராநிற்கிறவனுடைய. இவன் தால் நெடுக நெடுக அஸூர வர்கம் சுஷீணமாய்விட்டதிறே. கண்களித்யாதி. இப்படி அதுகூலரசுஷணமும் ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் சுஷிக்ஞவும் கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கொள் ; பொன்னாலே செய்தவளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கொள். ... \*கக.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகையதுபவித்த வந்ததாம் திருப்புரு வத்தினழகையதுபவிக்கிரார்.

மு.—புருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய  
திருவின்வடிவோக்குந் தேவகிபெற்ற  
உருவுகரிய வொளி மணிவண்ணன்  
புருவமிநுந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. கள.

39

பதவுரை.

பருவம்— வயது  
 நிரம்பாமே— முதிருவதற்கு முன்னமே  
 பார் எல்லாம்— உலகமெல்லாம்  
 உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக  
 திருவின் வடிவு ஒக்கும்— பெரியபிராட்டி  
 யோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையான  
 தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி  
 பெற்ற— (நோற்றுப்) பெற்ற  
 உருவு கரிய— ரூபத்தால் கறுத்தாய்

ஒளி— உஜ்ஜ்வலமான  
 மணி— மணிபோன்ற  
 வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய  
 புருவம்— திருப்புருவங்கள்  
 இருந்த ஆ— இருந்தபடியை  
 காணீர்!— காணுங்கோள்! ;  
 பூண் முழையீர்!— ஆபரணம் பூண்ட முலையை  
 உடைய பெண்காள்!  
 வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. பருவம்த்யாதி. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே \*திண்கொள் அசரரைத் தேயவளருகையாலே லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதநாசகடபமளார்ஜுநா திகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது. திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற. லக்ஷ்மீ துல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்படிக்கீடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கையாலே- கீழ் “உள்ளமுதண்ண தேவகி” என்றது இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றே.

உருவித்யாதி. ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவையுடையவனுடைய. புருவம்த்யாதி. மதநன் கருப்புச்சிலைபோலே யிருக்கிற திருப்புருவங்களினழகைக் காணுங்கோள்; ஆபரணலங்கர்தமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... \*கள.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யதுபவித்த வநந்தரம், திருமகரக்குழையி னழகை யதுபவிக்கிரார்.

40

மு.—மண்ணு மலையுங் கடலு முலகேழும்  
 உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு  
 வண்ணமெழில்கொண் மகரக்குழையிவை  
 திண்ணம்ருந்தவா காணீரே சேயிழையீர்.வந்து காணீரே. கஅ

மண்ணும்— பூமியையும்  
 மலையும்— பர்வதங்களையும்  
 கடலும்— ஸமுத்தரங்களையும்  
 உலகு ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்  
 உண்ணும் திறத்து— திருவயிற்றில் வைக்கிற வளவில்  
 மகிழ்ந்து— உகந்து  
 உண்ணும்— திருவயிற்றிலே வைத்த  
 பிள்ளைக்கு— பாலனுக்கு

எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திருநிறங் கொண்ட  
 மகரக்குழை— திருமகரக்குழைகளான  
 இவை— இவற்றின்  
 திண்ணம்— திண்மை  
 இருந்த ஆ— இருந்தபடியை  
 காணீர்!— காணுங்கோள்! ;  
 சே இழையீர்! - அழகிய ஆபரணங்களை யுடைய பெண்காள்!  
 வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. மண்ணுமித்யாதி. ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வதங் களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரள யங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவளவில், 'இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே!' என்னும் உகப்பாலே இதுவே தாரகமாகத் திருவயிற்றிலேவைத்த பாலனுக்கு வண்ணமி த்யாதி. திருமேனிக்கு பரபாகமான திருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்தாந வைசித்ரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகரக்குழைகளான விவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; - முகிய ஆபர ணங்களாலே அலங்காரதகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. கஅ

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை யநுபவித்த வந்தாரம், திருநெற்றியினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மு.—முற்றிலுந் தூதையு முன்கைமேற் பூவையும்  
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்  
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்  
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய வீடுகளை  
இழைத்து— கட்டி  
திரிதருவோர்களை— திரிகிறபெண்களுடைய  
முற்றிலும்— (மணல்கொழிக்கிற) சிறு சுளகு  
களையும் [சிறு முறம்]  
தூதையும்—(மணற்சோறுக்குகிற)சிறியபாளை  
களையும்  
முன்கைமேல்—முன் கைமேல் நின்று விளையா  
டுகிற  
பூவையும்— நாகணைவாய்ப்புள்ளையும்

பற்றி— கையைப்பிடித்து  
பறித்துக்கொண்டு - அபஹரித்துக்கொண்டு  
ஒமம் - ஒடுகிற  
பரமன்தன்— (தீம்பில்) தலைவனானவனுடைய  
நெற்றி - திருநெற்றி  
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை  
காணீர்! - காணுங்கோள்;  
நேர் இழையீர்! - நேரிதான ஆபரணங்களை  
உடையபெண்காள்!  
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. முற்றிலுமித்யாதி. கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல் கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற் சோறுக்குகிற சிறுபாளையையும், முன்கைமேல்வைத் துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும் பூவையையும், பூவை- நாகணைவாய்ப்புள். பற்றியித்யாதி. கையைப்பிடித்து, வன்மையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஒமம் தீம்பில் தலைவ னானவனுடைய. நெற்றியித்யாதி. அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திரு நெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; நுண்ணியதான ஆபரணங்கையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு நுட்பமாவது- தொழிலினுடைய ஸௌக்யம்யமாதல்; ஸௌகுமார்யா நுகுணமான லாகவமாதல். ... .. கக

அ. இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யநுபவித்த வந்தாரம், திருக்குழவி னழகை யநுபவிக்கிறார்.



மூ.—அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு

கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்ப

மழகன்றினங்கண் மறித்துத் திரிவான்

குழல்களிஞர் தவா காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. உய

பதவுரை.

அழகிய - அழகியதாய்

பை பொன்னின் - பசும்பொன்னின்

பட

கோல் - கோலை

அம் கை - அழகிய கையாலே

கொண்டு - பிடித்துக்கொண்டு

கழல்கள் - திருவடிகளில் சாத்தி யிருக்கிற

வீரக்கழல்களும்

சதங்கை - சதங்கைகளும்

கலந்து - சேர்ந்து

எங்கும் ஆர்ப்ப - எங்கும் ஒலிக்க

மழம் - இளமை பொருந்திய

கன்று இனங்கள் - கன்றுகளின் கூட்டங்களை

மறித்து - மடக்கி

திரிவான் - திரிகிறவனுடைய

குழல்கள் - திருக்குழல்கள்

இருந்த ஆ - இருந்தபடியை

காணீர்! - பாருங்கள்;

குவி முலையீர்! - குவியும் முலைகையுடைய

பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!-; ( ஏ - அசை.)

வ்யா. அழகியவியாதி. கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னிலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, கழல்களித்யாதி. கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிரவோடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க த்வனிக்க. மழகன்றித்யாதி. இளங்கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றள்ளவனுடைய. குழல்களித்யாதி. “ நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னேடி ” என்கிறபடியே அதிரவோடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக்காணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. உய

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன

திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப்பட்டன்

விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்

உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. உக

பதவுரை.

சுரும்பு ஆர் - வண்டிகள் படிந்து கிடக்கும்  
படியான

குழலி - மயிர்முடியையுடைய

அசோதை - யசோதைப் பிராட்டியானவள்

முன் - அவதாரஸமயத்தில்

சொன்ன - (அயல்பெண்களுக்கு அழைத்துக்  
காட்டிச்) சொன்ன

திருப்பாத கேசத்தை - பாதாதிசேசாந்த வர்  
ணத்தை

தென் புதுவை— அழகிய வில்லிபுத்தூருக்கு  
நிர்வாஹகனான  
பட்டன்— பட்டாரிரான்  
விருப்பால்— மிக்க ஆதரத்தால்  
உரைத்த— அருளிச்செய்த  
இருபதோடு ஒன்றும்— இருபத்தொரு பாசு  
ரங்களையும்

உரைப்பார்தாம்— சுற்குமலர்கள்  
போய்— (ப்ரகர்தி மண்டலத்தைக்கடந்து)  
போய்  
வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே  
ஒன்றுவர்— பொருந்தி யிருப்பார்கள்.  
( ஏ - அசை. )

வ்யா. சுருப்பார்துழலியித்யாதி. மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுருப்பாரென்கிறவின, சுருப்பாரென்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாரும் பண்ணுகைக்காக வண்டுகள் எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டி முன் சொன்ன. திருப்பாதகேசத்தை. அவதார ஸமகாலத்திலே அநுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்துக்காட்டிச்சொன்ன பாதாதிக்கேசத்தை. தேன்னித்யாதி. அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அத்யாதரத்தோடே அருளிச்செய்த. அவளுடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே யிவருடையவாதரம்.

“ கோதைக்குழலாளசோதை ” “ பணைத்தோளிளவாய்ச்சி ” “ மைத்தடங்கண்ணியசோதை ” இத்யாதிகளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், “ உழந்தாள் நறுநெய் ” “ அதிருங் கடல்நிற வண்ணன் ” “ நோக்கியசோதை ” இத்யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷடிதங்களாகச் சொன்னவையும், “ மறங்கொளிரணியன் மார்வை முன்கீண்டான் ” “ இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை ” “ சகடத்தைச் சாடிப் போய் வாள்நிகாள்வளை பெயிற்றருயிர் வவ்வினான் ” இத்யாதிகளாலே இவனுக்கு நிருபகமாக வருளிச்செய்த அவதாரந்தர சேஷடிதங்களும், இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்தரகால சேஷடிதங்களுமெல்லாம், அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச்செய்தேயும் \*மயர்வற மதுநலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தசை பிறந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதிசயத்தாலே அருளிச்செய்தாராயித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு அநுபவித்ததும் இவள் பாதாதிக்கேசமநுபவித்துப்பிறர்க்குக்காட்டின கட்டளையிலே பேசின துமான விதுவே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாயம். ஆகையாலே, “ அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த ” என்றருளிச்செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கண்டு கொள்வது. இருபதோடொன்றுமுரைப்பார் இருபத்தொருபாட்டையும்ஸாடிப்ராயமாகச்சொல்லுவாரென்னுதல்; பாவபந்தமில்லையே யாகிலும் சப்தமாத்ரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல். போயித்யாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் “ சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” என்கிறபடியே அவனை யநுபவித்து நங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு காலமும் பிரிவின்றி யிருக்கப்பெறுவர். ... உக

ரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு—சீத முத்துப் பிணை உழபிற மத்தம் இருங்கை வந்த அதிரும்  
 பெருமா நாள மை வண்டு என் னோக்கி விண் பருவ மண் முற்றில்  
 அழகிய சுருப்பார் மாணிக்கம்.

(\*)

ஆசு- திருமொழி, உ-க்கு, பாட்டு, கூசு.

அ. சீழிற்றிருமொழியிலே- திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி யநுபவித்தாராய்சினரார்; இனிமேல், வளர்பிள்ளைபைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலரட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யநுபவித்துப் பேசுகிறார். ஸர்வஸ்வரூப அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய் நாராயணசப்தவாச்யனான ஸர்வேசுவரன், யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்திதி கமந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்தங்களால் ஆனவனவும் கிஞ்சித் கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மனோரத்தினுக் கண்டாளாகச்சொல்லித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் \* மயர்வற மதி நல மருளப்பெற்றவ ராகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மைபையும் நீர்மையைப் மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. அண்டதிபதிபானு ப்ரஹ்மா, இவனுடைய பருவத்துக் கறு குணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்தாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி  
 ஆணிப்பொன்னுற்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்  
 பேணியுனக்குப் பிரமன் விதேக்தான்  
 மாணிக்கமுளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்— (இரண்டருகும்) மாணிக்கத்தை  
 கட்டி—கட்டியும்  
 இடை— நடுவில்  
 வயிரம்— வயிரத்தை  
 கட்டி—கட்டியும்  
 ஆணி பொன்னால்-மாற்றுயர்ந்த பொன்னாலே  
 செய்த—செய்யப்பட்ட  
 வண்ணம்—அழகிய  
 சிறு தொட்டில்—சிறிய தொட்டில்  
 பிரமன்— ப்ரஹ்மாவானவன்  
 பேணி— உகந்து

உனக்கு— உனக்கு  
 விடுதந்தான் - அனுப்பினான்;  
 மாணி-ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு  
 குறளனே!—வாமநானவனே!  
 தாலேலோ—தாலேலோ;  
 வையம்—உலகங்களை  
 அளந்தானே!—தரிவிக்ரமனாய் அளந்தவனே!  
 தாலேலோ—;

† தால் எல் ஓ. தால்—நாக்கு. எல் ஓ என்னு யிவை அசைச்சொற்கள். குழந்தைகளைத் தொட்டில் விட்டு பெண்கள் நாவை அசைத்த ஒலித்து சோட்டுதலை ' தாலேலோ ' என்று வழங்குதல் மரபு

மாணிக்கமித்யாதி. இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே விரிந்ததையும் பகைத் தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்குபட்டக் கட்டி, "இதுக்குமேலே மறநிலை" என்னும்படியான பொன்னுலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாய்ப்படி சிதியதாயிருந்துள்ள தொட்டிலே. பேணியித்யாதி. ஆதரித்து உனக்குப் ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். மாணியித்யாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமநரூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே வளர்ந்து லோகத்தை யளந்த த்ரிவிக்ரமனானவனே! தாலேலோ. ... .. க

அ. இரண்டாய்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகணிதனாய் ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ  
இடை விரலிக் கோத்த வெழிற்றெழ்கினோடு  
விடையேறு காபாலி ஈசன் விநேந்தான்  
உடையாய்மேலமேல் தாலேலோ வலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை.

உடை ஆர்—திருவரைக்குப் பொருந்தின  
கனமணியோடு—பொன்மணியோடு  
இடை—நடு நடுவே  
விரவி—கலந்து  
கோத்த—கோக்கப்பட்ட  
எழில்—அழகியதான  
தெழுகினோடு—இடைச்சுரிகையோடுகூட  
ஒண்—அழகிய  
மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவையான அரை  
விடை ஏறு—ரிஷபவா ஹநனாய் வடத்தை

காபாலி—கபாலதாரியாய்  
ஈசன்—ஸ்வவ்யூஹத்துக்கு நிபாமகனான  
ருத்ரன்  
விடுதந்தான்—கொடுத்தனுப்பினான்;  
உடையாய்!—எல்லாவற்றையு முடையவனே!  
அமேல்! அமேல்!!—அழாதேகொள், அழா  
தேகொள்;  
தாலேலோ—  
உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்த  
ருனினவனே!  
தாலேலோ—  
¶ இடைச்சுரிகை—இடையில் சொருகுகிறதெதி.

வ்யா. உடையித்யாதி. திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடு நடு நடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சுரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்பூக்கோவையான அரைவடத்தை. விடையித்யாதி. ரிஷபவாஹநனாய் கபால நிபாமகனாய் ஸ்வகோஷ்ட்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். உடையாயித்யாதி. ஒருவர் 'என்னது' என்று வரவிடாதபோதும் அவர்களோடு அவர்களுடையையோடு வாசிபற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள்! அழாதேகொள்!! தாலேலோ. உலகமித்யாதி. திருவுலகளந்தருளின வர்த்தாந்தத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நா வசைத்தல். ... .. \* உ.

அ. மூன்றாய்பாட்டு. ப்ரஹ்மருத்ரர்களை எண்ணினால், பின்பு தன்னை யெண்ணும் படியான முதன்மையையுடையான இந்நரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு—என் தம்பிரானு ரேழிற்றிருமார்வற்குச்

சந்த மழகிய தாமரைத் தாளற்கு

இந்திரன்னு முழிலுடைக் கிண்கிணி

தந்துவளய்நின்றன்னுலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ. ஈ-

பதவுரை.

என்—எனக்கு

தம்பிரானர் - ஸ்வாமியாய்

எழில்—அழகிய

திருமார்வற்கு—திருமார்வையுடையவனுப்

அழகிய சந்தம்—அழகியநிறத்தையுடைய

தாமரை தாளற்கு— தமரைப்பூ போன்ற

திருவடிகளை யுடையன உனக்கு

இந்திரன் தானும்—தேவந்தரனும்

எழில் உடை—அழகை உடையதான

கிண்கிணி—கிண்கிணியை

தந்து—கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து

உவமைப் பின்றான்—\*அதூர விபரகர்ஷ்டமும்

பின்றான்

தாலேலோ—;

தாமரைக்கண்ணனே!—தாமரைபோன்ற திரு

க்கண்களையுடையவனே!

தாலேலோ—;

\* அதூரவிபரகர்ஷ்டன்—ஸமீபத்தினும் தூரத்

தினுமின்றியே மத்யஸ்தரூபிருக்குமவன்.

வ்யா. என்னித்யாதி. என் தம்பிரானார் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு-  
என் தம்பிரானாரென்கிறவிது - திருமார்பினமுகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. சந்த  
மித்யாதி. சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற  
திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இந்திரனித்யாதி. தரைலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மையை  
யுடைய இந்திரன் தானும், அழகை யுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து  
ஸ்வநைச்யம்தோற்ற அதூர விபரகர்ஷ்டமும் பின்றான், தாலேலோ. தாமரைமித்யாதி.  
கிஞ்சித்தகரித்தவர்களைக் குணிக் கடாசுழிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே!  
தாலேலோ. ... \*ஈ.

அ. நாலாம்பாட்டு. இந்திரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதாரான தேவர்கள்  
ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்தகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக்கீண்கிணியும்

அங்கைச் சரிவளையு நாணு மரைத்தோடரும்

அங்கண் விசம்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்

சேங்கட் கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ ச.

பதவுரை.

சங்கில்—சங்குகளில் சிறந்த

வலம்புரியும்— வலம்புரிச் சங்கமும்

சே அடி— செவ்விய திருவடிகளில் சாத்தத்

தகுந்த

கிண்கிணியும்— சதங்கையும்

அம் கை— அழகிய திருக்கைக்கு அலக

காரமான

சரி வளையும்— முன்கைவளைகளும், திருத்

தோள்வளைகளும்

நாணும்— திருமார்பில் சாத்தத்தக்க பொன்

நாணும்

அழகிய அழகியதாய் விசாலமான  
(அழகிய இவற்றை)

அம் கண்— அழகியதாய் விசாலமான  
விசம்பில்— ஸ்வர்காதி லோகங்களிலுள்ள  
அமரர்கள்— தேவர்கள்  
போத்தந்தார்— கொடுத்த தனுப்பினர்கள்,  
செம் கண்— சிவந்த கண்களையும்

கரு முயல— கறுததமமகமமபாறை வடி  
வையு முடையவனே!  
தாலேலோ-;  
தேவகி— தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றில்  
பிறந்த  
சிங்கமே!— சிங்கக்கன்றுபோன்ற சிள்ளாய்!  
தாலேலோ-;

வ்யா. சங்கிதபாதி. சங்குகளில் வைந்துக்கொண்டு உத்கர்ஷ்டமாய் மங்களாவஹ  
மான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையையும். “சேவடிச் சிண்  
கிணி” பென்சையாலே, “சின்கிணி” யென்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. அங்கைச்  
சரியித்யாதி. அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளைக  
ளும், திருநார்புக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க காணும், அநாவடமும். அன்றிக்கே, அனாத்  
தொடரோட்டைச் சேர்த்துப்பாலே, நாடுவன்றது - அநாதானுகவுடாம். அங்கனித்யாதி. அழ  
கியதாய் இடமுடையதான ஸ்வர்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வசித்தார்கள். சேங்க  
னித்யாதி. ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி. தாமரை பூக்கூட காணமேகம்போலே சிவந்த  
திருக்கண்களோடே சேர்த்த சபாமனமான வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. தேவகியித்  
யாதி. தேவகிப் பிராட்டியவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிங்கக்கன்றுபோலே யிருக்கிற சேருக்  
கையுடையவனே! தாலேலோ. ... .. ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. உத்தரதிக்கபாலனும் உதாரணன் வைசரவணன் கிஞ்சித்கரித்த  
படியைச் சொல்லுகிறது.

மு. — எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று  
அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு  
வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்  
தொழுதுவனாய் நின்றான் தாலேலோ தாமணிவண்ணனே தாலேலோ ௫.

பதவுரை.

எழில் ஆர்— “அழகு விஞ்சியிருந்துள்ள  
திரு மார்வுக்கு— பிராட்டி உறையும் மார்  
வில் சாத்துகைக்கு  
இவை ஏற்கும்—இவை பொருந்தியிருக்கும்”  
என்று— என்றெண்ணி  
அழகிய— அழகியதான  
ஐ படையும்— பஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணத்  
தையும்  
ஆரமும்— முத்துவடத்தையும்  
கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

வழு இல்— குற்றம் அற்ற  
கொடையான்— தாநத்தையுடையனான  
வயிச்சிராவணன்— வைசரவணன்  
தொழுது— (இதைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணு  
மென்று) அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு  
உவனாய்— அநூரவிப்ரகர்ஷ்டனாய்  
நின்றான்—; தாலேலோ-;  
தூ— பரிசுத்தமான  
மணி வண்ணனே— நீலமணிபோன்றவர்களை  
த்தையுடைய கண்ணனே!  
தாலேலோ-;

வ்யா. எழிலித்யாதி. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமிவை யென்று. அழகியவித்யாதி. அழகியதாயிருந் துள்ள ஸ்ரீபஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணமும் \*கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. வழுவிலித்யாதி. கொடுத்தாக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையு டையவனான வைச்ரவணன். அரவை, “அரா” என்னுமாபோலே, “ வைச்ரவணன் ” என்கிறவித்தை, வயிச்சிராவணனென்கிறது. தோழுதித்யாதி. இத்தை யங்கீகரிக்கவேணு மென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அதூரவிப்ர கர்ஷ்டனாய் நின்றான். தாலேலோ. தூமணி யித்யாதி. ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! தாலேலோ. ... .. ௫

அ. ஆறும்பாட்டு. பச்சிம திக்பாலனாய் ஸமுத்ராதிபதியான வருணன் கிஞ்சித்க ரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—ஒதக்கடலி லோளிமுத்திராமும்

சாதிப்பவளமுஞ் சந்தச் சரிவளையும்

49

மாதக்கவேன்று வருணன் விதேந்தான்

சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ. ௬

பதவுரை.

ஒதம்— அலையெறியாகின்ற  
கடலில்— ஸமுத்ரத்தில் உண்டாய்  
ஒளி— ஒளியை உடையதான  
முத்தின்— முத்துக்களாலே கோக்கப்பட்ட  
ஆரமும்— ஹாரத்தையும்  
சாதி— (ரல்ல) ஜாதியிலுண்டான  
பவளமும்— பவளவடத்தையும்  
சந்தம்— அழகியதான  
சரி— முன்கை வளைகளையும்  
வளையும்— தோள் வளைகளையும்

மாதக்க என்று— “விலையில் சிறந்ததாய் தகு தியாயிருந்துள்ளவை” என்று வருணன்— வருணதேவனானவன் விடுதந்தான்— கொடுத்தனுப்பினான் சோதி சுடர்—மிக்கதேஜஸ்ஸை உடைத்தான முடியாய்!— கிரீடத்தையுடையவனே! தாலேலோ-; சுந்தரத்தோளனே!— அழகிய தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ.

வ்யா. ஒதமித்யாதி. திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலிலே யுண்டாய் ஒளி யோடே கூடின முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்கு பரபாகமாம்படி ஆக்க னன்றிக்கே ஜாதியமான பவளப்படியும். சந்தச்சரிவளையும். திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அழகியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். மாதக்கவித்யாதி. ஆதிராஜ்ய ஸஞ்சகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையுடையவனே! தாலேலோ. சுந்தரத்தோ ளித்யாதி. ஆபரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. திவ்யமகிஷிகளில் ப்ரதானையான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—காணார் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்  
வாணார் செழுஞ்சோலைக் கற்பகத்தின் வாசிகையும்  
தேனார் மலர்மேற் றிருமங்கை போத்தந்தாள்  
கோனே! அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே! தாலேலோ. எ

பதவுரை.

தேன் ஆர்— தேன் நிறைந்துள்ள  
மலர்மேல்—செந்தாமரை மலர்மேலுறைகின்ற  
திரு மங்கை—பெரிய பிராட்டியார்  
கான் ஆர்— காட்டில் உண்டான  
நறு துழாய்—மணம்மிக்க திருத்துழாயாலே  
கை செய்த— கைத்தொழில் தோன்றப்பண்  
ணின  
கண்ணியும்— மாலைபையும்  
வான் ஆர்— ஆகாசம் முழுதும் நிறையும்படி  
செழும்— செழுமைதங்கிய  
சோலை— சோலைசெய்து நிற்கிற

கற்பகத்தின்— கற்பகப்பூவாலேசெய்த  
வாசிகையும்— திருநெற்றி மாலைபையும்  
போத்தந்தாள்— கொடுத்து அனுப்பினாள்;  
கோனே!— ஸர்வசேஷியானவனே!  
அழேல்! அழேல்!!— அழாதேகொள்! அழா  
தேகொள்!!,  
தாலேலோ-;  
குடந்தைக் கிடந்தானே!—திருக்குடந்தைதாரில்  
திருக்கண்வளர்ந்தருளினவனே!  
தாலேலோ.

வ்யா. காணாரித்யாதி. தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து பரிமளோத்தா  
மாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். வாணா  
ரித்யாதி. ஆகாசப்பரப்படங்கலும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற்  
பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். தேனாரித்யாதி. தேன்மாறாத செந்தாமரை  
மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யா நிற்பாளாய், (க) “யுவதிஸு குமாரிணீ” என்னு  
பருவத்தை யுடையளான் பெரியபிராட்டியார் வரவிட்டாள். கோனேயித்யாதி. எல்லாரும்  
கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி ஸர்வ சேஷியா யுள்ளவனே! அழாதேகொள் அழாதேகொள்  
தாலேலோ. குடந்தையித்யாதி. அந்த மேன்மைக் கெதிர்த்தட்டான நீர்மை தோன்றத்  
திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தவனே! தாலேலோ. ... .. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அந்தரம் புரிகணிகையான ஸ்ரீ  
பூமிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கச்சொடு பொற்கிரிகைக் காம்பு கங்கவளை  
உச்சிமணிச் சுட்டி யொண்டாணிரைப் டொற்பூ  
அச்சுதனுக் கென்றவநியாள் போத்தந்தாள்  
நச்சு முலையுண்டாய்! தாலேலோ நாராயண அழேல் தாலேலோ அ.

பதவுரை.

கச்சொடு—திரு அரைப்பரியட்டத்தின்மேல்  
கட்டுமதான கச்சேர்டேகட  
பொன்— ஸ்பர்ஹணீயமான  
சுரிகை— உடைவாளையும்

காம்பு— ஶ சிறுக்காம்பன் சேலைபையும்  
கங்கம்— பொன்னால் செய்யப்பட்ட  
ஶ சிறுக்காம்பன்சேலை- சிறியதேற்றக்கணையுடைய  
வஸ்தரம்.

(க) “யுவதிச்ச குமாரிணீ”



வளை— தோள்வளைகளையும்  
உச்சி— திருமுடியின்மேல் சாத்தத்தக்க  
மணி— ரதநங்கள் இழைத்த  
சட்டி— திருநெற்றியில் சாத்தும்சட்டியையும்  
ஒண் தாள்— ஒள்ளிய தாளையுடைத்தாய்  
நிரை— ஒழுங்கான  
பொன் பூ— பொற்பூவையும்

அச்சுதனுக்கு என்று— “அடுத்தாரை ஒருகா  
லும் நமுவவிடாதவனுக்கு” என்று  
அவனியாள்— ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள்  
போத்தந்தாள்— வரவிட்டாள்  
நஞ்சு முலை— விஷமேற்றின (பூதநையின்  
முலையை  
உண்டாய்!— உண்டவனே!  
தாலேலோ-;  
நாராயண!; அழைல்; தாலேலோ-;

வ்யா. கச்சித்யாதி. திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான  
கச்சோடே அதிலே சொருசுத்தக்க அழகிப சுரிகையாகிற ஆயுதமும், திருவரைக்கு அது  
குணமாகச் சாத்தும் சிறுக்காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன்  
வளையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரதநாலங்கர்தமான் சட்டியும், ஒள்ளியதாளையுடைத்  
தாய், திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச் சாத்துகைக்கீடான பொற்பூவும் அச்சுதனித்யாதி. ஆச்  
ரிதரை ஒருகாலமும் நமுவவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். நச்சுமுலை  
யித்யாதி. பூபார நிரஸநம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டி, பூதநையை முடிக்கைக்காக அவளு  
டைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. நாராயணவித்யாதி. உபயவிபூதியி  
லுள்ளாரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி உபவிபூதி நாததவ ஸஞ்சகமான நாராயணசப்த  
வாச்யனானவனே! அழாதே கொள் தாலேலோ. ... .. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப்  
போன பார்தவ விசேஷத்தாலே கீழ்ச்சொன்னவர்க ளெல்லாரிலும் வ்யாவர்த்தையான  
தூர்க்கை, தண்ணுடைய ஸ்நேஹா துகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மெய் திமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சநமுஞ் சிந்திரமும்

வெய்ய கலைப்பாகிக் கொண்டு வளாய் நின்றாள்

அய்யா! வழைலழைல் தாலேலோ வரங்கத்தணையானே! தாலேலோ

பதவுரை.

மெய்— திருமேனியிலே

திமிரும்— மந்திக்கைக்கு ஈடான

நானப்பொடியோடு— கஸ்தூரி, கருப்பூரம்,

சந்தனம்முதலியஸுகந்தப்பொடியோடுகூட

மஞ்சளும்— மஞ்சள் பொடியையும்

செய்ய— சிவந்ததாய்

தடம்— விசாலமான

கண்ணுக்கு— கண்களில் சாத்துகைக்குத்

தகுதியான

அஞ்சனமும்— மையையும்

சிந்திரமும்— விந்திரத்தையும்

வெய்ய— வெவ்விய

கலை— ஆண்மானை

பாகி— வாஹநமாகவுடைய தூர்க்கையானவள்

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

உவளாய் நின்றாள்— அதாரவிப்ரகர்ஷ்டையாய்

நின்றாள்,

அய்யா!—ஸ்வாமியானவனே!

அழைல்! அழைல்!-; தாலேலோ-;

அரங்கத்து அணையானே— திரு அரங்கத்தில்

அரவணையில் பள்ளிகொண்டருளும்வனே!

தாலேலோ.

வ்யா. மெய்யித்யாதி. திருமேனியிலே மந்திக்கைக்கீடான சந்தந கஸ்தூரீ கர்ப்ப  
பூராதி ஸுகந்தத்ரவ்ய ஸமுதாய சூர்ணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடி  
யும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்சு  
மும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தாமும். வெய்யளித்யாதி. வெவ்வி  
தான கலையை வாகநமாகவுடைய தூர்கையானவள் கொண்டுவந்து அதூரவிப்ரகர்ஷ்டையாய்  
நின்றாள். அய்யாவித்யாதி. ஸர்வஸ்வாமியானவனே அழாதே கொள் அழாதே கொள்  
தாலேலோ. அரங்கத்தித்யாதி. அந்தஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கீடாகக் கோயி  
லில் திருவரவணையிலே பள்ளிகொண்டருளினவனே! தாலேலோ. அன்றிக்கே, வெய்ய  
கலைப்பாகி என்கிறது, வெம்மை - வீருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்பர்ஹணீயமர்ண  
கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற ஸர்வஸ்துயைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லா  
ருக்கும் ப்ரதானாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதான மஹிஷியானவள் பண்ணின  
கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்ற வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய, அதுக்குச்சேர  
நிர்வஹிக்கவுமாம் ... ..

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட

அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய

53

செஞ்சொன் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்

எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே ய.

பதவுரை.

வஞ்சனையால்வந்த - பேய்வடிவைமறைத்து,  
தாய்வடிவு கொண்டுவந்த

பேய்ச்சி— பூதனையின்

முலை— முலையை

உண்ட— அவள் முடியும்படி உண்ட

அஞ்சனவண்ணனை—கரியமேனியை உடைய  
கண்ணனை

ஆய்ச்சி— தாயான யசோதை

தால் ஆட்டிய— தாலாட்டின படிகளை

செம் சொல்— செவ்விய சொல்லை உடைய

மறையவர்—வேதத்தை நிரூபகமாக உடைய  
வர்கள்

சேர்— சேர்ந்துவர்த்திக்கிற

புதுவை—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த

பட்டன்— ப்ரஹ்மணோத்தமரான பெரி  
யாழ்வார் அருளிச்செய்த

சொல்— பாசரங்களை

எஞ்சாமை— குறைவுபடாமல்

வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு

இடர்தான்— துன்பமானது

இல்லை— இல்லையாம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. வஞ்சனையித்யாதி. “ தாயாய்வந்தபேய் ” என்கிறபடியே பேயான தன்  
வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதநையுடைய முலையை,  
அவள் தாயாய்வந்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை யுண்ணுமாபோலே  
உண்ண நிற்கச்செய்தே அவள் முடியும்படியாகவுண்ட. அஞ்சனவண்ணனை. விரோதிபோ  
கப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியிற் பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. ஆச்சி  
யித்யாதி. மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டினபடிகளை. செஞ்சொலித்யாதி. யுதர

பூதவா தியாகையாலே செவ்வியசொல்லை யுடைத்தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிருபகமாக  
வுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்  
வாராணசிச்செய்த சப்தத்தை. எஞ்சாமையித்யதி. ஸங்கோசமற அநிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு  
ஒரு துக்கமில்லை. ... ..

பெரியதீயர் திருவடிக்களை சாணம்.

அடிவாவு—மாணி உடை என் சங்கின் எழி லோதக்  
காணர் கச்ச மெய் வஞ்சனை தன்.

(\*)

ஆக - திருமொழி, ௩ - க்ரு, பாட்டு-சக.

அ. சீழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய சைசவாதுகுண  
மாக அழகையை மாற்றிக் கண்வளர்ப்பண்ணுகைக்காகச் சீராட்டிக்கொண்டு தாலாட்டின  
பாகாரத்தை தற்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இன்மேல்,  
தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமானபின்பு அவன்\*கீணிலாமுற்  
றத்தேபோந்து தவழ்ந்து புழுதியனைவது, சந்தரனை யழைப்பதான பாகாரத்தை, அவன்  
அநுபவித்து அவனுக்குகப்பாகச்சந்தரனை வரச்சொல்லித் தான்பலகா லும் அழைத்தபாகாரத்  
தை, தாமும் அநுபவபூர்வகமாகப் பேசி யினியராகிரார். பரமபதத்தில்(க)“ஆவாக்யநாதரஃ”  
என்கிறபடியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கே, தன்னோடொ  
க்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வார்த்த மில்லாமையாலே அநாதரித்  
திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதர  
ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்யவஸ்த்தைகளை  
அடைந்து தத்தவஸ்த்தா நுகுணமாகச்செய்த சேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்தால் \*மயர்வற  
மதிரல மருளப்பெறுகையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளிபக்கண்டவர்கள்  
அதிலே வித்தராய் அநுபவிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிடே. மற்றுள்ள வாழ்வார்களையும்போ  
லன்றிக்கே இவ்வவதார விஷயத்தில் அநிப்ரேமாதீசயத்தாலே கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தா  
நம் பண்ணி, இவ்வவதார ரஸமெல்லாம் அநுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசே  
ஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் நமுவவிடாரிதே; ஆகையாலே, அவன் புழுதியனைவது சந்தரனை  
அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களை தக்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே  
தாமும் அநுபவித்துப் பேசுகிரார்.

மு.—தன்முகத்துச்சட்டித் தூங்கத்தூங்கத் தவழ்ந்துபோய்  
போன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியனைகின்றான்  
என் மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதீ !  
நின்முகங் கண்ணுளவாகி னீயிங்கே நோக்கிப்போ: க.

கவியாசிரியர் குகலகந்தை, கருணாகரமணி பதவரை. கவிமணி மீதம் கவிமணி

தன் முகத்து— தன் முகத்தில் ( விளக்கு  
கன்ற)  
சட்டி— சட்டியானது  
தூங்கத் தூங்க— பலகாலும் அசையுட்படி  
யாகவும்  
பொன் முகம்— அழகிய முகந்தையுடைய  
கிண்கிணி— கிண்கிணியானது  
ஆர்ப்ப— ( கண்களை என்று ) ஆலிக்குட்படி  
யாகவும்  
தவழ்ந்துபோய்— தவழ்ந்துபோய்  
புழுதி— தெருப்புழுதியை  
அய்யன்ருன்— அனையாநின்றவனாய்

என்மகன்— என் பிள்ளையான  
கோவிந்தன்— கோவிந்தனுடைய  
கூத்தனை— அழகிய சேஷடைகளை  
மா— மிகவும்  
இளம்— இளமை பொருத்திய  
மதி!— சந்தானே!  
நின் முகம்— உன் முகத்தில்  
கண்— கண்கள்  
உள ஆகில்— உண்டேயானால்  
நீ இங்கே நோக்கி போ— நீ இங்கே பார்த்துப்போ

வ்யா. முதற்பாட்டு தன்னித்யாதி. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டிப் படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உலாகி நாலும்படி கட்டின சட்டியானது தவழுகைக்காகத் திருமுடியை நாற்றுகையாலே பலகாலும் அசையுட்படியாகவும் திருவரையிலே சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை யுடைத்தான கிண்கிணியானது தவநிக்குட்படியாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதியையானாநின்றான். பொன்முகம் கிண்கிணியென்றது- சேஷிக்கிண்கிணியாகிற பாதுகச்சதங்கையாகவுமாம். அதிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது என்மகனித்யாதி. என்னுடைய பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய, மனோஹாரிசேஷடித்ததை. இளமாமதி. இதைக்கண்டு கால் தாழ்ந்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அழிமுத்தனை சந்தானே. இளமாமதி யென்றது இளமையால் மிக்க மதியென்றபடி. நின் முகமித்யாதி. உன்னுடைய முகத்தில் கண் ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ.

55

மு.—என் சிறுக்குட்டனைக்கோ ரின்னமு தேம்பிரான்  
தன் சிறுக்கைகளாற் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்  
அஞ்சனவண்ணனோடலாட வுறுதியேல்  
மஞ்சின் மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா உ.

பதவரை.

எனக்கு— எனக்கு  
ஓர்— அத்விதியமாய்  
இன் அமுது— மதுரமான அமர்தம்போன்ற  
வனாய்  
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனான  
என் சிறு குட்டன்— என் சிறுப்பிள்ளையானவன்

தன்— தன்னுடைய  
சிறு கைகளால்— சிறிய கைகளால்  
காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உன்னையே  
காட்டி  
அழைக்கின்றான்— அழையாநின்றான்,  
அஞ்சன வண்ணனோடு— கறுத்த வடிவை  
யுடைய இப்பிள்ளையோடுகூட

‡ நாலும்படி- தொங்கும்படி.

ஆடல் ஆட— விளையாடல் ஆட  
உறுதியேல்— கருதியாகில்  
மா— வடிவாலும் குளிர்ந்தியாலும் உயர்ந்த

மதி!— சந்திரனே!  
மகிழ்ந்து— உகப்புத்தோற்ற  
ஒடிவா— கபாடை இட்டுவா.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்சிறுக்குட்டன். என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. எனக் கோரினமுது. பருவத்தாலும் சேஷ்டிதலாலும் அத்விதீயமாய் இனிதான அமர்தம் போலே எனக்கு ரஸாவஹனானவன். எம்பரான். எனக்கு புத்ரனாய்வந்தவதரித்தும், தன் சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் அதுபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவன். தன்னித்யாதி. தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உன்னையே அழையா நின்றான். அஞ்சனமித்யாதி. கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சநம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனான விவனோடே விளையாடலாட வேண்டுகியாகில். மஞ்சி லித்யாதி. மேகத்திலே சொருகி மறையாதே வடிவாலும் குளிர்ந்தியாலும் சலாக்யனான சந்திரனே! “ நமமை யழைக்கப்பெற்றோமே ” என்று உகந்து ஆதரந்தோற்றக் கடு நடையிட்டுவா. ... ..

மு.—சுற்று மொளியட்டஞ் சூழ்ந்து சோதிபரந்தெங்கும்  
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகனேரோவ்வாய்  
56 வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னை விளிக்கின்ற  
கைத்தலநோவாமே யம்புலி! கடிதோடிவா ங.

பதவுரை.

அம்புலி!— சந்திரனே!  
ஒளி— ஒளியை உடைய  
வட்டம்— மண்டலமானது  
சுற்றும்— நாற்புறமும்  
சூழ்ந்து— சுழன்று  
எங்கும்— எல்லாத்திசைகளிலும்  
சோதி— ஜ்யோதிஸ்ஸாலே  
பரந்து— வ்யாபித்து  
எத்தனை செய்யிலும்— எல்லாம்செய்தாலும்  
என்மகன்— என் குமாரனுடைய  
முகம்— திருமுக மண்டலத்துக்கு

நேர் ஒவ்வாய்— எல்லாவிதத்தாலும் ஒத்த  
வனாக மாட்டாய்  
வித்தகன்— ஆச்சர்யப் படத்தக்கவனாய்  
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையில்  
வாழ் நன்— எழுந்தருளியிருக்குமவன்  
உன்னை— உன்னை  
விளிக்கின்ற— உகந்து அழைக்கின்ற  
கை தலம்— திருக்கைத்தலமானது  
நோவாமே— நோவாதபடியாக  
கடிது— மிகவும் விரைந்து  
ஒடிவா— நடைஇட்டுவா.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. சுற்றுமித்யாதி. ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அகூபமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அகள்ங்கமாய்க்கொண்டு எங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். என்மகனித்யாதி. என்மகனுடைய ஸ்வரீத்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு (க)ஸர்வதா ஸதர்ச மாகமாட்டாய். வித்தகனித்யாதி. அழகாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் விஸ்வயநீயனாய்தர்மாநிகளான உன்போல்வாரை அநாதரித்து

\* கானமும் வாநரமுமானவற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவன், உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாதபடியாக அம்புளி! மிகவும் வினாந்தொடிவு... ..

மூ.—சக்கரக்கையன் றடங்கண்ணன் மலரவிழித்து  
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னை ட்டிக்காட்டுங்காண்  
தக்கதறிதியேற் சந்திரா! சலஞ் செய்யாதே  
மக்கட்பெறாத மலடனல்லையெல் வாகண்டாய் ச.

57

பதவுரை.

சந்திரா— சந்திரனை!  
சக்காய்— திருவாழி ஆழ்வானை  
கையன்— திருச்சுவையிலே கொண்டவன்  
தடம்— கண்ணா, தவிச்சாந்தமான  
கண்ணால்— திருக்கண்களால்  
மலரவிழித்து— மலரப்பார்த்து  
ஒக்கலைமேல் இருந்து— என் இடுப்பிலே  
இருந்துகொண்டு  
உன்னையே— உன்னையே

சட்டி. காட்டும்காண்!— குறித்துக் காட்டி  
நிற்கும் காண்!;  
தக்கது— உனக்குத்தகுதியானதை  
அறிதியேல்— உணருவாயாகில்  
சலம் செய்யாதே— வெறுப்புச்செய்யாதே  
[சலம்-கபடம்.]  
மக்கள் பெறாத— பிள்ளைகளைப் பெறாத  
மலடன்— வந்தயனாக  
அல்லை ஏல்— அல்லாமற் போனாயாகில்  
வாகண்டாய்!— வந்து நில் கிடாய்!.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. சக்கரக்கையன். \* கருதுமிடம் போரும் திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். இத்தால்- நீ வாராதொழிந்தால் உன்னை சிஷிக்கைக்கீடான பரிசு முடையவென்கை. துங்கணித்யாதி இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னளவில் பரிசு தோற்ற மலரப்பார்த்து. ஒக்கலைமேலிருந்து. என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து உன்னையித்யாதி. வேறொன்றில் கண்வைப்பாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டா நிற்குங்காண்- தக்கதறிதியேல். உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். சந்திரா சலஞ்செய்யாதே. எல்லார்க்கும் ஆழ்வலாதகரண யிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. மக்களித்யாதி. பிள்ளைகள் பெறாத வந்தயனல்லவாகில் வந்துகொடு நில் கிடாய் ... .. ச

மூ.—அழகிய வாயிலமுதலுற்றற்றெளிவுற  
மழலைமுற்றாத விளஞ் சொல்லாலுன்னைக் கூவுகின்றான்  
குழகன்சிரீதரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்  
புழையல்லவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதீ. று.

58

பதவுரை.

புகர்— தேஜஸ்ஸையும்  
மா— பெருந்தன்மையையுமுடைய  
மதீ!— சந்திரனை!  
அழகிய— அழகான  
வாயில்— திருப்பவளத்திலே

ஊறல்— ஊறாநின்றுள்ள  
அமுதம்— ஜலமாகிற அம்ரத்தத்தோடேகூடி  
தெளிவு உற— உருத்தெரியாததாய்  
மழலை— மழலைத் தன்மைக்கு உள்ள  
முற்றாத— முற்றுதலு மில்லாதிருக்கிற

இளம் சொல்லால்— இளம் பேச்சாலே  
 உன்னை— உன்னை  
 கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்;  
 குழகன்— எல்லாரோடும் கலந்திருப்பவ  
 னும்  
 சிரீதரன்— பிராட்டியைத் திருமார்விலே  
 தரியாநின்றவனுமான இவன்

கூவக்கூவ— பலகாலும் மழையாநிற்க  
 நீ போதி ஏல்— நீ போவாயேயானால்  
 நின் செவி— உன்காதுகள்  
 புழை இல— துளை இல்லாதவையாக  
 ஆகாதே!— ஆகாதே?  
 [ ஆகவே ஆகுமென்று கருத்து. ]

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அழகியவியாதி. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊராநின்ற ஜலமாகிற அம்தத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல் தானு மின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாநின்றான். குழகன். கொடுத்தார் கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் பொருந்தியிருக்குங் கலப்புடையவன். சிரீதரன். கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையை யுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம் ஸர்வாதிகத்வ ஸஞ்சகமிறே. கூவக்கூவ நீபோதியேல். ஒருகால் போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரப்போலே நீபோவுதியாகில். புழையித்யாதி. உன்னுடைய செவி துளையிலவாகாதே. புழை-ஊஷிரம். உன்னுடைய ச்ரவணேந்தரியத் துக்கு ப்ரயோஜனமில்லை யாகாதேவென்கை. புகர் மா மதீ!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... \* ரு.

மு.—தண்டொடு சக்கரஞ்சார்ங்கமேந்தும் தடக்கையன்  
 கண்டயில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்  
 உண்டமுலைப் பாலுருகண்டாயுறங்கா விடில்  
 விண்டனின் மன்னிய மாமதீ! விரைந்தோடிவா. க.

59

பதவுரை.

விண்டனில்— ஆகாசத்தில்  
 மன்னிய— பொருந்திய  
 மா மதீ!— வடிவில்பெருமைதங்கியசந்த்ரனே!  
 தண்டொடு— (“கொளமோதகி”) என்னும்  
 கதையோடு  
 சக்கரம்— திரு ஆழியையும்  
 சார்ங்கம்— (“ஸ்ரீசார்ங்கம்” என்கிற) தநுஸ்  
 லையும்  
 ஏந்தும்— தரியாநின்ற  
 தடம்— விசாலமான  
 கையன்— கைகளையுடைய இவன்

கண் துயில் கொள்ள— திருக்கண்வளர்ந்தரு  
 ளுவதாக  
 கருதி— நினைத்து  
 கொட்டாவி கொள்கின்றான்— கொட்டாவி  
 விடாநின்றான்,  
 உறங்காவிடில்— கண்வளராமற்போனால்  
 உண்ட— அமுதுசெய்த  
 முலை பால்— முலைப்பாலானது  
 அரு கண்டாய்— ஜரிக்கமாட்டாது கிடாய்;  
 (ஆகையால், நீ, )  
 விரைந்து— த்வரையாக  
 ஓடி வா—ஓடிவா.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. தண்டித்யாதி. கதையும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும் மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். ஏந்தும் தடக்கையன். இவற்றை, பூவேந்திரப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவை

தான் ஆபரணகோடியிலும் ஆபுதகோடியிலுமாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அதுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின் வீரயத்துக்கிலக்காய் முடிந்துபோகாதேகொள் ளென்கை. கண்டேயிவித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு ஸஞ்சகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளா நின்றான். உண்டளித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளா தொழிலில், அழுது செய்தமுலைப்பால் ஜரியாது கிடாய். ஆனபின்பு விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா. உச்சஸ்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பானாய் வடிவிற்பெருமையைபுடையது யிருக்கிற சந்தர னே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பகவதைக்கும்பாக ஸதவரலுப்புகொண்டு ஓடிவா. க.

மு.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேற் பண்டொருநாள்  
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்  
மேலேழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்  
மாலையித்யாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா.

பதவுரை.

மா மதீ!—பெருந்தன்மை தங்கிய சந்தரனே!  
பாலகன் என்று— 'இவன் சிறுப்பிள்ளை'  
என்று நினைத்து  
பரிபவம்— திரஸ்காரத்தை  
செய்யேல்— செய்யாதேகொள்;  
பண்டு ஒருநாள்— முன்பொருகாலத்திலே  
ஆலின் இலை— ஆலந்தளிர்ரிலே  
வளர்ந்த— திருக்கண்வளர்ந்த  
சிறுக்கன் அவன் - சிறுப்பிள்ளையானவன்  
இவன்— இவன்காண்;  
வெகுளும் ஏல்— (இவன்) சீறினானகில்  
[வெகுட்சி—கோபம்]

மேல் எழ பாய்ந்து - மேலேழக் குதித்து  
பிடித்துக்கொள்ளும்- (உன்னைப்) பிடித்துக்  
கொள்வான்  
(ஆகையால்)  
மலை— இப்படி பெரியானவன் விஷயத்தில்  
மதியாதே சிறியன் என்று அலக்ஷயதை  
நினைபாமல்  
மகிழ்ந்து- ("இவன் நம்மை அழைக்கப்பெற்  
றோமே" என்னும்) உகப்பை  
உடையனாய்க்கொண்டு  
ஓடிவா. -

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பாலகனித்யாதி. இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோவென்று பரு வத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதேகொள். பண்டொரு வித்யாதி. முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிர்ரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அசுடிதகடநர் ளா மர்த்தயமெல்லா முடையவனென்கை. மேலேழவித்யாதி. இவன் சீறுமாகில் மேலே எழக் குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். மாலையித்யாதி. ஆனபின்பு இப்படி பெரியான வனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே, பெருமையைபுடைய சந்தரனே! உன் பெருமைக்கீ ாக 'இவன் நம்மை ஆதரித்து அழைக்கப்பெற்றோமே' என்னும் உகப்புத்தோற்ற ஓடிவா.

மு.—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேற் கண்டாய்  
சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச்சென்று கேள்  
சிறுமைப் பிழைகொள்ளி னீயுமுன்றேவைக்குரியை காண்  
நிறைமதி! நெடோல் விளைந்துனைக் கூவுகின்றான். அ.

61



பதவுரை.

நிறை மதி!— பூர்ணசந்த்ரனே!  
 என்— என்னுடைய  
 இளம் சிங்கத்தை— சிங்கக்குட்டிபோன்ற பிள்ளையை  
 சிறிபன் என்று— சிறுபிள்ளையென்று  
 இகழீழல் கண்டாய்— அவமதி செய்யாதே  
 கொள்;  
 சிறுமையின்— இவன் பால்பத்தினுடைய  
 வார்த்தையை— சர்யானிசேஷத்தை  
 மா வனி இடை— மஹாபலியிடத்திலே  
 சென்று கேள்— போய் கேட்டுக்கொள்;  
 சிறுமை— (இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்)  
 சிறுமை நினைத்தவிது

பிழை கொள்ளில்— அபராதம்” என்று நினைத்த  
 தாயாலால்

( அப்போது, )

நீயும்— நீயும்  
 உன் தேவைக்கு— அவன் விஷயத்தில் தாஸ்ய  
 த்துக்கு  
 உரியை காண்— தகுந்தவ னாவாய்;  
 நெடு மால்— ஸர்வாதிகளை இவன்  
 விரைந்து— த்வரித்து  
 உன்னை— உன்னை  
 கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறியனித்யாதி. பால விஹ்மம்போலே செருக்கையும்  
 வீர்யத்தையு முடையனாகியிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுப்பி  
 ள்ளை பென்று அநாதரியாதே கிடாய். சிறுமையித்யாதி. இவனுடைய பால்பத்தினுடைய  
 விசேஷத்தை வாமனாய்ச் சென்று, தன்னை வசிகரித்து “மூவடி” என்று இரந்து இரண்  
 டடியாலே ஜகந்தையடைய வளந்து ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹா  
 பலி பக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். சிறுமையித்யாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத்  
 தில் சிறுமையை நினைத்தவிது நமக்கு அபராதமென்று புத்திபண்ணுவதியாகில், அப்போது  
 நீயும் அவன் திறத்தில். அடிமைக்கு ப்ராப்தன் காண். நிறையித்யாதி. பரிபூர்ணனை சந்  
 த்ரனே! ஸர்வாதிகளை வவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை யழையா நின்றான்; ஆன  
 பின்பு பூர்த்திக்கிடாக ஒடிவாவென்று கருத்து. ... .. அ.

மூ.— தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய  
 பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்  
 ஆழிகொண்ணென்னை யெறியுமையுற வில்லைகாண்  
 வடவழுவறுதியேன் மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா. கூ

62

பதவுரை.

மா மதி!— பெருமையுடைய சந்த்ரனே!  
 தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த  
 வெண்ணெய்— வெண்ணெயை  
 தட— விஸ்தர்தமான  
 கை ஆர— கை நிறையும்படி  
 விழுங்கிய— அள்ளி அமுதுசெய்த  
 பேழை— விசாலமாய் பருத்த  
 வயிறு— திருவயிற்றையுடையாய்

எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு  
 உபகாரகனாகியிருக்கிறவன்காண்  
 உன்னை— உன்னை  
 கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்;  
 (அழைக்கச்செய்தேயும் நீ வராதிருந்  
 தால் உன் தலையை அறுக்கக்காக)  
 உன்னை— உன்மேல்  
 ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

எறியும்— எறிவான்;  
ஐயறவு— இதில் ஒருஸம்சயம்  
இல்லைகாண்— இல்லைகாண்;

வாழ உறுதி ஏல்— நீ ஜீவிக்கவேண்டியிரு  
ந்தாயாகில்  
மகிழ்ந்து— ப்ரீதனாய்க்கொண்டு  
ஒடிவா— ஒடிவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாழியித்யாதி. தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணெயை அபிநிவேசாதிசயத்தாலே பருவத்துக்குத்தக்க கையன்றோ வென்னும்படி வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்தர்தமான கைநிறையும்படி அளளி அமுதுசெய்த. பேழையித்யாதி. உள்ளுப்புக்க த்ரவ்ய டௌரவத்தாலே விசைத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவயிற்றையுடையனாய் எங்களுக்குலத்துக்கு உபகாரகனாயிருக்கிறவன்காண் உன்னை யழையா நிற்கிரான். இத்தால் - தன்பருவத்துக்கீடாக வெண்ணெயை விரும்பி விழுங்கினாற்போலே யிருப்ப தொன்றுகாண் உன்னை யழைக்கிறதுமென்கை. ஆழியித்யாதி. அவ் வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாதபடி வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராதிருக்கில் தலையை யறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை யெறியும்; இதில் ஒரு ஸம்சய மில்லைகாண். வாழ்வித்யாதி. அப்படி அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில், பெருமையைபுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாய்ப்படி ப்ரீதனாய் ஒடிவா. ... \* கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிரார்.

மு.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை  
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்  
வித்தகன் விட்சீத்தன் விரித்ததமிழிவை  
எத்தனையுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே.

பதவுரை.

மை— கறுத்த  
தட கண்ணி— பெரிய கண்களை உடையளான  
அசோதை — யசோதையானவள்  
தன் மகனுக்கு—தன் புத்ரனான இவனுக்கு  
ஒத்தன்— நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவையான  
இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி  
உரைத்த — சந்த்ரனை நோக்கிச்சொன்ன  
மாற்றம் — பாசுரத்தை  
ஒளி — தேஜஸ்ஸை உடைத்தான  
புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய்

வித்தகன் — மங்களாசாஸந ஸமர்த்தரான  
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்  
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தபததாய்  
தமிழ்— த்ராவீடபாஷா ரூபமான  
இவை— இப்பாசுரங்கள் பத்தையும்  
எத்தனையும்— ஏதேனும் ஒருபடியாக  
சொல்ல வல்லவர்க்கு — ஒதவல்லவர்களுக்கு  
இடர்— துக்கம்  
இல்லை— ஒன்றுமில்லை.

( ஏ - அசை. )

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி அசோதை. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையளான யசோதை. அஞ்சநத்தாலே அலங்கர்தமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; \* அஞ்சனவண்ணான விவனை அநவரதம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே,

இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அத்தாலேமைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்ரேஹத்தாலே விகாரிதமான கண்ணையுடையவ ஸ்ரேஹத்தல். தன்னித்யாதி. தன்வடைய புத்ரனான விவனு க்கு நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் ஸ்ரேஹத்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி மென்மையும் வன்மையும் தோன்றும்படியாகச் சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொன்ன பாசுரத்தை, ஒளியிற் யாதி. நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை வினைக்கும் தேஜஸ்சை யுடைத்தான ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் மங்களாசாஸந ஸமர்த்தான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித் தருளிச்செய்ததாய் த்ராவி டருபமா யிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. .... .. க0.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு. தன் என் சுற்றுச் சக்கரம் அழகிய தண்டு  
பாலகன் சிறியன் தாழ் மை உய்ய.

(\*)

ஆக - திருமொழி, ச - க்கு, பாட்டு-கூக.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே, அவன் நில்முற்றத்திலே யிருந்து புழுதியினைவது, அம்புலியை யழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி, தானதுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்த்ரனைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவனோடே வினையாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் விரைந்துவா வென்று பலவேறு துக்களாலும் அவனையழைத்த ப்ரகாரத்தை, தாமும்பேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தக்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷடிதத்தை யநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கீடாக அவன் செங்கிரையாடுகிறது காணவே னுமென்று ஆசைப்பட்டி, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து " எனக்கு ஒருகால் செங்கிரை ஆடவேணும் " என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷடிதரஸத்தை அவளதுபவித்த படியைத், தாமும் தக்காலம்போலே அநுபவித்து, அவள் பேசினாற்போலே பேசி இனிய ராகிரார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வமாகச் செங்கிரை யாடவேணுமென்று பலகாலும் மபேக்ஷித் திறதும் அந்த சேஷடிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். \* மயர் வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிக ளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்மயக்யத் தாலே அவதாராந்தர சேஷடிதங்களையும் இவ்வவதாரநன்னில் உத்தரகாலசேஷடித விசே ஷங்களையும் பரத்வாதிகளிலுண்டானபடிகளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிவேயால் தோற் றுகிற குணவிசேஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷடிதரஸத்தை அநுபவிக்கிறது இவர்க்கு விசேஷம். .... .. \*

மு.—உய்ய வலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு!

ஊழ்தோறுழி பலவாலிலை யதன்மேல்

பையவுயோகுதுயில்கொண்ட பரம்பரனே!

பங்கயநீணயனத்தஞ்சனமேனியனே!

செய்யவணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்

செல்வுபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக

ஐய! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

யாயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாகேவே.

64

பதவுரை.

உய்ய— ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்மைக்காக

உலகு— உலகங்களை

படைத்து— ஸர்ஷ்டித்து [உண்டாக்கி]

உண்ட— பின்பு அவற்றை உள்ளே வைத்து

ரக்ஷித்த

மணி வயிறு! — அழகிய வயிற்றை உடைய

வனே!

பல ஊழி ஊழி தோறு— பல கல்பங்கள்தோ

றும்

ஆலின் இலை அதன்மேல் — ஒரு ஆலிலையின்

மேலே

பைய— மெள்ள [அவ்வாலிலை அசையாத

படி]

உயோகு துயில் கொண்ட — யோகநித்தரை

பண்ணியருளின

பரம் பரனே!— பரனில்காட்டிலும் பரனாயி

ருக்குமவனே!

பங்கயம்— தாமரைமலரை ஒத்ததாய்

நீள்— நீண்டிருக்கிற

நயனம்— திருக்கண்களை உடையனாய்

அஞ்சனம்— மைபோன்ற

மேனியனே!— திருமேனியை உடையவனே!

செய்யவள்— செந்தாமரையிற் பிறந்த பிராட்

டிக்கு வாஸஸ்த்தாநமான

நின் அகலம்— உன் திருமார்வானது

சேமம் என— ரகசியை உடைத்தாக வே

ணும் என்று

கருதி— நினைத்து

செல்வு பொலி— ஐசுவர்ய ஸமீர்த்திக்குத்

சூறிப்பான

மகரம்— திருமகரக் குழைகளோடு கூடின

காது— திருக்காதுகளானவை

திகழ்ந்து இலக— மிகவும் விளங்க

ஐய!— ஐயனே!

எனக்கு— எனக்கு

ஒருகால்— ஒருவிசை

செங்கீரை ஆடுக— ஓ செங்கீரை ஆடியருள

வேணும்!

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு பவ்யனாய்

போர்— யுத்ததோர்முகமான

ஏறே!— ரிஷபம்போலே செருக்கி இருக்

கிறவனே!

ஆடுக! ஆடுக!— ஆடவேணும் ஆடவே

ணும்!!

ஓ செங்கீரை— தாய்மார் முதலானார் பின்ன

களைத்தாங்களே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு கத்தக

விசேஷம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உய்யவிய்யாதி. கரண களேபர விதூராய் (க) போகமோகூ  
சூர்யராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்மைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸர்ஷ்டித்து,  
பின்பு அவாந்தரப்ரளயம்வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவ

(க) ஹே மரேரகூஸூநு.

யிற்றை யுடையவனே, ஊழிதோற்த்யாதி. ப்ரவாஹுருபேண வருகிற பல கல்பங்கள் தீதா  
யும் ஜகத்தை யடங்க விழுங்கின திருவயிற்சீறோடே ஒரு பவனான ஆலிசுரின்மேலே அது  
அசையாதபடி மெள்ள யோகசித்தரை பண்ணின பாத்பாணவனே. பங்கயமித்யாதி. அந்த  
ஸர்வஸ்மாத்தபரத்வஸூசகமாய் விகாஸாதிகளால் தாமதையை ஒருமேபாலியாகச் சொல்லலாம்  
படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்கு பரபாக  
மாய் அஞ்சனம்மேபாலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே. செய்யவளித்யாதி. பெரிய  
பிராட்டியாராளுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான உன்னுடைய திருயார்வானது இந்த நீர்த்தத்தால்  
அசையாதே ரகசியையுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஐசுவர்பஸம்ர்த்திக்கு  
ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளைவிட கூடிய திருக்காதுகனானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொ  
ண்டு விளங்க. ஐயளித்யாதி. ஐயனே! என்பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரையாடி யருளவே  
ணும். ஆயர்களித்யாதி. ஆயர்களுக்கு என்னுடையவனென்னும்படி பவ்யனாய், அத்தாலே  
யுத்தீதாந்முதமான ரிஷபம்மேபாலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும் ஆடியருள  
வேணும். செங்கீரையாவது- தாய்மார் முதலானார், பின்னைகளைத்தாங்களே அசைத்தாடுவிப்ப  
தொரு நீர்த்த விசேஷம். ... .. க.

மு.—கோளியின்னுருவங்கொண்ட வுண்ணுடலங்  
குருதிசூழம்பியேழக் கூருகிராற்குடைவாய்!  
மீளவவன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி  
மேலையமரர் பதியிக்கு வெகுண்டேவரக்  
காளநன்மேகமவை ழகல்லோகொர்பொழியக்  
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள்-காப்பவனே!  
ஆளவேனக்கொருகா லாகேசெங்கீரை  
ஆயர்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. உ.

65

பதவுரை.

கோள் அரியின்— மிடுக்கை உடைய நரசிங்  
கத்தின்  
உருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக்  
கொண்டு  
அவனன்— ஹிரண்யாஸூரனுடைய  
உடலம்— சரீரமானது  
குருதி— ரத்தம்  
குழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளரும்படியாக  
வும்  
மீள— மறுபடியும்  
அவன்— அவ்வஸூரன்  
மகனை— தஷ்டந்திரனான ப்ரஹ்லாதனை  
மெய்ம்மைகொள்— 'ஸத்யவாதி' என்று நினைக்  
கும் படியாகவும்  
குருதி— திருவுள்ளம்பற்றி

கூர் உகிரால்— கூர்மைபான நகங்களாலே  
குடைவாய்!— ( அவ்வஸூரன் உடலைக் )  
கிழித்தவனே!,  
மேலை— மேன்மை தங்கிய  
அமரர்பதி— தேவேந்திரனானவன்  
மிக்கு வெகுண்டு வர - மிகவும் கோபித்து  
வந்த வளவிலே  
காளம்— கறுத்த  
நல்— (ஸ்வாமிநியமித்தகார்யத்தை நிறை  
வேற்றுகைக்குடலான) நன்மையை உடைய  
மேகம் அவை— மேகங்களானவை  
கல்லோடு— கல்லோடுகூடியன  
கார் பொழிய— வர்ஷத்தைச் சொரிய

¶ “ கல்லோடு கால்பொழிய ” என்றும் பாடம்.

கருதி- ("இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம்;  
இச்சோற்றை இதுக்கிடுங்கோள்"  
என்று முன்புதான் அருளிச்செய்ததை) நினைத்து

வரை— அந்த கோவர்த்தமலையை

குடையா— குடையாகக்கொண்டு

காலிகள்— பசுக்களை

காப்பவனே!— ரக்ஷித்தவனே!

ஆள!— இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்பிள்ளைத்தன்  
முடையவனே!

எனக்கு— ஒருகால்— ஆடுக செங்கீரை—  
ஆயர்கள் போர்வறே!— ஆடுக ஆடுக—

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கோளரிய னுருவம்கொண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவனை நிரஸிக்கக்காக மீடுக்கையுடைத்தான நரஸிஹ்மவேஷத்தை பரிசீலித்துக் கொண்டு. அவுண னித்யாதி. பாபிஷ்ட்டனான ஹிரண்யாஸுரனுடைய வரபலபுஜபலங்களாலுண்டான செருக்காலே மிடியறவளர்ந்த சரீரமானது ரத்தங்குழம்பிக் கிளரூம்படியாகவும், (க) "ஸவ துத்யாஸி" என்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொய்யென்று, \* இங்கிலலை யென்று தான் \* அநாந்திட்ட துணைத்தட்டின அவன் மநஸ்ஸு புரிந்து ஸ்வபுத்தானவனை "ஸத்யவாதி" என்று கொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம் எடுக்கவொண்ணாததுகொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே \* ஒள்வியமார்பு உறைக்க ஊன்றிக் குடைந்தவனே. மீளவென்றது - "இல்லை" என்ற மநஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி. மெய்ம்மைகொளவென்றது-மெய்ம்மையையுடையவனாக நினைக்கவென்றபடி. மேலையித்யாதி. ஐசுவர்யத்தாலும் ஆயுண்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியான இந்தான் "எனக்கிட்ட சோற்றை யுண்டவனார்?" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாக்கப் பருகுகையாலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம் செய்கையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை, பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாகவாஷிக்க. அன்றிக்கே, "கார்" என்று பாடமானபோது - கல்லோடேகூட வர்ஷத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. கருதியித்யாதி. "இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள்" என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே. "இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்த" என்னுதே, "காலிகள் காப்பவனே" என்றது - ரக்ஷயவர்க்கத்தில் ப்ரதானம் இவையென்று தோற்றுக்கக்காக. பண்ணின உபகாரமறிவதும் இவையே யிறே. ஆள. இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனே! என்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம்செய்து என்னையாளும்படியாக வென்னுதல். எனக்கித்யாதி. எனக்காக ஒருகால் செங்கீரையாடி யருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. பூர்வவத். ... .. உ.

மு.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாபியுணற்கமல நான்முகனுக் கொருகால்

தம்மனையானவனே! தரணி தலமுமுதுந்

தாரகையின்னுலகுந்தலி யதன்புறமும்

விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்

விரலியவேலைதனுள் வென்றுவருமவனே!

அம்ம! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள் போரேறே! ஆகேவாகேவே. ந.

66

(க) "ஸர்வத்ராஸ்தி."

பதவுரை: ...

நம்முடை— எங்களுடைய  
நாயகனே!— நாதனே!  
நால் மறையின்— நாலுவேதங்களின்  
பொருளே!— பொருளாயிருப்பவனே!  
நாபி உள்— திருநாயியுள் உண்டான  
நல் கமலம்— நல்தாமரைமலரில் பிறந்த  
நால் முகனுக்கு— சதூர்முகப் பூமாவுக்கு  
ஒருகால்— வேதத்தைப் பறிகொடுத்த  
காலத்தில்  
தம்மனை ஆனவனே!— தாய்போலே பரிவ  
னானவனே!  
தரணி தலம் முழுதும்— பூதலம் அடங்  
கலும்  
தாரகையின் உலகும்— நகைத்தரலோகமும்  
தடவி— திரு அடிகளால் ஸ்பர்சித்து

அதன்புறமும்— அதற்குப் புறம்பாய் உள்ள  
தேசமெங்கும்  
விம்ம— பரிபூர்ணமாய்ப்படி  
வளர்ந்தவனே!— தரிசிக்காமலாய் வளர்ந்த  
வனே!  
வேழமும்— “குவலயாபீடம்” என்னும்  
யானையும்  
ஏழ் விடையும்— ஏழரிஷபங்களும்  
விரவிய— ஹிம்ஸிப்பதாக உன்னோடு வந்து  
கலந்த  
வேலைதனுள்— ஸமயத்திலே  
வென்று— அவற்றை ஜயித்து  
வருமவனே!— வந்தவனே!  
அம்ம!— ஸ்வாமியே!  
எனக்கொருகால் இத்தயாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. நம்முடை நாயகனே. எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. நான்மறையின்பொருளே. நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதான ப்ரதிபாத்தயனானவனே. (க) “வெவெஉழூ ஸவெபு ருஹவெய வெடி” என்றானிறே. நாயியுளித்தயாதி. திருநாயியிலே உத்பந்நமாய் விலகந்நமாயிருந்துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதூர்முகனுக்கு ஒருகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே. தம்மனை- தாய். மதுகைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பறிகொடுத்து, (உ) “வெஉர வெவாரி உஹகூ வெபுஉர வெவாரி நுநபு” என்று அவன் ‘கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்’ என்று க்லேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே “ஒருகால் தம்மனையானவனே” என்கிறது. தரணிதலம்த்யாதி. பூதலமடங்கலும் நகைத்தரலோகமும் நிலாத்நேன்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, அதுக்குப்புறம்புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாய்ப்படிவளர்ந்தவனே. இத்தால்-ஆசரிதனான இந்தரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதானம் தலைக்கட்டுகைக்காசசெய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. வேழமுமித்தயாதி. குவலயாபீடமும் ஸப்தரிஷபங்களும் நவிவதாக உன்னோடே வந்து கலசினவளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே. வேழத்தையும் ரிஷபத்தையும் ஜயித்தது (ரு) பிந்காலத்திலே யாயிருக்கச்செய்தேயும், ஏககாலத்திற்போலே யருளிச்செய்தது, விரோதிநிரஸநத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் பூநீமதுரையில் பெண்களுக்கும் நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் ப்ரியகரமாய்ப்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம - ஸ்வாமீ. எனக்கித்தயாதி. பூர்வவத். ... ..

மூ.—வானவர்தாமகிழ வன்சகடமுருள  
வஞ்சமுலைப்பேயி னெஞ்சமதுண்டவனே!  
கானகவல்லிளவின் காயுதிரக்கருதிக்  
கன்றதுகோண்டெறியுங் கருநிறவேன்கன்றே!

(க) “வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வெத்யரி” (உ) “வேதாமே பரமஞ்சகூர் வேதாமே பரமம் தநம்” (ரு) லிஹகாவு.

தேனுகனும் முரணுந் திண்டிறல் வேங்குக  
 னென்பவர்தாமடியச் செருவதிரச்செல்லும்  
 ஆனை! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை  
 ஆயர்கள் போரேறே! யாகேவாகேவே. ச

பதவுரை.

வானவர்தாம்— தேவர்கள்  
 மகிழ— ப்ரீதி அடையும்படியாகவும்  
 வல்சகடம்— வலிவுள்ள சகடாஸூரன்  
 உருள— உருளும்படியாகவும்  
 வஞ்சம்— வஞ்சனையை உடைய  
 பேயின்— பூதனையின்  
 முலை— முலைமேலிருந்த  
 நஞ்சு— விஷத்தை  
 அமுது— அமர்தமாக  
 உண்டவனே!— அமுதுசெய்தவனே!  
 கானகம்— காட்டிலுள்ள  
 வல்— பவிஷ்டமான  
 விளவின்— விளவின் [ விளாமரம் ]  
 காய்— காய்களானவை  
 உதிர— உதிரும்படியாக  
 சுருதி— நினைத்து  
 கன்று— கன்றான

அது— அந்த தேனுகாஸூரனை  
 கொண்டு— கையில் கொண்டு  
 எறியும்— எறிந்தவனாய்  
 கரு நிறம்— கறுத்த நிறத்தை யுடையனாய்  
 என் கன்றே!—என்னுடைய கன்றானவனே!  
 தேனுகனும்— தேனுகாஸூரனும்  
 முரணும்— முராஸூரனும்  
 திண் திறல்—ப்ரபலமானவனாவை உடையனாய்  
 வெம்— கொடியனான  
 நரகன்— நரகாஸூரனும்  
 என்பவர்தாம்—என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள்  
 தாங்களெல்லாரும்  
 மடிய— மடும்படியாக  
 செரு— யுத்தத்திலே  
 அதிர— மிகுக்கையுடையனாய்க்கொண்டு  
 செல்லும்— சென்ற  
 ஆனை!— ஆனையானவனே!  
 எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. வானவரித்யாதி. பூபார நிரவார்த்தமாக அர்த்தித்து  
 அவதரிப்பித்த தேவர்கள், பருவம் நிரம்புவ துக்குமுன்னே தொடங்கி ஆஸூரப்ரகர்த்திகளை நிர  
 ஸிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதரம்படியாக, அஸூராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு, கண்வளருகிற விடத்  
 திலே நலிவவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த திருவடிக  
 ளாலே கட்டழிந்து சிதறியுருளப்பண்ணி, பெற்றதாய்போல் வஞ்சித்துவந்த பேய்ச்சியுடைய  
 முலையில் அந்தக்கொடிதான நெஞ்சை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டவனே. “நஞ்சமுதுண்  
 டவனே” என்று பாடமானபோது- நஞ்சை அமுதாக வுண்டவனே பென்று பொருளாகக்  
 கடவது. (ச) “ஸ நயு தசிஷஸிஸு ராஸுரிஸீஜமஹொரஃ” என்னக்கடவதிறே  
 கானகமித்யாதி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொ  
 ண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸூர்கள் தன்னை நலிவதாவந்து நிற்க, அவற்  
 றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. காட்  
 டிலே நிற்கிற வலிய விளவினுடைய காய்களானவை யுதிரும்படியாகக்கருதி, கன்றானவத்  
 தைக்கொண்டு எறிந்து கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடைய கன்றாய் நின்றவனே. இத்

(ச) “ஸதநயம் தத்விஷ ஸம்மிச்சரம் ரஸ்யமாஸீ ஜ்ஜுகத்குரோஃ”



தால்- விரோதிநிரஸநம் பண்ணுகையாலே திருமேனி புகர் பெற்றபடியும், எல்லாத்தசையி  
லும் ஆசரிதர்க்கு பவ்யஸிரூக்கும்படியும் சொல்லுகிறது. “என்கன்றே” யென்றது - உகப்  
பின் கார்யமான அஹ்நிணைச்சொல்லு. [அஹ்நிணைச் சொல்லு- அசேதநவாசியான சொல்லு.]  
தேனுகனித்யாதி. (க) தேநுகனுகிற அஸூரனும், முராஸூரனும், திண்ணிதான திறலையுடைய  
ஸூப் அதிக்ரூரனுமா யிருக்கிற நசகாஸூரனும் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய  
நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆணையானவனே. ஆணைபோல் என்  
னாதே, ஆணையென்றது- (உ) முற்றுவமை. ... \* ச.

மு.—மத்தளவுந் தயிரும் வார்துமுனன்மடவார்  
வைத்தனநெய் களவால் வாரிவிழுங்கியோருங்  
கோத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை  
யூருகரத்தினோடு முந்திய வெந்திறலோய்!  
முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவதன்முன்  
முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய  
அத்த! எனக்கொரு காலாகேசெங்கீரை  
யாய்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. ரு.

68

பதவுரை.

வார் குழல் — நீண்ட மயிர்முடிபை உடை  
யராய்  
நல் மடவார்— நன்மையையும் மடப்பத்தையும்  
உடையரான ஸ்திரீகள்  
வைத்தன— சேமித்து வைத்தவையாய்  
மத்து— மத்தாலே  
அளவும் — அளவிக்கடைகைக்கு போக்ப  
மான  
தயிரும்— தயிரையும்  
நெய்— வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யையும்  
களவால்— கர்தரிமத்தாலே  
வாரி— கைகளால் அள்ளி  
விழுங்கி— வயிரூர உண்டு  
உன்னிய - உன்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்  
னும் நினைவை யுடையராய்  
ஒருங்கு— ஒருபடிப்பட  
ஒத்த— மனம் ஒத்தவர்களாய்  
திணைமருதம்—இரட்டை மருதமாமய்க்கொ  
ண்டு  
வந்தவரை— வந்து நின்ற அஸூரர்களை

ஊரு கரத்தினோடும்— துடைகளாலும் கைக  
ளாலும்  
உந்திய—இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்  
படி தள்ளின  
வெம் திறலோய்!— வெவ்விய வலிவையுடைய  
வனே!  
அத்த!— அப்பனே!  
முத்து— திரு முத்துக்கள் தோன்றும்படி  
[முத்து - பல்]  
இன்— இனியதான  
இள முறுவல் - மந்தஸமிதமானது  
முற்ற— பூர்ணமாக  
வருவதன்முன்— வருவதற்குமுன்னே  
முன்னம் முகத்து— முன் முகத்திலே  
அணி ஆர்— அழகு மிகுந்ததாய்  
மொய்— நெருங்கி இராநின்ற  
குழல்கள்—திருக்குழல்களானவை [குழல் -  
கேசம்.]  
அலைய— தாழ்ந்து அசையும்படி  
எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

(க) யெநுக. (உ) முற்றுவமையாவது- பூர்ணோபமை.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மத்தளவுமித்யாதி. வார்த்துழல் நன்மடவார் வைத்தன. நீண்ட  
கேசபாரத்தையும் நன்றான மடப்பத்தையும் உடையரான ஸ்திரீகள் சேமித்து வைத்தவை  
யான. மத்தளவும்தயிரும்- ஷ்ய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி. மத்தாலே அளாவிக்கடைகைக்கு  
யோக்யமான தயிரும், முன்புகடைந்த வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யும், வைத்தவர்கள் அறி  
யாதபடி கர்த்தரிமத்தாலே அபிநிவேசாநுகுணமாக வாரி யமுதுசெய்து. உன்னிய-ஒருங்கொர்  
த்த விணைமருதம்- வந்தவரை. உன்னை நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையராய் அதுக்கீ  
டாகவொருபடிப்பட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய் ஸ்வலேஷம் தெரியாதபடி இரட்டை மரு  
தாப்பீந்து நின்ற வஸூரர்களை. ஊருவீத்யாதி. நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருந்து  
டைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழுப்படி தள்ளிப்பொகட்ட கடிய  
திறலை யுடையவனே. முத்தித்யாதி. திருமுத்துக்கள் தோன்றுப்படி இனிதான மந்தஸ்  
மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்துள்ள  
திருக்குழல்களானவை “வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்ப” என்கிறபடியே திருப்பவளத்தை  
மறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. அணி-அழகு. மொய்-செறிவு. அத்த-அப்பனே. ௫.

மூ.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!

கானகமாமவேற் காளியனுச்சியிலே

தூயநம்பயிலுஞ் சுந்தரவென்சிறுவா!

துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!

ஆயமறிந்து பொருவானேதிர் வந்தமல்லை

யந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய்!

ஆய! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. கூ.

69

பதவுரை.

காய மலர் - காயாம்பூப்போன்ற  
நிறவா!— திரு நிறத்தை உடையவனே!  
கருமுகில்போல் - நீலமேகம்போன்ற  
உருவா!— வடிவை உடையவனே!  
கானகம்— காட்டிலே  
மா மடுவில்— பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்த  
காளியன்— காளியனுடைய  
உச்சியிலே— தலையிலே  
தூய— மனோஹரமான  
நடம்— நர்த்தநத்தை  
பயிலும்— செய்த  
சுந்தர— அழகையுடைய  
என் சிறுவா!— என் பிள்ளையானவனே!  
துங்கம்— அத்யுந்தமாய்  
மதம்— மதத்தை உடைத்தான

கரியின்—ருவலயாபிடமென்னும் யானையின்  
கொம்பு— கொம்புகளை [தந்தங்களை]  
பறித்தவனே!—சுல்பமாகப் பிடுக்கினவனே!  
ஆயம் அறிந்து— மல்லயுத்தம் செய்யும் வகை  
பொருவான்— யுத்தம் செய்வதற்காக  
எதிர்வந்த— எதிர்த்துவந்த  
மல்லை— மல்லர்களை  
அந்தரம் இன்றி— உனக்கொரு அபாயமு  
யில்லாதபடி  
அழித்து— தவம்ஸம் செய்து  
ஆயம்— “இன்னம் வருவார் உண்டோ?”  
என்று கம்பிரமாய் ஸஞ்சரித்த  
தான் இணையாய்!—திருவடிகளை உடையவனே!  
ஆய!— ஆயனே!

எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. காயசித்யாதி. "காய" என்கிற இத்தை "காய" என்று குறுக்கிக்கிடக்கிறது. நெய்ப்பாலும் நால்பத்தாலும் காயாம்பூப்போலே யிருக்கிறது. திறந்ததை யுடையவனே. கருமுகிவித்யாதி. இருட்சியாலும் குளிர்ந்தியாலும் கானமேகம்போலிருக்கிற வடிவை யுடையவனே. கானகமித்யாதி. காட்டிடத்திலே பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்தகாளியனை அலைத்துக்கிளப்பி, க்ரோதத்தாலே விஸ்தர்தமான அவன் கிரன்ஷிலே, ஸலக்ஷணமாகையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள க்ரத்தத்தை நெருங்கச்செய்த அழகையுடைய என்பிள்ளையானவனே. சந்தரம்- அழகு. சிறுவன்- பிள்ளை. துங்கமித்யாதி. பெரிய உயர்த்தியை யுடைத்தாய் (க) மதமுதிதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்புகளை அபாயாலே நெய் பிடுங்கினவனே. ஆயமித்யாதி. மல்பொரும் கூறறிந்து பொருவதாக எதிர்த்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடமறுப்படி சிங்கிரமாகச்சென்று ஒடிப் பொருதழித்து, 'இன்னம் வருவாருண்டோ' என்று பார்த்து மனோஹரமாம்படி ஸஞ்சரித்த திருவடிகளை யுடையவனே. அதன்றிக்கே, அந்தரமின்றி என்றது - மற்றொருகிறபோது உடலும் உடலும் இடைவெளியறப் பொருந்துப்படி பொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது- அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களை அழித்து என்கிறதாகவுமாம். ஆய- ஆயனே. ... ..

மு.—துப்புடையாயர் கடஞ்சோல் வழுவாதொருகாற்

நாயகருங்குழனற் றேகைமயிலணைய

நப்பினைதன்றிறமா நல்விடையேழலிய

நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!

தப்பினிள்ளைகளைத் தனமிசுசோதிபுகத்

தனியொருதேர் கடலித் தாயொடு கூட்டியவேன

அப்ப! எனக்கொருகா லாகேசெங்கீரை

யாய்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. எ.

பதவுரை.

துப்பு உடை— மிடுக்கை உடையரான  
ஆயர்கள் தம்— இடையர்களுடைய  
சொல்— வார்த்தையை  
வழுவாது— தப்பாமல்  
ஒருகால்— ஒருகாலத்திலே  
காய- அழகியதாய்  
கரு குழல்— கறுத்திருந்துள்ள மயிர் முடியை  
யுடையளாய்  
நல் தோகை— நல்லதோகையையுடைய  
மயில் அணைய— மயில்போன்ற சாயலையுடைய  
ளான

நப்பினைதன்றிறமா— நப்பின்னைப் பிராட்டி  
வேறு துவாக  
நல்— கொடுமையில் நன்றான  
விடை ஏழ்— ரிஷபங்களேழும்  
அகிய— மாளுப்படியாக  
நல்ல திறல் உடைய— நன்றான மிடுக்கை  
உடையனாய்  
நாதனும் ஆனவனே!— அவ்விடையர்களுக்கு  
ஸ்வாமியுமானவனே!  
தப்பின— கைதப்பிப்போன  
பிள்ளைகளை— வைத்திதன்பிள்ளைகளை,

தன— தன்னுடைய  
 மிகுசோதி — கிரவதிகதேஜோரூபமான  
 பரம்பதத்திலே  
 புக— செல்லும்படியாக  
 தனி — தனியே  
 ஒரு— ஒப்பற்ற

தேர்— தேரை  
 கடவி— நடத்தி  
 (அங்குநின்றும் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து)  
 தாயொடு— தாயோடு  
 கூட்டிய— கூட்டின  
 என் அப்ப!— என் அப்பனே!  
 எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. துப்பித்யாதி. துப்பு - மிடுக்கு. இத்தால்- ஏறுதழுவவல்ல  
 னாமர்த்த்யத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ரிஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மை  
 யும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடை  
 யர் தங்களுடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒரு காலவிசேஷத்திலே. தூயனித்யாதி. அழகிய  
 தாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழலையுடையளாய், அத்தாலே நன்றான தோகைமயில்போலே  
 யிருக்கிற சாயலையுடைய நற்பின்னைப்பிராட்டி ஹதுவாக. இவளோடே சேரலாமாகில், “ஆர்  
 சொல்லிற்றுச்செய்தாலும் நல்லது” என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. நல்  
 விடையித்யாதி. கொடிதான ரிஷபங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணம்போலே அலியும்படியாக,  
 நன்றான மிடுக்கையுடையளாய், அத்தாலே இடையரும் “எங்கள் குலநாதன்” என்று கொண்  
 டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே. நல்விடை யென்றது “நல்லபாம்பு” என்னு  
 மாபோலே க்ரௌர்யத்தைப்பற்ற. துப்பினித்யாதி. பரஸவஸமநந்தரம் மாதாவானவள்  
 காண்பதற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன வைதிக புத்தர்களை “தன்னுடைச்சோதி” என்  
 கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் கிரவதிகதேஜோரூபமான பரம்பதத்திலே செல்லும்ப  
 டியாகத், தனியே அத்விதீயமான தேரைநடத்தி, அத்தை ப்ரகர்தி மண்டலத்தளவிலே நிறு  
 த்தி, தானே அருகேசென்றுபுக்கு அங்குநின்றும் கொடுபோந்து, மாதாவானவள் “என்  
 பிள்ளைகள்”, என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும்படி அவளோடேகூட்டினவளாய், ஆச்சரிதர் கார்  
 யம்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனவனே. ... .. எ.

மு.—உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டேமீன்மருவி  
 யுன்னோதேங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்  
 கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர் கண்குளிர்க்  
 கற்றவர்தேற்றிவரப் பெற்றவேனக்கருளி  
 மன்னுதறங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்குழ்  
 சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!  
 என்னவலங்களைவாயாகேசெங்கீரை  
 யேழலகுமுடையா யாகேவாகேவே. அ.

பதவுரை.

மன்னு— ப்ரளயத்திலும் அழியாத | வெள்ளறையாய்!— திருவெள்ளறையிலே  
 கறுங்குடியாய்!— திருக்குறுங் குடியிலே | வர்த்திக்கிறவனே!  
 எழுந்தருளியிருக்குமவனே! | மதிள்குழ்— மதிளாலே குழப்பட்ட

சேர்லைமலைக்கு - திருமாலிரும் சோலை  
மலைக்கு  
அரசே!- அநிபதியானவனே!  
கண்ணபுரத்து- திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற  
அமுதே!- அமர்தம்போல் போக்யனான  
வனே!  
என்— என்னுடைய  
அவலம்— துன்பத்தை  
களைவாய்!- நீக்குமவனே!  
உன்னையும்— (மனோஹாரியான) உன்னையும்  
ஒக்கலையில்— இடுப்பிலே  
கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு  
தம் இல்— தங்கள் அகங்களிலே  
மருள்— சேர்ந்து  
உன்னொடு— உன்னோடு  
தங்கள்— தங்களுடைய

கருத்து ஆயினசெய்து- நினைவுக்குத் தக்க  
படி பரிமாறி  
வரும்- மறுபடியும் கொண்டு வாராநிற்கிற  
கன்னியரும்— இளம்பெண்களும்  
மகிழ்- இச்செய்தியைக்கண்டு ஸந்தோஷிக்கும்  
படியாகவும்  
கண்டவர்- பார்த்தவர்களுடைய  
கண்— கண்களானவை  
குளிர- குளிரும்படியாகவும்  
கற்றவர்-நாலுசொல் தொடுக்கக் கற்றவர்கள்  
தெற்றிவர்- பிள்ளைக்களிகள் தொடுத்துவர  
பெற்ற— உன்னைமகனாகப்பெற்ற  
எனக்கு— என்விஷயத்திலே  
அருளி- கம்பைசெய்து  
செங்கீரைஆடுக;  
ஏழ் உலகும்- ஸப்தலோகங்களுக்கும்  
உடைபாய்!- ஸ்வாமியானவனே!  
ஆடுக ஆடுக.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. உன்னையுமித்யாதி. ஸௌந்தர்யாதிகளாலே \*தர்ஷடிசித்  
தாபஹாரியான வுன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் கர்ஹங்களிலே சேர்ந்து.  
'இதென்னவருமைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள், தங்கள் கர்ஹங்களறிந்து போ  
னபடியென்!' என்று கருத்து. உன்னித்யாதி. ஈதர்சனான வுன்னோடே தங்கள் நினைவுக்  
குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவாராநிற்கும் பாலைகளானவர்களும் இச்சேஷடித்  
தைக்கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால்- தனியிடத்திலே யொளவநாவஸ்த்தனய்த்தங்களோடே  
பரிமாறுமவன், மாதர்ஸநிதியில் இப்படி சைசவாவஸ்த்தனய்ச்செய்கிற சேஷடிதம் கண்டால்  
அவர்கள் உகப்பார்களென்று கருத்து. கண்டவர் கண்குளிர. ஆரேனுமாக, இச்சேஷடி  
தங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிப்பாற்போலே குளிரும்படியாக. கற்றவர்  
தெற்றிவர். நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷடித ரஸத்தைக்கண்டு  
பிள்ளைக்களிகள் தொடுத்துவர. பெற்றவெனக்கருளி. உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்றவெனக்கு  
ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அவ்யிக்கக்கடவது. மன்னுகுறுங்குடியாய். (க) "ந லா  
வபதி ஸாமரஃ" என்கிறபடியே ப்ரளயத்துக்குமழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக்  
கிறவனே. வெள்ளறையாய். அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்  
ணுகிறவனே. மதிள்குழ் சோலைமலைக்கரசே. அரணாகப்போரும்படியான மதிளாலே குழப்  
பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரசுதவிர்த்து நின்றவனே. கண்ணபுரத்தமுதே.  
ஸர்வஜந போக்யமாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அமர்தமே. என் அவலம்களைவாய்.  
என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே. அதாவது-எனக்கு பவ்யனய்யு நான்சொன்னபடி  
செய்கையாலே நீ அநியாயனானபோது நான்படும் க்லேசத்தைப்போக்குமவனே யென்கை.

ஆகேசெங்கீரை. இப்படியிருக்கிற நீ செங்கீரையாடி யருளவேணும். எழுலகித்யாதி. ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான்வனே! ஆடியருளவேணும்மென்கை. “மன்னு குறுங்குடியாய்” என்றுதொடங்கி “என் அவலம்களைவாய்” என்று ஸம்போதித்து, “உன்னையுமொக்கலையில்” என்று தொடங்கி - பெற்றவெனக்கருளி - ஆடுக செங்கீரை என்று அந்வயம். ... .. அ

மு.—பாலோடுயெய்தயீரோண் சாந்தோடுசெண்பகமும்

பங்கயநல்ல கருப்பூரமு நாறிவரக்

கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்

கோமளவேள்ளி முளைப்போல் சிலபல்லிலக

நீலநிறத்தழகாரைம்படையின் நடுவே

நின்கனிவாயமுதமிற்று முறிந்துவிழ

ஏலுமறைப் பொருளையாகேசெங்கீரை

யேமுலகுமுடையா யாகேவாகேவே. கூ.

பதவுரை.

பாலோடு— பாலோடேகூட

நெய்— நெய்யும்

தயிர்— தயிரும்

( ஆடியருளவற்றைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும் )

ஒண் சாந்தோடு— அழகியசந்தநத்தோடு

செண்பகமும்— செண்பகம்முதலிய மலர்

களும்

( ஆடியருளவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும் )

பங்கயம்— தாமரையும்

நல்ல— உத்தமமான

கருப்பூரமும்— கர்ப்பூரமுமாகிய இவை

நாறிவர— கலந்துபரிமளிக்க

கோலம்— அழகிய

நறு பவளம்— நற்பவளம்போல்

செம்— அழகியதாய்

துவர்— சிவந்திருக்கிற

வாயின் இடை— திருஅரத்தினுள்ளே

கோமளம்— இளையதான

வேள்ளிமுளைப்போல்—வேள்ளி முளைபோலே

சில பல்— சிலதருமுத்துக்கள்

இலக— விளங்க

நீலம் நிறத்து— நீல நிறத்தாலே

அழகு ஆர்— அழகுமிக்கிராநின்ற

ஐ படையின்நடுவே—பஞ்சாயுதத்தின்நடுவே

நின்— உன்னுடைய

கனிவாய்— கொவ்வைக்கனிபோன்றவாயில்

ஊறுகிற

அமுதம்— அமர்தஜலமானது

இற்றுமுறிந்துவிழ— இற்றிற்றுவிழ

ஏலும்— தகுதியான

மறை— வேதத்தினுடைய

பொருளே!— அர்த்தமானவனே!

ஆடுக இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பாலித்யாதி. பாலோடேகூட நெய்யும் தயிரும்மாகிற (க) கன் யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து, செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும் ஊர்ஷத்தாலே “ கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ ” என்னும்படியான திருப்பவ ளம் விகளிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற வையும் தன்னிலேகலந்து கந்தித் துவர. கோலமித்யாதி. தர்சநீயமாய் பரிமளிதமான பவளம்போலே அழகியதாய்ச் சிவந்தி ருக்கிற திருவதரத்தினுள்ளே இளையதான வெள்ளி யரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க-

(க) மவு.

நீலமித்யாதி. நீலமான திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகத்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தின் நடுவே உன்னுடைய பக்வபலம்போலே யிருக்கிற திருப்பவளத்திலுறுகிற அம்ரதஜலம் எனது இற்றிற்றுவிழ. ஏலுமித்யாதி. தகுதியான வேதார்த்தமானவனே. (க) “ வெநெழுவாய், வெநெழுவாய், வெநெழுவாய் ” என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அதுருபமான அர்த்தமிவனையிறே. ... ..

மூ.—செங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்  
சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியுமரையில்  
தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதனையின்  
பூவோடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்  
மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங்குழையும்  
மகரமும்வாளிகளஞ் சுட்டியுமொத்திலக  
எங்கள்குடிக்கரசே யானுகேசெங்கீரை  
யேமுலகுமுடையா யானுகேவானுகேவே. டி.

13

பதவுரை.

செம் கமலம்— செந்நாமரை மலரை ஒத்த  
கழலில்— திருவடிகளில்  
சிறு இதழ்போல்— ( அம்மலரின் ) உள்ளிதழ்  
போலே சிறுத்திருக்கிற  
விரலில்— திருவிரல்களில்  
சேர்— சேர்ந்து  
திகழ்— விளங்காநிற்கிற  
ஆழிகளும்— திருவாழிமோதிரங்களும்  
கிண்கிணியும்— திருவடிச்சதங்கையும்  
அரையில் தங்கிய— அரையில் சாத்தியிருக்கிற  
பொன்வடமும்— பொன் அரைநாணும்  
தாள— தாளே உடைத்தாய்  
நல்— நல்ல  
மாதனையின் பூவொடு - மாதளம்பூவோடே  
பொன்மணியும் - நடுநடுவே கலந்து கோத்த  
பொன்மணிக்கோவையும்  
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்

கிறியும்— மணிக்கட்டில் சாத்தின சிறுப்பவள  
வடமும்  
மங்கலம்— மங்களாவஹமான  
புடையும்— பஞ்சாயுதமும்  
தோள்வளையும்— திருத்தோள் வளைகளும்  
குழையும்— ச்ரோத்ராபரணங்களும்  
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்  
வாளிகளும் - திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின  
வாளிகளும்  
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சுட்டியும்  
ஒத்து— அமைந்து  
இலக— விளங்க  
எங்கள் - எங்களுடைய  
குடிக்கு— வம்சத்துக்கு  
அரசே!— ராஜாவானவனே!  
ஆடுக இத்யாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு செங்கமலமித்யாதி. சிவந்த கமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கிணியும். அன்றிக்கே கிண்கிணி யென்கிற வித்தைக் கீழோடே சேர்த்து, பாதச்சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். “ சேவடிக்கிண்கிணி ” என்னக்கடவதிறே. அரையில் தங்கிய பொன்வடமும். திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். தாளநன்மாதனையின் பூவோடுபொன்ம

(க) “ வெதைச்சலர்வை ரஹமேவ வேத்ய ”

ணியும். “ உடையார்கனமணியோடொண்மாதளம்பூ ” என்கிறபடியே, தானையுடைத்தாப்  
நன்றான மாதளம் பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகொத்த பொன்மணிக்கோவையும். மோதிர  
மும் கிறியும். திருக்கையில் திருவிரவில் சாத்தின மோதிரங்களும்; மணிக்கட்டிற்சாத்தின  
சிறுபுவளவடமும். மங்கலவைம்படையும். திருமார்வற்சாத்தின மங்களாவணமான ஸ்ரீ  
பஞ்சாயுதமும். தோள்வகையும். அதுக்கு பரபாகமாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்  
றுள்ள திருத்தோள்வகைகளும். குழையும். திருக்காதுப் பணிகளும். மகரமும். திருமகரக்  
குழைகளும். வாளிகளும். திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். சுட்டியும். திருக்கு  
முனிலை சாத்தித் திருநெற்றிக்கலங்காரமாக † நாலும் சுட்டியும். ஒத்திலக. இரண்டருகு மசை  
ந்தாடுகையாலே எல்லாம் சேர வெளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத தகுதியாய் ப்ரகா  
சிக்க வென்னுதல். எங்கற் குடிக்கரசே. எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே. ... 2.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—அன்னமுமீனுருவு மாளரியுங்குறளு

மாமையுமானவனே! ஆயர்கனையகனே!

என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை

யேமுலகமுடையாய்! ஆகேவாடுகவேன்று

அன்னநடைமடவா ளசோதையுகந்தபரி

சானபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்

இன்னிசைமலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகி

லெண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. கக.

பதவுரை.

அன்னமும்— ஹம்ஸமும்

மீன் உருவும்— மதஸ்யமும்

ஆள் அரியும்— நரஸிஹ்மமும்

குறளும்— வாமந்ணம்

ஆமைபும்— ஆமைபும்

( ஆக இப்படி எல்லாம் )

ஆனவனே!— அவதரித்தவனே!

ஆயர்கள்— இடையார்களுக்கு

நாயகனே!— தலைவனானவனே!

என் அவலம்— என் துன்பத்தை

களைவாய்!— நீக்கினவனே!

சங்கீரை ஆடுகசெங்கீரை ஆடியருளவேணும்,

எழ உலகும்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்

உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே;

ஆடுக ஆடுக என்று— ஆடவேணும் ஆட

வேணும்” என்று

அன்னம்— ஹம்ஸம் போன்ற

நடை— நடையழகையுடையளாய்

மடவாள்— மடப்பத்தைபுடையளான

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி

உகந்த— உகந்து சொன்ன

பரிசு— ப்ரகாரத்தை

ஆன— ஸம்ர்த்தமான

புகழ்— யசஸ்ஸையுடையரான

புதுவைப் பட்டன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலவ

தரித்த பட்டாரிரான்

உரைத்த— அருளிச்செய்த

இன் இசை— இன்ய இசையை உடைய

தமிழ்மலைகள்— தமிழ்த் தொடைகளை

இப்பத்தும்— இப்பத்துப்பாசரங்களையும்

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

உலகில்— இந்தலோகத்தில் இருக்கச்செய்த

எண் திசையும்— எட்டுத்திசைகளிலும்

புகழ்— கீர்த்தியையும்

மிகு இன்பமது— மிக்கஸுகத்தையும்

எய்துவர்— பெறுவர்கள்.

† நாலும்— தொங்குகின்ற.



வ்யா. அன்னமுமித்யாதி. வேதப்ரதமான ஹம்ஸமும், ப்ரளயாபத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிரஸநார்த்தமா(ன)க ந்ர்ஸிஹ்மமும், இந்த்ராபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணும் வாமநனும், மந்தராதாரமான கூர்மமுமானவனே. இத்தால்- ஆசிரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழிய மாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கு மவனென்கை. ஆயர்கள் நாயகனே. அவையெல்லாம் போலன்றிக்கே பூபார நிர்ஹரணார்த்தமாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனவனே. என் அவலம்களாவாய். எல்லாத்த சையிலும் " உனக்கென்வருகிறதோ " என்று வயிறெரியாநிற்கு மென்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தருகையாலே போக்கினவனே. ஆகே சேங்கீரை. செங்கீரை ஆடியருளவேணும். ஏழுலகுமித்யாதி. ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே யாடவேணு மாடவேணுமென்று. அன்னமித்யாதி. அன்னம் போலே நடையழகையும் பவ்யதையையு முடையளான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகாரத்தை. ஆனவித்யாதி. ப்ராஹ்ம னேஹத்தமராய் வைத்து கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அநு பவித்தாற்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலுங்காட்டில் ஸம்ர்த்தமான புகழை யுடையராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரு பமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான விப்பத்தையும் அப்ய ஸிக்க வல்லவர்கள். உலகிவித்யாதி. இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாத பகவதநுபவ பரமஸு கத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். ... .. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—உய்யக் கோளரி ஈம்முடை வானவர் மத்துக் காய்  
துப் புண்ணைப் பால் சேங்கமல மன்ன மாணிக்கம்.

—(\*)—

ஆக - திருமொழி, டி - க்கு, பாட்டு-கஉ.

அ. கீழே- சேங்கீரையாகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தத்காலத் திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்த நுபவித்தாற்போலே \* மயர்வற மநில மருளப்பெ றுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனி, சப்பாணி கொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனை ப்ரார்த்தித்து, அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யவள நுபவித்தாற்போலே ஒருசேஷ்டிதத்தை அநு பவித்தவளவில் ப்ரயாப்தி பிறவாத அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டித ரஸத்தையு மநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, அவன் பேசினாற்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார். ... \*.

மு.—மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

ஆணிப்பொன்றைச்செய்தவாய் பொன்னுடைமணி

பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்டு

காணிகொண்டகைகளாற்சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே! சப்பாணி க

பதவுரை.

ஆணி— மாற்று உயர்ந்த  
 பொன்னால்— பொன்னாலே  
 செய்த— செய்யப்பட்டதாய்  
 ஆய்— பழிப்பு அற்ற  
 பொன்— ஸ்பர்ஹணீயமான  
 உடைமணி— அரைவடத்தை உடைத்தான  
 மருங்கின்மேல்— இடுப்பிலே  
 மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்த  
 கிண்கிணி— கிண்கிணியானது  
 ஆர்ப்ப— சப்திக்க  
 பேணி— விரும்பி  
 பவளம்— பவளம்போன்ற  
 வாய்— திருவதரமும்  
 முத்து— திருமுத்துக்களும்

இலக்க— பாசாசுக்குப்படி [ மந்தன்மிகம்  
 பண்ணிக்கொண்டு என்றுகூற்து. ]

பண்டு— முன்னே  
 காணி— பூமியை  
 கொண்ட— ( மஹாபலியிடத்தினின்றும் )  
 நீரேற்றுவாங்குகொண்ட  
 கைகளால்— திருக்கைகளாலே  
 சப்பாணி— † சப்பாணிகொட்டவேணும்  
 கருகுழல்— கறுத்தமயிர் முடிபையுடைய  
 குட்டினே!— பிள்ளாய்!  
 சப்பாணி.

† சப்பாணிகொட்டிவலாத— திருக்கைந்தலங்  
 களைந்தட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒருவித நாத்தகம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கமித்யாதி. மாற்றெழும்பின பொன்னாலே சமைக்  
 கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான மருங்கின்  
 மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது த்வதிக்க. “ ஆய் பொன்னுடைமணி ” என்கிற விடத்  
 தில், ஆய்தல்- தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. “ ஆணிப்பொன்னாற் செய்த ”  
 என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்  
 கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; “ நல்மாணிக்கமாய்கையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்  
 குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது. பேணியித்யாதி. என்னுடைய தீர்ப்ப  
 நத்ததுக்காகவன்றிக்கே, விரும்பத்தோடே, பவளம்போலே யிருக்கிற திருவதரமும் திரு  
 முத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே, பேணி  
 யென்றது - உன் திருமேனி யல்லாதபடி. பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்டித்யாதி.  
 முன்பு, “ குடங்கையில் மண்கொண்டு ” என்கிறபடியே உன்னுடையமையான பூமியை  
 மஹாபலி பக்கலிலே சென்று உதகபூர்வக்மாக பரிசீலித்த திருக்கைகளாலே. இத்தால்-  
 தன்மேன்மைபாராதே ஆசிரிதர்க்காகத் தன்னை யழியமாரிக் கார்யம் செய்யும் கையென்னை.  
 சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். கருங்குழலித்யாதி. கருகின திருக்குழலை  
 யும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனை சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். ... க.

மு.—பொன்னரைநானோடு மாணிக்கக்கிண்கிணி  
 தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்ந்தாட  
 என்னரைமேனின்றிழிந் துங்களாயர்தம்  
 மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி. உ.

பதவுரை.

பொன்— பொன்னால்செய்த | மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்ட  
 அரைநானோடு— அரைநானோடுசேர்ந்த | கிண்கிணி— கிண்கிணியானது

(பா) “ நாக்மாணிக்க மாகையாலே. ”

தன்—தனக்கு இருப்பிடமான  
 அரை—கடிப்பதேசத்திலே  
 ஆட—சப்திக்கவும்  
 தனி—அத்விதீயமான  
 சுட்டி—சுட்டியானது  
 தாழ்ந்து—நெற்றியில் தாழ்ந்து  
 ஆட—அசையவும்  
 என் அரைமேல் நின்று— என் அரையில்  
 நின்றுமி

இழிந்து—இறங்கி  
 உங்கள்—உங்கள் தமப்பனாய்  
 ஆபாதம்—இடையர்களுக்கு  
 மன்—அரசரான ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய  
 அரைமேல்—மடியில் இருந்து  
 சப்பாணிகொட்டாய்;  
 மாயவனே!—விஸ்வயதீயனே!  
 சப்பாணிகொட்டாய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்பாதி. பொன்னிலே செய்யப்பட்ட திருவ  
 ரைநாடுநெடு சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு வாஸஸ்த்நாமான கடிப்பதே  
 சத்திலே கிடந்து சப்திக்க. தனியித்பாதி. திருக்குழைச் சாத்தின அத்விதீயமான சுட்டி  
 யாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. என்வித்பாதி. என்னுடைய மடியில்  
 நின்று மிழிந்து உங்கள் தமப்பனாய் ஆபர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா நிருக்கிறவர் மடியிலே  
 நிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால் - தன்மடியிலே நிருந்து சப்பாணிகொட்டு  
 கிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்  
 தைச் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. மாயவனே. ஆச்சர்ய பூதனவனே.உ.

மு.—பன்மணிமுத்தின் பவளம்பதித்தன்ன

என்மணிவண்ண விலங்குபொற்றோட்டின்மேல்

நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்

அம்மணிமேற்கொட்டாய் சப்பாணியாழியங்கையனே! சப்பாணி. ந:

17

பதவுரை.

என்—என்னுடையவனாய்  
 மணி வண்ணன்!—நீலமணிபோன்ற வடிவை  
 யுடையனவனே!  
 பல் மணி—நாகர்விதரத்தங்களும்  
 முத்து—முத்துக்களும்  
 இன்—போக்யமான  
 பவளம்—பவளமும்  
 பதித்து—அழுத்தி  
 அன்ன— பரம்பின அழகையுடையதாய்க்  
 கொண்டு  
 இலங்கு—பாகாசிக்கிற  
 பொன் தோட்டின்மேல்— ஸ்வர்ணகர்ணகுண்  
 டலத்தின் அழகுக்குமேலே

நின்—உன்னுடைய  
 மணி—அழகிய  
 வாய்—திருவாயில்  
 முத்தி—திருமுத்துக்கள்  
 இலங்க—விளங்க  
 நின்—உன்னைமகனாகப்பெற்ற  
 அம்மைதன்—தாயானயசோதையின்  
 அம்மணிமேல்—மடியின்மேலிருந்து  
 சப்பாணிகொட்டாய்;  
 ஆழி—திருவாழியாழ்வானை  
 அம் கையனே!—அழகியகையிலுடையவனே!  
 சப்பாணி.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. என்மணிவண்ணன். என்னுடையவனென்று அபிமானிக் கலாம்படி எனக்கு பவ்யனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே. பன்மணி யித்யாதி. மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பசாகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைரீர்பமென் கிற பலவகைப்பட்ட ரத்நங்களும், முத்தும், இனிய பவளமும் பகைத்தொடையாக வழுத்தி வாசாமனோசரமான அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற்றோட்டி நழுகுக்கு மேலே. நின்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ர காசிக்க. நின்னம்மையித்யாதி. உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற பாக்யத்தை யுடையளான அவளுடைய மடிமேலே யிருந்து சர்ப்பாணிகொட்டாய். அம்மணி யென்று அரைக்குப் போர். இத்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர்தம்முடைய மடியிலிருந்து சர்ப்பாணி கொட்டுகிறதிலும் தாயார்மடியிலிருந்து சர்ப்பாணி கொட்டக்காண்கை தமக்குகப்பாறையாலே அதைச்செய்ய வேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. ஆப்யங்கையனே. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே யென்னுதல்; ஆழியென்று- திருவாழி மோதிரமாதல். ... உ.

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவினையாட

வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று

18

நீநிலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம்

கோ நிலாவக்கொட்டாய் சர்ப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே! சர்ப்பாணி. ச

பதவுரை.

வான்நிலாம்—ஆகாசத்தில்ஸஞ்சரிக்கிற

அம்புலீ!—ஓ! அம்புலீ!!

சந்திரா!—ஓ!சந்திரனே!!

போந்து—வந்து

தூநிலா—அழகிய நிலவையுடைய

முற்றத்தே—முற்றத்திலே

வினையாட—வினையாடுவதற்காக

வா என்று—வா வென்றழைத்து

நின்—உன்னை

புகழாநின்ற—சலாகியாநிற்கிற

ஆயர்தம்—இடையர்களுக்கு

கோ—தலைவனான நந்தகோபர்

நிலாவ்—ஹர்ஷிக்கும்படி

சர்ப்பாணிகொட்டாய்.

குடந்தை—திருக்குடந்தையில்

கிடந்தானே!—கண்வளர்ந்தருளுமவனே!

நீ நிலா— நீ நின்ற

சர்ப்பாணி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. தூநிலாவித்யாதி. தூய்தான நிலா முற்றத்திலே போந்து. வினையாடவித்யாதி. 'ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற அம்புலீ! சந்திரா! வினையாடவா' என்று, அம்புலியை யழைத்து. நீ நிலா. நீ நின்ற. நின்னித்யாதி. உன் சேஷ்டிதங்களிலே (க)வித்த ராய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாநிற்கிற(உ)லர்வகோபநிர்வாஹகரானஉங்களையன் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம்படியாகச் சர்ப்பாணிகொட்டவேணும். குடந்தை யித்யாதி. ஆசரிதபராதீநனாய்க்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளு கிறவனே. ... \* ச.

மூ.—புட்டியிற்சேறும் புழுதியுங்கொண்வேந்து

அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே.

(க) விவரம். (உ) ஸவபுமொவ.

79

சட்டித்தயிருந்தடாவீனில் வேண்ணெயுமுண்  
பட்டிக்கன்றே! கோட்டாய்சப்பாணி பற்பாபா! கோட்டாய்சப்பாணி. ௫.

பதவுரை.

புட்டியில்— திரு அரையிலே  
சேறும்— சேற்றையும்  
புழுதியும்— புழுதியையும்  
கொண்டுவந்து— கொண்டுவந்து  
அட்டி— மேலே இட்டு  
அமுக்கி— உறைக்கும்படி பூசி  
அகம்புக்கு— உள்ளே துழைந்து  
அறியாமே— ஒருவருமறியாதபடி.  
சட்டி— சட்டிகளில் சேமித்துவைத்த  
தாயிரும்— தாயிரும்

தடாவீனில்— தாழிகளில் சேர்த்து வைத்த  
வேண்ணெயும்— வேண்ணெயையும்  
உண்— வாரிவிழுங்காதின்றவனுப்  
பட்டி— பட்டி தின்று திரிகற  
கன்றே!— கன்றுபோல் செருக்களுக்கிருக்கு  
மவனே!  
சப்பாணி கோட்டாய்.  
பற்பம்— திருத்தாமரைமலர்  
நாபா!— திருநாபியி லுடையவனே!  
சப்பாணி கோட்டாய்.

வ்யா. ஐந்தாம் பாட்டு. புட்டியித்யாதி. மத்பமாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியை யும் கொண்டுவந்து \* சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விடையாடுகையாலே திருவரையில் நனைந்தவிடம் சேறும், நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிருக்கு மிதே. அட்டியமுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தோடேவந்து மேலேயணிகையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. அகம்புக்கித்யாதி. ஒடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தநான் அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே தோய்த்து வைத்த தாயிரையும் தடாக்களிலே சேர்த்து வைத்த வேண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும். பட்டி யித்யாதி. பட்டி தின்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாத்ரையாய்த் திரியுமவனே! சப்பாணிகொட்டு. பற்பாபா. ஸகல ஜகத்காரணமான தாமரைபத் திரு நாபியிலே யுடையவனே! ... \* ௫.

மு.—தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது

போருய்த்துவந்து புகுந்தவர்மண்ணுளப்

80

பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று

தேருய்த்தகைகளாற்சப்பாணி தேவகிசிங்கமே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

தந்தை— ஸர்வலோக பிதாவான உன்  
னுடைய  
சொல்— வார்த்தையை  
தாரித்து கொள்ளாது— தரித்துக் கொள்  
ளாமல்  
போர்— யுத்தத்தை  
உய்த்து— நடத்துவதாக

வந்து— கர்விஷ்டராய்வந்து  
புகுந்தவர்— அமார்க்களத்திலே புகுந்தவர்  
களாய்  
மண் ஆள— ( பாண்டவர்களைக் கொன்று  
தாங்களே ) பூமிமுழுதும் ஆளுவதாக  
பாரித்த— வெகுதூரம்யோசித்த  
மன்னர்— அரசர்களான

நூற்றுவர்— நூறுபேரும்  
பட— மாண்புபடியாக  
பஞ்சவர்க்கு— பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும்  
அன்று— அவர்கள்உன்னை வேண்டிக்  
கொண்டவன்று  
தேர்— தேரை  
உய்த்த— நடத்தின

கைகளால்— திருக்கைகளாலே  
சப்பாணி;  
தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறந்த  
சிங்கமே!— சிங்கம்போல் செருக்கியிருக்கு  
மவனே!  
சப்பாணி.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. தாரித்து. “தரித்து” என்கிறநிதனை நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரி  
த்து - பொறுப்புண்டா யென்னுதல்; புத்தபண்ணி யென்னுதல். நூற்றுவர். இதுக்குமேலே  
அவ்வயம். தந்தைசொற்கொள்ளாது. (க) “ஸ்ரீவேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதாச மாதவரி”  
என்கிறபடியே ஸர்வேஷாமேவலுக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்கும் பிதாவான  
நீ இரண்டு தலையையும் சேர்க்கைக்குக் தூதுகவேழுந்தருளி, ‘பாண்டவர்களும் நீங்களும்  
பாண்டவம் வினோதித்திருக்கவேண்டா, பாப்பது எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்ய  
நிறை ஸரணியாகம் பண்ணி புஜித்துச் சேர்ந்திருங்கோள்; அது செய்யமாட்டிகோளாகில்,  
தலைக்கு இரண்டு ஊதாக அவர்களுக்குப் பத்தூர்தன்னைக் கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யி  
கோளாகில் அவர்கள் தங்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஒருர்தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள்  
என்று இப்படி அருளிச்செய்தவசநத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே. போருய்த்தித்யாதி.  
பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) “வீரமோக்யா வஸுந்தாவன்றே, புத்தநதைப் பண்ணி ஜயித்த  
வர்களைருவர் ராஜ்யநதையாளுங்கோள் என்றபடியாலே புத்தநதைநடத்துவதாக கர்வோத்  
தராய்வந்துபுத்தபூமிபிலேபுகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை யழியச்செய்து, பூமிப்பரப்பட  
ங்கலும் தாங்களே ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி  
பட்டுப் போம்படியாக. பஞ்சவர்க்கித்யாதி. உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்ட  
வர்கள் ஐவர்க்கும் தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்ற வன்று, ‘ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது’  
என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அநிகர்தனாய் ப்ரதுபகஷ மித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிந்து  
போம்படி தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். தேவகி சிங்கமே.  
தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறப்பாலே ஸிஹ்மக்கன்றுபோலே செருக்கி யிருக்கிறவனே!  
சப்பாணி. ... \*  
... \*  
... \*  
... \*  
... \*

மு.—பரந்திட்டுநின்ற பகைடல் தன்னை  
யிரந்திட்டகைமே லெறிதிரைமோதக்  
கரந்திட்டுநின்ற கடலைக்கலங்கச்  
சரந்தொட்டகைகளாற்சப்பாணி சார்ங்கலிற்கையனே! சப்பாணி. எ.

பரந்திட்டுநின்ற— விஸ்தீர்ணமாய்  
படு— ஆழந்திராநின்ற  
கடல்— (தகூண) ஸமுத்ரமானது  
தன்னை— தன்னைக்குறித்து  
இரந்திட்ட— சரணாகதி பண்ணின  
கைமேல்— திருக்கைகளின்மேல்

எறி— துவலைகளை எறியாநின்ற  
திரை— அலையை  
மோத— வீசாநின்றகொண்டு  
கரந்திட்டுநின்ற— முகம்காட்டாமல் மறைந்து  
நின்ற  
கடலை— ஸமுத்ரேச்வரான வருணன்மேல்

(க) “ஸ்ரீவேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதாச மாதவரி”

(உ) “வீரமோக்யாவஸுந்தார”

கலங்க— அவன்குடல் குழம்பும்படி  
சரம்— பாணங்களை  
தொட்ட— ஏவின  
கைகளால்— திருக்கைகளால்  
சப்பாணி-;

சார்ங்கம்— “ஸ்ரீ சார்ங்கம்” என்கிற  
வில்— வில்லை  
கையனே!— திருக்கையில் தரித்தவனே!  
சப்பாணி.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பரந்தியாதி. (க) “சுப்யநிபெயா ஶஹோஉயிஃ” என்கிறபடியே ஒருவரால் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழந்தகடலானது. படு என்று - ஆழம். அன்றிக்கே. ரத்நாதிகள் படுகிற கடலென்றுமாம். தன்னையித்யாதி. (உ) “சுஹூஷிஃ ப்ராஜ்ஜுவஃக்யூக்யா ப்ரூதிஸிஸ்யூஶஹோஉயிஃ” என்கிறபடியே- “லங்கையில்லே போம்படியாக வழிதரவேணும்” என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கைமேலே துவலையெறிகிற திரைகளானவை மோத. கரந்தித்யாதி. முகம்காட்டாதே மறைந்துநின்ற கடலை (ஈ) பீதியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கலங்க. (ச) “வாவஸி நயஸளஸிஃ” “ஸாராஸி விஷாவஸி” என்கிறபடியே சீறி, சரம் தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. கடல் என்கிற சப்தத்தாலே- அபிமானியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. சார்ங்கவிற்கையனே. அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! பென்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். \* எ.

மு.— குரக்கினத்தாலே குரைகடறன்னை  
நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை  
அரக்கரவிய வடுகணையாலே  
நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நேமியங்கையனே! சப்பாணி. அ.

பதவுரை.

குரை கடல்தன்னை— கோஷியாநின்றகடலை  
குரங்கு இனத்தாலே— வானரஸமுஹத்தாலே  
நெருக்கி— இரண்டுபக்கமும் நீர்தேங்கும்படி  
அணை கட்டி— (நடுவே) ஸேதுவைக்கட்டி  
நீள் நீர்— பரந்த கடலை அகழாகவுடைய  
இலங்கை— லங்கையில் உள்ள  
அரக்கர்— ராக்ஷஸர்கள்  
அவிய— நசிக்கும்படி

அநி— ஹிம்வியாநின்ற  
கணையாலே— பாணத்தாலே  
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தம்செய்த  
கைகளால்— திருக்கைகளால்  
சப்பாணி.  
நேமி— திரு ஆழியாழ்வானை  
அம்— அழகிய  
கையனே!— திருக்கையி லுடையவனே!  
சப்பாணி.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குரக்கித்யாதி. நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்தநிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும் பரப்பாலும் திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கோஷியாநின்ற ஸமுத்ரத்தை இரண்டருகும் தேங்கிப்போம்படி நடு

(க) “அப்ரமேயோ மஹோததிஃ.” (உ) “அஞ்ஜலிம் ப்ராங்குக்ஃகர்த்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததிஃ.” (ஈ) லீ.தி. (ச) “சாபயாநயஸளமித்ரே! சராஸாசி விஷாபமாந்.”

வே யணைகட்டி. நீணீரித்யாதி. “ நீள்கடல்குழிலங்கை ” என்கிறபடியே - பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, இந்த அரண் உண்டா யிருக்க, நமக்கொரு குறையு மில்லையென்று செருக்கி யிருக்கும் ராகுஸரானவர்கள் முழு க்காயாக அவிடும்படியாக, ப்ரதிபகூ நிரஸநசீலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. நேரியங்கையனே சப்பாணி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு \* அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தணைபிறே. ... .. \*அ.

மூ.—அளந்திட்டதூணையவன் தட்டவாங்கே

வளர்ந்திட்டுவாளுகீர்ச் சிங்கவுருவாய்

உளந்தொட்டிரணிய னெண்மார்வகலம்

பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. கூ.

23

பதவுரை.

அளந்து இட்ட— ஹிரண்யன் அளந்துநட்ட  
தூணை— ஸ்தம்பத்தை  
அவன்— அவன்தானே  
தட்ட— சிறி உதைக்க  
ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [ அவன்  
அடித்த இடத்திலேயே ]  
வாள்— கத்திபோல் க்ரூரமான  
உயிர்— நகங்களையுடைய  
சிங்கம் உரு ஆய்— நரவிஹ்ம ரூபியாய்,  
வளர்ந்திட்டு— வளர்ந்து  
உளம்— அவன் மனத்தை  
தொட்டு— (“இப்போதாகிலு மறுகூலிக்கக்

கூடுமே” என்று) பரிசுசித்து  
இரணியன்— ஹிரண்யனுடைய  
ஒள்— ஒள்ளியதாய்  
அகலம்— அகன்றிருக்கிற  
மார்வு— மார்வை  
பிளந்திட்ட— கிழித்த  
கைகளால் சப்பாணி;  
பேய்— சூதனைபின்  
முலை— ( விஷந்தடவின ) முலைபை  
உண்டானே!— ( அவன்உயிரோடு ) உண்ட  
வ்ணே!  
சப்பாணி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அளந்தித்யாதி. “ முன்பே நரவிஹ்மத்தை வைத்து நட்ட தூண் ” என்ன வெண்ணாதுபடி தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நட்டதூண். அவன்தட்ட. வேறேசிலாதட்டில், கையிலே நரவிஹ்மத்தை யடக்கிக்கொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்களென்ன ஒண்ணாதுபடி அவன்தானே, “ எங்கு முன் ” என்று ப்ரஹ்ம லாதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொறாமல், “ ப்ரதிஜ்ஞையைச்சிறி வெகுண்டு தூண் புடைப்ப ” என்கிறபடியே அவனைச்சிறி, அந்தச் சிற்றத்தினுடைய அதிசயத்தாலே, “ ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை ” என்று அழன்று அடிக்க ஆங்கே. அடித்த விடமொழிய ஸ்தத்த லாந்தரத்திலே தோன்றி லும் “ இவன் இங்கில்லை ” என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாமென்று, அத்தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே. வளர்ந்திட்டு. “ பரியவிரணியன் ” என்னும் படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனானவன் கீழ்ப்பிடும்படியாகத்தான் வளர்ந்து. வாளு கீர்ச்சிங்கவுருவாய். அஸ்தர் சஸ்தரங்களில் ஒன்றாலும் படக்கடவனல்லவாகவும், தேவாதி சதுர்வித ஜாதியி லுள்ளவற்றில் ஒன்றின்கையிற் படக்கடவனல்லவாகவும், ப்ரஹ்மருத்ராதி கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடி, ஹிரண்யயுடைத்தான உகர்களையுடைய நர



ஸிஹ்மநுபியாய். உளம்தொட்டு. “எங்குமுள்ள” என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் “இல்லை” என்று சொன்ன ஸ்த்தலந்தன்னிலே “உண்டு” என்னும்படியாகத் தோற்றுகையாலும், “சிரம்பற்றி முடியியிக் கண்பிதுங்க வாயலறத் தெழித்தான்” என்கிறபடியே ஒரொன்றே துஸ்ஸஹமாய்படி பண்ணின பீடாவிசேஷங்களாலும், (க)பீதியாலே நெஞ்சினிக் அதுகூலிக்கக்கூடுமோவென்று ஹ்ர்தய பரீகைப்பண்ணி. இரணியனெண்மார்வகலம். ஹிரன்யனுடைய ஒள்ளியதாய் விஸ்தர்தமான மார்வை. ஒண்மையாவது-நரஸிஹ்மத்தினுடைய கோபாக்கியாலும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்கியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே. அக்கி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால்- திருவுகிர்க்கு அநாயாலே கிழிக்கலாய்படியானபடியைச்சொல்லுகிறது. அகலமென்கையாலே-வரபல புஜபலங்களாலே மிடியறவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்க்கெல்லாம் இரைபோந்தபடிசொல்லுகிறது. பிளந்திட்டகைகளால். “உடலக மிருபிளவாக்கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே” என்கிறபடியே-திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறாகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப்பாணி. பேய்முலையித்யாதி. அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையு மன்றிக்கே, “தாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதநையுடைய முலையை ப்ராணஸஹிதமாகவுண்டு முடித்தவனே சப்பாணி. ... .. கூ

மு.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்குறன்னை

மிடைந்திட்டமந்தரம் மத்தாகநாட்டி

௨4

வடஞ்சுற்றிவாசுகிவன் கயிருகக்

கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி. டி.

பதவுரை.

அமரர்கள்— தேவர்கள்  
அடைந்திட்டி— சரணம்புகுந்த வளவிலே  
ஆழ்— கம்பீரமான  
கடல்தன்னை— க்ஷீரஸ்முத்ரத்தை  
மிடைந்திட்டி— நெருக்கி  
மந்தரம்— மந்தர பர்வதத்தை  
மத்தாக— கடையும் மத்தாக  
நாட்டி— நிறுத்தி  
வாசுகி— வாஸுகி நாகமாகிற

வல் வடம்— வலிய கயிற்றை  
கயிருக— கடைகயிருக  
சுற்றி— சுற்றி  
கடைந்திட்ட— (அமர்தம் கிளரும்படி)  
கடைந்தருளின  
கைகளால் சப்பாணி.  
கார் முகில்— கரிய மேகம்போன்ற  
வண்ணனே!— வர்ணத்தையுடையவனே!  
சப்பாணி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்தித்யாதி. தூர்வாஸச்சாபோபஹதாய் அத்தாலே நஷ்டைச்வரயராய் அஸூராக்ரந்தராய் அமர்த்வஸர்பேக்ஷரான தேவர்கள் (2) “ஸரணக்ஷர சிந-பூரவா ஸூரலாபேவ தாமணா” என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. அடைந்திட்டி என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறது. “நலங்கழல் வணங்கி” என்கிற விதுதிரிந்து, வணங்க வென்னும் பொருளாகிறப்போலே. ஆழ்கூலித்யாதி. அத்யகாதமான க்ஷீராப்தியை நம்முடைய படுக்

(க) லீதி. (2) “சரணம் த்வாமதுப்ராப்தா ஸ்ஸமஸ்தா தேவதாகணா”

கையென்று பாராதே நெருக்கி. மந்தரமித்யாதி. (க) “சீநூந்நீநூரங்குங்” என்  
கிறபடியே (உ) மஹாசலமான மந்தரத்தை, கடைகைக்கு மத்தாக நாட்டி. வடமித்யாதி.  
(ங) “யொநூரங்குங் வாலு-கீழ்” என்கிறபடியே- வாலு-கீழாகிற எலிய சயிற்றை  
அதிலே கடைகையிருக்கச்சுற்றி. கடைந்திட்டித்யாதி. தேவர்களையும் அஸூரர்களையும் முந்  
துறக்கடையவிட்டு, அவர்கள் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே “அலைகடல் கடைந்தவப்பன்”  
என்கிறபடியே அமர்தம் கிளருந்தனையும் நின்று சடைந்தருளின கைகளாலே சப்பாணி.  
கார்முகிலித்யாதி. ஆசரிதருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாரம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காள  
மேகம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவை யுடையனுப் நின்றவனே சப்பாணி. ... 0.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகொள்.

மு.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோலினை

நாட்கமழ்ப்பும்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்

45

வேட்கையாற்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்

வேட்கையினுற் சொல்லுவார்வினைபோமே. கக.

பதவுரை.

ஆட்கொள்ள— எல்லாரையும் அடிமைப் படுத்  
திக் கொள்ள  
தோன்றிய— திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்த  
வனாய்

ஆயர்தம்— இடைபார்களுக்கு

கோலினை— தலைவனானவனை

நாள்— நாடோறும்

கமழ்— பரிமளியாநின்ற

பூ— புஷ்பங்களையுடைய

பொழில்— சோலைகளாலே சூழப்பட்ட

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குநிர்

வா ஹகரான

பட்டன்— பட்டர்சொன் [ பெரியாழ்வார் ]

வேட்கையால்— விருப்பத்தாலே

சொன்ன— அருளிச்செய்த

சப்பாணி— சப்பாணிவிஷயமான

இரண்டு கீர்தும்— இப்பத்து பாசரங்களையும்

வேட்கையினால்— ஆதரத்தோடு

சொல்லுவார்— ஸ்ரீகுறவர்களுடைய

வினை— துன்பங்களையாகும்

போம்— தன்னடைபெய்ச்சு ஸ்ரீபெயர்.

வ்யா. ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய. ஸர்வரையும் அடிமை கொள்வதாகவந்து ஆளிர்  
பலித்த. அவதார ப்ரயோஜனம்- லீலாவி பூதியிலுள்ள சேதநவரத்திருத்தி அடிமை கொள்ளு  
கையென்கை. “பிறந்த” என்னுதே, தோன்றிய என்றது, (+) “... வலவடி  
ஸநூரபா சோலிவடிவகடி” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை  
தோற்றுக்கைக்காக. ஆயர்தம்கோலினை. ஆளிர்ப்பலித்தது ஸ்ரீமதுரைசீலையாகிலும், அது  
ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜனப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயே. தான் தாழ நின்று வலிற்  
றுச்செய்து, தன் நீர்மையாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகேப  
நிர்வாஹகனானவனை. நாட்கமழித்யாதி. ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றள்ள பூம்பொழில்  
களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா ஹகரான பெரியாழ்வார். வேட்கையித்யாதி. அவ

(ச) “மந்தாரம் மந்தாம் கர்த்வா.” (உ) சீஹாயு. (ங) “யொக்தரம் கர்த்வாசவாஸ-கீம்.”

(ஞ) “தேவசீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிப்பூநம்.”

தார சேஷ்டி தாதுபவத்தில் ஆசையாலே அருளிச்செய்த சப்பாணிக்ஷயமான யத்தப்பாட்  
டையும ஆசா பூர்வகமாகச் சொல்லுவர்களுடைய அகில பாபங்களும் தன்னடையேபேரம்.

அடிவரவு.—மாணி பொன்பன் தூநிலாப் புட்டித் தாரி பரந்து  
குரக்கினம் அளந் தடைந்து ஆட்கொள் தூ.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(\*)

ஆக - திருமொழி, சு- க்ரு, பாட்டு-எங்.

அ. கீழிறறிருமொழியிலே சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டி  
டித்ததை, தக்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி யறுபவித்தாற்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற  
தாமும் அதில் ஆதராதசபத்தாலே அவளுடைய (க) பாலயுக்தராய்க்கொண்டுபேசி யறுபவித்  
தாராய் நின்றார்; அவன் தளர்நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டித்ததை தக்காலம்போலே அறுப  
வித்து இனியராகிரிதில்.

மு.—தூர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்  
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பையநின்றார்வதுபோல்  
உடன்குடிக் கிண்கணியாரவாரிப்பவுடைமணி பறைகறங்கத்  
தூந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவானே க.

பதவுரை

சார்ங்கபாணி— பூநீ சார்ங்கத்தைக்கையிலே  
யுடையவன்  
சங்கிலிகைத்துடர் - சங்கிலித்துடரானது  
சலார் பிலார் என்ன— 'சலார்பிலார்' என்று  
சப்திக்கவும்  
பொன்தூங்கு— பொற்கயிறறில் தொங்கு  
கின்ற  
மணி— மணியானது  
ஒலிப்ப - தவநிக்கவும்  
படு— உண்டாக்கப்பட்ட  
முன்று— இரண்டுகன்னமும் சிசுநமுமாகிற  
முந்திபங்களினின்றும்  
மதம் புனல்— மதநீரானது  
சோர—பெருகும்படியாக  
வாரணம்—யானையானது  
பைய நின்ற—மெள்ளநின்று

ஊர்வதுபோல்—நடக்குமாப்போலே  
கிண்கணி—திருவடிச்சதங்கைகள்  
உடன்குடி—ஒன்றோடொன்றுகுடி  
ஆரவாரிப்ப—சப்திக்கவும்  
உடைமணி— திருவரையில் சாத்தினமணி  
யானது  
பறை—பறைபோலே [பறை-படஹம்.]  
கறங்க—ஒலிக்கும்படியாகவும்  
தட—பருத்து  
தாளிணைகொண்டு—ஒன்றுகொன்றுஒத்த  
திருவடிகளால்  
தளர்நடை நடவானே— தளர்நடை நட  
வானே

தளர்நடையாவது— திருவடிகள்ஊன்றி நடக்  
கும்பருவமன்றிக்கே, நடைநிற்கும்பருவமானதாலே  
தவறித்தவறி நடக்கும்நடை.

(க) ஹவயுத.

வயா. முதற்பாட்டு. துரித்பாதி. மதாநிசயத்தாலே கம்பத்தை முறித்துக் காலில் துடையிழுத்துக்கொண்டு நடக்கையாலே காலிற் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் துடரான து சலார் பிலாரென்று சப்திக்க. துடரென்று - விலங்கு ஆனைவிலங்கு சங்கிலிகையாயிறே யிருப்பது. சலார்பிலார் என்கிறது - சப்தாநுகாரம். துங்கித்யாதி. முதுகில் கட்டின பொன்காழிறறில் துங்குகிறமணிபானது த்வகிக்க. "பொன்மணி" என்கிறவிடத்தில், பொன் என்கிறவித்தால் - பொற்காழிறறைச் சொல்லுகிறது. படுசித்பாதி. உண்டாக்கப்பட்ட முன்று வகையான மதஜலம் அருவி குதித்தாற்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது - மதத் தாலே கபோலத்வயமும்(க)மேடர் ஸ்த்தாநமுமாகிற த்ரயத்திலினின்றும் வடிகிறஜலம். வாரண யித்யாதி. ஆனையானது அந்த மதபாரவச்யத்தாலே அலஸமாய்க்கொண்டு மௌள ரடக்கு மாபோலே. உடனித்யாதி. "சேவடிக்கிண்கிணி" என்கிறபடியே திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகனானவை தன்னிலேகூடிசப்திக்க. அன்றிக்கே, திருவரையிற் சாத்தின சதங்கை வடமானது நழுவி விழுந்து திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அநி லுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவுமாம். உடையித்யாதி. திரு வரையிற்கட்டின மணியானது பறைபோலே சப்திக்க. துந்தாளித்யாதி. பருவத்துக் கிடாய் விகாஸயுக்தமாய் பரஸ்பரஸதர்சமாயிருக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு. சார்ங்கபாணி. ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலேபுடையவன். இது ஈசுவரத்வ சிஹ்நங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷ ணம். அவதரிக்கிறபோதே ஈசுவரத்வ சிஹ்நங்கள் தோன்றுப்படியாகவிதே வந்தவதரித்தது. தளர் நடை நடவாணோ. தளர் நடையாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே நடைநிற்கும் பருவமாகையாலே தள்ளப்பாறி நடக்கும் நடை. தள்ளம் பாறுகை-தவறுகை. க.

மு.—செக்கரிடை னுணிக்கொம்பிற்றேன்றுஞ் சிறுபறைமுளைப்போல்  
நக்கசெந்துவார்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முளையிலக  
அக்குவடமுதேத்தாமைத்தாலி பூண்டவந்தசயநன்  
தக்கமாமணிவண்ணன் வாகதேவன்தளர் நடைநடவாணோ. உ.

87

பதவுரை.

அக்குவடம்— சங்குமணி வடத்தை  
உடுதது— திருவரையிலே தரித்து  
ஆமைத்தாலி— கூர்மாகாரமான ஆபரணத்தை  
பூண்ட— திருக்கழுத்தில் சாத்திக்கொண்ட  
வளைய்  
அந்தசயநன் - திருவனந்தாழ்வான் மேல்  
கண்வளர்ந்தருளும்வளைய்  
தக்க— தகுதியான  
மா மணி— நீலமணிபோன்ற  
வண்ணன்— வடிவையுடையவளைய்  
வாகதேவன்— ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமக  
னான கண்ணன்  
செக்கர் இடை— செம்மானத்திலே

துணி கொம்பில்— துணிக் கிணையிலே  
தோன்றும்— தோன்றும்படி விளங்காநின்ற  
சிறுபறை— இளம் திங்களுடைய  
முளைப்போல்— முளைபோலே  
நக்க— சிரிக்குமளவில்  
செம் துவர்— மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள  
வாய்— அத்ரமாகிற  
திண்ணைமீது— உந்த ஸ்த்தாநத்தின்மேலே  
நளிர்— குளிர்ந்ததாய்  
வெண்— வெளுத்திரா நின்றள்ள  
பல்— திருமுத்துக்களுடைய  
முளை— அங்குரங்கள்  
இலக— விளங்கும்படி  
தளர்நடை நடவாணோ.

(க) செயு.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செக்கரித்யாதி. செக்கர்வானத்தினையினை, (க) சாகாகரத் திலே தோன்றும்படி உந்நேயமான பாலசந்த்ராங்குரம்போலே. நக்கவித்யாதி. ஸ்மிதம் செய்கையாலே மிகச்சிவந்திருந்துள்ள திருவதாமாகிற உயர்ந்த, சிலத்தின்மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாசிக்க. அக்துவட முடுத்து. சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையிலேசாத்தி. ஆமைத்தாலியுண்ட கூர்மகார மான தாலியாகிற ஆபரணவிசேஷத்தைத் திருக்கமுத்திலே சாத்தியிருக்கிற- அந்த சயநன்- அவதாரத்தினுடைய மூலத்தை நினைத்துச்சொல்லுகிறது. (உ) நாம வரூபுஜி-கூடிஜி வ்யா-மகர் ” என்னக்கடவதிறே. தக்கமாமணி வண்ணன். தருதியான நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். வாசுதேவந்த்யாதி. பூவஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானே. ... .. 2..

மூ.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்களுஞ் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப்  
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றூடையோடும்  
45 மின்னிற்பொலிந்ததோர் கார்முகில்போலக் கழுத்தினிற்காரையோடு  
தன்னிற்பொலிந்த விருடிகேசன் தளர்நடைநடவானே. ஈ

பதவுரை.

தீமின் கொடியும்— மின்னல் கொடியும்  
ஓர்— அத்நிதீயமாய்  
வெண்— வெளுத்திராநின்ற  
திங்களும்— சந்த்ரமண்டலமும்  
சூழ்— அதைச் சூழ்ந்த  
பரிவேடமுமாய்— பரிவேஷமும் போலே  
பின்னல்— அரையில்புண்ட பொற்பின்ன  
லும்  
துலங்கும்— அதில்கோக்கப்பட்டு விளங்கா  
நின்ற  
அரசு இலையும்— அரசிலைக் கோவையும்  
பீதகம்— பொன்வண்ணமான

சிறு ஆடையொடுப்— சிற்றூடையுமாகிற  
இவற்றோடும்  
மின்னில்— மின்னலாலே  
பொலிந்தது— விளங்குமதாய்  
ஓர்— அத்நிதீயமாய்  
கார்— கறுத்திராநின்ற  
முகில்போல— மேகம்போலே  
கழுத்தினில்— திருக்கமுத்தில் புண்ட  
காரையொடும்— “காறை” என்னுமாபர  
ணத்தோடும்கூட  
தன்னில் பொலிந்த— ஸ்வதே ப்ரகாசனாய்  
இருடிகேசன்— கண்டலர்களுடைய இந்த  
ரியங்களைக் கவருமவனை கண்ணன்  
[ ஊர்வல்கேசன் ]  
தளர்நடைநடவானே.

தீ “மின்னுக்கொடி” என்கிற விடத்தில் “மின்”  
என்னும் சொல்லுக்குமேல் “கொடி” என்ற-கூட  
வெய்தத்தால் உகாச்சாரியை பொருந்திற்ற.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகளங்க சந்த்ரமண்டலமும் அதைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. பின்னலித்யாதி. திரு வரையிற் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளி அரசி லைப்பணியும், இவற்றுக்கு மேலேசாத்தின பொன்னின் சிற்றூடையுமாகிற விவற்றோடும். மின்னிவித்யாதி. மின்னாலே விளங்கப்பட்டதொரு காளமேகம்போலே திருக்கமுத்திற்

(க) ஸாவாஹு. (உ) “நாகபர்வங்கமுதஸ்ரீஜப ஷ்பாததீ”

சாத்தின காறையோடும். தன்னிலித்யாதி. இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழகாலே (க) ஸம்ர்த்தனாயிருப்பானாய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இர்த்ரியங்களைத் தன்வச மர்த்திகொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவாளை. ... .. ௩.

மு.—கன்னற்குடந்திறந்தாலொத்தாறிக் கணகணசிரித்துவந்து

முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமார்வன்.

தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதந் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்

தன்னெற்றுமாற்றலர் தலைகண்மீதே தளர்நடை நடவானோ

௩9

பதவுரை.

கன்னல் குடம்— கரும்பு ரஸக்குடமானது  
திறந்தால் ஒத்து— வாய்திறந்தாற்போலே  
ஊறி— திருப்பவளத்தில் அமர்தம் ஊறி  
வடிய  
கணகண சிரித்து— 'கணகண' என்று  
சிரித்து  
உவந்து— ஸந்துஷ்டனாய்க் கொண்டு  
முன்வந்துநின்று— முன்னேவந்து நின்று  
முத்தம் தரும்— அதரபாரம் தருமவனாய்  
என்— எனக்கு பவ்யனாய்  
முகில்— நீலமேகம்போன்ற  
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனாய்  
திரு— பெரியபிராட்டியான

மார்வன்— மார்விலேயுடையனாய்  
தன்னை— தன்னை  
பெற்றேற்கு— பிள்ளையாகப்பெற்ற எனக்கு  
தன்— தன்னுடைய  
வாய்முதம்— திருப்பவளத்தில் ஊறு  
கின்ற அமர்த்தத்தை  
தந்து— கொடுத்து  
என்னை— தாயான என்னை  
தளிர்ப்பிக்கின்றான்— தழைப்பியாநின்ற  
இவன்  
தன் என்று— தன்னோடு எதிர்த்த  
மாற்றலர்— சத்ருக்களுடைய  
தலைகண்மீது— தலைகள்மேல்  
தளர்நடைநடவானோ.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கன்னலித்யாதி. (உ) கரும்புஞ்சாற்றுக்குடம் †இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்துப் பீர்த்தனாய்க்கொண்டு. கணகணவென்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாறுகாரம். முன்னித்யாதி. முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அதராவாதத்தைத் தாராநிற்கும். முத்தம் - அதரம். என்னித்யாதி. எனக்குபவ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன். தன்னையித்யாதி. தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தையுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய (௩) வாகமர்த்தத்தைத்தந்து என்னை தழைப்பியாநின்றான். இங்கே "வாயமுதந் தந்து-தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு "முத்தம்தரும்" என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன்செய்துபோரும் ஸ்வபாவகதரம் பண்ணினபடி. தன்னெற்றித்யாதி. தன்னோடு எதிர்த்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவானோ. ... .. ௪.

(க) ஸஜ்ய. (உ) கரும்பு, சாறு, குடம் என்னுமிப்பதங்கள் சேர்ந்து 'கரும்புஞ்சாற்றுக்குட' மென்று கிடக்கிறது. †இல்லி - ஈயும். (௩) வாயமுதம்.

பெருமலைக்குட்புன் மொமொவேரைந்தோடப்  
பின்னைத்தோடந்ததோர் கருமலைக்குடன் பெயர்ந்தடியிவேதுபோல்  
பன்னியுலகம்பரவியோவாப் புகழ்பலதேவனென்னும்  
தன்னம்பியோடப் பின்சுடச்செல்வான் தளர்நடைநடவாடே. ௫.

பதவுரை.

முன்— முன்னே  
நல்— நன்றாய்  
ஓர்— அத்விதீயமாய்  
பெரு வெள்ளிமலை— பெரிய வெள்ளிமலை  
சுன்ற

குடன்— குட்டியானது  
மொமொமொ— “திடுதிடு”ன்று  
விரைந்து ஓட— வேகமாய் ஓடச்செய்தே  
பின்னை— அந்தகுட்டியின் பின்னை  
தொடர்ந்தது— தொடர்ந்த  
கரு— கறுத்த  
மலை— மலைசுன்ற [ மலையா லுண்டாக்கப்  
பட்ட]

ஓர்குடன்— ஒருகுட்டியானது  
பெயர்ந்தது— பேர்ந்து  
அடிஇடுவதுபோல்— அடியிடுமாப்போலே

உலகம்— உயர்ந்தவர்கள்  
பன்னி— ஆராய்ந்து  
பரவி— துதித்து  
ஓவா— எல்லை காணவொண்ணாத  
புகழ்— கீர்த்தியையுடையாய்  
பலதேவன் என்னும்— “பலதேவன்” என்  
னும் பெயரை உடையான  
தன் நம்பி— தன் தமையானவன்  
ஓட— முன்னே ஓட  
பின்— பின்னை  
கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக  
செல்வான்— விரைந்து நடக்கிறவன்  
தளர்நடைநடவாடே.

‡ “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மட்டே” என்று  
தெரல் காப்பியத்தில் குத்திரம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முன்னலித்யாதி. முன்னே விலகணமாய் அத்விதீயமாய்ப்  
பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையீன்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடுடன் விரைந்  
தோட பின்னையித்யாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னை தன்செருக்காலே அத்தைப்பிடிக்கை  
க்காகத் துடர்ந்து, அஞ்சுகிரி யீன்றதொருகுட்டி, தன் சைசவாறுகுணமாகக் காலுக்குக்  
கால் பேர்ந்தடியிட்டுச் செல்லுமாபோலே. பன்னியித்யாதி. லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள்  
ஜ்ஞாநசக்திகளுள்ள வளவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு காணவொ  
ண்ணாத புகழ்புடையாய் பலதேவனென்னும் பேரை யுடையான தன்னுடைய தமைய  
ானவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னை அவனைக் கூடவேனுமென்று தன் சைச  
வாறுகுணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவாடே. ... ௫.

மூ.— ஒருகாலிற் சங்கோருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்த  
இருகாலுங்கோண் பங்கங்கேழுதினாற்போலிலச்சினைபடந்து  
பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேற் பின்னையும் பெய்துபெய்து  
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவாடே. ௬.

பதவுரை.

கரு— கறுத்ததாய்  
கார்— குளிர்ந்திராநின்ற

கடல்— கடல்போன்ற  
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையாய்

காமர்தாதை— மந்தமதனுக்குப் பிதாவான்  
வன்

ஒருகாலில்— ஒருதிருவடியில்

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்

ஒருகாலில்— மற்றொரு திருவடியில்

சக்கரம்— ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்வானுமாக

உள் அடி— உள்ளடிகளிலே [ உள்ளங்காலில் ]

பொறித்து— ரேகையாகப் பொறித்து

அமைந்த— சமைந்த

இருகாலும் கொண்டு— இரண்டு அடிகளாலும்

அங்கு அங்கு— அடியிட்ட அவ்வவ் விடங்களி  
எழுதினாற்போல்— எழுதினாற்போலே [லே  
இலச்சினை— லக்ஷணம் [ அடையாளம் ]

பட— பம்படி

நடந்து— நடந்து

பெருகா நின்ற— ப்ரவஹியாநிற்கிற

இன்ப வெள்ளத்தின் மேல்— ஆநந்தப்ர  
வஹத்தின் மேலே

பின்னையும்— மேன்மேலும்

பெய்து பெய்து— ஆநந்தத்தை வர்ஷிக்  
துக் கொண்டு

தளர்நடைநடவாறே

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. ஒருகாலித்யாதி. ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒரு திருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேகாபேண பொறித்துச் சமைந்த விரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. அங்கங்கித்யாதி. அடியிட்ட அவ்வவ் ஸ்த்தலங்களிலே ஶ்ரீ தூலிகைகொண்டு எழுதினாற்போலே அடையாளப் பம்படிநடந்து. பெருகாநித்யாதி. இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலெனப்பெருகாநின்ற ஆநந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்தத்தையுண்டாக்கி. கருகாரித்யாதி. இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். கருமை-இருட்சி. கார்-குளிர்ந்தி. அன்றிக்கே, கருமை - பெருமையாய், கார் - இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, காரென்று - மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலையுமிருக்கிற திரு, நிறத்தையுடையவென்னவுமாம். காமர்தாதை. அழகாலேநாட்டைவெருட்டித் தீர்க்கிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவன். \* காமனைப்பயந்த காளையிறே. (க) “புலவாணு யளவ டி” என னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகுமாய்த்து.

காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நடவாறே என்று அவ்வயம். ... ..

மு.—பட்பங்கயமலர்வாய் நெகிழ்ப்பனிபடுசிறுதுளிபோல்

இடங்கொண்டசெவ்வா யூறியூறியற்றிற்றுவிழநின்று

92 கடுஞ்சேக்கழத்தின்மணிக்ருரல் போலுடைமணிகணகணைனத்

தடந்தாளினைகொண்டு சார்ங்கபரணி தளர்நடைநடவாறே. எ.

பதவுரை.

படர்— படராநின்ற

பங்கயமலர்— தர்மரைமலரானது

வாய் நெகிழ— விகசித்தவளவிலே

பனிபடு— குளிர்ந்தமனவானது

சிறு துளி போல்— சிறுக்கத்துளித்து விழு  
மாப் போலே

இடங்கொண்ட— விசாலமாய்

செம்— சிவந்திராநின்ற

வாய்— திருப்பவளத்தில் அமர்தமானது

ஊறி ஊறி— நிரந்தரமாக ஊறி

இற்று இற்றுவிழ— முறிந்து விழும்படி

நின்று— நின்று

¶ தூலிகை சித்ரமேழுதும் கருவி.

(க) “ப்ரஸவாந்கங்கபெருவ...”



கடும்கூர்மான  
சேரிஷபத்தின்  
கழுத்தில்— கழுத்திற்கீட்டின்  
மணியை மணியினுடைய  
குரல் போல்— ஒலியைப்போலே  
உடைமணி— அரையில் சாத்தின மணியா  
னது

கண் கணென— கண் கணவென்று ஒலிக்க  
தட— பருத்த  
தாள் இணைகொண்டு ஒன்றோடொன்றோ  
த்த திருவடிகளால்  
சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கததுஸ்ஸை  
பாணி— திருக்கையிலுடையவன்  
தளர்நடை நடவாணோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பட்டித்யாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகு  
ளிதமா யிருக்கையன்றிக்கே, வாய்நெகிழ்ந்தவளவிலே, குளிர் த்தியையுடைத்தான அக  
வாயில் மதுவானது சிறுகத்துளித்து விழுமாப்போலே. இடங்கொண்டவித்யாதி. இட  
முடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி  
முறிந்து விழும்படிநின்றது. கடுஞ்சேக்கழத்தித்யாதி. கடிதான் சேவின் கழுத்தில் கட்டின  
மணியினுடைய த்வரிபோலே திருவரையில் கட்டின மணியானது கண்கணவென்று சப்திக்  
கும்படி. தடந்தீளித்யாதி. ஸ்விகாஸ்மாய் பாஸ்பர ஸதர்சமான திருவடிகளைக்கொண்டு  
சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவாணோ. ... .. \*எ.

93

மூ.—பக்கங்குஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள்பகர்ந்தீண்ய  
அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ வணியல்குல்புடைபெயர  
மக்களுலகினிற்பெய்தறியா மணிக்குழலியுருவின்  
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடை நடவாணோ. அ.

பதவுரை.

கூர்— கறுத்த  
சிறு பாறை— சிறியமலையின்  
பக்கம் மீது— தாழ்வரையின் மேலே  
அருவிகள்— அருவிகளானவை  
பகர்ந்து அணிய— ஒளிவிடுமாப் போலே  
அக்குவடம்— ( திருவரையில் சாத்தின )  
வளைமணிவடமானது  
இழிந்து— தாழ்ந்தும்  
ஏறி— உயர்ந்தும்  
தாழ— தொங்கும்படியாகவும்  
அணி அல்குல்— அழகியநிதம்பமானது  
புடை பெயர— பக்கங்களில் அசையும் படி  
யாகவும்

உலகினில்— உலகத்திலே  
மக்கள்— மனிசர்கள்  
பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத  
மணி— மனோஹரமான  
குழவி உருவின்— சிறுப்பிள்ளை வடிவை  
யுடையவனாய்  
தக்க— தகுந்த  
மா மணி— நீலமணி போன்ற  
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனான  
வாசுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்  
தளர்நடை நடவாணோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்யாதி. கறுத்த நிறத்தையுடைத்தாய்ச் சிறுத்தி  
ருந்துள்ள மலையினுடைய பார்ச்சுவத்திலே நிம்நோந்தமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே.  
பகர் - ஒளி. அக்கித்யாதி. திருவரையிற்சாத்தின வளைமணி வடமானது தாழ்ந்தும் உயர்  
ந்தும் நாலும்படியாக. அணியித்யாதி. அழகிய நிதம்ப ப்ரதேசமானது. பார்ச்சுவங்களிலே  
அசைய. மக்களித்யாதி. லோகத்தில் மறுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய.  
தக்கவித்யாதி. தகுதியான நீலநம்போன்ற நிறத்தையுடையனான ஸ்ரீவஸுதேவர் திரு  
மகன் தளர்நடை நடவாணோ. ... .. அ.

—வேண்புழுதிமேற்பெய்துகொண்டனைந்ததோர் வேழத்தின்கருங்கன்றபோல்  
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படலியர்த்து  
ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தோன்றுநோவாமே  
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானே. கூ

பதவுரை.

வேண் புழுதி— வெள்ளைப் புழுதியை  
மேல் பெய்துகொண்டு— மேலே ஏறிட்டுக்  
கொண்டு  
அனைந்தது— அனைந்த  
ஒர்— ஒரு  
கரு— கறுத்த  
வேழத்தின் கன்றுபோல்— ஆனைக் குட்டி  
போலே  
தெள்— தெள்ளிய  
புழுதி— புழுதியிலே  
ஆடி— விளையாடி  
திரிவிக்கிரமன்— மூன்றடியால் உலகத்தை  
யளந்தவன்  
சிறு புகர்பட— சிறிது திருமேனி புகர்த்துத்  
தோன்றுப்படி

வியர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு  
ஒண்— அழகியதாய்  
போது— உரிய காலத்திலே  
அலர்— விகலித்த  
கமலம்— தாமரைப்பூப் போன்ற  
சிறு— சிறிய  
கால்— திருவடிகள்  
உறைத்து— மிதித்தவிடத்திலே  
ஒன்றும் நோவாமே— ஒன்றும் நோவாதபடி.  
தண் குளிர்ந்த  
போதுகொண்ட— பூக்களை யுடைய  
தவிசின் மீது— மெத்தைதரின் மேல்  
தளர்நடை நடவானே.

வ்யா. ஒன்பதாய்பாட்டு. வேண்புழுதியிதயாதி. வேளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைந்ததொரு கரிய ஆனைசிகன்றுபோலே. தெண்ணித்யாதி. தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. திரிவிக்கிரமன். ஆசரிதனான இந்தரன பேசுதிதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை யளந்தவன். சிறு புகர்பட லியர்த்து. ஏறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றுப்படி. வியர்த்து. ஒண்போதித்யாதி. அழகியதாய்த் தணக்கடைத்தகாலத்திலே யலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே பிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே † ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. தண்ணித்யாதி. குளிர்ந்த பூக்களை யுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானே. தவிசு-மெத்தை. ... கூ.

மூ.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்றன்  
திருநீர்முகத்துத்துலங்குகட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்  
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்  
காநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானே. டி.

பதவுரை.

திரை—அலை எழும்பு  
நீர்—கடலின் இடையில் சலித்துத்தோற்றுகிற | சந்திர மண்டலம் } சந்திர மண்டலம்  
போல் } போலே

† (பா) “ஒன்றுறுத்து.”

சேம் கண்—சிவந்த திருக்கண்களையும்  
மால்—கறுத்தநிறத்தையு முடையனாய்  
கேசவன்—ப்ரசஸ்தகேசனான இவன்  
தன்—தன்னுடைய  
திரு—உஜ்ஜீவீலமாய்  
நீர்—நீர்மையை யுடைத்தான  
முகத்து—திருமுகமண்டலத்தில்  
துலங்கு—ப்ரகாசியா சிந்த  
சுட்டி—சுட்டியானது  
எங்கும் திகழ்ந்து—எங்கும் விளங்கி  
புடைபெயர்—இடதும் வலதுமாய் அசைய

பெரு—புண்யதீர்த்தங்களிற் சிறந்ததாய்  
நீர் திரை எழு—வேள்ளேநீர் அலையெறியா  
கங்கையிலும்—கங்காநதியிலுந் காட்டில்  
பெரியது—பெரியதாய்  
ஓர்—அதவிஜீயமான  
நீர்த்தபலம்—நீர்த்தபலத்தை  
தரும் நீர்—தரத்தக்க ஜலத்தையுடைய  
சிறு சண்ணம்—சிறியசண்ணமானது [சண்  
ணம் - குஹயாலயவம்.]  
துள்ளம் சோர—துளிக்கத் துளிக்க  
தளர்நடை நடவாளே.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. திரைநீரித்யாதி. திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தான ஸமுத்திரமத் தற்பத்திலே சலித்துத்தோற்று கிற்சந்தாமண்டலம்போலே. சேங்கண்மாலித்யாதி. சிவந்ததிருக் கண்களையும் அதுக்குப் பரபாகமான கறுத்த நிறத்தை யு முடையனாய் ப்ரசஸ்த கேசனாயிரு க்கி,வன். மால்- கரியவன், சூன்னித்யாதி. தன்னுடைய அழகியதாய் நீர்மையை யுடைத் தான திருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது எங்குமொக்க ப்ரகாசித்து இடம் வலம் கொண்டசைய. பெருநீரித்யாதி. நீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய் ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய் அதவிஜீயமான நீர்த்தபலத்தைத் தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத் துளிக்கத் தளர்நடை நடவாளே. ம.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றுக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சுவண்ணன்றனைத்  
தாயர்மகிழ்வொன்றார் நளரத்தளர்நடைநடந்தனை  
வேயர்கழவிட்சேத்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்  
மாயன்மணிவண்ணன்றார் பணியுமக்களைப்பெறுவர்களே. கக.

96

பதுவுரை.

ஆயர்குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே  
வந்து தோன்றிய—வந்து ஆவிர்ப்பவித்த  
அஞ்சன வண்ணன் தன்னை— மைபோன்ற  
வடிவையுடைய கண்ணனை  
தாயர்— பெற்ற தாயான யசோதையும்,  
அவளையொத்த பரிவர்களும்  
மகிழ்—ஹர்ஷிக்கவும்  
ஒன்னர்—கம்ஸா திசந்ருக்கள்  
தளர்—மனமொடுங்கிப் போகவும்  
தளர்நடை நடந்தனை—தளர்நடை நடந்தப்  
காரத்தை  
வேயர்—வேயரானவர்கள்

புகழ்—சலாகக்கும்படியான  
விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார்  
சீரால்—சீர்மையோடே  
விரித்தன—விஸ்தரித்தருளிச் செய்தஇவற்றை  
உரைக்க வல்லார்—ஓதவல்லவர்கள்  
மாயன்—ஆச்சர்ய சக்தியுத்தாய்  
மணி வண்ணன்— நீலமணி போன்ற வர்  
ணத்தையுடையனான எம்பெருமானுடைய  
தளர்—திருவடிகளிலே  
பணியும்—அடிமைசெய்யத்தக்க  
மக்களை—பிள்ளைகளை  
பெறுவர்கள்—பெறுவர்கள்.

வயா. ஆயிரித்யாதி. கோபகுலத்திலே வந்து ஆவிரப்பித்த. ராஜகுலத்தில் ஆதி  
 ப்பவித்தனம் அடியறிவாரியுமித்தனையிறே. இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. அஞ்சனவண்  
 ணன்றன்னை. கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடை  
 யவனை. தூயிரித்யாதி. பெற்றதாயாரான யசோதையும் அவளோபாதி ஸ்நேஹிகளானவர்க  
 ளும் ப்ரீதரம்படியாகவும், தொட்டில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிகள். நிரஸ்தரானமையறி  
 ந்த கம்ஸாதிகளான சத்ருக்கள், தீயெடுத்தா நடக்க வல்லனானமைகண்டு “என் செய்  
 யப்புகுகிறோம்” என்று பிதராய் அவஸந்நரம்படியாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரத்தை  
 வேயிரித்யாதி. \* வேயர்தங்கள் குலத்து நித்தவராகையாலே அக்குடியிலுள்ளா ரெல்லாரும்  
 தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப்புகழும்படியான பெரியாழ்வார். சீராலித்யாதி.  
 சீர்மையோடே விஸ்தரித்துச்சொன்ன விவற்றை யேதேனுமொருபடி சொல்லவல்லவர்கள்.  
 மாயனித்யாதி. ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையன  
 னவனுடைய திருவடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வாநுருபமான வர்த்தி விசேஷத்தைப்பண்ணு  
 ளுத்துத்தாரங்களைப் பெறுவர். மக்களென்று- அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே சித்யையா  
 ஜந்மத்தாலும் வரும் உபயகித புத்தாரங்களையும் சொல்லுகிறது.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

—(\*)—

அடிவரவு.—தூர் சேக்கர் மின்னுக் கன்னல் முன்ன லோடுகால்  
 டார் பக்கம் வேண் திரை ஆயர் பொன்.

ஆதிருமொழி- எ-க்கு, பாட்டு- அச.

அ. அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெற்ற தாயா  
 ரான யசோதைப்பிராட்டி தக்காலத்தில் அவனைக்குறித்து அபேக்ஷித்து அதுபவித்தாற்  
 போலே, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தேயும் \* மயர்வற மநில மருளப்பெற்றவராகையாலே  
 தக்காலத்தில் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அதுபவித்தாராய் நின்றார்  
 கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாநுகுணமாக ஓடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளும்  
 படிபடை, யசோதைப்பிராட்டி அதுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷி  
 த்து, அவன் வந்து தன்னையணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்  
 படியே தாமும் அதுபவித்து ஹர்ஷ்டராகினார். அச்சோவென்று - அவன்வந்து அணைத்துக்  
 கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷிதரஸத்தை அதுபவிக்கையுமே அவளோ  
 டிவர்க்கு ஸாம்பம். \*மயர்வற மநிலம் பெற்று, பரத்வாதிகளை பெல்லாம் தெளியக்கண்டவ  
 ராகையாலே அவதாராந்தர சேஷிதங்களையும் இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்தரகாலத்திலுள்ள  
 சேஷிதங்களையும் தர்மபையத்தாலே வஸ்து விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு அவனைப்புகழ்ந்து  
 அந்த பாலசேஷித ரஸத்தை அதுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம்.

மு.—பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிபுறங்குட்டித்

தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட

97 மின்னியன்மேகம்விரைந் தேதிர்வந்தாற்போல்

என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. க.

பதவுரை.

பொன் இயல்— பொன்னால் பூசப்பட்ட  
கிண்கிணி— கிண்கிணியையும்.  
சுட்டி— திருநெற்றிச் சுட்டியையும்  
புறங்குட்டி— அவ்வவு ஸ்தநாகங்களில் சுட்டி.  
தன்— அந்தக் கிண்கிணியின்  
இயல் ஓசை— ஸ்வாபானிக த்வரியானது  
சலன் சலன் என்றிட— “சலன்சலன்” என்  
றொலிக்க  
மின் இயல்— மின்னலை இயல்வாகவுடைய  
(அல்லது, ) மின்னலாலே அழகிய  
மேகம்— மேகமானது  
விரைந்து— த்வரித்து

எதிர் வந்தாற்போல்— எதிரே வருமாப்  
போலே  
என் இடைக்கு— என் இடுப்பிலிருப்புக்கு  
ஓட்டா— ஓடிவந்து  
‡ அச்சோ அச்சோ— என்னை அனைத்துக்  
கொள்ளவேணும்  
எம் பெருமான்!— எனக்கு ஸ்வாமியான  
வனை!  
வாரா— வந்து  
அச்சோ அச்சோ.

‡ “அச்சோ அச்சோ” என்றிட்டித்தச் சொன்ன  
மையால் அதிலுள்ள ஆதர்த்தின் மிகுதிதோற்றுகிறது.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பொன்னியற்கிண்கிணி. பொன்னாலே இயலப்பட்ட கிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேலே பொன் தோய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னே உபா தானமாகச் சமைத்ததென்னில் த்வரிக்கக்கூடாது. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். “மேலே சலன்சலனென்றிட” என்கையாலே, கிண்கிணியென்றவிது திரு அரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. சுட்டி- லலாடபூஷணம் இவற்றை, புறங்குட்டியென்றது, புறமென்று-இட மாய், அவற்றுக்கு அடைத்தஸ்தலங்களிலே சுட்டிபென்றபடி. “கண்கால்புறமகம்” என்கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்குவாசகமிறே. தன்னியலித்யாதி. திருவரையில் கிண்கிணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும் தனக்கு இயல்வான த்வரி சலன் சலனென்று த்வரிக்க. சலன்சலன் என்கிறவிது- அநுகாரசப்தம். மின்னியலித்யாதி. மின்னையியல்வாக வுடைத்தானமேகமானது கால்படைத்துக் கடுகையிட்டுக்கொண்டு எதிரே வரு மாபோலே. கீழ்- கிண்கிணி, சுட்டியென்றவை, “செங்கமலக்கழல்” என்கிறபாட்டிற்சொன்ன ஸர்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்கு பரபாகமான அவ்வாபரணதேஜஸ் லோடேகூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேகையையப்பற்ற இந்தத்ரீஷ்டாந்த மருளிச்செய்தது. என்னிடைக்கித்யாதி. என்னுடைய வெக்கலையிலிருப்புக் காசைப்பட்டு ஓடிவந்து என்னை யனைத்துக்கொள்ளவேணும். இருகாற் சொல்லுகிறது- அதில் ஆதாதிசயத்தாலே. எம் பெருமானித்யாதி. முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம்விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்கிறது. அச்சோவென்றது- அனைத்துக் கொள்ளென்றபடி. க.

மு.—செங்கமலப்பூவிற நேனுண்ணும்வண்டேபோல்

98

பங்கிகள்வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்பச்

சங்குவில்வாடண்டேக்கரமேந்தியபக  
அங்கைகளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ. உ.

பதவுரை.

செம் கமலப்பூவில்— செந்தாமரை மலரிலே  
தேன் உண்ணும்— மதுபாநம் பண்ணாதின்ற  
வண்டு போல்— வண்டுகள் போலே  
பங்கிகள்— சுருண்ட கேசங்கள்  
வந்து— வந்து  
உன்— உன்னுடைய  
பவள வாய்— பவளம்போன்ற அதரத்தை  
மொய்ப்ப— மொய்க்கும்படியாக  
சங்கு— ஸ்ரீபஞ்சஜந்யத்தையும்  
வில்— ஸ்ரீசார்ங்கத்தனுஸ்சையும்

வாள்— “ஸ்ரீநந்தகம்” என்னும் னானையும்  
தண்டு— ஸ்ரீகளமோதகி கதையையும்  
சக்கரம்— ஸ்ரீஸுதர்ச நாழ்வானையும்  
ஏந்திய— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற  
அம் கைகளாலே— அழகிய கைகளாலே  
வந்து அச்சோ அச்சோ;  
ஆர— பரிபூர்ணமாக  
தழுவாய்— தழுவியருள வேணும்;  
வந்து அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செங்கமலமித்யாதி. செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாநம் பண்ணுகிற வண்டுகள் போலே. பங்கிகளித்யாதி. சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்துஉன் திருப் பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. சங்கித்யாதி. ஆச்ரிதவீரோதி நிரஸநத்துக்கும் அழகுக்கு முடலாய் உனக்கும்பரிகையே யாதரையாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை பூவேந்திறற்பேர லே தரித்துக்கொண்டிருக்கு மவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்தியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொ ள்ளவேணும். ஆரவித்யாதி. § அபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக வணைத்துக் கொள்ளவேணும். உ.

மு.—பஞ்சவர்தூதராய் பாரதங்கைசெய்து

நஞ்சுமீழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்த

அஞ்சநவண்ணனேயச்சோவச்சோ வாய்ப்பெருமானேயச்சோவச்சோ. ரு.

பதவுரை.

பஞ்சவர் தூதராய் — பாண்டவ தூதராய்  
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே  
கை செய்து— உதவி செய்து  
நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை கக்காநின்ற  
நாகம்— காளியநாகமானது  
கிடந்த— வஸித்துக்கிடந்த  
நல் பொய்கை— க்ருமான பொய்கையிலே  
புக்கு— புகுந்து  
அஞ்ச— அஞ்சும்படியாக

பணத்தின்மேல்— வக்காளியனுடைய படங்  
களின்மேல்  
பாய்ந்திட்டு— கென்றுகுதித்து  
(அவ்வளவிலே அவன் சரணம்புக)  
அருள்செய்த— அவன்மேல் கார்பைபண்ணின  
அஞ்சநவண்ணனே! அச்சோ அச்சோ;  
ஆயர் பெருமானே!— இடைக் குலத்துக  
கரசனே!  
அச்சோ அச்சோ.

§ ‘பர்யாப்தமாக வன்றிக்கே’ என்று சில ஸ்ரீகோசங்களில் பாடம்

வ்யா. மூன்றம்பாட்டு. பஞ்சவரித்யாதி. தூர்யோதநாதிகளாலே நெருக்குண்டு, ராஜ்யாதிகளை யிழந்து, உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்களை வர்க்கும் பாதந்தானுப்க்கொண்டு தூதகர்த்யத்திலே அதிகரித்து, தூர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும் சேர்க்கப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் இசையாமை யாலே. ஆனால் யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோளென்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சித்யாதி. விஷத்தை யுமிழாநின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பங் கிடந்த கொடிய பொய்கைபிலே அதனை மதியாமற் சென்றுபுக்கு. நற்பொய்கையென்றது- னிபரீதலக்ஷணையாய், காளிபவிஷதூஷித மாகையாலே க்ருரமான பொய்கை யென்றபடி. அஞ்சவித்யாதி. “ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட” என்கிறபடியே இந்த வர்த்தாந்தத் தைக்கேட்ட அநுகூல ஜநங்களெல்லாரும் “என்னாகப்புகுகிறதோ” என்று பயப்படும்படியாக. “இந்தலைய பைநாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே” என்கிறபடியே அந்தக்காளியனுடைய பணங்கலின்மேலே சென்று குறித்து நர்த்தம் செய்து அவனை யிளைப்பித்து, (க) “சூவா லோகூசெநா... திஃ பூவலீஉசெ” என்று தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணப்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந் திட்டென்றது-காளியன் தானஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். அஞ்சநவண்ணனே. சரணாகதரக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்சநம்போலே குளிர்ந்து புகர் பெற்ற திருமேனியை யுடையவனே யச்சோவச்சோ. ஆயர்பெருமானே. அமரர்பெருமானான மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானான நீர்மையையுடையவனே யச்சோவச்சோ. டு.

மூ.—நாறிய சாந்த நமக்கிறைநல்கென்னத்

தேறியவளுந் திருவுடம்பிற்பூச

ஊறிய கூனினை யுள்ளே யோடுங்கவன்

றேரவுருவினாய்ச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. ச.

100

பதவுரை.

நமக்கு— “நம் உடம்புக்குத் தக்கதாய்  
நாறிய— பரிணிதமாயிரா. நின்ற  
சாந்தம்— சந்தநம்  
இறை— கொஞ்சம்  
நல்கு என்ன— கொடுக்கவேணு” மென்று  
கூனியைக் கேட்க  
அவளும்— அந்த கூனியும்  
தேறி— மனம் தேறி  
திரு உடம்பில்— திருமேனியிலே  
பூச— நல்லசாந்தைப் பூச

அன்று— அப்போது  
ஊறிய— அவள்முதுகில் புறப்பட்டிருந்த  
கூனினை— கூனை [கூன்-குபஜதவம்.]  
உள்ளே ஒடுங்க— சரீரத்தினுள்ளே அழுந்  
தும்படி  
ஏற உருவினாய்!— கைகளால்நிமிர்த்து உரு  
கினவனே!  
அச்சோ அச்சோ;  
எம் பெருமான்!— எங்கள்குலத்துக்கரசே!  
வாரா— வந்து, அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. நாறியவித்யாதி. ஈரங்கொல்லியைக் கொன்று பரிவட்டங்கள் சாத்தி பூமீமதுரையிலே போய்ப்புகுந்தவளவிலே, கம்ஸனுக்குச் சாந்திட்டுப்போரும் கூனி,

(க) “கர்பாமாத்ர மநோவர்த்திபிரஸீதமே.” ஈரங்கொல்லி- கம்ஸனுடைய வண்ணன்.

சாந்துகொண்டுபோகா நிற்கச்செய்தே வழியிலே கண்டு, “ அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூச  
லாம்படி சாந்திட வல்லையோ ” என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்கமாட்டாமையாலும் “ வெண்  
ணெய் நாற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சாந்தின் வாசி யறிவார்களோ ” என்னுமத்தாலும்  
மட்டமான சாந்துகளைக்காட்ட; (க) “ ஸுமநூரெதக் ” இயாதிப்படியே அவற்றுக்  
கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக் கழித்து, (உ) “ சூவயோம... சூலப்யஸம் தீபசா...  
வெவநய ” என்று “ அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அதுருபமான பரிமளத்தையு  
டைய சாந்திலே அல்பம் தர ” என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தரமிட்டுக்கழித்தபடியையும்  
அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹர்ஷ்டையாய் “ கம்ஸனுக்குக் கொடு  
போகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற செய்வதென் ” என்று  
அஞ்சாதே ரெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலே  
சாத்த. ஊறியவித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிகைகயா லுண்டான பரீ தி  
யாலே “ இவள் முதுகில் கூளை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம் ” என்று திருவுள்ளம் பற்றி  
அவள் முதுகிலே “ வேர்விழுந்ததோ ” என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு நிற்கிறகூளை  
அவள் சரீரத்தினுள்ளே அடங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளையே  
யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச்  
சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ... .. ச.

மூ.—கழன்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி  
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னோக்கும்  
சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனை  
அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ வாழியங்கையனேயச்சோவச்சோ. ௫.

101

பதவுரை.

கழல் மன்னர்—வீரக்கழலையுடைய ராஜாக்கள்  
சூழ— சுற்றும் ஸேவித்திருக்க  
கதிர்போல்— ஸூர்யனைப்போலே  
விளங்கி— ப்ரகாசித்துக்கொண்டு,  
எழல் உற்று— எழிந்திருக்க முயன்று  
மீண்டே— மறுபடியும்  
இருந்து— கறுவுதலாலே தெரிபாதபடி  
யிருந்து  
உன்னை— உன்னை  
நோக்கும்— நலிவதாகப் பார்த்தவனாய்

பெரிது— பெரும்பாலும்  
சுழலை உடை— சூழ்ச்சிகளைச்செய்த  
துச்சோதனை— தூர்யோதனை  
அழல— அத்யுஷ்ணமாக  
விழித்தானே!— பார்த்தவனே!  
அச்சோ அச்சோ;  
ஆழி அம் கையனே!— திருவாழியை அழ  
கிய கையிலேந்தினவனே!  
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஐந்தாம் பாட்டு. கழலித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதேமுந்தருளு  
கிற விசேஷத்தைக் கேட்டு, வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸே  
வித்திருக்க, தான் ஸிஹ்மாஸநஸ்த்தனாய்க்கொண்டு, அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸாலும்  
ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல் விளங்கி, “ கர்ஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்  
தல், குசலப்ரச்சம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ” என்று நியமித்து, பொய்யா

(க) “ ஸுகந்தமேதத். ” (உ) “ ஆவயோர்காத்ர ஸதர்சம் தீயதாமதுலேபநம் ”



ஸநமிட்டு வைத்திருக்கிற வளவிலே, எழுந்தருளிச் சென்று புகுந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) “ அவசஃ ப்ரதிபேதிரே ” என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அதுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடை நடுங்கி எழுந்திருக்க வுத்தியோகித்து, மீண்டும் கறுவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து. உன்னையித்யாதி. பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணி வைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நவிவதாகக்கோலி உன்னிப்பார்த்த தூய்யோதநனை, உன்னகவாயிற் சிற்றமெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோவச்சோ. ஆழியங்கையனித்யாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ. ... .. ௫.

மூ.—போரோக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்

தேரோக்கவூர்ந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்

காரோக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!

ஆரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. க.

102

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்

பொறை— பாரத்தை

தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக

போர் ஒக்கப் பண்ணி— தூய்யோதநாதிகளை

யுத்தத்திலே பொருந்தும்படிபண்ணி

செழும்— செழுமைதங்கிய

தார்— தும்பைமாலையை யுடைய

விசயற்கு— “விஜயன்” என்னும் அர்ஜு-

நனுக்கு

ஆய்— ஸஹாயமாய்நின்று

தேர்— அவன் தேரை

ஒக்க— எதிரிகள் தேருக்கு ஸமமாக

ஊர்ந்தாய்!— நடத்தினவனே!

கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற

மேனி— திருமேனியை உடையனாய்

கரு— கறுத்து

பெரு— கர்ணந்தவிச்சிராந்தமான

கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!

வந்து— அருகேவந்து

ஆர்— பூர்ணமாக

தழுவாய்— தழுவியருளவேணும்,

அச்சோ அச்சோ;

ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனாய்

போர்— யுத்தோந்முகமான

ஏறே!— ரிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்ற

வனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. போரித்யாதி. பதினொரு அக்ஷோஹிணிபரிசுரமும் நூறு ராஜாக்களும் பீஷ்மத்ரோணாதிகளுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷோஹிணி பரிசுரத்தையும், பாண்டவர்களைவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; “ பாண்டவர்களுக்கு ஓர்கோல்குத்துநிலமும் கொடோம் ” என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு தூய்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்னுதல். இப்பூமிப்பொறை தீர்ப்பான். இதுதான் செய்தது, அதார்யிகராய் ஆஸூரப்ரகீர்த்திகளா யிருப்பாரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலே கொன்று, இந்த பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. “ மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான் ” என்கையாலே அவதார பாய்யோஜநமு யிதுவேயிறே. தேரித்யாதி. யுத்தத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தருதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகைமுதலான அழகியமாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (உ) “யஸ்யுஜீவமொவூரவ”

(க) “ அவசஃ ப்ரதிபேதிரே ” (உ) “ யஸ்யமந்தரீச கோப்தாச ”

இத்யாதிப்படியே ஸர்வமுமாய்நின்று, ப்ரதிபக்ஷ பூதரானவர்களுன்டய அநேகம் தேருக்கு ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினவனே. “ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது” என் கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷஸேனையைத் துள்ளர்க்கி னாய்த்து. “கொல்லாமாக்கோல்” இத்யாதிப்படியே ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத் தாலேயிறே பூயாரநிரஸநம் பண்ணிற்று. காரோக்குமித்யாதி. வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், \* கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாயிருக்கிறவனே. இத்தால்- பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆச்ரிதனான ஆர் ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண்டான ஹர்ஷம வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றுப்படி நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. ஆரவித்யாதி. என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக வணைத்தருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. கோபர்க்கு பவ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோந்முகமான ரிஷ்பம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே யச்சோவச்சோ. ... .. க.

மு.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்

தக்கதிதன்றென்று தாநம்விலக்கிய

சக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பாற்கிளறிய

சக்கரக்கையனையச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானையச்சோவச்சோ. எ.

பதவுரை.

மிக்க பெரு— மிகவும் பெருத்த  
புகழ்— (ஒளதார்யத்தாலுண்டான) கீர்த்  
கியையுடைய  
மாவலி— மஹாபலியின்  
வேள்வியில்— யாகத்திலே  
(சென்று முவடியாசித்தவளவிலே,  
இது— “இவனுக்கு தாநம்செய்வது  
தக்கது அன்று என்று—தருந்ததன்று” என்று  
தாநம்— பூமிதாநத்தை  
விலக்கிய— தடுத்த

சக்கிரன்— அஸ்ரகுருவான சக்ரனுடைய  
கண்ணை— கண்ணை  
துரும்பால்— திருக்கையில் பவித்ரத்தின்  
துனியாலே  
கிளறிய— கலக்கின  
சக்கரக்கையனே!— திருவாழியைக்கையிலே  
உடையவனே!  
அச்சோ அச்சோ—;  
சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை  
இடத்தானே!— இடக்கையில் தரித்தவனே!  
அச்சோ அச்சோ.

ல்யா. ஏழாம்பாட்டு: மிக்கவித்யாதி. ஒளதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழையு டையனான மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று “கொள்வன், நான், மாவலி, முவடி, தா” என்ன; “புலன்கொண் டானாய்” என்கிற படியே ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான விவனுடையவடிவழகாலும், அந்நிதமாகச்சொன்ன (க)முத்தோத்தியாலும் மஹாபலி அபஹர்த்தித்தனாய். இவன்பேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத் யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சக்ரன், இவன் வடிவும், வாததும், சொன்ன வார்த்தை யும் அதிமாநுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, “இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண் னுகிற விது தருதியன்று” என்று தாநத்தை நிரோதிக்க; அவன் அதுகேளாதே உதகம்

பண்ணப் புகுந்தவளிலே, உதகபாத்ர த்வாரத்திலே சுக்ரன் ப்ரவேசித்து உதகம் விழாத படி தகைய; அந்த த்வாரசோதகம் பண்ணுவாரைப்போலே திருக்கையில் திருப்பவிதரத்தி னுடைய அகரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழிபைக் கையிலே யுடையவனே. “ துரும்பாற் சிளறிபசக்கரக்கையன்” என்கையாலே - அந்த பவிதராக்ரமாய்ப் புகுந்து அவன் கண்ணைக்கலக்கிற்று - ‘ \*கருதுமிடம் பொரும் திருவாழி ’ என்று தோற்றுகிறது. சங்கமிடத்தானே. ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கும் பிரிவில்லையிறே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலே தோன்றும்போது இவன் இடங்கையிலே தோன்றும் படியாயிறே யிருப்பது. அச்சோவச்சோ. இப்படி யிருந்துள்ள கையு மாழ்வார்களுமான சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. ... .. எ.

மு.—என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்

முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்யென்ன

மன்னுமுசியை வானிற்கழற்றிய

மின்னுமுடியனையச்சோவச்சோ வேங்கடவாணனையச்சோ வச்சோ. அ.

104

பதவுரை.

( திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவுடனே திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக; )  
 இது— “நீ இப்படிசெய்வது என் மாயம்— என்ன மாயமாயிராகின்றதே! என் அப்பன்— என்னுடைய தகப்பன் அறிந்திலன்— (நீ இப்படிசெய்வாய் என்று முன்பு) அறியவில்லை; (ஆதலால்; ) முன்னைய வண்ணம் ஏ கொண்டு— யாசிக்கும் போ திருந்த வடிவையே கொண்டு அளவாய்— அளக்கக்கடவாய்” என்ற— என்றுசொன்ன

மன்னு— தான்பிடித்த நிலைவிடாதேநிற்கு மவனான நமுசியை— (மஹாபலிபுத்ரான) நமுசியை வானில்— ஆகாசத்திலே சுழற்றிய— சுழற்றியெறிந்தவனாய் மின்னு— விளங்காநின்ற முடியனே!— திருவாழிஷேகத்தை யுடைய னானவனே! அச்சோ அச்சோ;- வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையிலே வாழ் நனே!—வாழும்படியானவனே! அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்னித்யாதி. திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவரந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புகுவாரே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரான நமுசி ஓடிவந்து “ இதுவென்.” என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; “ நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ ” என்ன; “ நீ செய்தது கர்த்ரிம மன்றோ ” என்ன; “ நீ கர்த்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தையும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன்னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?” என்ன; “ என்னுடைய பிதாவானவன் உன்னுடைய வஞ்சநத்திலேயகப்பட்டு உன்னுடைய படியொன்று மறிந்திலன் ” என்ன; “ நான் செய்தது வஞ்சநமென்று நீ சொல்லுகிறது என்கொண்டு?” என்ன; “ வஞ்சநமன்றாகில் நீ முற்பட்ட வடிவைக்கொண்டு அளவாய் ”

§ “ யென்ற ” என்றும் பாடம்.

என்ன; “முன்னையவண்ணம் கூடுமோ, விகாரியான சரீரமன்றே” என்றவளவிலும், தான் பிடித்த நிலைவிடாதே நின்ற நமுகியை ஆகாசத்திலே சுழற்றி யெறிந்துவிட்ட உஜ்ஜ்வலமான திரு வடிக்ஷேகத்தை யுடையவனே. திருவுலகளந்த வர்த்தாந்தத்தாலே சேதநுடைய அந் யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களை அறுத்தபின் பாய்த்து சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திரு வடிக்ஷேகமொளிபெற்றது. வேங்கடமித்யாதி. “ அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை ” என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷடிதமடையத் தோன்றத் திரு மலைக்கு நிர்வாஹகரைய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. ... .. அ.

மு. — கண்டகடலுமலையுமுலகேழும்

‡ முண்டத்துக்காற்று முகில்வண்ணுவோவேன்று

இண்டைச்சடைமுடியீ சனிரக்கோள்ள

மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்வின்மறுவனே யச்சோவச்சோ.

பதவுரை.

இண்டை — நெருங்கியிரா நின்ற  
சடைமுடி — ஜடாபந்தத்தையுடைய  
ஈசன் — ருத்ரனைவன்  
கண்ட — “கண்ணாற்காணப்பட்ட  
கடலும் — கடல்களும்  
மலையும் — மலைகளும்  
ஏழு உலகும் — ஸப்தலோகங்களும்  
( ஆகிய எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்  
பார்த்தாலும் )  
முண்டத்துக்கு — என்கையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்று — போராதாயிரா நின்றன;  
ஓ! முகில்வண்ணு!! — ஓ! தாந்தில் மேகக்  
திற்படியை ஒத்தவனே!  
என்று — என்றிப்படிதன் ஆர்த்திக்கீடாகக்  
இரக்கொள்ள — யாசித்தவளவிலே [கதறி  
மண்டை — (அக்) கபாலத்தை  
நிறைத்தானே! — பூரித்தவனே!  
அச்சோ அச்சோ;  
மார்வில் — திருமார்பிலே  
மறுவனே! — ஸ்ரீவத்ஸத்தை யுடையவனே!  
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணாற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்த லோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக் குப் போராதா யிரா நின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிகைஷு புகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணாமையாலே இதினுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்துபிகைஷுபுகுந்தவிடத்திலும்என் கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். முகில்வண்ணு. ஜலஸ்த்தலவிபா கம்பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஒளதார்ய ஸ்வபாவத்தையுடையவனே. இத்தால்- நீ நிறைக்கிலொழிய நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. ஓவேன்று. தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு. இண்டையித்யாதி. நெருங்கப்பின்னினை ஜடாபந்தத்தையுடையனாய் ஈசவராபி மானியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈசவரத்வம் தப்பிபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும் இவனுடைய துர்மாதமும்சொல்லுகிறது. இரக்கொள்ள. (க) தத்ய நாராயண ஸ்ரீரீநு ராயா லிக்ஷு: 0 ப்ரபாஜி தஃ ” என்கிறபடியே வந்து பிகைஷுயிரக்க. இரக்கொள்ள என்று

‡ “ உண்டத்துக்காற்று ” என்றும் பாடம். (க) “ தத்ரநாராயணச்சரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ ”

ஒரு முழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. மண்டை நிறைத்தானே. (க) “விஷ்ணு-வஸுதா-  
க-ப-புராணி! கபாலம் ததஸஹஸ்ரதா | ஸ்ரீபுருஷோ ஸ்வரூபாய தம் வஸுத-குஸ்ய-பந-  
யதா” என்கிறபடியே பஹுதாயாக ஸ்புடிதமாய், போனவழிதெரியாதே போம்படி,  
“ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த” என்கிறபடியே திருமாரீவில் செங்குருதியாவே அந்த  
க்கபாலத்தை நிறைத்தவனே. மார்வில் மறுவனே. ஸர்வேசுவரத்வசிஹ்ரமான ஸ்ரீவத்ஸத்  
தைத் திருமாரீவிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

அதவா, “உண்டத்துக்கு” என்று பாடமானபோது, “கண்ட” இத்யாதி  
க்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சார்போபஹதனாய்த் திரிந்து நிகழ்புருந்து  
“முடைத்தலையுள்” என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அதை யுளைந்துணைந்து  
ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருங்கப்பின்னினை ஜடையையுடைய ஈசுவராபி  
மாதியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றாமையைப்பரிஹரிக்கக்காக முகில்வண்ணுவோவென்று உன்  
னுடைய வெளதார்பகுணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, “இத்தைப் போக்க  
வேணும்” என்று அர்த்தித்தவளவிலே, “நம்மையொழிய விவனுக்கு கதியில்லை”  
என்று “அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி” என்கிறபடியே அவன்கையில் கபா  
லத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். ... ..

மு.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைபூட  
மன்னியநான்மறைமுற்றமறைந்திடப்  
பின்னிவ்வுலகினிற் பேரிருணீங்கவன்  
றன்னமதானானேயச்சோவச்சோ வருமறைத்தானேயச்சோவச்சோ. டி.

106

பதவுரை.

துன்னிய— நிரந்தமான  
பேர் இருள் — அஜ்ஞானமாகிற மஹாந்த  
காரமானது  
சூழ்ந்து— பரவி  
உலகை— உலகத்தை  
முட— முடிம்படியாக  
மன்னிய— அநாதியான  
நான்கு மறை— நால்வேதங்கள்  
முற்றம்— முழுதும்  
மறைந்திட— திரோஹிதம் களாய்ப்போக  
பின்— பின்பு

இவ்வுலகினில்— இந்தலோகத்தில் உண்டான  
பேர் இருள்— பெருந்த இருளானது  
நீங்க— நீங்கும்படி  
அன்று— அக்காலத்திலே  
அன்னமது ஆனானே!— ஹம்ஸமாய் வந்து  
தோன்றினவனே!  
அச்சோ அச்சோ-;  
அரு மறை— துர்லபமான வேதத்தை  
தந்தானே!— தந்தருளினவனே!  
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. துன்னியவித்யாதி. தேஜஸ்வினுடைய அஸ்நந்திதாநத்தில்  
திமிரம் வ்யாப்தமாய்போலே கர்மபஹம் ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம்  
போகையாலே நெருங்கின அஜ்ஞானரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோக

(க) “விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்சோணி ! கபாலம் ததஸஹஸ்ரதா - ஸ்புடிதா-  
பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா.”

த்தை யெங்கும்மறைக்கும்படியாக, மன்னியவியத்தாதி. நித்யமாய், டீரிகா திபேதத்தாலே நாலு  
வகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமெல்லாம் திரோஹிதமாய்விட, பின்னித்யாதி. பின்பு இந்த  
லோகத்திலுண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்கும்படியாக, அன்றித்யாதி. அக்காலத்திலே  
வேதத்தை வெளிப்படுத்திவைக்காக ஸாராஸார விவேகசக்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோற்  
றினவனே. அருமறைரித்யாதி. உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்  
தவனே! அச்சோ வச்சோ. ... ..

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு—நச்சுவார்முன்னிற்ரு நாராயணன்றன்னை  
அச்சோவருகவேன்றாச்சியுரைத்தன  
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன்பட்டவ்சொல்  
நிச்சலும்பாவோர் நீள்விசும்பாள்வரே. கக.

107

பதவுரை.

நச்சுவார்— தன்னைக்கான விரும்புகிறவர் களுடைய	புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
முன் நிற்கும்— முன்னெவந்து நிற்கிற	கோன்— ஸ்வாமியாய்
நாராயணன் தன்னை— ஸ்ரீ மந்நாராயணனை	பட்டன்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரி- யாழ்வார்
அச்சோ வருக என்று— அனைத்துக்கொள்ள வாவேணுமென்று	சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
ஆச்சி— மாதாவான யசோதை	நிச்சலும்— ஸர்வகாலமும்
உரைத்தன— அழைத்துச் சொன்ன பாசுரங்களை	பாவோர்— அன்புடன் ஒதவல்லவர்கள்
மச்ச அணி மாடம் — பலநிலமான மாடங் களையுடைய [மச்ச-ஒருவிதக் கட்டிடம்.]	நீள் விசும்பு — பரமாகாசமென்னும் பரம பதத்தை

ஆள்வர்— நிர்வஹிக்கக் கடவர்கள்.

வ்யா, நச்சுவாரித்யாதி. ஜம்மவர்த்தா திகளா லுண்டான தாதமவிபாகம் பாராதே,  
தன்னைபாசைப்பட்டவர் களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்ட வடிவைக்கொண்டு முன்னே  
வந்துநிற்கும் நாராயணன் தன்னை. அச்சோவித்யாதி. அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த  
சைசவாறுகுணமாக அவன் தன்னை யனைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேகைத் தோற்ற  
அச்சோவச்சோவென்றும்வருகவேன்றும் தாயான யசோதைப்பிராட்டி. சொன்ன பாசுரங்களை.  
மச்சணியித்யாதி. பலநிலமான மாடங்களுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வஹகராய்  
ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தவித்தை. நிச்சலும்பாவோர். ப்ரீதியுக்  
தராய்க் கொண்டு டீபோகரூபமாகச் சொல்லுவவர்கள், காலதத்தவமுள்ளதனையும் பரமாகாச  
சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்பெறுவர். அதாவது: அங்குள்ள ஸகல்  
போகத்துக்கும் தாங்களே நிர்வஹகராவரென்றபடி. ... .. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

(\*)

அடிவரவு.—பொன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாரிய கழல் போர்

மிக்க வென்னிது கண்ட துன்னிய நச்ச வட்டு.

ஆ. திருமொழி-அ-க்கு, பாட்டு-கரு.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி, இவ்னுடைய சைசவாறுகுணமாக முன்னே யோடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை யறுபவிக்க வாசைப்பட்டு அச்சோ வென்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும் அதுக்கு அறுகுணமான தன்னுடைய ஹைதமுதரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ளவேனுமென்று அவனை யபேக்ஷித்து அந்த ரஸத்தை யறுபவித்தபடியை, தம்முடைய ப்ரேமாறுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அறுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப்பாலே யோடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷடிதரஸத்தையும் அறுபவிக்க வாசைப்பட்டு, "புறம்புல்குவான்" என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படிசெய்ய அவளறுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத்தையுடைய தாம், அந்த சேஷடிதத்தை யறுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மையையும் நீர்மையையும் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, " புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான் " என்று பலகாலும்பேக்ஷித்து, தக்காலம்போலே தர்சித்து ப்ரீதரா யறுபவிக்கிற ரித்திருமொழியில். ... \*

மு.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க

மொட்டுநுணையின்முனைக்கின்றமுத்தேபோல்

108

சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவேன்

குட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனைனைப்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டு நடுவே — இரண்டு நீலரத்ந வட்டின் வளர்கின்ற— வளராநிற்கிற [நடுவே மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்ட மொட்டு— மொட்டினுடைய [ மொட்டு-குறையாவயவம்.]

துணையில்— துனியிலே

முனைக்கின்ற— அரும்பியாநிற்கிற

முத்து போல்— முத்துக்கள்போலே

சொட்டுச்சொட்டு என்ன— "சொட்டுசொட்டு"

என்று

துளிக்கத்துளிக்க— ( உள்ளில்நின்றும் புறப் படுகிற ஜலபிந்துக்கள்) பலகாலும்துளிக்க என்— எனக்கு பவ்யனான குட்டன்— குழந்தையானவன் வந்து— தானாகவேவந்து என்னை— என்னை

புறம்புல்குவான்— முதுகிலணைத்துக்கொள்வானாக; (அல்லது;) முதுகிலணைத்துக் கொள்ளாநின்றான்.

கோவிந்தன்— பசுமேய்க்கப்பிறந்தவன் என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வட்டித்யாதி. இரண்டு நீலரத்நவட்டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டினுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள் போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது - நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சொட்டித்யாதி. உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்களிறு முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப் பலகாலும் துளியநிற்க. சொட்டுச் சொட்டென்கிற விது அறுகாரம். என்குட்டனித்யாதி. என் பிள்ளைவந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். கோவிந்தன். ஸுலபனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது - தழுவுகை. புல்குவான் என்று- அபேக்ஷிக்கை. அன்றிக்கே, புல்குவான் என்றது- புல்குகிறவ னென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அபேக்ஷிக்கவன்றிக்கே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாம். இது " ஆழிப்பிராள் புறம்புல்கிய " என்கிற நிகமத்துக்கு மிகவுமசேரும். ... க.

109  
மு.—கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்  
கங்கணமிட்டுக்கழுத்திற்புடர்கட்டித்  
தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து  
என்கண்ணென்னென்புறம்புல்தவா எனம்பிரானென்னென்புறம்புல்தவான். உ.

பதவுரை.

கிண்கிணிகட்டிக்— சநங்கையை  
கட்டிக்— திருவரையில் கட்டியும்  
கிறி— சிறுப்பவளவடந்தை  
கட்டிக்— முன்கையிலே கட்டியும்  
கையினில்— புஜத்திலே  
கங்கணம்— திருத்தேதாள்வளையை  
இட்டு— சாத்தியும்  
கழுத்தில்— கண்டத்திலே  
தொடர்—கண்டுகையை

கட்டிக்— சாத்தியும்  
தன் கணத்தாலே— அந்த திருவாபரணத்  
திரளோடே  
சதிரா— அழகிதாக  
நடந்து வந்து— நடந்து வந்து  
என்— என்னுடைய  
கண்ணன்— கண்ணனானவன்  
என்னைப்புறம்புல்தவான்;  
எம்பிரான்— எனக்குஸ்வாமியானவன்  
என்னைப்புறம்புல்தவான்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கிண்கிணியித்யாதி. திருவரையிலே கிண்கிணியைக்கட்டிக்  
திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டிக். கிறி- சிறுப்பவள வடம். கங்கணமித்யாதி. திருத்தேதாள்  
வளையிட்டித் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற வாபரணத்தைச்சாத்தி. தன்கணத்தாலே. திருவா  
பரணந் தன்னுடைய திரளோடே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அறுக்தமான திருவா  
பரணங்களையும் கட்டிக், கணமென்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்கி  
த்துக்கொண்டென்னுதல். அத்து சாரியை. சதிராநடந்துவந்து. நானறியாதபடி நடந்து  
வந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். என்கண்ணன். எனக்கு ஸ்ரீலப  
னானவன், என்னைப்புறம்புல்தவான். எம்பிரான். எனக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னைப்  
புறம்புல்தவான். ... .. உ.

110  
மு. - கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்  
ஒத்துப்போதிந்துகொண் ணென்துமண்ணாள்வான்  
கொத்துத்தலைவன்குடிகேடத்தோன்றிய  
அத்தன்வந்தென்னென்புறம்புல்தவானாயர்களேறென்புறம்புல்தவான். ரு.

பதவுரை.

கத்தக்கதித்து கிடந்த— மிகவும் கொழுத்  
துக் கிடந்த  
பெரும் செல்வம்— பெரிதான ஐசுவர்யத்தை  
ஒத்து— பாண்டவர்களோடு ஒத்து  
போதிந்துகொண்டு— நெஞ்சுபொருந்திக்  
கொண்டு

உண்ணாது— ஜீவியாமல்  
மண்— பூமிப்பரப்படங்கலும்  
ஆள்வான்— தானொருவனாகவே ஆளுவதாக  
யோசித்திருந்தவனாய்  
கொத்து — துச்சாஸநாதி ப்ராத்ர்பந்து  
ஸமுஹத்துக்கு



தலைவன் — முதல்வனாயிருந்துள்ள தூர்  
யோதகன்  
குடிகெட — ஸந்ததி அற்றுப்போய்படி  
தோன்றிய — ஸாரத்யம்செய்து விளங்கின

அத்தன் — ஸ்வாமியானவன்  
வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;  
ஆயர்கள் — இடைக்குலத்துக்கு  
ஏறு — தலைவனானவன்  
என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. கத்தவித்யாதி. அஹம்மமதைகவாலே உனக் கெனக்  
கென்று பிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு.  
அன்றிக்கே, “ தக்கத்தடித்து, பக்கப்பருத்து ” என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று  
ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹதைச்வர்யத்தை யென்னவுமாம்  
ஒத்தித்யாதி. பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு ஜீவி  
யாதே. மண்ணூள்வான். பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த.  
கோத்துத்தலைவன். துச்சாஸநாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வா  
ஹகனாய்க்கொண்டு ப்ரதானனாயிருந்துள்ள தூர்யோதகனுடைய. குடிகெட. குலமாக நசி  
க்குப்படி. தோன்றியித்யாதி. (க) “பாப்யு ரயி நரே தீர நனு ஸாரயி ஸவ்யுலோ  
கஸாக்ஷிகம் கரா ” என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசகனான  
ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். ஆயர்களித்யாதி. கோபர்களுக்கெ  
ல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ... .. ந..

மு—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று

தாழ்ந்த தனஞ்சயற் காகித் தரணியில்

11)

வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர்

ஊர்த்தவனென்னைப் புறம்புல்குவா னும்பர்கோ னென்னைப்புறம்புல்குவான். ச.

பதவுரை.

நாந்தகம் — நாந்தகமென்னும்வானை  
ஏந்திய — திருக்கையில் தரித்துக் கொண்டி  
ருக்கிற  
நம்பி — கல்யானகுணபூர்ணனை கண்ணனே!  
சரன் என்று — நீ ரக்ஷகனாகவே னுமென்று  
தாழ்ந்த — சரணாகதனை  
தனஞ்சயற்கு ஆகி — அர்ஜுநனுக்காக  
தரணியில் — பூமியிலுள்ள  
வேந்தர்கள் — அரசர்கள்

உட்க — நெஞ்சு உளுக்கும்படியாக  
விசயன் — அர்ஜுநனுடைய  
மணி — மனோஹரமாய்  
திண் — தர்மமான  
தேர் — தேரை  
ஊர்த்தவன் — ஸாரத்யம்பண்ணிநடத்தினவன்  
என்னைப்புறம்புல்குவான்;  
உம்பர்கோன் — தேவர்களுக்கு நாதனானவன்  
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. நாந்தகமித்யாதி. நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திரு  
க்குற்றுடைவானை ஆசிரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்திரை  
போலே திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கீடான குணங்களால் பூர்ணனாயிருக்  
கிற நீ ரக்ஷகனாகவே னுமென்று. தாழ்ந்தித்யாதி. ப்ரபதகம்செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதி  
யாய். தரணியிலித்யாதி. பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பக்ஷபாதத்

(க) “ பார்த்தமர்ஷிநமா த்மாநஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் கரா ”

தையும் தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்யத்தையும்கண்டு “நாம் இனிஜீவீக்கையென்ப தொன் றுண்டோ” என்று நெஞ்சுளுக்கும் படியாக. விசயனித்யாதி. அர்ஜுநனுடைய அழ கியதாய்த் திண்ணியதான தேரை ஸாரதியாய்நின்று நடத்தினவன், என்னைப்புறம் புல்கு வான். உம்பரித்யாதி. இப்படி தூர்வர்க்கத்தை நிரஸிக்கையாலே, பூபாரத்தைப் போக்கு கைக்காக அவதரித்தருள வேணுமென்று அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனவன். என்னைப் புறம்புல்குவான். ... ..

மு.—வேண்கலப்பத்திரங்கட்டிவினையாடிக்  
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காலின்கீழ்ப்  
பண்பலபாடிப்பல்லாண்டிசைப்பப்பண்டு  
மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

வேண்கலம்— வேண்கலத்தாலேபண்ணின  
பத்திரம்— பத்ரத்தை  
கட்டி— (ஜாத்யுசிதமாக) திருவரையிலே  
கட்டிக்கொண்டு  
வினையாடி— வினையாடி  
பலகண்— பலமயில்கண்களை  
பெய்த— இட்டுச்சமைக்கப்பட்ட  
கரு— பெருமைதங்கிய  
தழை— குடையாகிற  
காவின் கீழ்— சோலைநிழலின்கீழே  
பலபண் பாடி— பலராகங்களால்பாடி.

பல்லாண்டு இசைப்ப — (அநுகூலர்கள்)  
மங்களாசாஸநம்பண்ண  
பண்டு— \*மாவலேவென்னியில் மாணுருவாய்ச்  
சென்றகாலத்திலே  
மண் பல— பூமிமுதலிய உலகங்களைவல்லா  
வற்றையும்  
கொண்டான் — திருவடிகளாலளந்து  
கொண்டவன்  
புறம்புல்குவான்;  
வாமனன்— அளப்பதற்குமுன்வாமநானவன்  
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வேண்கலம்த்யாதி. வேண்கலத்தாலே பண்ணின பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவினையாடி. கண்பலவித்யாதி. பலபீலிக் கண்களையுமிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிறசோலைநிழலின்கீழே. கண்-பீலிக்கண். பெய்தல்- அத்தையிட்டுச் சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. கருமை- பெருமை. தழை-குடை. அததை, “கா” என்கிறது பீலியினுடைய தழைவால்வந்த குளிர்த்தியைப்பற்ற. அன்றிக்கே, “கண் பலபெய்து” என்றுபாடமானபோது, கருந்தழை-கண்பலபெய்து என்று அந்வயித்து-பலபீ லிக் கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந் தழை-பீலிப்பிச்சம். கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலித்தழைகட்டுகை ஜாத் யுசிதவர்த்தியிறே. காவின்கீழ். இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே வினையாடியென்கை.

பண்ணித்யாதி. (க) “ஸுமெஷஸ-ராணாடி” என்றும் “திசைவாழியெழ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக்குக்கள்தோறும் அநுகூலரானவர்கள் பணிகள் பலவற்றாலும் பாடி மங்களாசாஸநம்பண்ண. இசைப்பவென்று- சொல்லவென்றபடி. பண்டித்யாதி. மஹா

(க) “ஸுங்கைகஸ்ஸ-ராணம்”

பலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்றவக்காலத்திலே பூமித்தாடக்கமான ஸகலலோகங்களையும் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், புறம்புல்குவான். வாமனன். அளபுதற்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாமனனவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். ... .. ௫.

113

மு.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமானியாய்  
உத்தரவேதியினிறவொருவனைக்  
கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட  
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென்புறம்புல்குவான். கூ.

பதவுரை.

சத்திரம்— குடையை [ ம ௨௩ ]  
வந்தி— தரித்துக்கொண்டு  
தனி— வேறொரு ஸஹாயமின்றி  
ஒரு— அத்விதீயனான  
மாணி ஆய்— ப்ரஹ்மசாரியாய்க் கொண்டு  
(யஜ்ஞவாடதன்னருகேசென்று,  
உத்தரவேதியில் - யாகோத்தரவேதியிலே  
நின்ற— நின்ற  
ஒருவனை— உதாரர்களில் அத்விதீயனான  
மஹாபலியை

கத்திரிவர்— கூத்திரியர்கள்  
காண— காணும்படி.  
காணிமுற்றும்— பூமிமுதலிய உலகங்  
களைல்லாவற்றையும்  
கொண்ட— உதகமேற்று வாங்கிக்கொண்ட  
பத்திரம்— மங்களகரமான [ ம ௨௩ ]  
ஆகாரன்— வடிவையுடையவன்  
புறம்புல்குவான்  
பார்— (முன்பு இரந்த) பூமியை  
அளந்தான்— திருவடிகளாலளந்து கொண்ட  
வன்  
என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சத்திரமித்யாதி. (க) சத்திரத்தையும் கையிலே தரித்துக்கொண்டு அஸஹாயனாய் கர்ஷ்ணஜிரமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்சியுமான விந்தி வேஷத்தாலும் வடிவழகாலும் அத்விதீயமான வாமனனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, உத்தரமித்யாதி. அத்விதீயமான ஒளதார்யகுணத்தையுடையனாய், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. கத்திரிவரித்யாதி. ராஜாக்களெல்லாரும் காண தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை, அவன் தன்னதாகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தியாய் உதகமேற்றுப் பரிசுரஹித்த. பத்திராகாரன். (உ) பத்ரமான ஆகாரத்தையுடையவன் - விலகூணமான வடிவையுடையவனென்கை. "புலன் கொண்டாணாய்" என்றாரிதே. பாரளந்தானித்யாதி. முன்பு இரந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம்புல்குவான். ... .. கூ.

114

மு.—பொத்தவரலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித்  
தித்தித்தபாலுந் தடாவினில்வேண்ணையும்  
மேத்தத்திருவயிரரவிமுங்கிய  
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவா னுழியானென்னைப்புறம்புல்குவான். எ.

## பதவுரை.

பொத்த உரலை— அடிப்பொத்தலான உரலை  
கவிழ்த்து— (உறியின்கீழே) கவிழ்த்து  
அதன்மேல் ஏறி— அவ்வரலின் மேலேறி  
நின்று  
தடாவினில்— பாணையிலே சேமித்து  
வைத்ததாய்

தித்தித்த— மதுரமான  
பாலும்— திரட்டுப்பாலையும்

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பொத்தவித்யாதி. பால் வெண்ணெய் முதலான த்ரவ்யங்களைக் களவிலே ஜீவித்துத்திரியப் புக்கவாதே, “அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடி வைக்கக் கடவோம்” என்று உறிமேலே உயரச் சேமித்துவைக்க; அடிப்பொத்து உபயோகயோக்யமன்றிக்கே எல்லாரும் உபேக்ஷித்துக்கிடந்தொரு வரலையுருட்டிக்கொண்டுபோய்உறிக்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலேயேறி நின்று. நல்லவரலானால் நடுவே தேடுவாருண்டாயிருக்குமென்றாய்த்துப் பொத்தவுரலைத்தேடி யிட்டுக்கொண்டது. தித்தித்தவித்யாதி. காய்ச்சித்திரைக்கித்தடாவிலே வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கடைந்து தடாவிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும். தடாவினி லென்கிறவிது, கீழும் மேலும் அந்நவயித்துக் கிடக்கிறது. விழுங்கியவென்கையாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

மெத்தவித்யாதி. இவற்றை அமுது செய்கிற கிடத்தில் அபிநிவேசாதிரசயத்தாலே மிகவும் திருவயிறு நிறைய வமுது செய்த. அத்தன். ஸ்வாமியானவன். கீழ்ச்சொன்ன வர்த்ததாந்த விசேஷத்தைப்பற்ற வுகந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம்புல்துவான். ஆழியான். கர்த்ரிமத்தில் மிகவும் அவகாஹந முடையவென்னுதல்; கையிலே திருவாழியை யுடையவென்னுதல். திருவாழியை யுடையவன் என்றபோது, ஸர்வாதிகனானவன் கிடர்! கூடாந்ரரைப்போலே யிப்படிசெய்தவென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்துவான். எ.

மு.—முத்தவைகாண முதமணற்குன்றேறிக்

கூத்துவந்தாடிக் குழலாலிசைபாடி

வாய்த்த மறையோர் வணங்க விமையவர்

ஏத்தவந்தென்னைப்புறம்புல்துவா னெம்பிரானென்னைப்புறம்புல்துவான் அ.

பதவுரை.

முத்து அவை— வர்த்த ஜ்நஸபையானது  
காண— காணும்படி  
முது— உந்தமான  
மணல் குன்று ஏறி— மணற்குன்றிலே ஏறி  
குழலால்— வேய்க்குழலாலே [முரளி]  
இசை பாடி— இசைகளைப்பாடிக் கொண்டும்  
உவந்து— உகப்புத்தேற்ற  
கூத்து ஆடி— நர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டும்  
வாய்த்த— தன்னையடியொத்தின

மறையோர்— வைதிகமுநிகள்

வணங்க— வணங்கும்படி

இமையவர்— தேவர்கள்

ஏத்த— ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாகவும்

வந்து— இப்படிக்கூத்தாடின செவ்வியோர்

டேவந்து

என்னைப் புறம்புல்துவான்;

எம்பிரான் - அஸ்மதஸ்வாமியானவன்

என்னைப் புறம்புல்துவான்

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மூத்தவைகாண. வயஸ்ஸாலும் 'ஜாத்யுசிதமான வடிவா லும் மூத்த கோபஜநங்களானவை தன்னுடைய சேஷ்டிதரஸத்தைக் காணும்படியாக. அன் றிக்கே, மூத்த என்கிற விடத்தை, மூத்து என்று கடைக்குறைத்தலாய், அவை என்று- ஸபையாய், (க)வர்த்தஜஸபை பென்னவுமாம். முதுமணலித்யாதி. எல்லார்க்கும் தெரியும்ப டியான உயர்ந்த மணற்குன்றிலேயேறி. முதுமையால் - கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. கூத் தித்யாதி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்துகாண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே பரிதனாப்க்கொண்டு கூத்தாடி. குழலாலிசைபாடி. திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற குழல்வழியே இசைகளைப்பாடி. குழலின் த்வரி வாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. தான் நினைத்த பெண்களுடைய பெயரைச்சொல்லிபழைக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப் பொறை கொள்ளுகையும் முதலான சப்தவிசேஷங்கள் இவ்வேறி பழகிப் போரும் பெண்க ளுக்கிறே தெரிவது. "குழலாலிசைபாடி-கூத்துவந்தாடி" என்றர்வயித்துக்கொள்வது. குழ லோசையாலே அபிமதரைத்திரட்டி, "அவர்கள் காணப்பெற்றோமே" என்று உகந்து கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. மரக்கால்கூத்து, குடக்கூத்து என்று விசேஷியாமையாலே, இவற்றில் ஏதேனுமொரு கூத்தாகக்கடவது.

வாய்த்தலித்யாதி. ஸ்வசேஷ்டிதங்காண வாசைப்பட்டு, தன்னை அடியொத்தித்திரியும் விலகூணரான (உ)சிஷிகளானவர்கள் இந்த சேஷ்டிதத்திலே தோற்று வணங்க, தேவர்களா னவர்கள் இதைக்கண்டு (ஈ)வித்தராய்சின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே வாய்த்த என்கிற வல் லொற்றை- மெல்லொற்றாக்கி, வாய்ந்தவென்றாய், மறையோரென்கிறது - நிலவறையிலே மறைந்து நின்றவர்களைன்றபடியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடந்து குழலோசை வழியே கிட்டின பெண்கள், திருவடிகளின் பார்த்தவத்தை நினைத்து இந்தக்கூத்தை அமை க்கைக்காக வணங்க, அரியிஷராய்க் கூத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த முன்பு சொன்ன(க)வர் த்தஜநங்கள் (ஈ)வித்தராய் ஸ்துதிக்கும்படியாகவென்னவுமாம். வந்தித்யாதி. இப்படிக்கூத்தா டினசெவ்வியோடே வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எங்களுக்கு மஹோபகாரக னானவென்னைப் புறம்புல்குவான். ... .. அ.

மு.—கற்பகக்காவு கருதியகாசலிக்

கிப்பொழுதீவனென் நிந்திரன்காலினில்

நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்துள்

உய்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவானு'பர்கோனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்— தேவேந்தரனுடைய  
காலினில்— நந்தநவந்திலிராநின்ற  
கற்பகக்காவு— கல்பவர்கூத்தை  
கருதிய— (தன் அகத்து முற்றத்தில் கட்டுத்  
தரவேனுமென்று) ஆசைப்பட்ட  
காதலிக்கு— அபிமதையான ஸத்யபாமைப்  
பிராட்டிக்கு

இப்பொழுது— இப்போதே  
நவன் என்று— அவற்றைக்கொணர்ந்து தரக்  
கடவேனென்று  
நிலா திகழ்— நிலவால் விளங்காநின்ற  
முற்றத்துள்— அவளகத்து முற்றத்திலே  
நிற்பன செய்து— (கல்பகத்தைப் பிடுங்கிக்  
கொண்டெவந்து)நட்டு

உய்த்தவன்— அந்த கல்பகத்தைச் செழிப்  
பித்தவன்  
என்னைப் புறம்புல்குவான்;

உம்பர்— நித்யஸூரிகளுக்கு  
கோன்— ஸ்வாமியானவன்  
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கற்பகமித்யாதி. தேவலோகத்திலே இந்த்ரனுடைய காவிலே திற்கிற கற்பகக்காவை, (க)சசிபண்ணின அவமதிபடியாக “பிடுங்கிக்கொண்டுபோய் பூலோகத்திலே என்னுடைய நிலாமுற்றத்திலே நட்பித்தரவேணும்” என்று ஆசைப்பட்ட அபிமதையான ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்கு, நாளையென்னுதல், பின்னையென்னுதல் செய்யாதே, இப்பொதே தரக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே, முற்பட ஆதரித்தஇந்த்ரன், தன்புழைக்கடையிலே ஒருபூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போரப்பொருமையாலே சூபிதனாய் வஜ்ரததைவாங்கி, துடர்ந்து யுத்தம் செய்வானாகவந்து, வந்தகார்பம் பலியாமையாலே ஸ்தோத்தரம் செய்ய, “இப்பொதுதானே கொடுபோகவேணும், பின்பு அங்கே வந்து நிற்கக்கடவது” என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு போந்து, “வண்துவரை நட்டான்” என்கிறபடியே ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே நிலாமுற்றத்திலே நடவன். உய்த்தவன் என்கையாலே இங்கேகொடுவந்து நட்டபின்பு அங்குத்தையிலுங்காட்டில் தழையும் பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டு ஸமீர்த்தமானபடி சொல்லுகிறது. என்னையித்யாதி. இப்படி அபிமதவிஷய பரதந்த்ரனவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். உம்பர்கோன். பிராட்டி யுகப்புச் செய்கையாலே இஸ்ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனவன் என்னைப்புறம்புல்குவான். ... .. கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிரான் புறம்புல்கிய  
வேய்த்தடந்தோளிசொல் விட்சேத்தன்மகிழ்ந்து  
ஈத்ததமிழிவை யீரைந்தும்வல்லவர்  
வாய்த்தன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே. ய.

பதவுரை.

வேய்— மூங்கிலைபொத்ததாய்  
தட— பெருத்திராநின்ற  
தோளி— தோள்களையுடைய  
ஆய்ச்சி— (தாயான) யசோதைப்பிராட்டி  
அன்று— அக்காலத்திலே  
ஆழி— திருக்கையில் திருவாழியையுடைய  
பிரான்— கண்ணடிரான்  
புறம்புல்கிய— புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச்  
சொல்— சொல்லை சொன்ன  
விட்டு சித்தன்— பெரியாழ்வார்  
மகிழ்ந்து— உகந்து

ஈத்த— அருளிச்செய்ததாய்  
தமிழ்— த்ரவிடமான  
இவை இரண்டு ஐந்தும்— இப்பத்துப் பாசுர  
ங்களையும்  
வல்லவர்— ஓதவல்லவர்கள்  
வாய்த்த— எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு  
பாடுகைக் கீடாகப் பொருந்தின  
நல் மக்களை— விலகண சிஷ்யபுத்ரர்களை  
பெற்று— பெற்று  
மகிழ்வார்— ஸந்தோஷிப்பர்கள்.

வ்யா. வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலையாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி. அன்

(க) ஸா. [ உரு.ரணி ]

றித்யாதி. அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவா நுகுணமாகத் தன்னைப் புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லை. விட்சித்தனித்யாதி. பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அதுபவித்து ப்ரீதராய், அது தன்னை யெல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ரவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். வாய்த்தவித்யாதி. ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கீடாக வாய்த்த விலக்ஷணமான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால் வந்த ஆரந்தத்தை யுடையராவர். ... ..

பெரியஜீயர்; திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.— வட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வேண்கலச் சத்திரம்  
பொத்த முத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மெச்சு.

ஆக - திருமொழி, கூ-க்கு, பாட்டு-க05.

முதற்பத்து முற்றிற்று.

—(\*)—

இரண்டாம்பத்து.

அ. தீழிரண்டு திருமொழியிலும் - “ உச்சோ ” என்றும், “ புறம்புல்குவான் ” என்றும் அவன், சைசவா நுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னும் பின்னும் கரும் ரஸத்தை, தானதுபவிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ப யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷ்டிதங்களினுடைய ரஸத்தை யதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே யதுபவித்து இனி யராளுர்; சிறுபிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி விளையாமுத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற அவன் ஆசரித்தத்தை தத்காலத்திலுள்ளா ரதுபவித்து ஹர்ஷ்டராய்ப் பேசினுற் போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே தாமதுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டராகிறு ரித்திருமொழியில். ... .. \*

மூ.—மெச்சுதுசங்கமித்தானல்வேயுதி

பொய்ச்சுதிற்றேற்றபொறையுடைமன்னர்க்காய்ப்

பத்தூர்பெருதன்று பாரதங்கைசெய்த

அத்தானப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றன். க.

## பதவுரை.

மெச்சு— கொண்டாடும்படி  
 ஊது— ஊதுகிற  
 சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை  
 இடத்தான்— இடக்கையிலுடையனாய்  
 நல்— கர்ணச்ராவ்யத்வநியையுடைய  
 வேய்— வேய்க்குழலை [முரளியை]  
 ஊதி— ஊதுகிறவனான கண்ணன்  
 பொய்— கர்த்ரிமமான  
 குதில்— த்யூதத்திலே  
 தோற்ற— பராஜயமடைந்த  
 பொறை உடை— கூமாவான்களான  
 மன்னர்க்கு ஆய்— பாண்டவர்களுக்குத்  
 துணையாய்  
 பத்து ஊர்— பத்து ஊரையுங்கூட  
 பெறாத— அடையாத

அன்று— அக்காலத்திலே  
 பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே  
 கை செய்த— ஸஹகரித்தருளின  
 அத்தூதன்— அந்த தூதனானவன்  
 அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்— அப்பூச்சிகாட்டா  
 நின்றான்!

§ அம்மனே!— அஹஹ!  
 அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

† அப்பூச்சி காட்டுகையாவது— பாலர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்காட்டுவதற்காகச் செய்யும் கண்ணையிறுத்தவது, மயால் முகத்தை மறைத்தக் காட்டுவது முதலான சில சேஷ்டிசங்கள்.

§ அம்மனே — இது-ண்டுபயப்பட்டுச் சொல்லும் சொல்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மெச்சுது சங்கமிடத்தான். “ஆச்ரிதபாதந்த்ரனான பாண்டவ பக்ஷபாதி” என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஊதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யிடத்திருக்கையிலேயுடையவன். “மெச்ச” என்கிறவிது, “மெச்ச” என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. மெச்ச ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சதல் - கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அதுகூலர்வாமும்படியு மாயிறே யிருப்பது. (க) யஸ்ய நாதேந தெத்பாநாம் பஸ்ஹாநிரஜாயத | தேவாநாம் வவர்தே தேஜஃ ப்ரஸாதர்சைவ யோகிநாம்” என்கிறபடியே. நல்வேயுதி. இதிறே அவதாரத்துக்கதுகுணமான நிருபகம். அதுகூலர் வாமும்படி நல்லகுழலை யூதுமவன். குழலுக்கு நன்மையாவது - “நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வீணைமறந்து” “மாங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும்” இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய த்வநியாலே சேதநா சேதநிபாகமற ஈடுபடுத்தவற்றுகை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலும் இவ்வவதாரத்தில் கைதொடனாயிறே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும், “ஆநிராயினம் மீளக் குறித்த சங்கம்” என்றும், “கேயத்தீங்குழ லுநிற்றும் சிரைமேப்த்ததும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

பொய்ச்சுதில் தோற்ற. கர்த்ரிமமானகுதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தையு மிழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிறே; கர்த்ரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. பொறையுடை மன்னர்க்காய். அவர்கள்செய்தது கர்த்ரிமமென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் க்ரோதவிக்கர்தியின்றிக்கே, கூழைமைய யுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். தூர்யோதநாதி கள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கும்பித்தனையல்லது இவர்கள் கூழைமையை அபஹரிக்கமாட்டார்களிறே. ஆகையாலே பொறையுடை மன்னரென்று - பொறையை யிவர்க

(க) “யஸ்ய நாதேந தெத்பாநாம் பஸ்ஹாநிரஜாயத - தேவாநாம் வவர்தே தேஜஃ ப்ரஸாதர்சைவ யோகிநாம்.”



ளுக்கு நிரூபகமாகச் சொல்லுகிறது. மன்னர்க்காய். (க) “யஸ்யுரீஜீ, உமொ, லூரவ ஸு, ஹ்யு  
 வெது - உநா உபு” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸர்வவிதமான துணையும் தானேயாய்க்  
 கொண்டி பரதந்தராய்.

பத்னாரித்யாதி. இவர்களுக்காக ஸ்ரீ துதெமுந்தருளி “பாண்டவர்களும் நீங்களும்  
 விரோதித்திராதே உளனார்க்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்  
 கில் (உ) நீர்க்களீளிக ளாகலாம்” என்ன; அவர்கள், “நாங்கள் அதுசெய்யோம்” என்ன;  
 “ஆனால், சிபிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்துகிறேன்”  
 என்ன; அதுக்கும் அவர்களிசையாமையாலே, “ஆனால், அவர்களைவார்க்கும் தலைக் கிரண்  
 ரோகப பத்தூர்தனைக் கொடுங்கோள்” என்ன; “இவையென்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை,  
 வீரபோக்யை யன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்கு மித்தனை”  
 என்ன; ஆனால், “அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்” என்று போந்து, இத்தலையையும் யுத்  
 தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஸாரதியாய் நின்று  
 நடத்தின ஆசிரிதபக்ஷபாதியான அந்தத்தானைவன். அப்பூச்சி - பயங்கரமா யுள்ளது.  
 அதாவது - லோகத்தில் பாலரானவர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ  
 டி. தங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு “நம்மிலே  
 யொருவன்” என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி ஈசுவரத்தவசிஹநங்களைக்காட்டுகை. “இவ்  
 விடத்தை, உயந்தபிள்ளை பாடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்தாதென்று -  
 பெருமானைக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கண்ணை யிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய்  
 அபிரயிக்க; உடையவர்பின்னே ஸேவித் தெமுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத்  
 திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிரயித்துக்கொண்டுவர,  
 ‘இதுக்கடியென்’ என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, ‘ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமாள்!  
 இருந்தீரோ’ என்றருளிச்செய்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்பூச்சி யென்கிறது -  
 இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களையும். அம்மனே யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்  
 லுகிற வார்த்தை. ... .. க.

மு.—மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்

பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப்பார்த்தன்

சிலைவளையத் தீண்டேர்மேன் முன்னின்றசேங்கண்

அலைவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றன். உ.

119

பதவுரை.

மலை புரை— மலைபோலே திண்ணிதான  
 தோள்— தோள்களையுடைய  
 மன்னவரும்— அரசர்களும்  
 மாரதரும்:— பிஷ்மர்முதலிய மஹாரதர்  
 களும்

மற்றும் பலர் — மற்றமுள்ள பல அதிரத  
 மஹாரதர்களும்  
 குலைய— நடுங்கும்படியாகவும்  
 நூற்றுவரும் — தூர்யோதகன் முதலிய  
 நூற்றுவரும்

(க) “யஸ்ய மந்தரீச கோப்தாச ஸுஹர்ச்சைவ ஜநார்த்தநஃ.” (உ) ஶீவபுஜீவி.

“உயந்தபிள்ளை” என்பவர் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எம்பெருமானார் காலத்தி  
 லெழுந்தருளியிருந்தாரொரு அரையர்.

பட்டு அழிய— வேரற்றமரம்போலேபட்டு  
 அழிந்துபோம்படியாகவும்  
 பார்த்தன்— அர்ஜுநனுடைய  
 சிலை— காண்டவமென்னும் வில்லானது  
 வளைய— வளையும்படியாகவும்  
 திண் தேர் மேல்— திண்ணியதேரின்மேலே

முன் நின்ற— முன்னே ஸாரதியாய் நின்ற  
 செம்கண்— சிவந்தகண்களை யுடையனாய்  
 அலை வலை— அவன் ஜயத்தைச் சொல்லிப்  
 புகழுமவனான கண்ணன்  
 வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்  
 இதயாதி பூர்வவத்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. மலையித்பாதி. மலைபோலே ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தால் - அதி பலபராக்கரணாகையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களென்கை. மாரதரும். பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஒருநாளுவதே அதிகுரராகையாலே ஒரெதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. மற்றும்பலர். தனித்தனியே யெண்ணி முடியாமையாலே மற்ற மிவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி யிருப்பா ரகேகரென்கிறார். பதினேரகேஷாவிணியானால் அதில் எத்தனைகுர ருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லித்தனையிறே. குலைய. “கர்ஷணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாகவேறினான்” என்று கேட்டபோதே “நாம் இனி ஜீவிகை யென்றொரு பொருளுண்டோ” என்று பீதராய் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றாற்போலே விசேஷந் தோற்றச்சொல்லி, “குலைய” என்கையாலே- இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கு மொரு விசேஷமு மில்லையென்கை.

ஊற்றுவரும்பட்டழிய. கீழே - மன்னவருமென்று - ராஜாக்களைச்சொல்லி யருகில் செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே- கோபலீவர் தத்தயாயத்தாலே அங்கு இவர்களை யொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தப்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பசப்படங்கலும் தாங்களே யானுவதாகக் கோலியிருந்த தூய்யோதரா திகள் ஊற்று வரும் பட்டழிய. (க) “கெடுபெடுவெத நிறுதாஃ உலயுமேவ” என்கிற படியே கர்ஷணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று வேரற்றமரம்போலே பட்டு பின்னை யருவழிந்துபோம்படியாக.

பார்த்தன்சிலைவளைய. அர்ஜுநன்கையில் காண்டவம் வளைய. அதாவது - அதி ரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்துநின்று வில்வலித்து யுத்தம் பண்ணவல்லனாய்த் துஇவனுடையஸஹாயபலத்தாலென்கை. திண்டேர்மேல்முன்னின்ற மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்ரேயாஸ்தாதிகளாலே (உ) தக்தயாய்விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய்நின்ற தேரின்மேலே (ஈ) “உரஸாயாஸாரா சேவஸ வாயுயுரே) சாயலஃ” என்கிறபடியே அர்ஜுநனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்தரசஸ்தரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே யேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

செங்கணலைவலை. தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று அந்த விஜயத்தை அர்ஜுநன் மேலே யேறிட்டு அவன்பக்கல் வரத்ஸல்லந்தோற்றக் கடாசுழித்து நின்று அவன் விஜயந்தோற்றப் பலவற்றையும் கொல்லிப் புகழுமவன்.

(க) “மயைவைதே நிறுதாஃ பூர்வமேவ.” (உ) உ.ப.

(ஈ) “உரஸா தரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவஃ.”

(க) “அவாக்யநாதாஃ” என்றிருக்கக்கடவவவன் அதடைய அழிந்து கலகலென் வேத்தா நிற்குமாய்த்து. “புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச்சவேதனைச்சேநாபதியாய் மனப்போர் முடிக்கும் வகை” என்கிறபடியே. அதவா, பார்த்தன் சிலவளைபத்தண்டோர்மேல் முன்னின்ற செங்கணலைவலை பென்கையாலே- (உ) அந்தநாஸநேஹகாருணய தர்மாதர்மகாமா குலனாய், (ஈ) “நகரெஹ விஜயங்குஷ்ட” இதயாதிப்படியே விஜயமும் வேண்டா, ராஜ்யாதிகளும் வேண்டாவென்று உபேகித்த (ச) “ரபொபவ்ஸூஉடா விபாஸ” (ரு) “விஸ்ய ச்யுஸாராணூரபா சொகயஸவ்லிஹிநா நஸூ” என்கிறபடியே சோகத்தானே வெருவின மநஸஸையுடைய னாப் வில்லையும் பொகட்டு யுத்தாந்நிவர்த்தனயத் தேர்த்தட்டிலே யிருந்த அர்ஜுநன் தெளிந்து (ஊ) “கரிஷ்யே வய நஹ” என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்து யுத்தம்பண்ணும்படியாக, ப்ரகர்த்தயாதம் விவேகந்தொடங்கி பரமரஹஸ்யமான பாபக்தி பர்யந்தமாக வுபதேசித்த அலைவலைத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

அலைவலையென்பது - அர்த்த கௌரவமும் அதிகார கௌரவமும் பாராதே தன் நெஞ்சில் ப்ரதிபந்நமானவற்றைச் சொல்லுமவனிறே. அது இங்கு முண்டாகையாலே இவனையும் அலைவலை பென்னலாமிறே. இப்படி தான் அருளிச்செய்தது சரணுகதையானவன் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. வந்தித்யாதி. இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலைவளையவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்யம்பண்ணின, ஆச்ரித விரோதி. பிரஸநம், ஆச்ரிதபாரதந்தர்யம் முதலான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அம்மனே. பூர்வவத். உ

மு.—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்  
தீயபணத்திற் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி  
வேயின்குழலாதி வித்தகனாய்நின்ற  
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அம்மனே. பூர்வவத். உ

பதவுரை.

காயும்— காளியன்விஷாக்கியால் கொதிக்கிற  
நீர்— மடுவின் ஜலத்திலே  
புக்கு— புகுந்து  
கடம்பு ஏறி— (அருகேநின்ற) கடம்பு  
மரத்தின்மேலேறி  
காளியன்— காளிய நாகத்தினுடைய  
தீய— கொடியதான  
பணத்தில்— படத்திலே  
சிலம்பு— திருவடிச்சிலம்புகள்

ஆர்க்க— கலகலென்று சப்திக்கும்படி  
பாய்ந்தா— குதித்து  
ஆடி— கூத்தாடி  
வேயின் குழல்— வேய்க்குழலை  
ஊதி— ஊதி  
வித்தகனாய்நின்ற— விஸ்மய நீயனாயிராநின்ற  
ஆயன்— இடைப்பிள்ளையான கண்ணன்  
வந்து இதயாதிபூர்வவத்.

(க) “அவாக்யநாதாஃ”

(உ) “ஊஸாநஹேஹகாராணு யுதிஷ்யேயுய்யகாஹ.”

(ஈ) “நகாங்கேஷ விஜயம் கர்ஷண.” (ச) “ரதோபஸ்த்த உபாவிசத்.” (ரு) “விவ்ரஜ்ய ஸசாஞ்சாபம் சோகஸம்விக்நமாநஸி.” (ஊ) “கரிஷ்யே வசநத்தவ.”

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. காயுநீரித்யாதி. காயுநீர் புக்கு. அருகணைந்தவர்க்குங்கள் புகழிதழ்ப்பட பட்டுவிழும்படி. காளியன் விஷாக்ரியாலே தப்தமாய் நின்று கொதிக்கிற மடு வின் ஜலத்திலே மதியாமல் சென்றுபுக்கு. “கடுவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக் கலக்கி” என்கிறபடியே அந்த தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் க்ருத்தனய்த் தலையெடுத்தெழுந்திருக் கும்படி பண்ணி. கடம்பேறி. அந்த விஷாக்ரியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற தொருகடம்பை, தன் கடாக்ஷத்தாலே \*பச்சுலைப் பூங்கடம்பாக்கி அதின்மேலேயேறி. காளியனித்யாதி. காளி யனுடைய- விஷாச்சரயமாகையாலே க்ருமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு த்வ நிக்கும்படி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே ரக்தம் கொரியுப்படி யினோத்து சீணம் புகுருமளவும் அதின்மேலே நின்று நர்த்தம் செய்து. வேயித்யாதி. இந்த வர்த்தாந்தத்தைக் கண்டும் கேட்கும் “என்னொகப்புகுகிறதோ” என்று தறைப்பட டிக் கிடந்து ஈடுபடுகிற இவ்வநுகூல ஜடங்கள் தலையெடுத்து பரீதராய் வாழும்படி திருக்கை யில் வேப்பின் குழலையூதி, இவ்வநுகூல துஷ சேஷடித்தாலே விஸ்வயதீயனாய் நின்ற. ஆயன். எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் சூ(றை)லைபாதவன். வந்தப்பூச்சிகாட்டு கின்றான். ... ..

மு.—இருட்டிற்றிற்றந்தரே யேழைவல்லாயர்  
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாள்  
புரட்டியாராளங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட  
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ச.

பதவுரை.

இருட்டில்— அந்தகாரத்திலே  
பிறந்து— திருவவதரித்து  
போய்—(பின்பு) திருவாய்ப்பாடியிலேபோய்  
ஏழை— தன்பக்கல் சாபல்யமுடையராய்  
வல்— கர்ஷணாச்சரயத்தாலுண்டான பலத்தை  
யுடையரான  
ஆயர்— இடைபார்களுடைய  
மருட்டை— மதியங்கிப்பேசும் பேச்சுக்களை  
தவிர்ப்பித்து— தவிரும்படிபண்ணி  
வன் கஞ்சன்— வன்னெஞ்சனான கம்ஸன்

மாள்— மாளும்படியாக  
புரட்டி— மயிரைத் தூக்கிய பிடித்துப்  
புரட்டி  
அந் நாள்— பனி நீராட்டின அந்த நாளிலே  
எங்கள்— எங்களுடைய  
பூ பட்டு— அழகிய பட்டுக்களை  
கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன  
அரட்டன்— தீம்பனைவன்  
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. . நாலாம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) “ஔயுராதே விஷாயாரொ ஜாய ரோதஜநாடிநே” என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலான துஷ்யர்க்குடிகள் கண்படாதபடி அருகுநின்றாரைத் தெரியாத விருளிலேவந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று ஹிம்ஸிக்கைக்காக உருவின வானை உறையிலிடாம விருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடா விரே. (உ) “ஜாதாதரேவதாரொ கௌஸாயம் ஷிதிஜநஜஃ” என்றானிறே தேவ

(க) “மத்யராதரே கிலாதாரே ஜாயமானே ஜநார்த்தநே.” (உ) “ஜானாதுமாவதாரந்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜஃ”

கிப்பிராட்டி. போய். “விக்கிராள்வாய் அன்றன்னை புலம்பப்போய்” என்கிறபடியே அந்தச் செறிந்த விருளிலே பெற்ற தாயானவள் விரஹகாதாதபாலே காலேக்கட்டிக்கொண்டுகிடந்து கதறாநிற்கத் திருவாய்ப்பாடியிலே போய்.

ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து, தன்பக்கல் சபலராய், (க) “க்யூஷாஸ்யாஃ க்யூஷ வலாஃ” என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி யிருக்கும் பலத்தை யுடையரான கோபரானவர்கள், செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லாரைப்போலே சொல்லும் (உ) ப்ராமகோக்திகளை, “நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ, நாளை செய்கிறேன்” என்றாற்போலே சொல்லும் தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி, வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி. நான் செய்கிறேனென்றது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே கம்ஸப்ரேரிதனாய், தன்னையழைத்துக்கொண்டுபோகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீமதுரையிலே யெழுந்தருளி, உத்ஸவத்துக்கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலே நனியும்படியாக தன் குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி (ங) “தஹூஷிண வ்யவஸ்திதஃ” என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனான கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்த்தலத்திலே யெழுப்பாய்ந்து, (ச) “கேசேஷ்வாக்ஷய விகளத் கிரீட மவநீதலே - ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச.” என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேயுமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, “கஞ்சன் குஞ்சியிடித்தடித்த” என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி, அந்நாளித்யாதி. பனிநீராட்டின் வந்நாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட தீம்பனுவன், அரட்டு-தீம்பு; மிடுக்காகவுறாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

மு.—சேப்பூண்டசாசேதறித் திருடிநெய்க்

காப்பூண்டு நந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்

சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்

ரூப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௫.

பதவுரை.

சே பூண்ட— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப்

பட்ட

சாடு— சகடத்தை [சகடாஸாரனை]

சிறி— உதைத்து

நெய்க்கு— நெய்க்கு ஆசைப்பட்டு

திருடி— களவுகண்டு

ஆப்பு உண்டு— இடைச்சிகளால் கட்டப்

பட்டு

நந்தன்— நந்தகோபருடைய

மனைவி— பத்தியான யசோதைப்பிராட்டி யானவள்

கடைதாம்பால்— கடைகிற கயிற்றூலே துள்ளி துடிக்கத்துடிக்க— மிகவும் துள்ளித்துடிக்கும்படி

சோப்பு உண்டு— அடியுண்டு

அன்று— அப்போது

ஆப்பு உண்டான்— கட்டுண்டிருந்தவன்

அப்பூச்சி இத்யாதி பூர்வவத்.

(க) “கர்ஷணாச்யாஃ கர்ஷணபலாஃ.” (உ) ஹூஷிகோக்தி. (ங) “துங்க மஞ்சவ்யவஸ்த்திதஃ.” (ச) “கேசேஷ்வாக்ஷய விகளத் கிரீட மவநீதலே - ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச.”

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சேப்பூண்டி தயாதி. “வன்பாரச்சகடம்” என்கிறபடியே எருதுகள் பூண்டிவலிக்கப்பட்ட அதிபாரமன சகடம் அஸ்ராவேசத்தாலே நலிவதாக ஜர்ந்து மேலிடிலா, முலைவா தாழ்த்துச் சிறிசிறித்த திருவடிகளாலே அதை உருக் குலையும்படி யுதைத்து. திருடியிதயாதி. நெய்க்காசைப்பட்டு களவு கண்டு தர்வயமுடையவ ர்கள் கையிலே யுகப்பட்டுக்கட்டுண்டு. நந்தன்மனைவி யிதயாதி. “என் பிள்ளையைக் கள வேற்றாதே, உண்டாகில் கொண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்” என்று முன்பே சொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே யவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர, நந்தன் மனைவி, “பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி யழகிதாயிருந்தது” என்று தன்னைத்தானே மோதிக் கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாந் தோற்றும்படி, கடைகயிற்றாலே யடிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. அன்றிதயாதி. அடித்தவளவுமன்றிக்கே. ஓரிடத்தில் போகாதபடி அவள் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் காட்டுகின்றான். சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டு என்கிற விவை நீட்டிச் சொல்லிக்கிடக்கிறது. ... .. 10.

மு.—செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்  
சொப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம்வைத்த  
துப்பமும்பாலும் தயிரும்விழுங்கிய  
அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் ம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கா.

பத்வரை.

செப்பு— செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நி வேசத்தையுடைத்தாய்	தொறுப்பாடியோம்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள நாங்கள்
இள— இளைபதாய்	வைத்த— சேமித்துவைத்த
மெல்— ம்ந்துவாயிருக்கிற	துப்பமும்— நெய்யையும்
முலை— ஸ்தநங்கனையுடையளாய்	பாலும்— பாலையும்
தேவகி நங்கைக்கு — ஆத்மகுண பூர்ண யான தேவகிக்கு	தயிரும்— தயிரையும்
சொப்பட— நன்றாக	விழுங்கிய— அமுதுசெய்த
தோன்றி— ப்ரகாசித்து	அப்பன்— உபகாரகனாகர்ஷணன் வந்து இதயாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. சேப்பிதயாதி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நிலேசத்தை யுடைத்தாய், இளகிப்பித்து ம்ந்துவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய் ஆத்மகுணபூர்ண பான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது கர்ஷணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளென்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபீதி யாலே அவனை ஸ்த்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே யுள்ளது. நங்கை யென்கிறது மேல்விளைவதறியவல்லவறிவும், பிள்ளையை அவஸ்த்தா துருணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும், பரஸ்மர்த்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

சொப்படத்தோன்றி. நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது- “ஸ்ரவேச்வரனைப் பிள்ளை யாகப் பெறவேணும்” என்று நோன்பு நோற்றதுக்கிடாக, (க) “ஜாதொலி லெயலெ வெஸா ஸ்ரஜவக்யமராயா!” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நங்களான திவ்யாயுதங்க

(க) “ஜாதொஸிதேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர.”

னோடே வந்து பிறந்து, (அ) “ ஸ்வஹுரெவி ஸ்ரூதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராசு” என்று அவளுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுகை. “பிறந்து” என்னுதே “தோன்றி” எனுறது, (உ) “ தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம் ” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆவிர்ப்பவித்தமையைப் பற்ற. (ங) “ வெநஷமஹுக்ஷராவெநே நயோந்யா தேவஸ தஹ ஃ ” என்னக்கடவதிறே.

தோறுப்பாடியோம். தோறு-பசு. தொறுவர்- ஆயர். தோறுப்பாடியோமென்றது- ஆப்பாடியிலுள்ளேநமான் நாங்களென்றபடி. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பமித்யாதி. துப்பம்- நெய். நெய்ப்பாயும் பாளையும் தயிரையு மமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும் சேர விழுங்கினவென்கையாலே-“ துப்பமும் பாலும்” என்கிற விடத்தில், துஞ்சின நெய்யும் காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, “விழுங்கிய” என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறத்துக்கு பர்யாயமான சொல்லாய், த்ரவ்பாறுகுணமாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ த்ரவ்பங்களை விரும்பியமுதுசெய்த வுபகாரந்தன்னைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ... .. சு.

மூ.—தத்துக்கொண்டாள்கொலோ துபெற்றாள்கொலோ

சித்தமனையாளசோதை யிளஞ்சிங்கம்

கோத்தார்கருங்குழற் கோபாலர் கோளரி

அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மம்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

124

பதவுரை.

தத்து— ஸ்வீகர்த்தபுத்ராகை  
கொண்டாள் கொல் ஓ— வளர்த்துக்கொண்டாளோ;

( அன்றிக்கே, )

தானே— தானே [ மெய்நொந்து ]  
பெற்றாள்கொல் ஓ— பெற்றாளோ;  
சித்தம் அனையாள்— தன்கருத்துக்கு ஒத்து நடக்குமவளான  
அசோதை— யசோதையின் வயிற்றில் பிறந்தவனாய்

இள சிங்கம்— பாலஸிஹ்மம் போலேயிரா நின்றவனாய்  
கொத்து— பூங் கொத்துக்களாலே  
ஆர்— நிறைந்திரா நின்றதாய்  
கரு— கறுத்திராநின்ற  
குழல்— கேசபாசத்தையுடையனாய்  
கோபாலர்— இடையர்களுக்கு  
கோள்— மிடுக்கையுடைய  
அரி— ஸிஹ்மம் போன்றவனாய்  
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன் வந்து இத்யாதி பூவவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. ததநத்யாதி. (அ) தத்த புத்ராகை வளர்த்துக்கொண்டாளோ; அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ. அதாவது-“ அசோதையிளஞ்சிங்கம்” என்ன; இவள் (அ) தத்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம், இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்த

(க) “ ஸபலம் தேவி! ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத். ”

(உ) “ தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம். ”

(ங) “ நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யா மவஸத்ப்பாபுரி. ”

(பா) “ கோபால கோளரி. ” (ச) ஐதீ

துப் பேணிக்கொண்டிருந்த நாமெல்லாம், இவள் பெறக்கண்டிலேம், அபர்த்துறங்கிவிட்டோம், இவள்தான் “நான் பெற்றேன்” என்று சொல்லக்கேட்டோ மித்தனயிறே. (க) “உடையவையுடையவா உடையவையுடையவா” என்கிறபடியே அவளும் அப்போது மோலித்துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே யிவனைக்கண்டது. இப்படி தான் சொல்லுகிறது அதிலேகமான விவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் “இவள்பிள்ளை” என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவள் தானும், “இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனை யென்பர் நின்றார்” என்று இவனுடைய அதிமா துஷ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டால் நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக்கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

சித்தமித்யாதி. தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்து நடக்கும் யசோதையுடைய பிள்ளையாய் பாலஸிஹ்மம்போலே அவளுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் “அங்கனும் தீமைகள் செய்வர்கொலோ நம்பீ! ஆயர் மடமக்களை” என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாக வாய்த்து நியமிப்பது. “அஞ்சவரப்பாளசோதையாண்டவிட்டிருக்கும்” என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையாலும் இளஞ்சிங்கமென்கிறது. கோத்தாரித்யாதி. உகந்தார் உகந்தபடிசூட்டின பூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய் (உ) “சுஜநவாஜ்யுட்கு ஷுஷ்ய” என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலையுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத்தான ஸிஹ்மம்போலே செருக்கி மேனாணித் திருக்குமவன். அசோதையிளஞ்சிங்கம்- கோபாலர் கோளரி. தாய்க்கடங்காதவன் உளர்க்கடங்கானிறே. கோள்- மிடுக்கு. அத்தன். ஸ்வாமி. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். ... .. எ.

மு.—கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத்

துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்

எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை

அங்கண்ணனப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அ.

125

பதவுரை.

கொங்கை — முதுகிலே முலைபுறப்பட்ட  
டாப்போலே கிளர்ந்ததாய்

வன்— வலியதான

கூனி— கூனையுடைய மந்தரையின்

சொல் கொண்டு— வார்த்தையைக்கொண்டு

குவலயம்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை  
களுக்குள்ளே

துங்கம்— உயர்ந்திருப்பதான

கரியும்— ஆனைகளையும்

பரியும்— குதிரைகளையும்

இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்

எங்கும்— எழுந்தருளுகிற காட்டையும்

பரதற்கு— பரதாழ்வானுக்கு

அருளி— கொடுத்து

வன்— ஒருவராலும் புகுதற்கரிதான

கான்— காட்டை

அடை— அடைந்த

அம்— அழகிய

கண்ணன்— கண்களையுடையவன்

அப்பூச்சி இத்யாதி பூர்வவத்.

(க) “ததர்சச ப்ரபுத்தாஸா யசோதா ஜாதமா த்மஜம்.” (உ) “அஞ்ஜநபுஞ்ஜச்யாம குந்தனம்”



வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கொங்கையித்யாதி. முதுசிலே முலைபுறப்பட்டாற் போலே திரண்டு கிளர்ந்த வலிய கூனையுடையளான் மந்தரையுடைய வசநத்தைக் கொண்டு. காட்டுக் குப்போயிற்று பிதர்வசநங்கொண்டாயிருக்க, குப்பையுடைய வசனங் கொண்டென்பான் எனெனில்; க. “ நமந்தராயா நசமா துரஸ்யா தோஷோ நு ராஜ்ஞம் ” என்கிறபடியே வரம்பவேசதேஹ துக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்துறவெடுத்தது இவனையிறே. இவளுடைய வசநத்தாலே கலக்கிய மாமனத்தனளாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றிற்கும் மூல மிது வாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனாரென்கிறது.

குவலயத்துங்கக்கரியும். பூரியிலானைக எல்லாவற்றிலும் விஞ்சின சத்ருஞ்சயன் முதலானவானைகளும். பரியும். அப்படி. லோகவிலகூணமான குதிரைகளும். இராச்சியமும். அந்நாடகமான ராஜ்யமும். எங்கும். (உ) “ உக்ஷாகுணாஜியம்ஹி ஸுபிஸௌவ நகா மக ” என்கிறபடியே எழுந்தருளுகிற காடுதானும். பரதற்கருளி. கைகேசிவராதருண மாக சக்ரவர்த்திவசநத்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்து. வன்கானடையித் யாதி. ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க வரிதான வலிய காட்டையடைந்த வழகிய ஸௌபனானவன். கட்டினகாப்போடே காடேறப் போகச் சொன்ன விடத்தில் முகத்தில் கருகுதலின்றிக்கே முடிபைத் தவிர்த்து ஜடையைப் புனைந்து நாட்டை விட்டுக் காடேறப் போனபடியை நினை த்து, அழகிய-ஸௌபனென்கிறது. அன்றிக்கே, (ஈ) “ ராமஃ கமலபத்ராஃ ” என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களை யுடைய எனெனவுமாம். அப்போது, “ ராஜ்யைச்வர் யத்தைவிட்டுக் காட்டிற்போந்தோம் ” என்னும் க்லேசமின்றிக்கே அகவாயில் ஹர்ஷம் திருக்கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது. ... .. அ.

மூ.—பதகமுதலைவாய்ப் பட்டகளிறு

கதறிக்கைகூப்பி யென்கண்ணுகண்ணுவென்ன

126

உதவப்புள்ளுர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த

அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றன். கூ.

பதவுரை.

பதகம்— கொடியகான  
முதலை— முதலையின்  
வாய்— வாயில்  
பட்ட— அகப்பட்ட  
களிறு— ஸ்ரீ கஜேந்தராழ்வான்  
கதறி— கதறிக்கொண்டு  
கை கூப்பி— அஞ்சலிபண்ணி

என் கண்ணா! கண்ணா! என்ன— “எனக்கு நிரவா ஹகனாவனே!” என்று பலகாலும் கூப்பிட உதவ— அவ்வாபத்காலத்தில் உதவுகைக்கு புள்— பெரியதிருவடி நாயனரை ஊர்ந்து — வேகமாய் நடத்திக்கொண்டு சென்று

(க) “ நமந்தராயா நசமா துரஸ்யா தோஷோ நு ராஜ்ஞம் ”

(உ) இக்ஷ்வாகுண மியம் பூமி ஸ்ஸகைசல வககாநநா.” (ஈ) “ராமஃ கமலபத்ராஃ”

அங்கு— அந்தக்குளத்தில்  
உறு— முதலையின்வாயிலகப்பட்டுக் கொண்டு  
ஸ்ரீ கஜேந்தரன்பட்ட

துயர்— துக்கத்தை  
தீர்த்த— நீக்கின  
அதகன்— மிடுக்கனாவன்  
வந்து இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பதகமுதலை. பதகம்-கொடுமை. “கொடியவாய்விலங்கு” என்னக்கடவதிறே. “அதின்விடத்தினுக் கனுங்கியமுங்கியவாளை” என்னும்படி ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வாளை நோவுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, “பாதகம்” என்கிறத்தை, “பதகம்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய் - பாதகத்தை யுடைத்தான முதலையென்னவுமாம். அதாவது- சாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இம்முகத்தாலே தன்னுடைய சாபமோஷமென்று அறிகையாலே தன்கார்யஸித்தியளவும் இவன் காலைப்பிடித்தபிடி நழுவவிடாதென்றபடி. வாய்ப்பட்டகளிற்று. அதன்வாயிலே அகப்பட்ட யானைபானது. தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின்கையிலே யகப்பட்டதாய்த்து. வெளிநிலமர்கில் இதின் அருகுவரமாட்டாதிறேயது.

கதறியித்யாதி அதின்வாயிலே யகப்பட்டவிடத்தில். “நம்முடைய பலத்தாலே தள்ளிக் கரையேறுகிறோம்” என்று (க) “ மஜசுகஷ்டெ தீ நொ மூ ஹ சுகஸ்டெ சஜெ” என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவஸம்வதஸரம் அது நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்கச் சென்ற விடத்திலே, அதுக்குத் தன்னில மாகையாலும் அபிமத ஸித்தியாலும் “ முழுவளிமுதலை” என்னும்படி பலமதிசயித்து, தனக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதாலாபத்தாலும் பலம் ஸ்ரீணமாய், துதிக்கை முழுத்துப்படியாகையாலே “ இனி நம்மாற் செய்யலாவ தொன்றுமில்லை” என்று (உ) “வ ரகாவஉராவதெ நு த நஸு உவிஹபக ரு” என்கிற படியே அத்தசையில் ஸர்வேச்வரனையே தனக்கு ரக்ஷகனாக நினைத்து, தன்கையைப்பெடுத்து அஞ்சலிபண்ணி, தன்னூர்த்தியெல்லாம் தோற்றும்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, எனக்கு நீர் வாஹகனானவனையென்று பலகா லும்சொல்ல. “நாராயண! ஒ!மணிவண்ண! நாகணபாய்! வாராய்” என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் “என்கண்ண கண்ண” என்று கூப்பிட்டானாக வருளிச்செய்தார்; (ங) “ உருவத ருசுவர டாஹதி சிவெஹி” என்று கொண்டு- “ஆதிமுலமே” என்றுகூப்பிட்டானாக பெளராணிகர் சொன்னார்கள்றே. இவை தன்னில் சேரும்படி யென்னென்னில்; “முலம்” என்கிறவிடத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே, அதுக்கு பாயாய சப்தங்களையிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களாகையால் எல்லாம் சேரக்குறையல்லே.

உதவனித்யாதி. இந்த ஆர்த்தத்வநி திருச்செவிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றும் பதறியெழுந்திருந்து (ச) “ சுதனூ தவரூவதி லு ஹி த ஹஸ்யு” இத்யாதிப்படியே ஸைரைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும்பற்றாமல் திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளுகையுமின்றிக்கே, வெறும்தறையிலே பத்தெட்டடியிட்ட பதற்றத்தைக்கண்டு “ இதுக்கடியென்” என்றுபயப்பட்டு திவ்யாந்தஃபுரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்ணுத

- (க) “ கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே.”  
(உ) “ பரமபதமாபந்நோ மநஸா சிந்தயத்தரிம்.”  
(ங) “ முலேதி முக்த பதமாலபதி த்விபேந்தரே.”  
(ச) “ அதந்தரித சமுபதி ப்ரஹிதஹஸ்தம்.”

ஏறப்பெறாமல், வெறும்புறத்திலே மேற்கொண்டு, “அந்த ஆர்த்திக்குதவவேணும்” என்ன மத்தைப்பற்ற அவனைப் பிரேரித்துவிரைய நடத்திக்கொண்டுசென்று, அந்தப் பொய்கையில் முதலையின்கையிலே பகப்பட்டு ஸ்ரீகஜேந்தரன்பட்ட அநிமாத் துஃகத்தைப்போக்கின. ஸ்ரீகஜேந்தரனுக்கு துஃகமாவது (க) “நாஹமகஜெவ்யாஸ்யாஸ்ய ச்ரணாயுபுரீய வஸுரீ ம! | க ரஸூகஜீவா மெ ந்ய வ லா டிபா ர வி பு த ஃ ஹ ரெஃ” என்கிறபடியே-கையிற்பு, செவ்வியழியாமல் திருவடிகளிற்சாத்தப் பெறுகிறிலோமென்னுமது. அதகன். மிடுக்கன். இப்படி ஆசிரித ரகூணம்பண்ணின சக்திவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ... ..

மூ.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்தூர்த்த  
வல்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த  
சொல்லாரந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்  
வல்லார்பேய்வைகுந்த மன்னியிருப்பேர. ம.

படிவுரை.

வல் ஆள்— வலிய ஆள்களையுடைய  
இலங்கை— லங்காபுரியானது  
மலங்க— கலங்கும்படி  
சரம்— பாணங்களை  
தூரத்த— ஏவின  
வில் ஆளனை— வில்லை ஆண்டவனை  
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்  
விரித்த— பரப்பி அருளிச்செய்த வையாய்  
சொல் ஆர்ந்த-சொற்களால்நிறைந்திருப்பதாய்

அப்பூச்சி— அப்பூச்சி விஷயமான  
பாடல்— பாட்டுக்களாயிருக்கிற  
இவைபத்தும்— இப்பத்தையும்  
வல்லார்— அதிகரிக்கவல்லவர்கள்  
பேய்— பாக்ரீமண்டலத்தைக் கடந்து  
போய்  
வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே  
மன்னி இருப்பார்— பொருந்தியிருப்பார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வல்லாளிலங்கை. வலிய ஆள்களை யுடைத்தாகையாலே ஒருவரால் அடக்கவொண்ணாத பரிகரக்கட்டுடைத்தான லங்கையானது. ராவணன் மதிக்கும் படியான ஆண்டிள்ளைகள் வர்த்திக்கிறவூரிதே. மலங்க. செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட் டிப் போக்கிடந்தேடி மலங்கும்படியாக. சரந்தூர்த்த வில்லாளனை. திருச்சரங்களை மேன் மேலும் நடத்தின வில்லையுடையவனை. இத்தால்-ஈசுவரதவப்பிடாரா லன்றிக்மீக, அவதாரத் துக் உருகுணமாகநின்ற அம்பாலே அவ்வூரையடர்த்த ஆண்டிள்ளைத் தனத்தைச் சொல்லு கிறது. இத்திருமொழி கர்ஷணவதார விஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச் செய் தது, அவ்வவதாரத்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தைப்பற்றவிறே. “வன் கானடையங்கண்ணன்” என்று இந்த ஐக்யம் கீழும் சொல்பைப்பட்டதிறே.

விட்டுசித்தன்விரித்த. பெரியாழ்வார் விஸ்தரணவருளிச் செய்தவையான. சொல் லாரந்தவியாதி. சொல்லிரப்பத்தையுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற விப்பத்தையும் ஏதேனு மொருபடிவல்லவர்கள். சொல்லாரந்தவென்றது- அதிகரிப்பார்க்கு

(க) “நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணூர்த்தம் மதுஷு-ஓதந!- கஸந்த கமலார்பேயவ ராதயோ ரர்ப்பி தும்ஹரேஃ.”

இதின்ர்த்தத்தில் போகவேண்டா, சப்தரஸர்நானே அமைபுமென் னும்படியிருக்கு மென்னவு  
மாம். வல்லாரென்றது-ஸாபிப்ராபமாக வல்லாரென்னவுமாம். மோயித்யாதி. இதிலுடைய வ்ய  
வஸாயமே ஹே துவாக அர்ச்சிராதி மர்க்கத்தாலேபோய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யவனையநுப  
வித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு யாவத்காலமு மிருக்கப்பெறுவர். ... ௫.

பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி சரணம்.

அடிவரவு.—மெச்சு மலை கா யிருட்டுச் சேப்பூண்ட சேப்புத்  
தத்துக் கோங்கை பதகம் வல்லா ளரவணை.

ஆக - திருமொழி, ௫-க்கு, பாட்டு-ககடு.

அ. ஆழ்வார்களெல்லாரும் கர்ஷ்ணாவதார ப்ரவணாயிருந்தார்சனையாகிலும், அவர்  
களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே அதிப்ரவணாய், அவ்வவதார ரஸா  
நுபவத்துக்காக கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாரம்பண்ணி, “ போகத்தில் வழுவாத புதுவை  
யர்கோன்” என்கிறபடியே அவ்வவதார ரஸமுள்ளதெல்லாம் அநுபவிக்கிற வராகையாலே,  
முதல் திருமொழியிலே - அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாஸந  
விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான்  
அவயவங்களி லுண்டான வழகை ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யேகமாகத் தான நுபவித்து, அநுபூஷ  
க்களையும் தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவன் அவனைத் தொட்டிலிலே  
ற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாயிருக்க, தத்காலம்போலே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே  
யசோதாதிகளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்ரீஹத்தையு முடையாய்க்கொண்டு தாமநுபவித்து  
அநந்தரம், அவன் அம்புலியை யழைக்கை, செங்கிரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை; தளர்  
நடை நடக்கை, அச்சோவென்றும், புறம்புக்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷி  
க்க முன்னும்பின்னும் வந்தணக்கையாகிற பாலசேஷ்டி தங்களை, (க) தத்பாவயுக்தராய்க்  
கொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டுவந்து, கிழத்திருமொழியிலே-அவன் திருவாய்ப்  
பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சிகாட்டினையாடின சேஷ்டி தந்தையும் தத்காலத்திலே அவள்  
அநுபவித்துப் பேசினாற்போலே தாமும் அநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டராஜர்; இனி, அவன்  
ஸீலா வ்யாபாரச்சாரந்தனாய் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக்கிடந்து உறங்குகை  
யாலே “ உண்ணாப்பிள்ளையைத்தாயறியும்” என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தை  
யறிந்து, “ அம்ம முண்ணத்துயிலெழாயே” என்று அவனை யெழுப்பி, நெடும்போதாக  
முலையுண்ணாமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன் முலைகளை  
யுண்ணவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இறையத்திருந்தவளவிலும் விடாதே நிர்ப்பந்  
தித்துமுலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, (க) தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு  
அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புக்கை முதலான ரஸத்தை யநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்ட  
ராகிரார் இத்திருமொழியில். ... \*  
...

(க) த-ஆவய-ஆ.

மு.—அரவணையா யாயரேறே யம்மமுண்ணத் துய்லெழாயே  
 இரவுமுண்ணு துறங்கிநீட்பா யின்றமுச்சி கொண்டதாலோ  
 வரவுங்கானேன் வயிறுசைந்தாய் வனமுலைகள் சோர்ந்துபாயத்  
 திருவுடையவாய்மடுத்தத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே. க.

பதவுரை.

அரவு— திரு அனந்தாழ்வானை  
 அணையாய்— படுக்கையாகவடையொப்ப  
 ஆய்— இடையர்களுக்கு  
 ஏறே!— தலைவனவனை!  
 அம்மம்முண்ண— முலைப்பாலுண்ண  
 துயில்— திருப்பள்ளியில் நின்றும்  
 எழாய்— எழுந்திருக்கவேணும்;  
 நீ— நீ  
 இரவும்— நேற்றிராத்திரியும்  
 உண்ணுது— முலையுண்ணாமல்  
 உறங்கி போய்—உறங்கிப்போன துமன்றிக்கே  
 இன்றும்— இன்றைக்கும்  
 உச்சி கொண்டது— நடுப்பக்கலாயிற்று;  
 வரவும் காணேன்— (நீயாக எழுந்திருந்து  
 அம்மமுண்ண வேணுமென்று) வந்த  
 படியும் கண்டிலேன்,

வயிறு அசைந்தாய்— (அபேகை யில்லை  
 யென்ன வெண்ணுதபடி) வயிறு  
 தளர்ந்திரா நின்றாய்,  
 வனம் முலைகள்— அழகியமுலைகள்  
 சோர்ந்து பாய— பால் சோரிந்து பாயும்  
 படியாக  
 திரு உடைய— அழகு பொருந்திய  
 வாய்— திருப்பவளத்தை  
 மடுத்து— வைத்து  
 திளைத்து— கர்வித்து  
 உதைத்து — கால்களா லென்னுடம்பி  
 லுதைத்துக் கொண்டிருந்து  
 பருகிடாய்— பாகம் பண்ணவேணும்,  
 (ஆல், ஓ, ஏ, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவணைபித்யாதி. மென்மை, குளிர்ந்தி, நாற்றம் தொடக்கமா  
 னவற்றை ப்ரகர்தியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையொயிருந்துவைத்து  
 (க) “நாமவாடிஜி-தூஜிஹிமதஃ” என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போ  
 ந்து அவதீர்ணைய ஆயர்க்கு ப்ரதானனவனை. அப்படுக்கையாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு  
 போந்தவாஸையோ ஆயரேறானவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டுமுந்திராதே பள்ளிகொள்ளு  
 கிறதா? அவன்தான் இதர ஸஜாதீயன யவதரித்தால் “சென்றால் குடையாம்” என்கிற  
 படியே (உ) சந்தாநுவர்த்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவனந்தாழ்வானும் அவனுடைய  
 அவஸ்த்தா துகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடு  
 மிறே. ஆகையால் அங்குண்டானஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிறே கண்வளர்ந்தருளு  
 கிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துய்லெழாயே. “முலையுண்ண” என்னுதே, அம்மமுண்ண வென்  
 றது - சைசவா நுகுணமாக அவள்சொல்லும் பாசா மதுவாகையாலே. துயில்-நிதரை. எழு  
 கையாவது - அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. எழா யென்கிறது - எழுந்திருக்க வேணுமென்  
 கிற ப்ரார்த்தனை. இரவுபித்யாதி. நீ ராதிரியுண்ணுதே யுறங்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே இன்  
 றும் போது உச்சிப்பட்டது. ராதிரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தாற்றானுகிலு  
 முண்ணவேண்டாவோ; விடிந்தவளவேயோ, போது உச்சிப்பட்டதுகாண். ஆலும் ஓவு

(க) “நாகபர்யங்கமுதஸ்ர்ஜய ஹ்யாகதஃ.” (உ) ஹநாந-வதிபு.

மாசிற அவ்யமிரண்டும் விஷாதாதிசய ஸ-ஞ்சகம் வரவித்யாதி. நீயாக வெழுந்திருந்து அம்மமுண்ண வேணுமென்று வரவும் கண்டிலேன்; அபேசைப் பில்லையென்ன வொண்ணாத படி வயி துதாரந்திராநின்றாய். வணமுலைகள்சோர்ந்துபாய. வணப்பு- அழகும், பெருமையும். முலைகளானவை யுன்பக்கல் ஸ்ரேஹத்தாலே நெறித்து, பால் உள்ளடங்காமல் வடிந்து பாக்க. உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்பால் இப்படி வடிந்துபோக உண்ணாதொழிவதே! என்று கருத்து. \* திருவுடையவாய்மடுத்தி. அழகிய திருப்பவளத்தைமடுத்தி. திரு- அழகு. இவ்வணமுலையிலே உன்னுடைய திருவுடையவாயை அபிதிவேசம் தோற்ற மடுத்தி. தினைத் தித்யாதி.. முலை புண்கிற ஹர்ஷந்தோற்ற கர்வித்துக் கால்களாலே யென்னுடம்பிலே யுதைத்துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்- பாசம்பண்ணுதல். ... .. க.

மூ.—வைத்தநெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரு நறுவெண்ணெயும்  
இத்தனையும் பெற்றறியே எனம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை  
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்ற யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே  
முத்தனைய முறுவல்செய்து மூக்குறிஞ்சி முலையுணையே. உ.

பதவுரை.

எம்பிரான்!— எனக்கு ஸ்வாமியானவனை!  
நீ பிறந்தபின்னை— நீ எனக்குப் பிள்ளை  
பாக வந்து பிறந்ததற்குப்பின்பு  
வைத்த நெய்யும்— உருக்கிவைத்த நெய்யும்  
காய்ந்த பாலும்— காய்ச்சின பாலும்  
வடி தயிரும்— கட்டியாகத் தோய்த்ததயிரும்  
நறு வெண்ணெயும்— மணம்மிக்க வெண்  
னெய்யும்  
இத்தனையும்— ( ஆகிய ) இவற்றிலொன்றும்  
பெற்று அறிவேன்— பெற்றறியவில்லை  
எத்தனையும்— உனக்குத் தோன்றின படி  
யெல்லாம்

செய்ய பெற்றாய்— செய்யக்கடவை,  
ஏதும் செய்யேன்— நானுன்னைப் பிடித்த  
லடித்தல் முதலியவையொன்றும் செய்  
யக் கடவேனல்லேன்;  
கதம்படாதே— நீ கோபியாதேகொள்;  
முத்து அனைய— முத்துப்போன்ற  
முறுவல் செய்து— ஸ்மிதம் பண்ணிக்  
கொண்டு  
மூக்கு உறிஞ்சி— மூக்காலே உரோசிக்  
கொண்டு  
முலை உணாய்— முலைப்பாலுண்ண வேணும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வைத்தவித்யாதி. பமுதற வருக்கிவைத்த நெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்த பாலும், நீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வையிலே கடைந்தெடுத்த நறுவிய வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன். என்னுடைய நாயனே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன்றிக்கே, இத்தனையுமென்றது- ஏகதேசமு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியேனென்னுதல். இப்படி யென்னைக் களவேற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்ய வன்றோ நீ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்று குபிதனாக; எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய். உனக்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே. 'நான் உன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன், நீ கோபிக்க வேண்டா. கதம்பகோபம். முத்தனையவித்யாதி. முத்துப்போலே யொளி விடாநிற்கும் முறுவலைச்செய்து.

அதாவது கோபத்தைத் தவிர்த்து ஸ்மிதம் பண்ணிக் கொண்டென்கை. முக்குறிஞ்சி முலை யுணையே. முலைக்கீழை முழுசி முக்காலே யுரோசியிருந்து முலையை யமுதுசெய்யாய். உ.

மு.—தந்தம்மக்க ளமுதுசென்றும் றுய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்  
வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா!  
உந்தையாருன் றிறத்தரல்ல ருண்ணைநானென் றுரப்பமாட்டேன்  
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணையே. ந.

130

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய  
மக்கள்— பிள்ளைகள்  
அமுது சென்றல்— அமுது கொண்டு  
போனால்  
தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயா  
ரானவர்கள்  
தரிக்க கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்  
டார்கள் [ கில்லார்- ஸமர்த்தைகளாக  
மாட்டார்கள். ]  
வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்  
துக் கொண்டு வந்து  
நின்மேல்— உன்மேல்  
பூசல் செய்ய— சண்டையிட  
வாழவல்ல—இதுவே வாழ்ச்சியாயிருக்கவல்ல

வாசுதேவா! — ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமக  
னான கண்ணனே!  
உந்தையார்— உன் தமப்பனா  
உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் சேஷ்டைகளை  
நோக்குந் தன்மையை யுடையரல்லர்,  
நான்— நானே  
உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை  
ஒன்று— ஒருபடியாகவும்  
உரப்ப மாட்டேன்— நியமிக்க வல்லளல்லேன்  
( அவையெல்லாம் கிடக்க; )  
நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய  
அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!  
நான் சுரந்த— (இப்போது) நான் சுரந்த  
முலை உணய்—முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. தந்தமித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புக  
கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்  
படி செய்யலாமோ தந்தம் பிள்ளைகள் அமுது சென்றல் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொ  
றுக்கமாட்டார்கள். வந்துநின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும்  
பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே னீ சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழவல்ல. அதில் ஒரு சற்று  
மினைப்பின்றிக்கே பரியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாசுதேவா. வஸு  
தேவ புத்ரனானவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாய்!. உந்தையாரித்யாதி. உன்  
னுடைய தமப்பனானவர் உன்னிடையாட் மிட்டெண்ணார். உன்னை சிகழித்து வளர்க்கா  
ரென்றபடி. உன்னையித்யாதி. தீம்பனான வுன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் தீர  
நியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி-  
அழகு. இவன் தீம்பிலே உனைந்து சொல்லுகிறவார்ததை. நான்சுரந்தமுலையுணையே. அவை  
யெல்லாம் கிடக்க; இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். ... .. ந.

மு.—கஞ்சன்றன்றற் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்  
பஞ்சியன்ன மெல்லடியாற் பாய்ந்தபோது நொந்திமென்று

131

‡ முழுசி-முட்டி. § சிலுகு-சண்டை.

அஞ்சினேன்காணமரர்கோவே! யாய்கூட்டத் தளவன்றலோ  
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய்! முலையுணையே. ச.

பதவுரை.

அமரர் கோவே!— தேவா திராஜனே!  
கஞ்சன் தன்னால்— ( உன்மேல் கறுவா  
நின்ற) கம்ஸனாலே  
புணர்க்கப்பட்ட— ( உன்னைநலிவதற்காக )  
கற்பிக்கப்பட்ட  
கள்ளம்— கீர்த்தரிமமான  
சகடு— சகடமானது  
கலக்கு அழிய— ஸந்திபந்தங்கள் குலைந்து  
உருமாய்ந்து போம்படி  
பஞ்சி அன்ன — பஞ்சபோலே  
மெல்— மீர்துவான  
அடியால்— திருவடிகளாலே  
பாய்ந்தபோது— உதைத்தகாலத்திலே  
நொந்திடும் என்று— நோவுண்டாகுமென்று

அஞ்சினேன் காண்— பயப்பட்டேன் காண்;  
ஆயர் கூட்டத்து அளவு அன்று— நான்  
பயப்பட்டது இடையருடைய திரள்  
பயப்பட்ட வளவல்ல;  
ஆல் ஒ!— ஐயோ!  
கஞ்சனை— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச்  
செய்த கம்ஸனை  
உன் வஞ்சனையால்— நீ அவன் விஷயத்தில்  
செய்த வஞ்சனையினாலே  
வலைப்படுத்தாய்!— தப்பாதபடி அகப்படுத்தி  
முடித்தவனே!  
முலை உணாய்.

“ பஞ்சி ” என்கிறவிது “ பஞ்ச ”  
என்பதற்குப் போலி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு, கஞ்சனித்யாதி. உன்மேலே கறுவுதலைபுடையனான கம்ஸ  
னாலே உன்னை நலிகைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கீர்த்தரிமமான சகடமானது. அஸுராவீஷ்ட  
மாய் வருகையாலே- கள்ளச்சகடென்சிறது. கலக்கழிய. “ தளர்ந்தும் முறிந்தும் உடல்  
வேறுகப் பிளந்துவிய ” என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போப்படியாக. பஞ்சி  
யித்யாதி. பஞ்சபோலே மீர்துவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது ‘ திருவடிகள் நோம்’  
என்று பயப்பட்டேன் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு நிரவா ஹகனானவனே. உன்  
னைக்கொண்டு தங்கள் விரோதியைப் போக்கி வாழுகிறவர்கள் பாக்யத்தாலேயிறே  
உனக்கொரு நோவு வாராமலிருந்ததென்கை. ஆயர்கூட்டத்தளவன்றலோ. ஆயருடைய திரள்  
அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. ஆல், ஒ என்றவை விஷயதஸூசகான அவ்யயங்  
கண்ட கஞ்சனையித்யாதி. உன் திறத்திலே வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை நீ அவன் திறத்திற்  
செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனே. முலையுணையே. இப்போது  
முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ... .. ச.

மு.— தீயபுந்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து  
மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழ்கில்லேன் வாசுதேவா !  
தாயர்வாய்ச்சொற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா  
ஆயர்பாடிக்க கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தேன் முலையுணையே. டு.

பதவுரை.

வாசுதேவா!— வஸு தேவபுத்ரனான கண்  
ணனே!  
தீய புந்தி— துஷ்டபுத்தியையுடைய  
கஞ்சன்— கம்ஸனானவன்  
உன்மேல்— உன்மேலே [நின்றான்;  
சினம் உடையன்— கோபமுடைய னாயிரா



சோர்வு பார்த்து — நீ தனியே திரியுங்  
காலம் பார்த்து  
மாயம் தன்னால் — கபடத்தாலே  
வலை படுக்கில் — (நமுவாதபடி) பிடித்துக்  
கொண்டால்  
வாழ கில்லேன் — (நான் பின்பு) ஜீவித்  
திருக்கமாட்டேன்  
தாயர் — தாய்மாருடைய  
வாய் சொல் — வாயால் சொல்லப்படுமது

கருமம் கண்டாய் — பிள்ளைகளுக்கு அவச  
யம் ஆதரிக்கத் தக்கதுகாண்;  
சாற்றி சொன்னேன் — எல்லாருமறியும்படி  
வெளிப்படையாகச் சொன்னேன்;  
போகவேண்டா — நீ வினையாடுவதற்கும்  
தனியொய் எங்கும்போகவேண்டா;  
ஆயர் பாடிக்கு — திரு ஆய்ப்பாடிக்கு  
அணி விளக்கே! — மங்கள் தீபமானவனே!  
அமர்ந்துவந்து — பொருந்திவந்து  
என் முலை உணைய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. தீய புந்திக் கஞ்சன். தூர்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக்  
கொல்லியிறே. \*மக்கள நுவரைக்கல்லிடைமோதின பாபிஷ்ட்டனிதே. உன்மேல்சினமுடைய  
யன். “தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு” என்று அசரீரிவாக்யத்தாலே  
கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு தூர்க்கை சொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் “நமக்கு சத்ரு  
வானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாத ஸ்த்தலத்திலே புகுந்தான், இவனை  
யொருவழியாலே ஹிம்ஸித்தாய்விடும்படியென்” என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே  
மிகவும் க்ரோதமுடையவன். சோர்வுபார்த்து. அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாய  
னாய்த்திரியும் அவஸரம் பார்த்தென்கை. மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை நலிகைக்  
காக மாயாருபிகளான ஆஸூரபரகர்திகளை திரயக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயு முள்ள வழிவகைக்  
கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்த்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சநீதனாலே  
நமுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழகில்லேன். நான் பின்பு ஜீவித்திருக்க சூழ்மையல்  
லேன்; முடிந்தேவிடுவன். வாசுதேவா. உன்னாலேயிறே ஸாதுவானவ்வரும் சிறைப்பட  
வேண்டிற்று. தாயரித்யாதி. தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது - உத்தேச்யதை  
யாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவச்யகரணியங்காடுண  
ன்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைக் † குன்னாங்குருச்சியாக வன்றிக்கே  
எல்லாருமறியும்படி ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில்  
போகவேண்டா. ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்கள் தீபமானவனே.  
அணி - அமுகு. இத்தால் எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்கு வரில் இவ்வூராக இருள்முடி  
விடுங்கிடா யென்கை. அமர்ந்தித்யாதி. ஆன்பின்பு, பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்ட்டிதனாய்வந்து  
உனக்கென்று சுரந்திருக்கிற முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ... .. ஓ.

மு.—மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிசுழன்மே னுழைந்தவண்டு  
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தா ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்  
என்னநோன்பு நோற்றாளுள்கோலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்  
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடகேசா முலையுணையே. கூ.

பதவுரை.

மின் அணைய — மின்னலையொத்ததாய்  
நுண் — ஸூக்ஷ்மமாயிராநின்ற

இடையார் — இடுப்பையுடைய ஸ்தரீகளு  
டைய

† அவரும் வஸுதேவரும். † குன்னாங்குருச்சி - ரஹஸ்யம்.

விரி— பரம்பின  
 குழல் மேல்— கேசபாசத்தின் மேலே  
 நுழைந்த— மதுபாநார்த்தமாகப் படிந்த  
 வண்டு— வண்டுகளானவை  
 இன் இசைக்குப்— இனிதாக இசைகளைப்  
 பாடா நிற்கிற  
 வில்விபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்விபுத்தூரிலே  
 இனிது— திருவுள்ளம் பொருந்தி  
 அமர்ந்தாய்!— வர்த்திக்கிறவனே!  
 உன்னை கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

இவனை— “லோகவிலகூணான இவனை  
 பெற்ற வயிறு உடையாள்— பெற்றவயிற்றை  
 உடையவள்  
 என்னநோன்பு நோற்றாள் கொல்ல— (இதுக்  
 குடலாக) என்னதபஸ்ஸு பண்ணினாளா”  
 என்னும் வார்த்தை— என்று புகழ்ந்துசொல்  
 லும் சொல்லே  
 எய்துவித்த— எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த  
 இருடி கேசா!— ஹர்ஷீ கேசனே!  
 முலை உணாய்.

வ்யா. ஆறாம் பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்க  
 ளென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸூக்ஷ்மமாக  
 இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு. விஸ்தாரமான குழல்  
 மேலே மதுபாநார்த்தமாக அவகா ஹித்த வண்டுகளானவை. இன்னிசைக்குமித்யாதி. மதுபா  
 நத்தாலே செருக்கியினியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்விபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலுங்  
 காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேச  
 மாலகயாலே திருவுள்ளம்பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்பாபந்நர்க்கு முக  
 ங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மித்தனையிறே பரமபதத்தில்; இங்கு இரண்டும் வித்திக்குமே.  
 உன்னைக்கண்டா ரித்யாதி. நாட்டிற் பிள்ளைகளைப்போ லன்றிக்கே, ரூபகுண சேஷ்யதங்க  
 ளால் வ்யாவர்த்தனாயிருக்கிற வுன்னைக்கண்டவர்கள், நாட்டிலே பாக்யாநிகைகளாய் விலகூ  
 ணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவாருமுண்டிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டறி  
 யாத வைலகூண்யத்தையுடைய விவனைப்பெற்ற வயிறுடையவன் இதுக்குடலாக என்னதப  
 ஸ்ஸைப் பண்ணினாளாவென்று சலாகித்துச்சொல்லும் வார்த்தையை பெனக்குண்டாக்கித்  
 தந்த. இருடிகேசா. கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்தரியங்களையும் வ்யக்த்யந்தரத்தின் போ  
 காதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வைலகூண்யத்தை யுடையவனே, முலையுணாயே து.

மு.—பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னோப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மரசையாலே  
 கண்டவர்கள் போக்கோழிந்தார் கண்ணினையாற் கலக்கரோக்கி  
 வண்ணோம்புங் குழலினுருன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்  
 கோண்போவான் வந்துநின்றார் கே.விந்தா! நீமுலையுணாயே

பதவுரை.

பெண்டிர்— தந்தாமுடைய பர்த்தாக்களு  
 க்கு பாரியைகளாய்  
 வாழ்வார்— வாழாநின்றவர்களாய்  
 கண்டவர்கள்— உன்னைக் காணாநின்றவர்கள்  
 நின் ஒப்பாரை— உன்னைப்போன்றபிள்ளைகளை  
 பெறுதும் என்னும்— பெறவேணுமென்கிற  
 ஆசையாலே— ஆசையாலே

போக்கு ஒழிந்தார்— கால் வாங்கிப் போக  
 மாட்டாதே நின்றவிட்டார்கள்  
 வண்டு உலாம்— வண்டுகள்படிந்து உலாவா  
 நின்ற  
 பூ— புஷ்பங்களினுலலங்கரிக்கப்பட்ட  
 குழலினர்— குழலையுடையவர்கள்  
 கண் இணையால்— தங்கள் கண்களாலே

கலக்க நோக்கி— உன் திருமேனியின் ஸமு  
தாய சோபையைப் பார்த்து  
உன் வாய் அமுதம்— உனது வாகமர் தத்தை  
உண்ண வேண்டி— உண்ண விரும்பி  
கொண்டு போவான்— உன்னைக் கொண்டு  
போவதாக

வந்து நின்றார்— வந்திரா நின்றார்கள்  
(ஆதலால்,  
கோலிந்தா!— ஸர்வ ஸுலபனாகண்ணனே!

நீ முலை உணாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பெண்டிர் தியாதி. ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பார்வையகாராய் வர்த்  
திப்பாராய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப் போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணு  
மென்று மாசையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். வண்டிலாம் பூங்  
குழலினார். கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கசையிலே  
நின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப் போலே, மதுவின் ஸமர்த்தியாலே உள்ளே அவகாஹிக்கமாட்டா  
வண்டிகளானவைமேலே நின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்கார்தமான குழலையுடையவர்  
கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய ஸமுதாய சோபாதர்சனஞ் செய்து. கலக்க  
நோக்குகையாவது— ஓரவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை யெங்குமொக்  
கப் பார்க்கை. சீழ்- “பெண்டிர் வாழ்வார்” என்று - பகவையகாராய் பர்த்தாதந்தகாராய்  
புத்ரஸாபேசைகளானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, வண்டிலாம் பூங்குழலினாரென்று  
பார்ப்பத யௌவநகாராய் போகஸாபேசைகளானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னித்தியாதி.  
உன்வாகமர் தம் புஜிக்கவேண்டி யுன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள்.  
கோலிந்தா. ஸர்வஸுலபனாகண்ணனே. உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இது சேராது. நீ முலையுணாயே.  
அது வேண்டினபடியாகிறது, நீ இப்போது முலை யுண்ணவேணும். ... .. எ.

மு.—இருமுலைபோ லெதிர்ந்தமல்ல ரிருவரங்க மொச்செய்தாயுன்

திருமலிந்து திகழ்மார்க்வு தேக்கவந்தென் னல்துலேறி

ஒருமுலையை வாய்மதேத் தோருமுலையை நெருடிக்கொண்டு

இருமுலையு முறைமுறையா ஏங்கியேங்கி யிருந்துணாயே. 2.

பதவுரை:

‡ இரண்டுமுலைபோல்— இரண்டுமுலைகள் போலே  
எதிர்ந்த— மல் பொருவதாக எதிர்ந்துவந்த  
மல்லர் இருவர்— சாணூர முஷ்டிகராகிற  
இரண்டு மல்லர்களுடைய

அங்கம்— சரீரத்தை

எரி செய்தாய்!— பயாக்கியாலே கொளுந்தி  
விழும்படி பண்ணினவனே!

உன்— உன்னுடைய

திரு மலிந்து— அமுகு மிகுந்து

திகழ்— விளங்காநின்ற

மார்வு— மார்பானது

தேக்க— முலைப்பாலாலே நிறையும்படி

வந்து என் அல்குல் ஏறி— என்மடியிலே  
வந்தேறி

ஒரு முலையை— ஒரு முலையை

வாய் மிதித்து— திருப்பவளத்திலே வைத்து

ஒரு முலைபை— மற்றொருமுலையை

நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி

நெருடிக்கொண்டு

‡ இரண்டு முலையும்— இரண்டு முலைகளையும்

முறை முறையா— மாறி மாறி

ஏங்கி ஏங்கி இருந்து— நடுவே நடுவே இளைத்

திளைத்திருந்து

உணாய்— உண்ணவேணும்.

‡ “இரண்டொற்றுயிரேக வவ்வருமே”  
என்னும் நன்னூற் சூத்திரங்கொண்டு “இரு  
முலையும்” என்னும் பதத்தை “இரண்டு  
முலையும்” என்று பிரித்தெழுதிற்று. இவ்  
வாறே கீழும் மேலும் கண்டுகொள்வது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. இருமலையித்யாதி. வடிவின் பெருமையாலும் திண்மை யாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து அறப்பொருவதாக வெதிரந்த சாணாமுஷ்டிகராகிறவிர ண்டி மல்லருடையவும் சரீரமானது(க)பயாக்கியாலே(உ)தக்தமாய்சிமும்படி பண்ணினவனே. உன்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காநின்ற உள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிகுதி. திகழ்ச்சி- விளக்கம். அன்றிக்கே, திருவென்று- பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவளை முந்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்ற உள்ள வுன்னுடைய மார்வென்னவுமாம். தேக்க. தேங்க. முலைப்பாலாலே நிறையுப்படியாக. வந்தேன்னல்குலேறி. என்மடியிலே வந்தேறி. ஒருமுலையித்யாதி. ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு இரண்டு முலையையும் மாறி மாறி, பால் யரவின மி குதி திருப்பவளத்தில் அடங்காமையாலே நடுநடுவே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அழுது செய்யவேணும். ... .. அ-

மு.—அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொண்முத்தஞ் சிந்தினுற்போல்  
சேங்கமல முகம்வெயர்ப்பத் தீமைசெய்தீம் முற்றத்தாடே  
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மலிம்ம.  
அங்கமரர்க் கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுணையே. கூ..

136

பதவுரை.

அம்ம!— ஸ்வாமி!

அம்— அழகிய

கமலப்போது அகத்தில்-தாமரைப் பூவினிட

அணி கொள்— அழகு கொண்ட[அழகிய]

முத்தம்— முத்துக்கள்

சிந்தினுல்போல்— சிதறினுல்போலே

செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற

முகம்— முகமானது

வெயர்ப்ப— குறுவெயர்ப்பு அரும்பும்படி

இம்முற்றத்தாடே—இந்த முற்றத்துள்ளின்று

தீமை செய்து—தீம்புகளைச் செய்து

அங்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்

புழுதி ஆக— புழுதியாகும்படி

விம்ம— நிரந்தரமாக

அளைய வேண்டா— புழுதியளையாதேகொள்;

அங்கு— தூர்வாஸச் காபத்தால் வருந்தின

அக்காலத்திலே

அமரர்க்கு— தேவர்களுக்கு

அழுது அளித்த— அம்மரத்ததைத் கடைந்

தெடுத்துக் கொடுத்த

அமரர் கோவே!— தேவா திராஜனே!

முலை உணாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்வி யாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம். அகம்- இடம். அணியித்யாதி. நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்க ளானவை சிதறினுல்போலே. சேங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமுகமானது குறுவெயர்ப் பரும்பும்படியாக. தீமையித்யாதி. இம்முற்றத்துள் ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழுதி யளையவேண்டா. அம்ம. ஸ்வாமி! பென்னுதல்; இவன் சேஷ்டித தர்சனத்தால் வந்த ஆச்சர்யோக்கியாதல். விம்மமித்யாதி. தூர்வாஸச் சாபோபஹதராய் அஸூரர்கள் கையிலே யீடுபட்டுச் சாவாமைக்கு

மருந்து பெறுகைக்கு உன்னை வந்தாச்சரியித்த தேவர்களுக்கு, அத்தசையிலே வயிறு நிரம்ப அமர்த்ததை யிடுகையாலே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனைவனை. முலையுணையே. அப்போது அவர்களபேகைக்காக அது செய்தாற்போலே, இப்போது என்னுடைய வபேகைக்காக நீ முலையுண்ணவேணுமென்கை. ... .. கூ.

மு.—ஒடவோடக் கிண்கிணிக ளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே  
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பநாப நென்றிருந்தேன்  
ஆடியாடி யசைந்தசைந்தீட்டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி  
ஒடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீ முலையுணையே. ய்.

பதவுரை.

உத்தமா!— புருஷோத்தமனைவனை!

ஒட ஒட— மிகவும் பதறி ஒட

கிண்கிணிகள்— திருவடிச்சதங்கைகள்

ஒலிக்கும்— த்வநிக்கிற

ஒசை— த்வநியாகிற

பாணியாலே— சப்தத்தாலே

பாடிப்பாடி— நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டும்

அதனுக்கு ஏற்ற— அந்தப்பாட்டுக்குத் தகு

தியான

கூத்தை— நர்த்தநத்தை

அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி ஆடி ஆடி— அதி  
கம்பீரமாய் அசைந்தசைந்தாடிக்கொண்டும்  
வருகின்றாயை— என்னை நோக்கி வருகிற  
வன்னை

பற்பநாபன் என்று— “ இவன் பத்மநாபன்  
அன்றோ ” என்று

இருந்தேன்— ஆச்சர்யப்பட்டுக்கொண்டிரு  
ந்தேன்,

(ஆனபின்பு)

ஒடி ஒடி போய்விடாதே - ஒடியோடிப்போ  
நீ முலை உணாய். [காமல்

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஒடவோடவியாதி. நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்யத்துக்கீடான செருக்காலே பதறி யோடவோட, பாதச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்வநிக்கும் த்வநியாகிற சப்தத்தாலே. பாடிப்பாடி- அதனுக்கேற்ற கூத்தை- அசைந்தசைந்திட்டு-ஆடியாடி. அந்த பாட்டுக்குத் தகுதியான நர்த்தத்தை, திருமேனி யிடம் வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. \*கூத்தன் கோவலனிறே. நடக்கிற நடைபெல்லாம் வல்லாராடினாற்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற சதங்கைகளினுடைய வோசைகள்தானே பாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம். வருகின்றாயைப் பற்பநாபனென்றிருந்தேன். இப்படி யென்னை நோக்கி வாராநின்றன வன்னை “ கொப்பூழி லெழுமலப் பூவழகர் ” என்கிறபடியே வேறே ராபரணம் வேண்டாதே திருநாபீகமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றோ, இவனுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ, சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமாட்டுமா யிருந்தபடியென்! என்று ஆச்சர்யப்பட்டிருந்தேனென்னுதல். அழிந்து கிடந்தத்தை யுண்டாக்குமவனன்றோ, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறானென்றிருந்தேனென்னுதல். ஒடியோடியித்யாதி. இவள் சொன்னதின் கருத்தறியாதே, “ இவள் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே! ” என்று மீண்டு ஒடிப்போகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடிக்க

கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஓடியோடிப் போய்விடாதே நீ புருஷோத்தமனாகையாலே ஆசிரிதபரதந்நரணானின்பு-என்வசத்திலே வந்து என்மு'வைய யுண்ணவேணு மென்கிறாள்.

அ. நிகழ்த்தில் இத்திருமொழி சுற்றற்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண் ணென்றமாற்றம்  
நீரணிந்த குவளைவாச நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்ப்  
பாரணிந்த தோல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்  
சீரணிந்த செங்கண்மான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. கக.

பதவுரை.

வார் அணிந்த-கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட  
[கச்ச-கஞ்சகம்.]

கொங்கை— முலைகளை யுடைய

ஆச்சி— தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி  
மாதவா!— “ ஸ்ரீபுபதியானவனே!

உண்— முலை உண் ” [யை

என்ற மாற்றம்— என்று சொன்ன வார்த்தை

நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அல  
ர்ந்த

குவளை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்

வாசம்— வாஸனைபானது

நிகழ்— ஒருபடிப்பட

நாறும்— பரிமளியா நின்றதுள்ள

வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்  
வாஹகராய்

பார்— பூமியடங்கலும்

அணிந்த— பரவினதாய்

தொல்— ஸ்வபாவஸித்தமான

புகழான்— கீர்த்தியை யுடைய

பட்டர்பிரான்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரி

யாழ்வார் அருளிச்செய்த

பாடல்— பாட்டுக்களை

வல்லார்தாம்— ஓதவல்லவர்கள்

சீர் அணிந்த— கல்யாணகுணகணபூஷிதனாய்

செம் கண்— சிவந்த கண்களை யுடையனாய்

மால்மேல்— ஆசிரிதர் திறத்தில் வ்யாமோஹ

முடையனான எம்பெருமான் விஷயத்தில்

சென்ற சிந்தை— சென்ற மனஸ்ஸை

பெறுவர்— உடையராலர்கள்.

வ்யா. வாரணிந்த கொங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிமதமான த்ரவ்யங்களை பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினை யிட்டு, கொண்டு திரியுமாபோலே, கர்ஷணனுக்கு போக்யமானமுலைகள் பிறர்கன்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்கர்தமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சியென்று சலாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். மாதவா வுண்ணென்றமாற்றம். ஸ்ரீபுபதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கீடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீருக்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானான பாண்ட்யனும், ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதானான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்களளவன்றிக்கே பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். சீரித்யாதி. ஆத்மகுணங்களாலே அலங்கர்தனாய், அவயவ சோபைக்கு ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், இவையிரண்டையும் ஆசிரிதரதுபவிக்கும்படி அவர்கள்புக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனாய் யிருக்கும்வன் விஷயத்தில். அன்

றிக்வே, சீரித்யாதிக்கு - ஆச்ரித பாரதந்தர்யமாகிற குணத்தாலே ம்லங்கீர்தனாய், இந்நீர்மை  
க்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய் ஸர்வஸ்மாத்த்பரனா  
யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். சென்றவித்யாதி. பாடல் வல்லார்  
தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே யொருபடிப்படச் சென்ற மநஸ்ஸை யுடையவராவர். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—அரவணை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் தீய மின்  
பெண்டிர் இருமலை யங்குமல மோட வாரணி போய்.

ஆக - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு - கஉக.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக முலை யுண்கையை  
உறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேஷித்து, அவன்  
இறய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிரட்டி முலை  
யூட்டினப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தை யு முடையராய்க்கொண்டு  
தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசி யநுபவித்து இனியரானார்; அவள் அவனுக்குக்  
காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளும்பட்டநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, காதுகுத்து  
கையாகிற உதஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களை யெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்  
பாவிக்கைக்கீடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, “அவனைக் காதுகுத்த” என்று  
அழைக்க, அவன் “நோம்” என்று அஞ்சி, “மாட்டேன்” என்னச் செய்தேயும் அவன  
ஞ்சாதபடியான வசநங்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டி  
யும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவனைப்போலே அநுப  
விக்கவாசைப்பட்டு, ததவஸ்த்தாபந்ராய்க்கொண்டு தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்து அப்  
பாசரங்களைப் பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராகிறா ரித்திருமொழியில். ... \*  
...

மு.—போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் கஞ்சன்கடியன்  
காப்பாநுமில்லைக் கடல்வண்ணா வுன்னைத்தனியே போயெங்குந்திரிதி  
139 போய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவஸம்பீ யுன்னைக்காதுகுத்த  
ஆய்ப்பாலர் பெண்கேளெல்லாரும் வந்தாழடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். க.

பதவுரை.

பாடு உடைய— ஸ்வஜநரக்ஷணத்தில் பரிவை யுடைய	தாழ்த்தான்— வருவதற்குத் தாமஸித்தான்;
நின் தந்தையும்— உன் தமப்பனும்	பொரு— யுத்தம் செய்யத்தக்க
போய்— பசுமேய்க்கப்போய்	திறல்— மிடுக்கையுடைய
	கஞ்சன்— கம்ஸனானவன்

கடியன்— உன் திறத்தில் மிகவும் க்ரூரனா  
யிரா நின்றான்;  
கடல் வண்ணை.— கடல் போலே ச்ரமஹர  
மான வடிவையுடைய கண்ணனே!  
உன்னை— உன்னை  
காப்பாரும்து— ரக்ஷிக்கவல்லவரும்  
இல்லை— ( இங்கே ) இல்லை;  
( நீயோ வென்றால், )  
தனியே— அஸஹாயனாய்  
எங்கும் போய்— எல்லாவிடங்களிலும் போய்  
திரிநீ— யதேச்சமாகத் திரியா நின்றாய்;  
பேய்— பூதநாயின்  
முலை பால்— முலைப்பாலை  
உண்ட— உண்ட

பித்தனே!— பேயனே!  
கேசவ!— கேசியைக் கொன்றவனே!  
நம்பி!— தீம்பில் கைதேறினவனே!  
உன்னைக்கா துருத்த— உன்கா துருத்துகைக்கு  
ஆய்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள  
பாலர்— பாலர்களும்  
பெண்டுகள்— இடைப்பெண்களும்  
எல்லாரும்— ஆகிய இவர்களெல்லாரும்  
வந்தார்— வந்திரா நின்றார்கள்;  
( அவர்களை ஸம்பாவிக்கைக் கீடாக )  
அடைக்காய்— அடைக்காய் முதலானவற்றை  
நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் ஸக்கந்த  
மாக்கிவைத்தேன்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. போஷித்யாதி. பாடுடைய நின்தந்தையும்- போய்- தாழ்த்தான். புத்ரரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜநரக்ஷணத்திலும் இடமுடைய நெஞ்சையுடையனான உன்னுடைய பிதாவும் “ பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக் கொள் ” என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, “போய்” என்கிற விது - மிகுதிக்கு வாசகமாய், ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமளவுடையனாய் “ கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் ” என்கிறபடியே நீ சிறந்தவன் றுதொடங்கி வேலைப்புகரெழக்கடைந்துபிடித்து, தொட்டிற் கீழே ஓரெறும்பூரி லும் ஸிஹ்மத்தின்மேலே சீறுமாப்போலே சீறி, உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்பார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். பொருதிறல்கஞ்சன்கடியன். பொருகையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் க்ரூரன். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே ஆரைவரவீடும், எது செய்க்கும் என்று தெரியாது.

காப்பாருமில்லை. அதுக்கு மேலே விரகறிந்து ரக்ஷிக்கவல்லாரா மிங்கில்லை. ரக்ஷகரான வவர் வந்திலர், நானே அபலை, வேறொரு பரிவர் காணவில்லை, யார்தான் ரக்ஷிப்பார். கடல் வண்ணை யுன்னை. “ தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் ” என்கிறபடியே இவ்வூரில் திரிகிற வநேகம் பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனாய்த் திரியாநின்றால் உன்னை அவர்கள் அறியப்புகா நின்றார்களேவென்று நீ நினைக்கவேண்டா, கடல் போலே ச்ரமஹரமாயிருக்கிற வுன்வடிவழகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ; இப்படி யிருக்கிற வுன்னையுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாரு மில்லை யென்னுதல்; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாயினும் \* அஸ்த்தாநே பயசங்கை பண்ணி மங்க ளாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடைய வுன்னை விரோதி பூயிஷ்ட்டமான விவ்விடத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாருமில்லை யென்னுதல். தனியேபோ யெங்கும்திரிதி. பிள்ளைகள் தன்னோடே திரிகிற யென்னவுமொண்ணாதபடி அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் எங்கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள் தன்னோடேகூடப் போனாற்றான் ப்ரயோஜநமென்; பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே. பேயானவள் தாய்வடிவைக்கொண்டுவர, அவளைத் தாயாகவே நினைத்து அவள்



முலைப்பாலை யிருந்துண்ட (க) ப்ராந்தன் நீ யல்லையோ. ஆகையால், மாயாநூபிகளான வஸூரர்கள், ஒக்க விளையாடுகிற பிள்ளைகளோடொத்த வடிவைக்கொடுவந்து கலசினின்றாலும் அவர்களைப் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மாராக நினைப்பானொருவனிறே நீயென்கை. கேசவநம்பி. இப்படி நீயென்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றே, என் கையிலேகேசிபட்ட தறியாயோவென்று தன் செளர்யபூர்த்தியைக்காட்ட, அதை யவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபக்ரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, நானேயன்றுகாண், உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீடான அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படி வரவேணுமென்கிறாள்.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப  
நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தைபிரியாத நாராயண விங்கேவாராய்  
எண்ணற்கரியிரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிவேன்  
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிவையா. உ.

பதவுரை.

நண்ணி— உன்னை அணுகி  
தொழுமவர்— தொழாநின்றவர் களுடைய  
சிந்தை— மனஸஸில் நின்றும்  
பிரியாத— நீங்காத  
நாராயண!— நாராயணனே!  
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தையுடைய  
பவளம்— பவழ வடத்தை  
மருங்கினில்— அரையிலே  
சாத்தி— தரித்து  
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற  
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற  
கிண்கிணி— சதங்கையானது  
ஆர்ப்ப— த்வநிக்கும்படி  
இங்கே— நானழைக்கு மிவ்விடத்துக்கு  
வாராய்— வந்தருளாய்;

எண்ணற்கு— “இப்படிப்பட்டவன்” என்று  
நினைக்கைக்கும் கூட  
அரிய— அநர்ஹனாயிராநின்ற  
பிரானே!— உபகாரகனைவனே!  
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு  
திரியை— திரியை  
எரியாமே— நோவாதபடி  
இடுவன்— இடுவேன்;  
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு  
நன்றும்— மிகவும்  
அழகு உடைய— அழகிதாயிராநின்ற  
கனகம்— ஸ்வர்ணமயமான  
கடிப்பு இவை— இந்த கர்ண பூஷணங்கள்  
ஆ— ஆச்சர்யகரமாயிராநின்றன.  
[ இவற்றைப்பாராய் என்றுகரு. து. ]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அடகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளிற் சதங்கைகளானவை த்வநிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியாகவும் திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகள் த்வநிக்கும்படியாகவும் வரவேணுமென்று கருத்து. நண்ணியித்யாதி. அஹங்காராதிகளாலே உன்னையகன்று திரிகையன்றிக்கே; தத்ரா ஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வசேஷத்வா நூபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்கு

(க) ஸ்ரானன்.

மவர்களுடைய நெஞ்சை, “நின்று மிருந்துங்கிடந்துந் திரிதந்தும்” என்கிறபடியே இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டா விஷயமாகக்கைக்கொண்டு க்ஷணகாலமும் விட்டுப்பிரியாதே வர்த்திக்கும் நாராயணனே நானழைக்கிற விவ்விடத்தேவாராய். எண்ணற்கரியிரானே. உன்பக்கல்ஸ்நேஹ மில்லாதார்க்கு நினைக்கைக்குங்கூடவரியனாயிருக்கும் உபகாரகனானவனே. ஆசிரிதர்க்கு ஸ்ரீ லபனாயிருக்கையும், அநாசிரிதர்க்கு துர்லபனாயிருக்கையும், மங்களாசாஸந பரராயிருப்பார்க்குத் தம்பேறாயிறேயிருப்பது. நீ என்னை யழைக்கிறது, திரியை என்காது எரிய இடுகைக்கன்றே வென்ன; திரியையெரியாமே காதுக்கிவேன். திரியை யுன்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராத படி அதுகூலமாக இடுவன். கண்ணுக்கித்யாதி. திரியேற்றிக் காதுபெருக்கினால் உனக்கிடு வதாகச்சமைத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடிப்புக்களான விவையு மிருக்கிறபடி பாராய். அழகும் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அவ்யயம். நன்று மழ குடையவென்றும் கநகக்கடிப்பென்றும் சொன்னவிவை யிரண்டாலும்- பணித்திருத்தமும் உபாதாந வைலக்ஷணயமும் சொல்லுகிறது. ... .. உ.

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வார்கடல்வாழ மகரக்குழை, கொண்டுவைத்தேன்  
வெய்யவேகாதிற் றிரியையீவேன் நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவன்  
உய்யவிலவாயர் குலத்தினிற்றேன்றிய வொண்கடராயர் கொழுந்தே  
மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே யிங்கேவாராய். ரு+

191

பதவுரை.

உய்ய- யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி  
இவ்வாயர் குலத்தினில்- இவ்விடைக்குலத்  
திலே  
தேர்ன்றிய- ஆவிர்ப்பவித்தவனாய்  
ஒண் கடர்- மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையனாய்  
ஆயர்- இடையர்களுக்கு  
கொழுந்தே!- தலைவனானவனே!  
வையம் எல்லாம்- பூமியெல்லாம்  
பெறும்- விலைபெறும்படி பெருவிலையனாய்  
வார்கடல்- விசாலமான கடலிலே  
வாழும்- வாழாநின்ற  
மகரம்- முதலைகள் போன்ற  
குழை- காதுப்பணிகளை [மகரகுண்டலம்.]  
கொண்டு வைத்தேன்- சேமித்துக் கொண்டு  
வைத்தேன்;

காதில்- காதுகளில்  
திரியை- திரியை  
வெய்யவே- கொஞ்சம் உஷ்ணமாக  
இடுவன்- இடுவேன்;  
நீ வேண்டியது எல்லாம்- நீ அபேக்ஷி  
கிற பக்ஷயாபூபபலா திகுளெல்லாம்  
தருவன்- கொடுப்பேன்;  
இள ஆய்ச்சியர்- இடைப்பெண்களை  
மையன்மை செய்து- உன்வடிவழகாரை  
மதிமயங்குப்படி பண்ண  
உள்ளத்து- அவர்கள், கொஞ்சில் எப்போது  
மிருப்பவர்களை  
மாதவனே!- ஸ்ரீ யிப்பதியானவனே!  
இங்கேவாராய்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. வையமித்யாதி. பொற்கடிப்பளவே யல்ல, காதுபெ  
கினால் இடும்படியாக பூமியெல்லாம் பெறும் பெருவிலையனான, நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கு  
மகரம்போலே யிருக்கிற காதுப்பணிகொண்டு வைத்தேனென்ன; நீ யிது சொல்லுகிற  
இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றே, திரியிட்டபோதே காது தினவுதின்

வரும், எனக்கு வேண்டாவென்ன; வெய்யவேகாதில் திரியையவேன். (க) கண்டேதி ச்மிக்  
 சும்படி வெச்சாப்போடே காதுகளிலே திரியையிடுவென்றவிடத்திலும் அவனிகையாமையாலே,  
 இசைகைக்காக, நீவேண்டியதெல்லாம் தருவன். நீ விருட்டியிருக்கும் அபூபலாதி  
 களெல்லாம் தருவேனென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, உய்யலிவ்வாயர் குலத்  
 தினிற்றேன்றிய வொண்கடராயர் கோழுந்தி! இருந்ததேதருடியாக வுஜ்ஜீவிக்கும்படி இவ்விடை  
 க்குலத்திலேவந்து பிறந்து, அதுதானே யுனக்கு மிகவும் தேஜஸ்ஸாம்படியிருப்பானாய், வே  
 ரிலே வெக்கைதட்டினால் கோழுந்து முற்படவாடுமாபோலே இடையருக்கு ஒருவயஸைநம்வரில்  
 முந்துறவுன்முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவனானவனே. மையன்மை செய்திளவாய்  
 ச்சி யருள்ளத்து மாதவனே!, ஒருபருவத்தி னிடைப்பெண்களை உன்னுடைய ஸௌந்தர்யா  
 திகளாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ஸர்வகாலமும் விஷயமாம்  
 படியிருப்பானாய், உன்னுடைய நெஞ்சைத் திறைகொள்ளும்பிராட்டிக்கு வல்லபுனானவனே!  
 இங்கு வாராய் என்று ஸ்துதிபூர்வமாக வழக்கிறார்.

மூ.—வணநன்றுடைய வைக்கடிப்பிட்டு வர்காதுதாழப் பெருக்கிக்  
 குணநன்றுடையரிக் கோபாலிள்ளைகள் கோவிந்தாநீ சொல்லுக்கொள்ளாய்  
 இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட்டா லினியபலாப்டழந்தந்து  
 சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவனான் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய்.

பதவுரை.

நன்று— நன்றான  
 வ(ண்)ணம் உடைய— வர்ணத்தையுடைய  
 வைரக்கடிப்பு— வஜ்ரகுண்டலத்தை  
 இட்டு— தரித்துக்கொண்டு  
 வார் காது— நீண்டகாதானது  
 தாழ— தோள்வரைக்கும் தாழும்படி  
 பெருக்கி— (காதுகளை) வளர்த்துக்கொண்டு  
 இக்கோபால பிள்ளைகள்— இவ்விடைப்பிள்ளை  
 கள்  
 நன்று குணம் உடையர்— (தாய்மார் முத  
 லானார் சொன்னதைச்செய்து) நல்ல  
 குண முடையவர்களாயிராநின்றார்கள்;  
 கோவிந்தா!— ஸுலபனானவனே!  
 நீ— அப்பிள்ளைகளோடே சேரவிரும்புகிறநீ  
 சொல்லு— என் வார்த்தையை  
 கொள்ளாய்— கைக்கொள்ள மாட்டுகிறிலை;

இணை— ஒன்றுக் கொன்றெடுத்ததாய்  
 நன்று அழகிய— மிகவுமழகிய  
 இக்கடிப்பு— இக்காதுப்பணிகளை  
 இட்டால்— நீ இட்டுக்கொள்ளு வுதியாகி  
 இனிய— உனக்கு ருசிரமான  
 பலா பழம்— பலாப்பழத்தை  
 தந்து— கொடுத்து  
 சுண(ங்கு)ம்— தேமலையுடைத்தாய்  
 நன்று அணி— மிகவுமழகிதான  
 முலை— முலையை  
 உண்ண— நீ உண்ணும்படி  
 நான் தருவன்— நான் கொடுப்பேன்;  
 பிரான்!— உபகாரகனானவனே!  
 சோத்தம்— உன்னைத்தொழுகிறேன்;  
 இங்கே வாராய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வணமித்யாதி. இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண்டழைத்தவிட  
 த்திலும் வாராமையாலே, இது தன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோடுவன்று இந்த இடைப்

(க) கண்டேதி— தினவு. 1 வெச்சாப்பு— அல்பமான உஷ்ணதை.

2 திறைகொள்ளுகை— அபஹரிக்கை.

பிள்ளைகளானவர்கள் நல்ல நிறத்தை யுடைத்தான வயிரக்கடிப்பிட்டு; ஓழுருகீண்ட காதா  
 னது தோளவும் தாமும்படி பெருக்கி, தாய்மார் முதலானார் சொல்லிற்றுச்செய்து மிகவும்  
 குணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்; நீயு மிப்படி யிருக்கவேண்டாவோ. கோவிந்தா! நீ  
 சொல்லுக்கொள்ளாய். லௌலப்பத்துக்கு “கோவிந்தன்” என்று பேரிட்டுக் கொண்டி  
 ருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள்ளுகிற யில்லை யென்ன; உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான்  
 கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் எனக்கென்னன்பு தருவாயென்ன; இணைநன்றழகிய விக்கடிப்  
 பிட்டால். ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால்.  
 இனிய பலாப்பழம் தந்து. உனக்கினிதான பலாப்பழம் தந்து. சுணநன்றணி முலையுண்ணத்  
 தருவன்நான். சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி  
 தருவன் நானென்ன. சுணங்கு- முலைமேல் தோன்றும் நிறம். நன்றாகையாவது - மீது  
 வாயிருக்கை. சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய். இப்படி கொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே,  
 பிரானே உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், இங்கேவாராபென்று இரந்தழைக்கிறாள். சோத்த மென்கிற  
 விது- அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அதுசு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவ  
 தொரு சப்த விசேஷம். ... ..

மு.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலுங் கொள்ளாய் சுரிசுழலாரோடு நீபோய்க்  
 கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தாற் குணங்கொண்டிடுவேனோ நம்பீ!  
 143 பேர்த்தம்பெரியன வப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட வோட்டில்  
 வேய்த்தடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல் விட்டுவே நீ யிங்கேவாராய். ௫.

பதவுரை.

பிரான்!— “உபகாரகனவனே!  
 சோத்தம் என்று- உன்னைத் தொழுகிறேன்”  
 என்று

இரந்தாலும்— வேண்டினாலும்  
 கொள்ளாய்— அதை நீ அங்கீகரிக்கிறிலை;  
 நம்பீ!— தீம்பில் கைதேறினவனே!  
 நீ- நீ

சுரி குழலாரோடு போய்— சுருண்ட குழலை  
 யுடைய பெண்களோடே போய்

கோத்து— கைகோத்து

குரவை பிணைந்து— † குரவைக் கூத்தாடி

இங்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்

குணம் கொண்டிடுவேனோ— அதை நான்

குணமாகக் கொள்ளவேனோ;

பிரானே!— உபகாரகனே!

திரி இடவொட்டில்— உன்காதில் திரியை

இடவொட்டினாயாகில்

பேர்த்தும்— பின்னையும்

பெரியன— பெரியவையான

அப்பம்— அப்பங்களை  
 தருவன்— தருவேன்;  
 வேய்— முங்கில் போன்ற  
 தட— பெருத்திராநின்ற  
 தோளார்— தோள்களையுடைய பெண்கள்  
 விரும்பு— விரும்பும்படியான  
 கரு— கறுத்த  
 குழல்— குழலையுடைய  
 விட்டுவே!— விஷ்ணுவே!  
 நீ இங்கே வாராய்.

† குரவைக்கூத்தாவது— “சுஜ நாஜீ நா  
 ஜீனொ ரோயவரி” இத்யாதிப்படியே- ஒவ்  
 வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு  
 கண்ணாக இருந்தாடுவ தொரு கூத்து.  
 இதைத்தான் “ராஸகரீடை” என்பார்கள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சோத்தமித்யாதி. “சோத்தம்பிரானிங்கே வாராய்” என்  
 றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று இரந்தாலும்  
 என் சொல்லைக் கைக்கொண்டு நீ வருகிறாயில்லையென்றவாதே; நீ யழைக்க நான் வந்த விடத்

தில் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை யடித்தவளன்றோ நீ என்ன; அதுவோ? சரிசூழ்  
லாரோ நீ போய் கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தால் குணங்கொண்டிவேனோ நம்பீ. ஆளற்  
றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிருக்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக்  
குரவை பிணைந்தாயிங்கேவந்தால் பொடியாதே குணவானென்று உன்னைக்கொள்வனோ நம்  
பீ என்று இவள் சொன்னவாறே, நிருத்தரனாய் நிற்க, அவ்வளவிலே கையிலே திரியை  
எடுத்து இத்தை யிடும்படிவாராயென்ன; அவன் “அது இடவொட்டேன்” என்ன;  
பிரானே திரியிடவொட்டில் - பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன். எனக்கெல்லாப்படியாலும்  
உபகாரகனானவனே திரியித்தனைபு மிடவொட்டுதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப்  
பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரியனவான அப்பங்களைத் தருவேன் என்றவிடத்திலும்  
அவன் வாராமையாலே; வேயித்பாதி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும்  
முங்கில்போலேயாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும்  
படியாய், இருண்டுநீண்டதிருக்குழலைபுடையனான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்ற  
அவன் வைலகூண்யத்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறான். ... .. ஓ.

மூ.—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாயில்விரும்பி யதனைநான்நோக்கி  
மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி மதுகுதனே யென்றறிந்தேன்  
புண்ணெதுமில்லையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!  
கண்ணுவென்கார்முகிலே கடல்வண்ணு காவலனே முலையுணையே. கூ.

144

பதவுரை.

“மண்தின்றாய்” என்று அடித்தவாறே,  
விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப் படங்களும்  
கேட்க— கேட்கும்படி  
அழுதிட்டாய்— அழுத  
உன்— உன்னுடைய  
வாயில்— வாயிலே  
விரும்பி— (“மண்தின்ற, சுவடுண்டாகில்  
பார்ப்போம்” என்று) ஆசைப்பட்டு  
அதனை— அததை  
நான் நோக்கி— நான் பார்த்தவளவிலே  
மண் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்  
கண்டு — உன் திருவயிற்றிலிருக்கிற படி  
யைக் கண்டு  
என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே  
அஞ்சி— (“நம்முடைய பிள்ளை பென்றிவனை  
அடித்தோமே” என்று) அஞ்சி

மதுகுதனே என்று— ‘இவன் மதுவை நிர  
ஸித்த ஸர்வேசுவரனே’ என்று  
அறிந்தேன்— தெரிந்து கொண்டேன்;  
புண் ஏதும் இல்லை— புண் ஒன்று மில்லை;  
உன் காது— உன்னுடைய காதானது  
மறியும்— தண்டு புரளும்;  
இறைப்போது— சற்றுப்போது  
பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;  
நம்பீ!— பூர்ணனே!  
கண்ணு!— கண்ணனே!  
என்— எனக்கு  
கார் முகிலே!— காளமேகம் போல் உதார  
னானவனே!  
கடல் வண்ணு!— கடல்போன்ற நிறத்தை  
யுடையவனே!  
காவலனே!— எனக்கு ரகூகனானவனே!  
முலை உணாய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. விண்ணித்யாதி. “மண்தின்றாய்” என்று அடித்தவாறே  
“ஆ” என்ன; ஆகாசப்பரப்படங்களும் கேட்கும்படியழுத வுன்னுடைய வாயிலே “மண்  
தின்ற சுவடுண்டாகில் பார்ப்போம்” என்றுவிரும்பி அததை நான் பார்த்தவளவிலே, முன்

புபோலே வாய்வழியே பூயியெல்லர் முள்ளேயிருக்கிற படிக்கண்டு “ நம்முடைய பிள்ளை யென்று இவனை நலிந்தோமே” என்று என்மநஸ்ஸினுள்ளே பயப்பட்டு “ இவன் நம் முடைய பிள்ளையல்லன்; ஸர்வேசுவா எனன்றறிந்தேன்” என்றவாதே, “ சுவஹ்வாஸா நுஹ்வாஜா சஹ்வா ” என்னுமவ னாகையாலே இவன் அந்யனாகி வார்த்தை சொன்னது ஸஹி யாமல் அத்தைமறப்பித்து, “ தன்பிள்ளை ” என்று இவள்ளைத்துக் கொள்ளும்படி வந்து கிட்டி நிற்க; அவ்வளவிலே இவன், காதுக்குக் கடிப்பிடுவதாக வுத்தேயுகிக்க; “ என் னுடைய காது புண், எனக்கு அதுவேண்டா” என்று அவன் சொல்ல; புண்ணென்றுமித்யாதி; புண்ணென்றுமில்லை, உன்னுடையகாது தண்டுபுரளும், சற்றுப்போது பொறுத்திரு நம்பி யென்ன; அவன் பொறுத்தபடியாலே பரிதையாய்; கண்ணு. எனக்கு ஸுல்பனானவனே. என்கார்முதிலே. ஜலஸ்த்தலனிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் காளமேகம்போலே யெனக்கு உன்னையுபகரித்தவனே. கடல்வண்ணு. எனக்கு அதுபாவ்யமான கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனே. காவலனே. எனக்குக்ஷணனானவனே என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி முலை புண்ணியே னுடென்றபேசுகிக்கிராள். ... ..

145

மூ. — முலையேதும்வேண்டேனென்றேடி நின்காழிற்கடிப்பைப் பறித்தேறிந்திட்டு  
மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கன்மாரிகாத்துப் பசுநிரமேய்த்தாய்!  
சிலையொன்றிறுத்தாய்! திரிவிக்கிரமா! திருவாயர்பாடிப்பிரானே!  
தலைநிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே விட்டிடேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை:

முலை— “ நீ கொடுக்கும் முலையையும்  
எதும்— மற்றமுள்ள பசுநிரமேய்த்தாய்  
வேண்டேன்— நான் விரும்புகிறிலேன்”  
என்று ஓடி— என்று சொல்லி என்கை  
கழிய ஓடி.  
நின்— உன்னுடைய  
காதில்— காதில் இட்ட  
கடிப்பை— பூஷணத்தை  
பறித்து எறிந்திட்டு— பிடுங்கி யெறிந்து  
பொகட்டு,  
( அவ்வளவிலே இந்தான் பசிக்கோபத்தாலே  
வரணிப்பிக்க; )  
மலையை— கோவர்த்தந பர்வதத்தை  
எடுத்து— குடையாக எடுத்து  
மகிழ்ந்து— ஆயாஸம் தோற்றாதபடி மன  
முகந்து  
கல் மாறி— அக்கல் வர்ஷத்தினின்றும்

காத்து— இடையர்க்கையும் பசுக்களையும்  
ரகழித்து  
பசுநிர— பசுக்கூட்டங்களை  
மேய்த்தாய்!— இடையர் மேய்க்கும் படி  
பண்ணினவனே!  
ஒன்று— அத்விதியமான  
சிலை— ஸீதாவிவாஹ சல்கமர்ன ருத்ர  
ததுஸ்ஸை  
இறுத்தாய்!— முறித்தவனே!  
திரி விக்கிரமா!— திருவடிகளை வளர்த்து  
உலகங்களை யனந்தருளினவனே!  
திரு ஆயர்பாடி— திரு ஆய்ப்பாடியிலுள்ள  
ஜநங்களுக்கு  
பிரானே!— ஸ்வர்மியானவனே!  
தலை— தலையானது  
நிலா— நிலலாத  
போது— இளம் புருவத்திலே  
உன் காதை— உன் காதை  
பெருக்காது— பெருக்காமல்  
விட்டிடேன்— விட்டுவைத்த என்னுடைய  
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே,

(க) “ அஹம்வோ பாரந்தவோ ஜாதே.”

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. முலையித்யாதி. இப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணி முலையுண்ணச் சொன்னவாரே, முலையுண்பானாகத் தொடங்கினவளவிலே கடிப்பையெடுத்துக் காதிலே யிட, அத்தாலே சிறி; முலையேதும் வேண்டேனென்றோடி. நீ தருகிற முலையும் மற்றமுன் டான அபூபாதிகளும் வேண்டேனென்று எனக்குப்பிடிபடாது என்கைகழியவோடி. நான் பின்தொடர்ந்துவந்தவளவிலே எனக்கு தரிப்பாக, நின்காதில் கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு. உன் காதிலிட்ட கடிப்புக்களைக் கீராதந்தோற்றப் பிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து பொகட்டு. அன்வளவிலே இந்தான் பசிக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் ரக்ஷயவர்க்கம் நோவுப டாதபடி மலையையெடுத்து முன்பு ரக்ஷகமென்று சொன்ன கோவர்த்தநகிரிதன்னையே குடையாக வெடுத்தது. மகிழ்ந்து. மலையைச் சமந்துகொடுநிற்கிறவளவிலே சற்றுமினீப்பின் றிக்கே, “ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணப் பெற்றோம்” என்று உகந்து. கன் மாரிகாத்து அந்தக் கல்வாஷத்தில் ஒருபசுவின்மேலேயாதல், ஓரிடையன்மேலே யாதல் ஒருதுளிவிழாதபடி ரக்ஷித்து. பசுநிரைமேய்த்தாய். “இன்வாநிரைபாடி யங்கேயொடுங்க” என்கிறபடியே-மலை, பசுமேய்க்கிறவிடந்தன்னிலே சென்று ஏங்குமொக்கக் கவிசையாலே, பசுக்களை இடையர் மேய்க்கும்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறுத்தாய். ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு சல்கமாகவிட்டதாய் ஒருவரால் பேர்க்க வெடுக்கவொண்ணாதபடி அத் விதியமாய் ருந்துள்ள சொத்தர்மான வில்லை முறித்தவனே, திரிவிக்கிரமா. இந்தான் இழந்த சாஜ்பத்தை மீட்டுக்கொடுக்கக்காக, எல்லை நடப்பாரைப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வ லோகத்தையு மளந்தவனே. திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜநங்க ளுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனவனே. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகனான நீ என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் செய்யவேணுங் காணென்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக் களை யிடுவதற்கு உத்யோகிக்க; அதுக்கவ னிசையாதொழிய; தலைநிலாவித்யாதி, தலை செவ்வே நில்லாத இளம்பருவத்திலே யுன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிட்டுவைத்த வென் னுடைய குற்றமன்றோ, உன்னை வெறுக்கிறதென்னென்று தன் செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி நோவுபடுகிறான். ... .. எ.

மு.—என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகா ணென்னை நான் மண்ணுண்டே அன்புற்றுநோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே [காக  
14b வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பியுன் காதுகடேரும்  
துன்புற்றன்வெல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரியிட்டேச்சொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என் குற்றம் என்று— ‘என்னுடையகுற்  
றம்’ என்று  
சொல்லவும் வேண்டா காண்— நீ சொல்ல  
வேண்டுவதில்லை காண்;  
நான் மண் உண்டேனாக— நான் மண் தின்ற  
தாக நினைத்து  
அன்புற்று— அன்பையுடையளாய்க்கொண்டு  
நோக்கி— என் வாயில் மண்தின்ற சுவ  
ண்டோ என்று பார்த்து

என்னை பிடித்தும்— சுவடு கண்டாரைப்  
போலே என்னைப் பிடித்தும்  
அடித்தும்— அடித்தும்  
அனைவர்க்கும்— எல்லார்க்கும்  
காட்டிற்றிலையே— ‘இவன் மண்ணுண்ணும்  
படியைப் பாருங்கள்’ என்று காட்ட  
வில்லையோ?  
(என்று அவன் சொல்ல; )

வன் புற்று அரவின்— வலியபுற்றிலே பதுங்  
கிக் கிடக்கிற பாம்புக்கு  
பகை— சத்ருவான கருடனை  
கொடி— த்வஜமாகவுடையனாய்  
வாமன நம்பீ!— \* குறள் பிரமசாரியாகப்  
போய் அபிமதம்பெற்று பூர்ணானவனே!  
உன் காதுகள்— உன்னுடைய காதுகள்  
தூரும்— துந்துவிடும்  
உற்றன— அச்சரிதர்கள்பட்ட  
துன்பு எல்லாம்— துன்பத்தை யெல்லாம்

தீர்ப்பாய்!— தீர்க்கும்வனே!  
பிரானே!— உபகாரகனானவனே!  
திரி இட்டு— உன்காதில் திரியை இட்டு  
மெய்யே சொல்லுகேன்— மெய்யே சொல்லக்  
கடவேன்.

¶ “செல்லுகேன்” என்று பாடமான  
போது “உன்காதில் திரியை இட்டுவிட்டு  
மெய்யே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்” என்று  
பொருளாகக்கடவது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்குற்றமித்யாதி. “நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கி  
றது நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன் என்று என் குற்றத்தை நினைத்தன்றோ, என் குற்  
றமேயென்று சொல்லவும்வேண்டாகாண்” என்ன; “பின்னை யார்குற்றம்” என்ன; “உன்குற்  
றமில்லையோ” என்ன; “உன்னை நான் என் செய்தேன்” என்ன; என்னை நான்மண்ணு  
ண்டேனாக. மண்ணுண்ணாதவென்னை நான் மண்ணுண்டேனாக நினைத்து. அன்புற்றுநோக்கி.  
ஸ்நேஹிகளைப்போலே யென்னுடைய வாழிலும் கையிலும் மண்சுவடுண்டோவென்று பார்  
த்து. அடித்தும்பிடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே. சுவடு கண்டாரைப்போலே என்னைப்  
பிடித்தும், அவ்வளவன்றிக்கே அடித்தும், “பாரிகோள் இவன் மண்தின்னும்படி” என்று  
எல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலையே வென்ன; வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பீ. வலிய  
புற்றிலே (க) பாதகரீதியாலே கிடக்கும் பாம்புக்குப் பகையான கருடனை த்வஜமாகவுடைய  
னாய்,\*கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்டவாமனான முதலியானவனே. இத்தால்- திருவநந்தாழ்  
வானைப்படுக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடியை த்வஜமாகக்கொண்டிருப்பானொருவனா  
கையாலே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராததாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்ல  
னுமாய், க்ருமாகச் செய்தவற்றை ந்யாயமாக்கவும் வல்லவனன்றோ வென்கை. உன்காது  
கள் தூரும். இப்படி நீயொன்றுசொல்ல நானொன்றுசொல்லிப் போதுபோக்கியிருந்தால்  
உன்னுடைய காதுகள் தூருங்காண். துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்பிரானே. ஆச்சரிதரான  
வர்கள் தூக்கப்படுமவையெல்லாம் போக்குமுபகாரகனானவனையென்ன; நீ என்னை ஸ்நேஹ  
தரம்பண்ணவேண்டா, ‘இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்’ என்று  
மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையுட்படியென்ன; திரியிட்டுச்  
சொல்லுகேன்மெய்யே. திரியையிட்டுவிட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கடவே  
னென்கிறாள். ... .. அ.

மூ.—மெய்யென்றுசொல்லுவார் சொல்லைக்கருதித் தோடுப்புண்டாய் வேண்ணெயை  
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [யென்று  
செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கிற் சிரீதரா வுன்காதுதூரும்  
கையிற்றிரியை யடுகிடா யிந்நின்ற காரிகையார் சிரியாமே. கூ.



பதவுரை:

சொல்லுவார்— இவன் வெண்ணெய் திருடி  
 னென்றறற் போலே சொல்லுகிறவர்  
 களுடைய

சொல்லை— வார்த்தையை  
 மெய் என்று கருதி - உண்மையாக நினை  
 த்து

வெண்ணெயை— வெண்ணெயை  
 தொடுப்பு உண்டாய் என்று — களவுகண்டு  
 உண்டாய் என்று

கையை பிடித்து— என்கையைப் பிடித்து  
 கரை— விளிம்பையுடைய

உரலோடு— உரலோடே

காண— எல்லாரும் பார்க்கும்படி  
 என்னை— வெண்ணெய் திருடாதவென்னை  
 கடடிற்றிலையே— கட்டவில்லையோ?

( என்று அவன் சொல்ல; )

சிரீதரா!— ஸ்ரிய புகியானவனே!

செய்தன— இப்படி நான்செய்தவற்றை  
 சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு  
 சிரித்து— சிரித்துக்கொண்டு  
 அங்கு இருக்கில்— என்னிடம் வாராமல்  
 காலயாபநம் பண்ணிக்கொண்டு அங்  
 கிருந் தாயாகில்  
 உன் காது தூரும்— உன் காதுகள் துந்து  
 விடும்;

( ஆதலால், )

நின்ற— இங்கு நிற்கிற  
 இக்காரிகையார்— இப்பெண்கள்  
 சிரியாமே— ‘கூழைக்காது’ ‘சுணைக்  
 காது’ என்றிப்படி சொல்லிச்சிரியாதபடி  
 கையில் திரியை — என்கையி லிருக்கிற  
 திரியை

இது கிடாய் — உன்காது பெருக்கும்படி  
 இட்டுக் கொள்கிடாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மெய்யித்யாதி. “ திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய் ”  
 என்றவாறே, உன் வார்த்தை விசுவஸிக்கப்போகாது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டு  
 என்னை சிசுபிப்பாளொருத்தியன்றே வென்ன; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வென்ன;  
 மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லுகருதி. — “ இவன் வெண்ணெய் களவு கண்டான் ” என்று  
 சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தொடுப்புண்டாய் வெண்  
 ணையை யென்று. வெண்ணெயைக் களவிலே ஜீவித்தாயென்று. தொடுப்பு களவு. கையைப்  
 பிடித்தித்யாதி. என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாரமான கரையுரலோடே யெல்லாரும்  
 காணும்படி என்னைக் கடடிற்றிலையோ வென்று சொல்லி மந்தஸமிதஞ் செய்திருக்க. கரை  
 யுரலாவது- விளிம்பு சுற்றணையான வுரல். செய்தனவித்யாதி. இப்படி நான்செய்த குற்றங்  
 களைச் சொல்லி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வாராமல் போதுபோக்கி நீ அங்கே  
 யிருக்கில், ஸ்ரீதரனே! உன்காது தூருங்காண். அவர்களுக்காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வ  
 ளவிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியையித்யாதி. நீ விரும்பத்தக்க அழகையுடைய  
 யார் உன் பக்கல் ப்ராவண்யத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் ஸந்நிஹிதைகளாய்நிற்  
 கிற இப்பெண்களானவர்கள், “கூழைக்காது, சுணைக்காது” என்றறற்போலே சொல்லிச்  
 சிரியாதபடி உன் காது பெருக்கும்படி யென்கையில் திரியையிடுகிடா யென்கிறாள். கூ.

மூ.—காரிகையார்க்கு முனக்கு மீழ்க்குற்றென் காதுகள் வீங்கியெரியில்  
 தாரியாதாகிற்றலை நொந்திமென்று விட்டிட்டென் குற்றமேயன்றே

சேரியிற் பிள்ளைக ளெல்லாருங் காதுபெருக் கித் திரியவுங்காண்டி

ஏர்விடைசெற்றி ளங்கள் றெறிந்திட்ட விருடகேசா வென்றன்கண்ணே. ய.

பதவுரை.

காதுகள்— என்காதுகளானவை  
வீங்கி எரியில்— தடித்து எரியுமாகில்  
காரிகையார்க்கும் — சிரிக்கிற அப்பெண்  
களுக்கும்  
உனக்கும்— திரியிட வந்துநிற்கிற உனக்கும்  
இழுக்குற்று என் - சேதமென்ன?  
( என்று அவன் சொல்ல; )  
தாரியாது ஆகில்— திரியிடுகிறது பொரு  
தாகில்  
தலை நொந்திடும் என்று— தலை நொமென்று  
விட்டிட்டேன்— இளம்பருவத்தில் விட்டு  
வைத்த என்னுடைய  
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே;  
ஏர் விடை— எதிர்த்துவந்த 'அரிஷ்டநேமி'  
என்னும்ரிஷபத்தை

செற்று— முடித்து  
இள கன்று— இளங்கன்றின் வடிவாய நின்ற  
அஸூரன்  
எறிந்திட்ட— விளவாய் நின்ற அஸூரன்  
மேல் எறிந்துபொகட்ட  
இருடகேசா!— ஹர்ஷிகேசனே.  
என் தன் கண்ணே!— எனக்குக் கண்ணை  
வீண!  
சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியி லுள்ள  
பிள்ளைகள் எல்லாரும்— எல்லாப் பிள்ளை  
களும்  
காது பெருக்கி— திரியிட்டுக் காதுகளைப்  
பெருக்கிக்கொண்டு  
திரியவும்— திரியா நிற்கவும்  
காண்டி— காணாநின்றாய்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்கித்யாதி. “ காரிகையாரசிரிபாபே- கையில் திரியையிடுகிடாய் ” என்றவாறே, “ சிரிக்கிறகாரிகையார்க்கும், திரியிட வந்துநிற்கிற உனக்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ- என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமாகில் ” என்று அவன் சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி நிற்க; தாரியாதாகிலித்யாதி. இளம்பருவத்திலே காதைப்பெருக்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிடுகிறது பொருதாகில் உனதலையிலே நோக்காடுண்டாமென்று அப்போது செய்யாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றே வென்று தன்னை வெறுத்து, பிள்ளையும் விடாதே, சேரியித்யாதி. இவ்வூரில் உன் திறத்தின்பிள்ளைகளெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணாநின்றாயிறே பென்றவாறே, வன் அநாமதி தோற்றநிற்க; ஏர்விடையித்யாதி. “ வம்பவிழ்கானத்துமால்விடை ” என்கிறபடியே- காட்டுக்குள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்த்துவந்த அரிஷ்டநேமியாகிற ரிஷபத்தை நிரஸித்து, கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டுவந்து ஓரஸூரன் நிற்க, அந்தக்கன்றை யெடுத்து விளவாய்நின்ற அஸூரன்மேலே யெறிந்து இரண்டுதலைபையும் முடித்து அவற்றின் கையில் அகப்படாதே உன்னை நோக்கித்தந்தவராய், உன்னைக்கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்திரியங்களையும் உன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகையாலே ஹர்ஷிகேசனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவராய், எனக்கு (க) தர்ஷ்டிபூதனானவனையென்று உகந்து சொல்லுகிறாள். ... ..

149

மு.—கண்ணைக்குளிர்க் கலந்தெங்கு னோக்கிக் கடிசமழ் பூங்குழலார்கள்  
எண்ணத்துளென்று மிருந்துதித்திக்கும் பெருமானே! எங்களமுதே!  
உண்ணக்கனி கடருவன் கடிப்போன்று நோவாமே காதுக்கிவேன்  
பண்ணைக்கிழியர் சகட முதைத்திட்ட பற்பராபா வீங்கேவாராய். கக.

பதவுரை.

கடி. கமழ் - பரிமளம் வீசாநின்ற  
பூ குழலார்கள் - பூக்களணிந்த கூந்தலை  
யுடைய ஸ்திரீகள்  
‡ கண் குளிர் - தங்கள் கண் குளிரும்படி  
எங்கும் கலந்து நோக்கி - உன்னுடைய  
அவயவசோபையை எங்குமொக்க ஸமு  
தாய மாகப்பார்த்து  
எண்ணத்துள் - உன்னைக் கலக்கவேணு  
மென்னும் நினைவில்  
என்றும் இருந்து - என்றும் பொருந்தி  
யிருந்து  
தித்திக்கும் - அவர்களுக்கு போக்யனாகா  
நின்ற  
பெருமானே! - பெருமையை யுடையவனே!

எங்கள் அமுதே! - எங்களுக்கு, அமர்த  
மானவனே!  
சகடம் - சகடாஸாரணை.  
பண்ணை கிழிய உதைத்திட்ட - கட்டுக்  
குலையும்படி உதைத்த  
பற்பராபா! - பத்மராபனே!  
உண்ண - நீ அமுது செய்ய  
கனிகள் தருவன் - பழங்கள் கொடுப்பேன்;  
ஒன்றும் நோவாமே - சற்றும் நோவாதபடி  
காதுக்கு - உன்காதுகளுக்கு  
கடிப்பு இடுவன் - பூஷணமிடுவேன்;  
இங்கே வாராய் - அதற்கிசைந்து இங்கேவா.

‡ “கண்ணை” என்கிறவிடத்தில் “ஐ”  
என்னுமது சாரியை.

வ்யா. பதினொரம்பாட்டு. கண்ணையித்யாதி. \* இள வாய்ச்சியர் கண்ணினுள்  
விடவேசெய்து விழிக்குடவனாகையாலே கண்ணைக்குளிர்க்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை  
அவர்களுடைய கண்களோடே குளிர்க்கலந்து. இத்தால் - கண்கலவியைச் சொன்னபடி.  
எங்கும்நோக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயேந பார்த்து. கடிசமழ் பூங்குழலார்கள்.  
பரிமளப்ரசரமான பூக்களானே அலங்கர்தமா யிருந்துள்ள குழலை யுடையவர்களுடைய.  
எண்ணத்து ளென்றுமிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே. நெஞ்சக்குள்ளே ஸர்வகாலமு மிருந்து  
ராயிக்கும் பெரியோனே. அன்றிக்கே, கண்ணை யென்கிறவிடத்தில், ஐகாரத்தை அவ்யயமாக்கி,  
கடி.கமழ் பூங்குழலாரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி உன்னுடைய அவயவசோபையைக்  
கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னைக்கலவியின் ப்ரகாரங்களையெண்ண  
அவர்களுடைய அபிமதாஜ்ஞபமான எண்ணங்கடவாமல் அதுக்குள்ளே யென்று மொக்க  
யிருந்து அவர்களுக்கு நிரதிகையபோக்யனாகாநிற்கும் பெருமையை யுடையவனே யென்ன  
வுமாம். எங்களமுதே. எங்களுக்கு நிரதிகையபோக்யனுமாய் ஸத்தாதா(ய)ரகனுமாயிருக்கிற  
வனே. உனக்கபிமதைகளான வவர்களுக்கும் பரிவரான வெங்களுக்கு முகப்பார்ப்படி உன்  
காது பெருக்குகைக்கு வாவென்ன; நான் வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னம்புதருவாயென்ன;  
உண்ணக்கனிகள் தருவன். நீ விரும்பி யமுதுசெய்யும்படி யுனக்குப் பழங்கள் தருவே  
னென்ன; ஆனாலும் கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுநோமே யென்ன; கடிப்போன்றும் நோவாமே  
காதுக்கிவேன். சற்றும் நோவுவாராதபடி உன்காதுகளுக்குக் கடிப்பிடுவேனென்றவாரே  
உடன்பட்டமை தோற்றநிற்க; பண்ணையித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுகிற தனியிடத்திலே  
கர்வல்வைத்த சகடம் அஸாராவிஷ்டமாய் உன்னை நவீயவா, அததைக்கோப்புக்குலைபவுதைத்

துப்பொகட்டு ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றினவுன்னை நோக்கித் தந்தவனல்லையோ, இங்ஙனே வாராயென்று புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறாள். ... .. கக.

150

மூ.—வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து வலியவேகாதிற்கடிப்பை  
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென் காதுகணைந்திடுங்கில்லேன்  
நாவற்பழங்கொண்டு வைத்தேனியையாணாய் நம்பீ முன்வஞ்சமகளைச்  
சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்ந்திட்ட தாமோதரா விங்கேவாராய். கஉ.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லி— ‘வா’ என்று  
சொல்லியழைத்து  
என்கையை— என்னுடைய கையை  
பிடித்து— சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு  
வலிய— பலாத்காரமாக  
காதில்— என்காதில்  
கடிப்பை— கடுக்களை  
நோவ— நோம்படி  
திரிக்கில்— திரிகி இட்டாயானால்  
உனக்கு— உனக்கு  
இங்கு— இப்போது  
இழுக்குற்று என்— சேதமாவ துண்டோ?  
காதுகள் நொந்திடும்— என்காதுகள் நோம்,  
(ஆதலால்)  
கில்லேன்— (வர)மாட்டேன்;  
(என்று அவன் சொல்ல;)

நம்பீ!— பூண்ணானவனே  
நாவல் பழம்— (நீயுக்கும்) நாவற்பழங்களை  
கொண்டு வைத்தேன் — ஸம்பாதித்துக்  
கொண்டுவந்து வைத்தேன்;  
இவை ஆணாய்— இவற்றைப்பாரி,  
முன்— முன்பு  
‡ வஞ்சமகள்— வஞ்சகையான பேய்ச்சி  
சாவ— மாளும்படி  
பால் உண்டு— அவள் முலைப் பாலையுண்டு  
சகடு— சகடமானது  
இற— இற்று முறிந்துவிழும்படி  
பாய்ந்திட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த  
தாமோதரா!— தாமோதரனே!  
இங்கேவாராய்.

‡ “வஞ்சமகளை” என்கிறவிடத்தில் காரம் சாரியை.

வ்யா. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. வாலித்யாதி. “பற்பநாபாவிங்கேவாராய்” என்றவாறே வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து. என்னைவாவென்றுசொல்லியழைத்து, நான் வரக்கொள்ள, என்கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவே காதில் கடிப்பை நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரண என்காதில் கடிப்பை நோம்படி திரிகியிடுவதுதாயாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நொங்காண், வரமாட்டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேனியையாணாய் நம்பீ. இவன் வருகைக்காக, “நீயுக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ” என்று காட்ட அதைக்கண்டவாறே வருவாரைப்போலே நிற்க, முன்னித்யாதி. முன்பு தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாம்படியாக முலைப்பாலையுண்டு, நலிவதாக மேலிட்வந்த சகடத்தை முறியவுதைத்துப்பொகட்டு, அவ்விரோதிகள் கையில் அகப்படாமல் உன்னைநோக்கித் தந்தவனாய், அந்தசக்திமானாயிருக்கச்செய்தே அசக்தரைப்போலே யென்கையிலே பிடியுண்டு நான் கட்டின கயிற்றின் தழும்பு உன்வயிற்றிலே கிடக்கையாலே தாமோதரனென்று பேராம்படி யென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த நீர்மையை யுடையவனன்றோ, இங்கே வாராயென்று உகந்தழைக்கிறாள். ... .. கஉ.

அ. நிகம்தத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

15) மூ.—வர்காதுதாழ்ப் பெருக்கியமைத்து மகரக்குழையிட வேண்டிச் சீராலசோதை திருமலைச் சொன்னசொற் சிந்தையுணின்திகழ்ப் பாசார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தாற் சொன்ன ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லாச்சகதனுக் கடியாரே. ககூ.

பதவுரை.

வார்— இபல் பாகவே கீண்டிரா நின்ற  
காது— காதுானது  
தாழ்— தாழும்படியாக  
பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து  
அமைத்து— அளவிலே அமைத்து  
மகரக்குழை— மகரகுண்டலங்களை  
இடவேண்டி— சாத்த ஆசைப்பட்டு  
சீரால்— சீர்மையோடே  
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி  
திருமலை— ஸ்ரீயு பதியானவனைக் குறித்து  
சொன்ன— சொன்ன  
சொல்— சொல்லுகளானவை  
சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்  
நின்று— ஸர்வகாலமும் நின்று  
திகழ்— விளங்கும்படி  
பார் ஆர்— பூமிப்பரப்படங்கலும்நிறைந்ததாய்

தொல்— ஸ்வாபா விகமான  
புகழான்— கீர்த்தியை யுடையராய்  
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு  
மன்னன்— நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்  
பத்து இரண்டு நாமத்தால் — கேசவாதி  
த்வாதச நாமத்தோடு  
சொன்ன— அருளிச் செய்ததாய்  
ஆராத— அநுபவித்து முடியாததாய்  
அந்தாதி— அந்தாதிபான  
பத்து இரண்டும்— இப்பன்னிரண்டு பாசாரங்  
களையும்  
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்  
அச்சகதனுக்கு— ஆசரிதரை ஒருகாலும்  
நமுவலிடாதவனுக்கு  
அடியார்— அந்தாங்க கிங்கராவார்.

வ்யா. வாரித்யாதி. ஸ்வபாவமே யொழுஞ்சீண்டகாதுவேண்டுமளவும்தாழ்ப்பெருக்கி, மட்டிலேயமைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேணுமென்றசைப்பட்டு. சீராலித்யாதி. சீர்மைகுன்றாதபடி யசோதைப்பிராட்டி ஸ்ரீயுபதியானவனைக் குறித்துச்சொன்ன சொல்லுகளானவை. சிந்தையுள் நின்று திகழ் தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்றுவிளங்க. பாராரித்யாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஹந்தயங்கள் நிறையும்படி பழையதான புகழையுடையராய்த் திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமத்தியாதி. வைஷ்ணவசிஹ்நமான் திருத்வாதசநாமங்களோடே யருளிச்செய்ததாய், அநுவ அநுபவிதாக்களுக்கு ஒருகாலும் தர்ப்பிபிறவாதே மேன்மேலு மபேக்ஷிக்கும்படி நிர்வாஹகராக்யமாயிருக்கிற அந்தாதிபான விவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். அச்சகதனுக்கடியாரே. ஆசரிதரை யொருகாலும் நமுவலிடாத ஸ்வபாவனவனுக்கு அநவரத கிஞ்சித்கர் பராகப்பெறுவர். ... .. ககூ.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(\*)

அடிவரவு.—போய் வண்ண வையம் வணம் சோத்தம்  
விண் முலை என் மெய் காரிகை கண்ணை வா வர்காது வேண்ணெய்.

ஆதிருமொழி-கஉ - க்கு, பாட்டு - ககூ.

இரண்டாம்பத்து- நாலாந்திருமொழி- வேண்ணையகைந்த- ப்ரவேசம்.

மாதாஷான ய்சோதைப்பிராட்டி அவனுடைய வலதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யா நுகுணமர்க அவனை யதுஸரித்துக்கொண்டு, காதுபெருக்கி, திரியும் கடிப்பும் முதலானவைபிட்டுக் காதுகுத்திப் பெருக்கித் தலைக்கட்டினவநந்தரம், பிள்ளைகளைக் காது பெருக்கினால் அந்தச்செழு நீங்கக் குளிப்பாட்டும் கரீர்த்திலே இவனை மஞ்சனமாட்டவேணுமென்று உத்யோகித்து, அதுக்கு வேண்டு முபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்து வைத்து நீராட வாவென்றழைத்து, அவன் இசையாதவளவிலும் விடாதே திர்ப்பந்தித்து, அவச்யம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்யவேண்டின் னேற்று வைபு மவனுக்கறிவித்து; திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக்கலங்காரமாகச் சாத்துகைக் குறுப்பானவைபாகத்தான் தேடிவைத்த அந்தராகாதிகளையும் காட்ட இசைந்துவருகைக்குடலாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபபலாறுகளையும் முன்னிட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹாதிகளையும் சொல்லி, \* புழுதியனைந்த பொன்மேனிகாண நான் மிகவும் விருப்பியிருப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள். "ஒருத்தி பிள்ளைவளர்த்தபடியென்" என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவேயுமன்று, நீபுழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கபிமதையான நற்பின்னைப்பிராட்டி சிரிக்கும், என்றறப்போலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனை வருந்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாரத்தையும் தாமுமதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்ராய்க்கொண்டு அவன் அப்போது பேசின பாசரங்கையெல்லாம் தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பேசி, அவனை மஞ்சனமாட்டிகையாகிற ரஸத்தைத் தாமுமதுபவித்து ஹர்ஷ்டரா கிரு ரித்திருமொழியில்.

மு.—வேண்ணையகைந்த குணங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு  
திண்ணெனவிவ்விரா வுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்க நாளுட்டேன்  
எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங் கெத்தனைபோது மிருந்தேன்  
நண்ணலரிய பிரானே! நாரண! நீராட வாராய். க.

152

பதவுரை.

வேண்ணைய் அகைந்த — வேண்ணையை  
அகையா லுண்டான  
குணங்கும்— முடை நாற்றத்தையும்  
விளையாடு — விளையாடுகையா லுண்டான  
புழுதியும்— புழுதியையும்  
கொண்டு— கொண்டு  
இவ்விரா— இன்றிரையில்  
உன்னை— உன்னை  
தேய்த்து— தினவால் உடம்பைப் படுக்கை  
யிலே தேய்த்துக் கொண்டு  
கிடக்க— கிடக்கும்படி  
நான்— உன்விஷயத்தில் பரிவையுடையநான்  
திண்ணென— நிச்சயமாக  
ஓட்டேன்— ஸம்மதிக்க மாட்டேன்

எண்ணெய் [ எள் ரெய் ]— ( உன் உடம்பில்  
பூசகைக்கு உரிய ) எண்ணெய்க்காப்பும்  
புளிப் பழம்— அந்த எண்ணெயைக் கழற்று  
வதற்குப் புளிக்காப்பையும்  
கொண்டு— கையில் கொண்டு  
இங்கு— இவ்விடத்தில்  
எத்தனை போதும்— ரெடும் போதாக  
இருந்தேன்— இராநின்றேன்;  
நண்ணல் அரிய— ஸ்வயந்நத்தால் ஒருவர்க்  
கும் கிட்டவொண்ணாத  
பிரானே—! உபகார்களை!  
நாரண!— நாராயணனை!  
நீர் ஆட— திருமஞ்சனம் கொண்டருள  
வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வெண்ணெய்நீர்ந்த குணங்கும், வெண்ணெய்முதுசெய்யும்போது அது உண்டான அபிரிவிசையிசயத்தாலே "தாரார்தடந்தோள்களுள்ளவழிகைநீட்டி" என்று கைநிறையுந்தீரையும் வயி அநிறையுமென்னும் (க)மொளக்தயத்தாலே வெண்ணெய்த்தாழிக்குள்ளே திருக்கைகளுள்ளவழி நீட்டி யள்ளியும் "முமுதும்வெண்ணெய்நீர்து" என்கிறபடியே வெண்ணெயை முழுக்க விருந்தனைந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனி யெங்கும் வெண்ணெய் முடையாயிறே யிருப்பது. விளையாடுமுதியும். அதுக்குமேலே விளையாடப் புகால் புழுதியிலேபோயிருந்து அனைந்துவிளையாடுகையாலே அந்த வெண்ணெய்ப்பசையோடே திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியிறே கிடப்பது. கொண்டு. இப்படி வெண்ணெய்நீரைகையால்வந்த குணங்குநாற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதியையும் கொண்டு. திண்ணென. திண்ணியதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி இவ்விராவித்யாதி. இந்தராதிரியில் உன்னை கண்டு திராலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் ஸம்மநு யேன். திண்ணென- ஒட்டேன். நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நான நீராட்டியேவிடுவேனென்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோ வென்ன; எண்ணெயித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு முந்துறச்சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும், பின்பு அது கழற்றுக்கைக்குப் புளிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானிருக்கிறது. நண்ணலரியிரானே. ஸ்வயத்தத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வுபகார கனானவனே. நாரண. மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிறே யிது. நீர்மையிலேயிறே யிவளுக்கிப்போதுநோக்கு. நீராடவாராய். ஒட்டேனென்று ப்ரேமத்தாலே சொன்னாலும் உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே, நீவந்தாவிறே ப்ரயோஜனமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவரவேணுமென்றபேசுநிக்கிறாள். ... .. க.

மு.—கன்றுக்களோடச் செவியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்

தேன்றிக்கேமோகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்

153

நின்றமராமரம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்

இன்றுநீ நீராடவேண்டு மெம்பிரா னோடாதேவாராய். உ.

பதவுரை.

கன்றுகள்— கன்றுகளானவை  
 ஓட— வெருண்டோடும்படி  
 செவியில்— அவற்றின் காதுகளில்  
 கட்டெறும்பு— கட்டெறும்பை  
 பிடித்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்  
 தேன்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகாமல் சிதறி  
 கெடும் ஆகில்— ஒடிப்போய் விடுமானால்  
 (பிறகு நீ,  
 வெண்ணெய் திரட்டி— வெண்ணெயைத் திரட்டி

விழுங்கும் ஆ— விழுங்கும்படியை  
 காண்பன்— காண்பேன்; [காணமாட்டேன் என்றபடி.]  
 [கன்றுகள் சிதறி ஒடிப்போனால், பசுக்கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போகவே உனக்கு ஜீவநமான வெண்ணெய் குறைந்து விடும் என்று கருத்து.]  
 நின்ற— நெருங்கி நின்ற  
 மராமரம்— ஸப்தஸால வர்க்குங்களை  
 சாய்த்தாய்!— முறித்துச் சாய்த்தவனே!  
 இன்று— இந்நாள்

நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த  
 திரு ஒணம்— சாவண நகூத்தரங்காண்;  
 (ஆதலால்,  
 நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம்  
 கொண்டருள வேணும்;

எம்பிரான்!— என் நாயனே!  
 ஓடாதே— (என்னை வஞ்சித்து) ஓடிப்  
 போகாமல்  
 வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. இவளழைக்கச்செய்தேயும் வாராதே, லீலாபரணயின்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அதைக்கண்டு சொல்லுகிறாள்;— கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால், தென்றியித்யாதி. வெருண்டு ஒன்றுபோனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாத படி ஓடிப்போய்விடுமுகில். வெண்ணைய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன். வெண்ணையிலுண்டான விருப்பத்தாலே அதைத்திரட்டி யிருந்து நீவிழுங்கும்படியைக்காணக்கடவேன். கன்றுண்டானாலன்றோ பசு கறக்கலாவது, பசு கறந்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணையுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவநங்கிடாய் குறையப்புகுகிறதென்கை. நீ ிற மராமரம் சாய்த்தாய். † ஓராச்சரிதனுடைய அதிசங்கையைப் போக்குகைக்காக நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி நெருங்கிநின்ற மராமரங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தானே. நீ பிறந்த திருவோணயின்று. நீ யவதரித்த திருவோணநகூத்தரங்காணின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நகூத்தர மாகையாலும் அவதாராந்தரங்களிலே இந்த நகூத்தராவய முண்டாகக்கூடுகையாலும் தர்மயைக்கயத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண்டும். பிறந்தநாளைக்கும் குளியா திருப்பாருண்டோ; (க) ஸர்வதா நீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்ய வேணுமென்ன; “ மாட்டேன் ” என்று ஓடப்புக்கவாரே எம்பிரானேடாதேவாராய். என்னுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென்கிறாள். ... .. உ.

மு.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நில்லாதென்னெஞ்சம்  
 ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவு நான்முலைதந்தேன்  
 154 காய்ச்சின நீரோடு நெல்லிக் கடாரத்திற் பூரித்துவைத்தேன்  
 வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணா! மஞ்சனமாட நீவாராய். ஈ.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— பூதநையின்  
 முலை— முலைப்பாலை  
 உண்ண— அவள் மாளும்படி நீ அமுது  
 செய்யாநிற்க  
 கண்டு பின்னையும்— கண்டபின்பும்  
 என் நெஞ்சம்— என் நெஞ்சானது  
 நில்லாது— (உன்னிடத்தில் ப்ரீதியாலே)  
 தரிக்கமாட்டாமல்

ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிக ளெல்லாரும்  
 கூடி— ஒன்று சேர்ந்து  
 அழைக்கவும்— (“ அவன் பூதநையின் முலை யுண்ட போதைச் செய்தி கண்டறி யாயோ? நீயுமவனுக்கு முலைகொடுக்கப் புகுகிறாயே ” என்று-பயந்து) என்னை அழையா நிற்கச்செய்தேயும்

† ஓராச்சரிதன்-ஸூகீவன். நிச்யமுகபர்வதத்தில் வர்த்தாந்தம். (க) ஸவபுலா.



முலைத்தேன் நான்— உனக்கு அஞ்சாமல்  
முலை கொடுத்த நான்;  
நெல்லியொடு— நெல்லியோடே  
காய்ச்சின— காய்ச்சின  
நீர்— தீர்த்ததை  
கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே  
பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;

வாய்த்தபுகழ்— நல்லயசல்சை யுடையாய்  
மணி வண்ணா!— நீலமணி போன்ற வா  
ணத்தை யுடையான கண்ணனே!  
மஞ்சனம் ஆட— ( புழுதிமுதலியவை போம்  
படி ) நீராட  
நீ வாராய்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. பேய்ச்சியித்யாதி. “வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சி” என்  
கிறபடியே- தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை  
அவள் முடியும்படி யுண்டமைகண்டிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நில்லாதென் னெஞ்சம். இத்  
தைக்கண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்  
பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாரும் கூடியழைக்கவும். பேய்  
ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவள்மேலே யிருந்து முலையுண்கிறபடியையும் கண்டு,  
இடைச்சிகளெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை  
யெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன  
பின்பு நான்சொன்னது செய்யவேணும் காணென்கை. காய்ச்சினநீரித்யாதி. உன்னுடைய  
திருமேனிக்கதுருணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சனத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து  
வைத்தேன். வாய்த்தவித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவளை நிர  
லித்து உன்னைநோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையாய், அதுபவிப்பார்க்கு ஆக  
ர்ஷகமாம்படி நீலரத்தம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட நீவாராய். மாணிக்கத்  
துக்கு மாசேறினாற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்  
படி திருமஞ்சனம் செய்யவரவேணும். ... ..

மூ.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து  
வஞ்சகப்பேய் மகஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!

155 மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையு நாறுசாந்தும்

அஞ்சனமுங் கொண்கவைத்தே னழகனே! நீராடவாராய் ச.

பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய  
புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரேரணையினால் வந்த  
கடிய— க்ரூரமான  
சகடம்— சகடாஸுரனை  
உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து  
வஞ்சகம்— வஞ்சனையையுடைய  
பேய் மகள்— பூதநையானவள்  
துஞ்ச— மாண்டுபோம்படி  
முலை— அவள் முலைபில்  
வாய் வைத்த— வாய் வைத்தமுது செய்த  
பிரானே!— நாயனே!  
மஞ்சளும்— மஞ்சள் காப்பும்

செம் கழுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழு  
நீர்மாலையும்  
நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றால்  
பரிமளியாநின்ற  
சாந்தும்— ( கலவைச் ) சந்தநமும்  
அஞ்சனமும்— ( திருக்கண்களுக்குச் சாத்த )  
அஞ்சனமும்  
கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்  
திருக்கிறேன்;  
( ஆதலால், )  
அழகனே!— அழகையுடைய கண்ணனே!  
நீராடவாராய்.

(க) யரிக்க, (உ) வீடுதகளாய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. கம்ஸப்ரேரிதனாய்வந்த அதிக்ரானை சகடாஸூரனை, முலைவரவு தாழ்த்துச்சிறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே கலக்கழியும்படி யுடைத்தான். வஞ்சகமித்யாதி. தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகியான பேய்ச்சி முடியும்படியாக அவள் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தைவைத்து உண்ட வுபகாரகனவனே. சகடாஸூரன் கையிலும் பூதநைகையிலும் அகப்படாமல் உன்னை நோக்கித்தந்த வுபகாரகனவனன்றோவென்கை. மஞ்சளமுடித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்துகைக் கீடான மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க-செங்கழுநீர் வாசிகையும், உன் திருமேனிக்கருணாமாம்படி ஆறிக்குளிர்ந்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்கீடான அஞ்சநமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீராடவாராய்! இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னழகு தோன்றும்படி திரும்ஞ்சநம் செய்ய வரவேணும்.

மு.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலிற்கலந்து  
சொப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேனம்பி!  
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்  
சொப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். ௫.

பதவுரை.

நம்பி!— பூர்ணானவனே!

நான்— தாயான நான்

அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்ந்த

சிறு உண்டி— சிற்றுண்டியை

பாலில்— பாலிலே

அக்காரம் கலந்து— கருப்புக்கட்டியை இட்

ட்டுப் பிசைந்து

சொப்பட— நன்றாக

சுட்டு வைத்தேன்— பக்வமாக்கி வைத்தேன்;

தின்னல் உறுதியேல்— அவற்றை அமுது

செய்ய விருப்புற்றிருந்தாயாகில்

சொப்பட— நன்றாக

நீர் ஆடவேண்டும்— திரும்ஞ்சநம் கொண்

டருள வேணும்;

( நீ நீராடா திருந்தால், )

செப்பு— செப்புப்போன்ற ஸந்தி வேசத்தை  
யுடைத்தாய்

இள— இளையதாய்

மெல்— மீர்துவான

முலையார்கள்— முலையை யுடையவர்கள்

சிறு— தோற்றின் நீசபாஷி தங்களை

புறம்பேசி— காணாதவிடங்களிலே சொல்லி

சிரிப்பர்— பரிஹஸிபா நிற்பர்கள்;

பிரான்!— நாயனே!

சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;

இங்கேவாராய்— ( அவர்கள் பரிஹாஸத்

துக்கிடமறும்படி ) இங்கே வரவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பமித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிற்றுண்டியாக்கிற அபூப விசேஷத்தையும். அக்காரம் பாலில் கலந்து. பாலிலே கருப்புக்கட்டியையிட்டுப் பிசைந்து. சொப்படவித்யாதி. நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். சொப்பட— நன்றாக. தின்னலுறுதியேல் நம்பி. பிள்ளைத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுது செய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்று மேலே அந்வயம். செப்புப்போலே திருக்கிற ஸந்திவேசத்தையுடைத்தாய் இளையதாய் மீர்துவாயிருக்கிற முலை

§ கருப்புக் கட்டி-இக்கூறு கண்டம்.

பையுடையவர்கள். சிறுபுறம் பேசிச்சிரிப்பார். நீ நீராடாமவிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோற்றின புன்மைகளைக் காணாதவிடங்களிலே சொல்விச் சிரியாநிற்பார்கள். சிறுமை - புன்மை-புறம்பேசுகையாவது -. காணாதவிடத்தே சொல்லுகை சொப்பட நீராடவேண்டும். அதுக்கிடமறும்படியாகவும் நன்றாக நீராடவேணுமென்ன; அவ்வளவிலும் அவன்வாராமையானே சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். பிரானே! உன்னைத்தொழுகிறேன், இங்கே வாராயென்று அழைக்கிறாள். ... .. 10

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்  
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!  
உண்ணக்கனிகடருவ னொலிகடலோத நீர்போலே  
வண்ணமழகியாம்பி! மஞ்சனமாட நீ வாராய்

பதவுரை.

எண்ணெய்க்குடத்தை-எண்ணெய்க்குடத்தை  
உருட்டி— உருட்டியும்  
இளம்பிள்ளை— (துங்குகிற) சிறுப் பிள்ளையை  
கிள்ளி எழுப்பி— வீரிட்டுக் கூப்பிடும்படி  
பாகக் கிள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்தும்  
கண்ணை— கண் இமையை  
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப்  
புரட்டி விழித்து [ அப்பூச்சி காட்டி  
என்றபடி.]  
கழகண்டு— இப்படி பொறுக்க முடியாத  
தீம்புகளை  
செய்யும்— செய்யா நின்ற

பிரானே!— ஸ்வதந்தரனே!  
உண்ண— நீ புஜிக்கும்படி  
கனிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;  
(ஆன்பின்பு,)  
ஒலி— கோஷியா நின்ற  
கடல்— ஸமுத்தரத்தின்  
ஒதம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய  
நீர்போலே— ஜலம்போலே  
அழகிய வண்ணம் — அழகிய நிறத்தை  
யுடைய  
நம்பி!— பூர்ணனே!  
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எண்ணெயித்யாதி. அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அந்யபர  
சாம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு  
வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி. அத்தைவிட்டிங்கே யோடிவர  
வேண்டும்து-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேனெறிந்தாற்போலே வீரிட்டுக்கூப்பிடும்  
படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே “அப்  
பூச்சி” என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும்  
பிரானே. இப்படி துஸ்வஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரனானவனே. ஒருத்தர்  
கையிலும் அடங்காதான யிராநின்றாயே யானாலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்ய  
வேணுங்காணென்று கருத்து. உண்ணக்கனிகள் தருவன். நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி  
நாவல்பழம் முதலான பழங்களைத்தருவேன். ஒலிகடலித்யாதி. கோஷிக்கிறகடலின் திரை  
க்கிளப்பத்தை யுடைத்தான ஜலம்போலே திருமேனியின் நிறமழகிய நம்பி!. மஞ்சனமாட  
நீ வாராய். உன் திருமேனியில் அழகு தோன்றும்படி திருமஞ்சனமாட நீ வரவேணும்....க

மு.—கறந்தநற்பாலுந்தயிருங் கடைந்துறிமேல் வைத்தவேண்ணெய்  
 பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிசானே!  
 சிறந்தநற்ற யலர்தூற்று மென்பதனாற் பிறர்முன்னே  
 மறந்து முசையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாராய். எ.

பதவுரை.

எம் பிரானே!— என் நாயனே!  
 பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று  
 கொடங்கி  
 கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட  
 நல் பாலும்— நல்ல பாலையும்  
 தயிரும்— தயிரையும்  
 கடைந்து— கடைந்து  
 உறி மேல் வைத்த— உறி மேல் வைக்கப்  
 பட்ட  
 வெண்ணெய்— வெண்ணெயையும்  
 பெற்று அறியேன்— நான் பெற்றதேயில்லை;

சிறந்த நல்தாய்— “பிள்ளைமேல் குற்ற முண்  
 டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க  
 பரிதியை யுடைய தாயானவள்  
 அலர் தூற்றும்— பழி, தூற்றா நின்றாள்”  
 என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லா  
 மத்தைப்பற்ற  
 பிறர் முன்னே— அயலார் முன்பு  
 மறந்தும்— ஞாபகம் தப்பியும் கூட  
 உரையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்;  
 மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த. நல்லபாலும். நன்மையாவது நாழியும் உழுக்குநெய்போருகை. தயிரும். அந்தப்பாலிலேயுறைந்ததயிரும். கடைந்துறிமேல் வைத்தவேண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து தாழியிலே சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என் நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிகவும் ஸ்நேஹிதியான தாயானவள்தான் பழி தூற்றாநின்றாள் என்று லோகம்சொல்லா மத்தைப்பற்ற அந்யருடையமுன்பு அபுத்திபூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன மாடநீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹிதியான வெனக்கு ப்ரியமாக நீ மஞ்சனமாட வக வேணும். ... .. எ.

மு.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவேறிந்து

159 பின்றுடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்.  
 நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! நீபிறந்த திருநன்னாள்  
 நன்று நீ நீசாடவேண்டும் நாரணாவோடாதேவாராய். அ.

பதவுரை.

கன்றினை— ஒரு கன்றை  
 வால் ஒலை கட்டி— வாவில் ஒலையைக்கட்டி  
 கனிகள் உதிர எறிந்து— பழங்கள் உதி  
 ரும்படி மாத்தின்மேல் வீசியெறிந்து  
 நின் தொடர்ந்து— பின்னே தொடர்ந்து

ஒடி— ஒடிச்சென்று  
 ஓர் பாம்பை— ஒரு பாம்பை  
 பிடித்துக் கொண்டு— பிடித்துக் கொண்டு  
 ஆட்டினாய்போலும்— ஆட்டினாயோதான்  
 நம்பி!— தீம்பில் கைதேறினவனே!

நின் திறத்தென் அல்லேன்— உன் படி  
கொன்றும் நாணியேன்;  
நீ பிறந்த— நீ யவதரித்த  
நல்— விலகணமான  
திரு நாள்— திரு நகத்தாங்காண் இன்று;

(ஆதலால்,)  
நீ நன்று நீர் ஆடவேண்டும்— நீ நன்றாக  
நீராடவேண்டும்;  
நாரண!— நாராயணனே!  
ஓடாது வாராய்— ஓடாமல் வந்தருளாய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கன்றினையித்யாதி. கந்துகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே  
வேருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஒலையக்கட்டி, உன்னை  
நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் நடுவே கலசிவந்து நின்றதோர் ஆஸுரமானகன்றைக்குணிலாக  
க்கொண்டு ஆஸுரமான விளாவினுடைய பழங்கள் உதிரவெறிந்து. பின்னித்யாதி. அதுக்  
குப் பின்பாக ஹோடிச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டிலுயோதான். நீ  
யிப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுங்கூடுமிறே. துடர்ந்தெ  
ன்றது— (க) கதினாசியாய், சென்றென்றபடி. நின்னித்யாதி. உன்படிகொள்கொன்றும்  
தெரிசிறதில்லை. அதுகிடக்கீடு. நீபிறந்த திருநள்ளுள். நீ யவதரித்த விலகணமான திரு  
நகத்தாங்காணின்று. நன்று நீ நீராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சநம் செய்யவேணும்.  
ஒருநாளும் நீராடாதாரும் பிறந்தநாளில் நீராடாதாரில்லைபிறே. நாரண வேடாதேவாராய்.  
ஸர்வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தை யுடையவனே! என்னுடைய சொ  
ல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாராய். ... .. அ\*

160

மு.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியினைந்த பொன்மேனி  
காணப்பெரிது முகப்ப ஞகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்  
நானெத்தனையுமிலாதாய்! நற்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்  
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட கீவாராய். க.

பதவுரை.

பூணித்தொழுவினில்— பசுக்களை யடைத்  
துத் திறந்து விடும் தொழுவினிலே  
புக்கு— பரவேசித்து  
புழுதி அனைந்த— புழுதினை அனைந்த  
பொன் மேனி— பொன் போன்ற திரு  
மேனியை  
காண— காண்கைக்கு  
பெரிதும்— மிகவும்  
உகப்பன்— விரும்பியிருப்பேன்;  
ஆகிலும்— நானாகத் திருந்தாலும்  
கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

பழிப்பர்— (“ ஒருத்திபிள்ளை பெற்று  
வளர்த்தபடியென்!” என்று) ஏசுவர்கள்;  
எத்தனையும்— சற்றேனும் [ துளிகூட ]  
நான் இலாதாய்!— வெட்க மில்லாதனனே!  
நற்பின்னை— நப்பின்னை யான்வள்  
காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில்  
சிரிக்கும்— சிரியாநிற்கும்;  
(ஆதலால்,)  
என்— எனக்கு  
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம்போன்றவனே!  
மணியே!— மணிபோன்றவனே!  
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பூணியித்யாதி. பசுக்களையடைத்துத் திறந்துவிடும்  
தொழுவினையுக்கு. ஜாத்யுசிதமாகத் தொழுக்களினே புருந்து விளையாடாநிற்குமிறே. புழுதி

(க) மதிவாழி.

யகாந்த பொன்மேனி. பால்யா துகுண்மாகப் புழுதியையிருந்தனைகையாலே, அது திருமேனிபெய்க்கும் வ்யாப்தமாளுலும் பொன்னுக்குப் புழுதியேறினாற்போலே யிருக்கும்படியைப் புற்றச்சொல்லுகிறது. காண்ப்பெரிதுழுகப்பன். நீராட்டிக்காண்பதிலும் (க) முக்தபாவம் தோற்றுக்கையாலே, இப்படி யிருக்கிற வுன் திருமேனியைக் காண்கைக்கு மிகவும் விரும்பி யிருப்பன். ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர். நானுகந்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் “ஒருத் தி பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடியேன்!” என்று ஏசுவர்கள். நானேத்தனையுமிலாதாய். ஏகதே சமும் லஜ்ஜையிலலாதவனே. நற்பின்னைகர்ணிற் சிரிக்கும். நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிற படியை நற்பின்னை காணாமாகில் மைத்துனையாலே சிரிக்கும். நாட்டார் பழிக்கு அஞ்சி கிறமாத்ரமோ, நற்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டாலேவா. நீ அதுசெய்யாதொழுகிறது. நீர் லஜ்ஜைகையாவிதேயென்று கருத்து. மாணிக்கமேயென்மணியே. வடிவழகுக்கு ஒன்றே உபமாநமாவதொன்றில்லாமையாலே அங்குமிங்கும் கஜர் பொறுக்குகிறார். மாணிக்கம் போலேயும் மரகதம்போலேயு மிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனே யென்கை. மஞ்சனமாட நீ வாராய். இப்படி யிருக்கிற வுன் திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து விளங்கும் படி திருமஞ்சனமாட வரவேணும். ... ..

அ. நிகமத்தில்- இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கார்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிரானையுகந்து  
வார்மலிகொங்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்  
பார்மலிதேர்ப்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்  
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமில்லரே. ௮.

பதவுரை.

கார்— நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்  
காட்டில்  
மலி— மிகுத்திருந்துள்ள  
மேனி நிறம்— திருமேனி நிறத்தை யுடை  
யன  
கண்ண பிரானை— கண்ண பிரானை  
உகந்து— ஆதரித்து  
வார் மலி கொங்கை— கச்சி லடங்காமல்  
விம்மும்படியான முலையையுடைய  
அசோதை— யசோதையானவள்  
மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீராட்டின  
ஆற்றை— ப்ரகாரத்தை

பார் மலி — பூமியி லடங்காத ஏற்றத்தை  
யுடையதாய்  
தொல்— ப்ராசீநமான  
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு  
கோன்— நிர்வாஹகரான  
பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்  
சொன்ன— அருளிச்செய்ததாய்.  
சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைந்ததாய்  
செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள  
பாடல்— (இப்)பாடலை  
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்  
தீவினை யாதும் இலர்— தீவினை யொன்று  
மில்லாதவர்கள்.

வ்யா. கார்மலிமேனிநிறத்து. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்காட்டில் மிகுத்திருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடைய. கண்ணபிரானையுகந்து. ஆசரிதர்க்கு ஸுலபனுமாய் உபகாரகனுமானவனை ஆதரித்துக்கொண்டு. வார்மலியித்யாதி. கச்சி லடங்காமல்

(க) 3-ஹாலம்.

¶ (பா) “நிறத்தென் கண்ணபிரானை.”

கிம்மும்படியான முலையையுடைய யசோதைப்பிராட்டி மஞ்சனமாட்டின் ப்ரகாரத்தை. பார்மலி யித்பாதி. பூமியிலடங்காத ஏற்றத்தையுடைத்தாய்ப் பழையதாயிருந்துள்ள திருப்பது வைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. சீர்மலிசேந்தமிழ்வல்லார். சீர்மலிகை யாவது- சப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்னுதல். சேந்தமிழ். ஆர்ஜவயுக்தமான தமிழ். அதாவது- சப்தத்தினுடைய ப்ரஸந்நதையாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக் கும்படியிருக்கை. பாடல். பாட்டுக்கள். வல்லார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். தீவீனையாதுயிலரே. தீவினையொன்று மில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களும் மில்லை யென்கை. ... .. 0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—வேண்ணெய் கன்று பேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மேண்ணெய் கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

(\*)

ஆ - திருமொழி, கா - க்கு, பாட்டு - கசக.

அ. “ எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே ” என்கிறபடியே அவதார ஸமயமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷ்டித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றாட்டாக வறுபவித்த யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்பாறுகுண மாக அவள் அவனை “ மஞ்சனமாடவாராய் ” என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையா மையாலே அநேக ப்ரகாரேண அதுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின வநந்தரம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் பிணங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப் படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமாபோலே, இவனுடைய பால்பாறுகுணமாக “ அக் காக்காய் குழல்வாரவா ” என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொ ண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின ப்ரகாரத்தையும் தாம்றுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர் ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா சரங்களைச் சொல்லி, திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யறுபவிக்கிறார். ... .. \*

மு.—பின்னைமணளைப் பேரிற்சிடந்தானே

முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினை

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட

மன்னனைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

மாதவன்றன்துழல் வாராயக்காக்காய். க.

பதவுரை.

பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு  
மணளை— வல்லபனாப்

பேரில்— “ திருப்பேர் ” என்னும் திவ்ய  
தேசத்தில்

கிடந்தானை— பள்ளிகொண்டருளினவனாய்  
முன்னை அமர்— நித்யஸூரிகளுக்கு  
முதல்— தலைவனாய்  
தனி வித்தினை— அத்விதீயகாரண பூதனாய்  
என்னையும்— என்னையும்  
எங்கள் குழமுழுது— \* ஏழாட்காலும் பழிப்  
பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரை  
யும்

ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட  
மன்னனை— ராஜாவானவனை  
வந்து— அருகே வந்து

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

மாதவன் தன்— ஸ்ரியஃ பதியான வனுக்கு  
‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

‡ இது சிறப்பு பிள்ளைகளைக் குழல் வாராவார் சீராட்டாகச் சொல்லுகிறபாசரம். மேலில் “ உற் றன பேசி நீயேடித்திரியாதே ” என்று; “ பின் டத்திரினையும் பேய்க்கிட்ட நீச்சேற முண்டற்கு வேண்டி நீயேடித் திரியாதே ” என்ற மருவிச் செய்த மையால் காதத்தை கோக்கிச் சொல்லும் பாசர மென்று கொள்ளவேண்டும். “ அக்காக்காய் ” என்பது வ்யாவஹாரிகச் சொல்லு.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பின்மைணானை. நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனை வனை. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாரமஹிஷி யிவளிநே. மேன்மைக்கு ஸ்ரியஃபதியென்னுமா போலேயிறே நீர்மைக்கு இவளுக்கு வல்லபனென்கிறதும். பேரில் கிடந்தானை. அதுக்குமேலே ஒரு நீர்மையிறேயிது. அவதார ஸௌலப்யம் போலன்றிறே அர்ச்சாவுதார ஸௌ லப்யம். “ கொம்பினார் பின்னை கோலங்குடிதற்கேறுகொன்றான் - தென்திருப்பேருள் மேவு மெம்பிரான் ” என்கையாலே - பின்னைக்கு மணானை துக்கும் பேரில்கிடந்ததுக்கு மொரு சேர்த்தியுண்டிறே. நற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து, பின்பு அவளோ டேகூடவந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலேபோலேகாணும். முன்னையமரித்யாதி, கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச்சொல்லுகிறது. (க) “ யத்ர ஃ ஓவெஃ வஸ்யபூரஸூனி டேவாஃ ” என்கிறபடியே பகவதநுபவத்துக்கு முற்பாடான நித்யஸூ ரிகளுக்கு சேஷித்வேநப்ரதாரனாய் அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் (உ) தாரகாதிகளுக்கும் தமனை ஹேமநுவானவனை என்னையுமித்யாதி. தன்னைப் பரிந்தன்றி உளேகாதலென்னை யும் \* ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரையும் ஸ்வரூபநரூபமான வடிவமடைகொண்ட மன்னனை ராஜாவானவனை வந்து குழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறப்பு பிள்ளைகளைக் குழல்வாராவார் சீராட்டாகச் சொல்லும் பாசரம். மாதவனித்யாதி. நீர்மைக்குப் பின்மைணானை னுணர்யோகில், மேன்மைக்கு ஸ்ரியஃபதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்தக் காக்காய்.

மு.—பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்

மாயச்சகடு மருதுமிறத்தவன்

காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் குழல்முழல்

தாய்தாகவந்து குழல்வாராயக்காக்காய்

தாமணிவண்ணன் குழல்வாராயக்காக்காய். உ.

பதிகரை.

இவன்— இச்சிறப்பு பிள்ளையானவன்

முன்னம்— முன்பு

பேயின்— பூதநையின்

முலை— முலைய்பாலை

(க) “ யத்பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவாஃ. ” (உ) பாசரகாதி.



உண்ட— அமுது செய்த  
 பிள்ளை— பிள்ளைகாண்;  
 மாயம்— கர்த்ரிமமான  
 சகலம்— சகடத்தையும்  
 மருதும்— யமளார் ஜூநங்களாகிற இரட்டை  
 மருத மரத்தையும்  
 இறத்தவன்— முறித்துப் பொகட்டவன்  
 காண்;  
 காயா மலர்— காயாம் பூப்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவன்காண்;  
 கண்ணன் — (இப்படியிரா நின்ற) கண்ண  
 னுடைய  
 கரு குழல்— கறுத்திரா நின்ற திருக்குழலை  
 தூய்தாக— நன்றாக  
 வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;  
 தூ மணி— பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற  
 வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய வண்ணுடைய  
 குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையின்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவிகொண்டுவந்த பூதையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்ணுமாபோலே யிருந்துண்ட (க) முகத்தனிவன். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவள் முடிந்தபடியெண் னென்னில்; பரதிகுலித்துக் கிட்டினார் முடியக்கடவ வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித் தனை. மாயச்சகமேருது மிறுத்துவன். அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அஸூரா விஷ்டமாய் நலியவந்த கர்த்ரிமமான சகடத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச் செய்தே நடுவே நலியதாகின்ற யமளார்ஜூநங்களையும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் பொகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆத்மகுணங்கள் மிகையாம்படி அப்போ தலர்ந்த செவ்விக்காயாம் பூப்போலையாய், அநுகூலரை எழுத்திடு வித்துக் கொள்ளும் வடி வழகு படைத்தவன். கண்ணன். விருபனானாலும் விடவொண்ணாத ஸௌலப்யத்தை யுடையவன். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு போலி காணாமையாலே வெறும் கருங்குழ லென்கிறான். தூய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வாரு கையாவது - அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி வாருகை. தூமணிவண்ணன். பழிப் பற்ற நீலரத்தம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயாம் பூப்போலே போது செய யாதே ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் நீலரத்தம் போன்ற வடிவழகையுடையவனென்கை. ... உ.

மு.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த  
 வெண்ணெய் விழுங்கி விரையறாங்கிடும்  
 அண்ணலமரர் பெருமானே யாயர்தம்  
 கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்  
 கார்முகில்வண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். ஈ.

பதவுரை.

திண்ணம்— திண்ணிதான  
 கலத்து—கலத்திலே  
 திரை— கயிறுகளால் பின்னப்பட்டுப் பெரி  
 தாயிருந்துள்ள  
 உறிமேல்— உறியில்  
 வைத்த— பதரப்படுத்தி வைக்கப்பட்ட

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை  
 விழுங்கி— விழுங்கி  
 விரையன்— கடுக ஓடிவந்து  
 உறங்கிடும்— உறங்குவான் போல் கிடக்கு  
 மவனாய்  
 அண்ணல்— ஸர்வஸ்வாமியாய்

அமரர் பெருமானை— நித்யஸூரி நாதனாய்  
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு  
கண்ணனை— கண்ணனை வனுடைய  
குழல் வந்து வாராய் அக்காக்காய்;

கார்முகில்— நீலமேகம் போன்ற  
வண்ணன்— வடிவையுடைய வனுடைய  
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. திண்ணக்கலத்து. சிக்கென்ற கலத்திலே. கோல்களாலே மாறியடித்தாலும் ஈடுபடாத கலமென்கை. திரையுறிமேல்வைத்த. பெரிய வுறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது - கயிற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியவுறி. வெண்ணெய் விழுங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தகுறியழியாமல் “தைவம் கொண்டதோ” என்னும்படி விழுங்கி. விரையனுறங்கீடும். உடையவர்கள் காணாமதற்கு முன்னே கடுகப் போந்து, அறியாதாரைப் போலே கிடந்துறங்கா நிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்புக்கால் கண்ணுறங்குமோ. குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார், போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே, “இதென்ன பொய்யுறக்கம்” என்று பிடித்துக் கொள்ளு மவர்களிறே. அண்ணல். ஸ்வாமி. இந்த நவநீதசௌர்ய வர்த்தாந்தத்தாலே அநுகூலரானவர்களை பெழு திக் கொள்ளுமவன். அமரர்பெருமானை. \* அயர்வறு மமரர்களதிபதியை. மேன்மைக்கு இதுக்கவ்வருகு சொல்லலாவதில்லையிறே. ஆயர்தம்கண்ணனை. அம்மேன்மைக்கெதிர்த்தட் டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நிர்வாஹகனை வனை. கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணனைவனென்னவுமாம். கார்முகில்வண்ணன். வர்ஷு தவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். இத்தால்- அதுபணிப்பார்க்கு ச்ரமஹர ிவான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வாராய். ... .. க.

மு.—பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு

கள்ளவசுரன் வருவானைத் தான்கண்டு

புள்ளிதுவேன்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட

பிள்ளையைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேய்முலையுண்டான் குழல்வாராயக் காக்காய். ச.

பதவுரை.

பள்ளத்தில்— நீர்த்தாழ்வுகளிலே  
மேயும்— இரை தேடித்திரியா நிற்கிற  
பறவை— கொக்காகிற பசுவின்  
உரு கொண்டு— ரூபத்தைக் கொண்டு  
வருவான்— வாரா நின்ற  
கள்ள வசுரனை— கர்த்ரிமனை அஸூரனை  
[ வகாஸூரன். ]  
தான்— பராக்காய் கன்றுமேய்த்து விளை  
யாடுகிற தான்  
கண்டு— பார்த்து

இது புள் என்று— அஸூரனென்று இத்  
தைப் பெருக்க நினையாதே ஒரு பசுவி  
யென்று ஆபாஸமாக நினைத்து  
வாய்— அதின் வாயை  
பொதுக்கோ— சடக்கென  
கீண்டிட்ட— கிழித்துப் பொகட்ட  
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்  
பேய்— பூதநையின்  
முலை உண்டான்— முலைபு உண்டவனுடைய  
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. பள்ளத்திலித்யாதி. நீர்த்தாழ்வுகளிலே இரையெடுத்ததிரி யாநிற்கும் (க)பகமாகிறபசுவின் வடிவைக்கொண்டு கள்ளவசுரன். கர்த்ரிமனை அஸூரன்.

தன்னுடைய ரூபத்தை மறைத்து பகரூபங்கொண்டுவந்தது- கர்த்திரிமனாகையாலேயே. வருவானைத்தான்கண்டு. இப்படி ப்ரச்சந்நனாய்க்கொண்டு தன்னை நலிய வருகிறவனை, அந்யபரனாய்க் கன்றுமேய்த்துநின்று விளையாடுகிற தான்கண்டு. புள்ளிதுவென்று. அஸூரனென்று இதைப்பெருக்க நினையாதே, ஒருபகழியென்று ஆபாஸமாகநினைத்து. பொதுக்கோ வாய்க் கண்டிட்ட. தன்னை நலிவதாக அங்காந்துவருகிறவாயை, அதுனுடைய நினைவுக்கிடமறும்படி சடக்கெனக்கிழித்துப்பொகட்ட. பொதுக்கோவென்கிறது- பொதுக்கெனவென்றபடி. அதாவது- சடக்கெனவென்கை. பிள்ளையை. பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதவனை. இத்தனையும் செய்யாநிற்கச்செய்தே இதுதானுமொரு விளையாட்டாயிருந்தபடி. பேய்முலையுண்டான். அவள் முலையுண்கிறவிடத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதாற்போலேயாய்த்து- இதுவும்.

மு.—கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கோருகன்றினைப்

பற்றியெறிந்த பரமன்றிருமுடி

உற்றனபேசி நீ யோடித்திரியாதே

அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

ஆழியான்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௫.

166

பதவுரை.

கன்று இனம்— கன்றுகளின் திரளை  
மேய்த்து— மேய்த்து  
ஒரு கன்றினை — அஸூரமயமாய் வந்த  
ஒரு கன்றை  
பற்றி— காலேப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து  
கனிக்கு— அஸூரமயமாய் நின்ற விளாவின்  
கனி உதிருகைக்காக  
எறிந்த— அதன்மேல் வீசியெறிந்த  
பரமன்— உபகாரகனுடைய வனுடைய

திரு முடி— அழகிய திருக்குழலை  
உற்றன— உன் ஜாதிக் கேற்றவற்றை  
பேசி— சொல்லிக்கொண்டு  
நீ ஒடி திரியாதே— நீ ஒடிப் போகாமல்  
அற்றைக்கும்— நாள்தோறும்  
வந்து குழல் வாராய் அக்காக்காய்;  
ஆழியான் தன் — திருவாழியைக் கையி  
லேந்தின வனுடைய  
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கற்றினம்மேய்த்து கன்றுகளினுடைய திரளைமேய்த்து. பால்யத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறே பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினாய்த்து. கனிக்கோருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த. இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாநிற்கிறவிடத்திலே தன்னை நலிகைக்காகக் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்துநின்ற சிலவஸூரர்களைக்கண்டு, “ விளங்கனிக் கிளங்கன்று விசிறி ” என்கிறபடியே முள்ளாலே முள்ளைக்களையுமாபோலே அஸூரமயமாய்வந்து நின்றதொருகன்றை, காலேப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து அந்த விளங்கனி யுதிருகைக்காக எறிந்து இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட. பரமன்றிருமுடி. தன்னை நலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்படாதே, அவற்றை நிரணித்து ஜகத்துக்கு பரமசேவியானதன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனுடைய திருமுடியை. உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே. உன்னுடைய ஜாதியுசிதமானவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு, ஓரிடத்திலே நிலைபின்றிக்கே நீபறந்து திரியாதே. அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராய். நாள்தோறும் வந்து திருக்குழல்வாராய். ஆழியான். திருவாழியையுடையவன். ஆவிதேயரை நியமிக்கவல்ல பரிசுமுடையவென்கை. ௫.

167  
மு.—கீழ்க்கீற்குடிமன்னர் கேடிலாதாரை  
அழிப்பானினைந்திட டவ்வாழியதனால்  
விழிக்குமளவிலே வேறுத்தானைக்  
குழற்கணியாகக் குழல்வாராயக் காக்காய்

கோலிந்தன்றண் குழல்வாராயக் காக்காய். க.

பதவுரை.

கேடு இலாதாரை— கர்ஷ்ணாச்ரயத்தால் ஒரு  
குறையுமில்லாத இந்தராதிகளை  
அழிப்பான்— அழிப்பதாக  
நினைந்திட்ட— நினைத்த  
கீழ்க்கில் குடி— ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸி  
களான  
மன்னர்— நரகாஸூரன் முதலான வர்களை  
விழிக்கும் அளவிலே— ஒரு நிமேஷப் பொழு  
திலே [ கண்முடித்திறப்பதற்குள்ளே ]

வேர் அறுத்தானை— வேற்றுப் போம்பா  
பண்ணின வனுடைய  
குழற்கு— திருக்குழலுக்கு  
அணி ஆக— அலங்காரமாக  
குழல் வாராய அக்காக்காய்;  
கோலிந்தன்— பசு மேய்ப்ப வனுடைய  
தண் குழல்— சிறந்த குழலை  
வாராய அக்காக்காய்.

வ்யா. ஆறாப்பாட்டு. கீழ்க்கில் குடிமன்னர். ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸிகளாய் நர  
காஸூரப்ரபர்திகளான ராஜாக்களை. கேடிலாதாரை. வரபல புஜபலங்களுண்டாகையாலே  
நமக்கொருகேடில்லையென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைந்திட்டு. ஆச்ரிதரான  
இந்தராதிகளை நலிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழியதனால். \* கருதுமிடம்  
பொருமதாய், “ அறமுயலாழி ” என்கிறபடியே தன்னிலுங்காட்டில் ஆச்ரிதவிரோதி  
நிரஸநத்தில் மிகவும் முயலாநிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழியாலே. விழிக்குமளவிலே  
வேறுத்தானை. இமைத்து விழிக்கும் முன்னே கீழங்கெடுத்துப் பொகட்டவனை. அதவா,  
கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைந்திட்டு- கீழ்க்கில் குடிமன்னர்- விழிக்குமளவிலே- ஆழிய  
தனால்- வேறுத்தானை என்று அந்வயமாக்கி- “ நமக்கு ரக்ஷகனாக ஈசுவரன் உண்டு ” என  
நிருக்கையாலே- தங்களுக்கொரு கேடின்றிக்கே யிருக்குமிந்தராதிகளை அடர்த்தழிப்பதாகக்  
கோலின ப்ராக்ஜ்யோதிஷபுரவாஸிகளான நரகப்ரபர்தயஸூரராஜாக்களானவர்களை யழிக்கப்  
பார்க்கிற வளவிலே அச்செய்தி இந்தரன் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவநந்தரம், பெரியதிரு  
வடியை மேற்கொண்டு நரகபுரத்திலே யெழுந்தருளி \*கருதுமிடம் பொரலல்ல திருவாழி  
யாலே அந்த நரகாதிகளை மறுகிணையுண்டாகாதபடி அறுத்துப்பொகட்டவனை யென்னவ  
மாம். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி குழல்வாராய்.  
கோலிந்தன். பரரக்ஷணத்திலே தீர்ந்த வ்யாபாரங்களை யுடையவன். தண்குழல். ச்லாக்ய  
மான்குழல். ... ..

163  
மு.—பிண்டத்தினையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்  
உண்டற்குவேண்டி நீ யோடித்திரியாதே  
அண்டத்தமர் பெருமானழகமர்  
வண்டொத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய்

மாயவன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். எ.

பிண்டம் — பித்ராதிகளைக் குறித்திகிற  
பிண்டங்களாகிற  
திரளையும்— திரளையும்  
பேய்க்கு— பிசாசங்களைக் குறித்திட்ட  
நீர் சோறும்— நீரோடு சேர்ந்த சோறுகளை  
யும்  
உண்டற்கு வேண்டி— உண்கைக்கு ஆசைப்  
பட்டு  
நீ— பவிபுக்கான நீ [ ஸாவிஹ-சு. ]  
ஒடி திரியாதே - அதுக்கிடம் தேடித் தட்  
டித் திரியாமல்

அண்டம்— நித்ய விபூதியிலிரா நின்ற  
அமரர்— நித்ய ஸூரிகளுக்கு  
பெருமான்— அதிபதியா யிருப்பவனுடைய  
அழகு அமர் — அழகு பொருந்தி யிரா  
நின்றதாய்  
வண்டு ஒத்து— வண்டு போலே  
இருண்ட— கறுத்திரா நின்ற  
குழல் வாராய் அக்காக்காய்,  
மாயவன் தன்— ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனை  
வனுடைய  
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. எழாப்பாட்டு. பிண்டத்திரளையும். பித்ரக்கள் முதலானவை யுத்தேசித்து  
இடம் பிண்டங்களாகிற திரளையும். பேய்க்கிட்டநீர்ச்சோறும். பிசாசங்களை யுத்தேசித்து  
இட்ட ஜலஸாவிதமான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உண்கைக் காசைப்பட்டு.  
நீயோடித்திரியாதே. அது கட்டுமிடத்தேடி நீ தட்டித்திரியாதே. அண்டத்தமரர்பெருமான். நித்ய  
விபூதியிலே ஸூரிகளுக்கு தாயகாதிகளெல்லாம் தானையாயிருக்கும் பெரியவனுடைய.  
அழகமர்வண்டொத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுபொருந்தி யிருந்துள்ள வண்டுபோலே சுரு  
ண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனித்யாதி. ஆச்சர்யசக்தி யுத்தனைவனு  
டைய குழலை வந்துவாராய். ... ..

மு.—உந்தியெழுந்த வருவமலர் தன்னில்  
சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்  
கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டித்  
தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்  
தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய்.

பதவுரை.

உந்தி எழுந்த— திருநாடியிலுண்டான  
உருவம்— அழகிய  
மலர் தன்னில்— தாமரை மலரிலே  
சந்தம்— சந்தஸ்சை நிரூபகமாக வுடைய  
சது முகன் தன்னை - நான் முகனாகப் ப்ரஹ்  
மாவை  
படைத்தவன்— ஸ்ரீஷ்டித்த வனுடைய  
கொந்தம்— நெறித்திரா நின்ற  
குழலை— திருக்குழலை  
புளி குறந்து — புழுவுகு வார்த்து

அட்டி— உறைக்கத்தடவி  
தந்தத்தின் சீப்பால்— தந்தத்தால் செய்யப்  
பட்ட சீப்பரிலே  
குழல்வாராய் அக்காக்காய்;  
தாமோ தரன் தன் — தாமோதர னுடைய  
குழல் வாராயக் காக்காய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. உந்தியித்யாதி. திருநாடியிலே கிளர்ந்த அழகிய சூ-  
ரைப்பூவிலே. உருவம் - அழகு. சந்தமித்யாதி. ஜகதஸ்ரீஷ்டியில் ஊந்தால் தன்னை  
விகல்பிக்கலாம்படி ஜ்ஞாநசக்திகளால்வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ரீ  
டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தமென்று (க) சந்தஸ்ஸாய், வேத்தன்  
தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய னென்னவுமாம். கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி. திருமஞ்ச-  
நஞ் செய்கிறபோது புளிகுறந்து அட்டித்திருமஞ்சநஞ்செய்கையாலே நெறித்திருக்கிறகுழல்  
கொந்தம் - நெறிப்பு புளியட்டிக்கொந்தக் குழலென்றது - புளியட்டின கொந்தக்குழல்  
றபடி. திருக்குழல் வாருகிறகாலத்தில் இது கூடாமையாலே திருமஞ்சநகாவத்திற்  
தென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. \* எண்ணெய் புளிப்பழங்கொண்டிறே திருமஞ்சநம்செய்  
அதவா, கொந்தக்குழலை - நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை, குறந்து புளியட்டி. அகங்க...  
வளர்ந்ததனால் ஸ்வைர்மாகக் குறந்தது. புளியுண்டு - † புழுகு, அதை வார்த்தென்  
மாம். குறந்தது புளியென்கிறவிடத்தில், துகரம் கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. ‡ \*  
சங்கதை வாள்போலே. "புழுகட்டி" என்று பாடமாகில் - புழுகைக்குறந்தட்டி. என்  
பொருளாகக்கடவது. தந்தத்தின்சீப்பால் குழல்வாராய். திருக்குழலினுடைய ச்லாக்யதா  
குணமாகத் தந்தத்தால்பண்ணின சீப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். தாமோதரனித்யா  
அபலையான வெனக்குப் பிடித்துக் கட்டலாம்படி ஸூலபனா யிருக்கிறவனுடைய குழல்  
வாராய். ... ..

மு. - மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த

முன்னிவ்வுலகினை முற்றமளந்தவன்

பொன்னின்முடியினைப் பூவணைமேல்வைத்துப்

பின்னையிருந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேராயிரத்தான் குழல்வாராயக் காக்காய். க.

பதவுரை.

மன்னன் தன் - அஸூர ராஜனான மஹா

பவியின்

தேவிமார் - மனையாட்டிகளானவர்கள்

கண்டு - இவன் வேஷத்தையும் பாஷணத்

தையும் பார்த்து

மகிழ்வு எய்த - களிக்கும்படி

முன் - முன்னே

இவ்வுலகினை முற்றம் - இந்தலோகம் முழு

தையும்

அளந்தவன் - அளந்து கொண்ட வனுடைய

பொன் முடியினை - அழகிய திருமுடியை

பூ அணைமேல் வைத்து - பூப்போலே நெத்

தென்ற படுக்கையின்மேலே வைத்து

பின்னே இருந்து - பின்புறத்திலே நின்று

குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

ஆயிரம் பேரான் - ஆயிரம் திருநாமத்தை

யுடையனான வனுடைய

குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

\* "பொன்னின்" என்கிறவிடத்தில் "இ" என்னுமது சாரியை.

(க) உருஸ்ஸாய். † "புழுகு" என்பதைத்தான் "புண்கு" என்பார்கள்.

‡ "ஒண்சங்கதை வாளாழியான்" என்கிறவிடத்தில், சங்கு கதை-சங்கதை, என்று கடை-  
குறைத்தலாய்ப் புணர்ந்தாற்போலேயென்கை.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மன்னனித்யாதி. “புலன்கொள்மாணாய்” என்கிற படியே - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வாமநரூபமும், “பொங்கிலங்கு புரிநூலும்” இத்த்யாதிப்படியே - அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்றள்ள யஜ்ஞோபவீதமும், கர்ஷ்ணாஜிநமும், முஞ்சியுமான் விநீதவேஷமுமாய்க்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞ வாடத்திலே வல்லாராடினாற்போலே பதறி நடந்துசென்று நின்ற நிலையையும், “கொள்வன்நான்” இத்த்யாதிப்படியே சொன்ன (க) முக்தஜல்பத்தையும்கண்டு, அஸுரராஜனான மஹாபலியினுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரீதைகளாய்படி முந்துறநின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீர் விழுந்த ஸமநந்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விந்தலோகத்தையெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப்பெற்றாற்போலே யளந்து கொண்டவனுடைய. பொன்னின் முடியினே. அழகிய திருமுடியை. பொன் - அழகு. இன் - சாரியை. பூவணைமேல் வைத்து. திருமுடியை மார்த்தவததுக்கிடாக, பூப்போலே ம்ந்துவான அணைமேலேவைத்து. பின்னேயிருந்து குழல்வாராய். வாருகைக்கு அதுகுணமாகப் பின்னேயிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்தான். தன் வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாம்படி (உ) “உடல்வா நாடிவஹஸுரவா” என்கிறபடியே அநேகம் திருநாமங்களை யுடையனவனுடைய குழல்வாராய். ... ..

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கண்டார்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்  
வண்டார்துழல்வார வாவென்றவாய்ச்சிசொல்  
171 விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சொல்  
கோண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே ய.

பதவுரை.

அக்காக்காய்— “அக்காக்காய்!  
கண்டார் பழியாமே— ‘கண்டவர்கள் பழி  
யாத படி  
கார் வண்ணன் — நீல மேகவாண னானவ  
னுடைய  
வண்டு ஆர்— மதுபாநார்த்தமாக வண்டிகள்  
படிந்திருக்கிற  
குழல்— திருக்குழலை  
வார— வாருவதற்கு  
வா என்ற— வா” என்று சொல்லியழைத்த  
ஆய்ச்சி— யசீசாதைப் பிராட்டியின்  
சொல்— சொல்லை

விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய  
மதிள்— மதினையுடைய  
வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு  
கோன்— திரிவாஹகரான  
பட்டன்— பெரியாழ்வார்  
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை  
கோண்டாடி — சப்தார்த்தவைலக்ஷண்யத்  
தைப் புகழ்ந்து கொண்டு  
பாட— பாடுமளவில்  
வினைதான் — “வினை” என்று பேர்  
பெற்றவை யெல்லாம்  
குறுகா— அவர்களுருகில் கிட்டமாட்டாது.

வ்யா. கண்டாரித்யாதி. திருமஞ்சநஞ்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும், அவர்கள் பழியாதபடியாக. அக்காக்காய். கார்வண்ணனித்யாதி. மேகம்

(க) உ-புஜல. (உ) “தேவோநாம் ஸஹஸ்ரவாந்”

போலே ச்யாமளமான வடிவை யுடையவனுடைய, இருட்சியாலும் சுருட்சியாலும் வண்டு போலேயிருக்கிற திருக்குழலை வாரும்படியாக வாவென்று சொன்ன யசோதைப்பிராட்டி னுடைய செவலைவ. விண்டோயித்யாதி. ஆகாசத்திலே மிகவுமுபர்ந்த மதினையுடைய பூ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த வித்தை. கோண்டாடியித் யாதி. சப்தார்த்த வைலக்ஷணயத்தைக் கொண்டாடி, பரிதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாட, வினை யென்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் தானே யருகுவந்துகட்டா ... .. 0.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—(\*)—

அடிவரவு.—பின்னைப் பேய் திண்ணப் பள்ளம் கற்றுக் கிழக்கில் பிண்ட முந்தி மன்னன் கண்டார் வேலி.

ஆ. திருமொழி- 3.8 - க்ரு, பாட்டு - 5.90.

அ. யசோதைப்பிராட்டி அவனைத் திருக்குழல் வாருவதாக உத்தேசிக்கித்து, அவன் “ ஒட்டேன் ” என்று அழுதும் இறங்கியோடாமெக்காக அவனுடைய பால்யத்துக் கரு குணமாம்படி, அக்காக்காய் குழல் வாரவாவென்று பலகாலும் அவன்செவிகேட்கச்சொல்லி யிருந்து அவனை யுகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடியை, தாமதபணிக்கையில் ஆசையுடைய ராய், பாவநாபரகர்ஷத்தாலே அவளான நிலையயடைந்து, தற்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பாசரங்களைப்பேசி யறுபவித்தாராய்கின்றார் - கீழ்; திருக்குழல் வாரினவநந்தரம் பூச்சுட்டுவதாகத் தேடுகிறவளவிலே, ஜாத்யுசிதமாகக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற பிள்ளைகளோடே தானும் போவானாக வுத்தேசிக்கித்து, கன்றுகள்மேய்த்து மறிக்கிற கோலைத்தா வென்ன; அவள் இசைந்து கோலைக்கொடாமல், “இவனை ஒப்பித்துக்காணவேணும்” என்னும் கருத்தாலே கோலைவாங்கித் தருகிறேனென்று இவனை யழுகைமருட்டி “ அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா ” என்று பலகாலும் சொன்ன பரகாரத்தை, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அவளைப்போலே தாமும் அவனைக்குறித்துப்பேசி அந்த ரஸத்தை யறுபணிக்கிறார் - இத்திரு மொழியில். ... .. \*

மு.—வேலிக்கோல்வேட்டி விளையாவிலேற்றித் தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டேக் காலிப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்டுவா கடனிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா க.

பதவுரை..

வேலி—வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்திருக்கிற விளையாடு வில்— விளையாடுவதற்கு வில்  
கோல்— கோலை | விளையாடு வில்— விளையாடுவதற்கு வில்  
வேட்டி— வேட்டி. கற்றி— அதிலே நாளை ஏறிட்டு  
லாகப் பண்ணி



தாலி— பனையினுடைய  
கொழுந்தை— வெண்குருத்தை  
தடகழுத்தில்— பெரிய கழுத்தில்  
பூண்டு— ஆபரணமாகப் பூண்டு  
பீலி— மாலினுடைய  
தழையை— தோகைகளை  
பிணைத்து— சேர்த்து  
பிறகு— திருமுதுகிலே  
இட்டு— தொங்க விட்டு  
காலி பின்— கன்றுகளின் பின்னை  
போவாற்கு— மேய்க்கப் போமவனுக்கு

ஶ ஓர் கோல் கொண்டுவா;  
கடல் நிறம்— கடலோடொத்த நிறத்தை  
யுடைய  
ஶவண்ணற்கு— வடிவையுடைய வனுக்கு  
ஶ ஓர் கோல் கொண்டுவா.

ஶ “ஓர் கோல் கொண்டுவா” என்ற வித  
வும், அக்காக்காய் விளித்துச் சொல்லும் பாகரமென்  
னுமது ஏழாம்பாட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விள  
ங்கும். இவ்விடத்தில் கோலாவது - கன்றகள் மே  
ய்த்து மறிக்கிற கோல்; அதைக் கொண்டுவா என்றபடி.  
ஶ “அண்ணற்கு” என்று பிரித்தால், ஸ்வா  
மிக்கென்று பொருள்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும்  
கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே, வேலியென்று வளைவாய், வளைந்தகோலைவெட்டி யென்ன  
வுமாம். விளையாடு வில்லேற்றி. லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. தாலிக்  
கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற் பூண்டு. ஜாத்யுசிதமாகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத்  
தாணியைத் தடவிதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது- தாளியென்றபடி  
யாய், கொழுந்தென்றது- அதின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே  
அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பர்களிறே யிடையர்; அதைச் சொல்விற்றாகவுமாம்.  
பீலியித்யாதி. பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. காலியித்யாதி. கன்று  
காலியின் பின்னை அவற்றை மேய்க்கக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கட  
லித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான ஷட்வையுடையவனுக்கு. ... ..

மூ.—கொங்குங்குடந்தையுங் கோட்டியுரும் பேரும்  
எங்குந்திரிந்து விளையாடு மென்மகன்  
சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்  
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா  
அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா. 2.

பதவுரை.

கொங்கு— (புஷ்பாதிகளால்) பரிமளத்தை  
யுடைய  
குடந்தையும்— திருக்குடந்தையிலும்  
கோட்டி ஊரும்— திருக்கோட்டி யூரிலும்  
பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்  
எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளிலும்  
திரிந்து— வ்யாபரித்து  
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற  
என் மகன்— என் பின்னையுடைய  
சங்கம்— பூநீபாஞ்சு ஐந்யத்தை

பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டிராநின்ற  
தட— விசாலமான  
கைக்கு— திருக்கைக்கு  
தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்  
நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடைத்  
தான்  
ஓர் கோல் கொண்டுவா;  
அரக்கு வழித்தது— அரக்குப்பூசப்பட்டிருப்  
பதான  
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கோங்குங்குடந்தையும். பரிமளத்தையுடத்தான திருக் குடந்தையிலும். கொங்குக்குடந்தை யென்கிறவல்லொற்று மெல்லொற்றுக் கிடக்கிறது. சோலைகளிலு மோடைகளிலு முண்டான பரிமளமும். உள்ளுக்கண்வளர்ந்தருளுசுவனு டைய திருமேனியின் பரிமளமுமாய்க்கொண்டு ஊரடங்கலும் பரிமளமாய்க்கிடக்குமித்தனை. கோட்டியூரும். திருக்கோட்டியூரிலும். பேரும். திருப்பேரிலும். எங்கும். அதுகந்தமான திருப்பதிகளிலும். திரிந்துவிளையாடு மென்மகன். வ்யாபரித்து விளையாடாநிற்கு மென்பிள்ளை யுடைய. சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத் தக்க. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடிக்கும் பெரிய திருக் கைக்குத் தகுதியான. நல்லங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா. நல்லவடிவையுடத்தான தொரு கோல்கொண்டுவா. அரக்கித்யாதி. நிறமுடைத்தாய்படி அரக்குவழித்ததொரு கோல்கொண்டுவா. ... .. உ.

மு — கறுத்திட்டே திரிநின்ற கஞ்சனைக்கொன்றான்  
 பொறுத்திட்டே திரிவந்த புள்ளின் வாய்க்கண்டான்  
 நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னேடிச்  
 சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டுவா  
 தேவிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா. ஈ.

174

பதவுரை.

கறுத்து—கோபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு  
 எதிரிட்டு நின்ற— எதிர்த்து நின்ற  
 கஞ்சனை— கம்ஸனை  
 கொன்றான்— முடித்தவனாய்  
 பொறுத்திட்டே— வருகிற போதை வேகத  
 தைப் பொறுத்து நின்று  
 எதிர் வந்த— தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த  
 புள்ளின்— பகாஸூரனுடைய  
 வாய்க்கண்டான்— வாயைக் கிழித்தவனாய்  
 நெறித்த— நெறித்து முன்னே தொங்கா  
 நின்ற

‡ குழல்கள்— திருக்குழல் களானவை  
 நீங்க— ஒடுகிற. வேகத்தாலே இரண்டரு  
 கும் நீங்கும் படியாக  
 முன் ஓடி— கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி  
 சிறு கன்று— இளங்கன்றுகளை  
 மேய்ப்பாற்கு— மேய்க்கு மவனான வனுக்கு  
 ஓர் கோல்கொண்டுவா,  
 தேவர் பிரானுக்கு — தேவர்களுக்கு உப  
 காரகனான வனுக்கு  
 ஓர் கோல்கொண்டுவா.  
 ‡ “குழல்களை” என்கிற விடத்தில் ஐகா  
 ரம் சாரியை.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. கறுத்தித்யாதி. கறுப்பு- சிறறம். தன்மேலே க்ரோதத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு எதிரிட்டுநின்ற கம்ஸனைக்கொன்றவன். பொறுத்தித்யாதி. வருகிற போதை வேகத்தைப் பொறுத்துநின்று, தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த பகாஸூரனுடைய வாயைக்கிழித்தவன். நெறித்தித்யாதி. நெறித்து முன்னே நாலாநின்ற குழல்களானவை, ஒடுகிற விசையாலே இரண்டருகும் நீங்கும்படியாகக் கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி. சிறுக் கன்றுத்யாதி. இளங்கன்றுகளை மேய்க்கிறவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. தேவிரானுக்கு ஆஸூரப்ரகர்திகளான கம்ஸரதிகளை யழியச் செய்கையாலே தேவர்களுக்கு உபகாரகனான வனுக்கு ... .. உ.

மு.—ஒன்றையுரைப்பா னொருசொல்லே சொல்லுவான்  
துன்று முடியான் துரியோதநன் பக்கல்  
சென்றங்குப் பாரதங் கையெறிந்தானுக்குக்  
கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா  
கடல்நிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா ச.

175

பதவுரை.

ஒன்றே— அடுத்தாரைக் கைவிடாமையா  
கிற ஓர்த்தத்தையே  
உரைப்பான்— சொல்லுமவனாய்  
ஒரு சொல்லே— எல்லார்க்கும் அபயப்பதா  
நம்பண்ணுகையாகிறசொல்லொன்றையே  
சொல்லுவான்— சொல்லா நிற்பானாய்  
துன்று— நவரத்தங்கனமுத்தின  
முடியான்— கிரீடத்தைபுடைய  
துரியோதநன் பக்கல் - துரியோதநனிடத்  
திலே

சென்று - பாண்டவர்கள் தூதனைச் சென்று  
பாரதம்— பாரத யுத்தத்துக்கு  
அங்கு— அங்கே  
கை எறிந்தானுக்கு— கைதட்டிப் போந்த  
வனான வனுக்கு  
கன்றுகள்— கன்றுகளை  
மேய்ப்பது— மேய்க்கத்தக்க  
ஒர் கோல் கொண்டுவா;  
கடல் நிறவண்ணற்கு ஒர்கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றித்யாதி. “ பாண்டவர்களும் நாங்களும் கூடி ஜீவிப் பதில்லை ” என்று மோர்த்தமே சொல்லுவானாய், “ கூடி ஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர் களுக்கும் ஏதேனும் சில கொடுக்கவேண்டாவோ ” என்று மத்யஸ்ததர் சொன்னால் “ அவர்க ளுக்கு ஒருகோற்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை ” என்றுமொரு வசநமே சொல்லுவானு மாயிருக்குமவனென்கை. அன்றிக்கே, ஆசிரிதவிஷயத்தில் (க) “ இது ஹாவெநவஸூவ்யூ ” இத்யாதிப்படியே-ஒருபடியா லும் அவர்களைக்கைவிடாமையாகிற ஓர்த்தமேசொல்லுமவனாய் (உ) “ ஸமயம் ஸவயூஹிதெவெஹா டீஹி ” இத்யாதிப்படியே - அவர்களுடைய ரக்ஷ ணத்துக்குடலான வசநமொன்றுமே சொல்லாநிற்பானாயிருக்குமவனென்று பகவத்சிஷேஷ ணமாசுவமாம். துன்றுமுடியான். நவரத்தங்களினாலே நெருங்கின அபிஷேகத்தை புடைய வன். அபிஷேகத்தகூதரியராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப் படுமவனென்னுதல். துரியோத நன் பக்கல். ஏவம்பூதனான துரியோதநன்பக்கலிலே. சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு. இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோவென்று தூதனாய்ச்சென்று பொருத்தப்பார்த்தவிடத் தில் பொருந்தாமையாலும் யுத்தத்திலே, பொருந்துகையாலும்; ஆனால், அதுதன்னைச் செய் தவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதட்டிப் போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரத யுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்தவனுக்கென்னுதல். எறிதல்- இழிதலாகையாலே, வேண் டினபொருள் கொள்ளலாமிறே. கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா. பசுமேய்க்கை யிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க்கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்ப தொரு கோல்கொண்டுவா. கடலித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவை யுடையவனுக்கு. ... .. ச.

(உ) “ மித்யாவேந ஸம்பராப்தம். ” (உ) “ ... நாம் ஸவயூதேப்யோ ததாபி. ”

மு.—சீரோன்றுதாதாய் துரியோதநன்பக்கல்  
 ஊரோன்று வேண்டிப் பெறாத வுரோடத்தால்  
 பாரோன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத்  
 தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா.  
 தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா ௫.

பதவுரை.

சீர்— ஆச்ரித பாரதந்தர்ய மாகிற குணம்  
 ஒன்று— சேருகைக்கு உறுப்பான [ ஒன்று  
 கை-கூடுகை ]  
 தாதாய் — தாதவ்யாபாரத்தில் அதிகரித்த  
 வரைய்  
 துரியோதநன் பக்கல் — துரியோதநனன்  
 டைச் சென்று  
 ஊர் ஒன்று— “ பாண்டவர்களுக்கு ஒருர்  
 தன்னை யாகிலும் கொடு ” என்று  
 வேண்டி— தாழ்ச்சி தோற்றக் கேட்டும்

பெறாத— வேண்டின்படி பெரியாத  
 உரோடத்தால்— ரோஷத்தாலே  
 பார் ஒன்றி— பூமியிலே கால் பாவி நின்று  
 பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே  
 பார்த்தற்கு— அர்ஜுநனுக்கு  
 கை செய்து— துணையாயிருந்து  
 ஒன்று தேரை— ஒப்பற்ற தேரை  
 ஊர்ந்தாற்கு— நடத்தியருளின வனுக்கு  
 ஓர் கோல் கொண்டுவா;  
 தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சீரோன்றுதாதாய். “ இன்னார் தாதனை நின்றான் ” என்கிறபடியே ஆச்ரிதபாரதந்தர்யமாகிற குணம் தனக்குச் சேருகைக்குறுப்பான தாதகர்த்தயத்திலே அதிகரித்து. துரியோதநன்பக்க லாரோன்றுவேண்டி. அதார்மிகரைய் பந்துக்களையடர்த்து, பலத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துரியோதநன்பக்கலிலே ஓசன்று “ உங்களுக்குள்ள அங்கங்களை விபஜித்து இரண்டுதலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருங்கோள் ” என்று முந்துறக் கொன்னவளவில், அவன் “ அதுசெய்யேன் ” என்றவாறே, “ ஆனால் பத்தூர்தன்னைக் கொடுக்கப்பார்ப்பது ” என்ன; “ அதுவும்செய்யேன் ” என்றவாறே “ ஒருர்தன்னையா கிலும் கொடு ” என்றவளவில், அவன் அதுக்குமிசையாமல், “ அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு, (க)தத்பலமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அத்தையதுபவிக்கக்கடவர்கள், எங்களுக்கு இத்தனையுமன்றே வுள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை ” என்று வெட்டிதாக வார்த்தைகொல்ல; பெறாத வுரோடத்தால். ஒருர்தானும் பெறாத ரோஷத்தாலே. ஆனால் \*விட போக்யையன்றே வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியையாளுங்கோளென்ன; அவன் அதுக்குப் பொருந்தினவாறே; பாரோன்றி. திருவுள்ள முகந்து, பூமியிலே பரந்தகால்பாவிநின்று. பாரதம் கைசெய்து. பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்களுக்காக நின்று கையுமணியும் வகுத்து. பார்த்தற்குத்தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கு. ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாமையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகார்தரைய், அர்ஜுநனை (க) ரத்யாக்கி, பாரதி புகழ்த்தை உருளைக்காலாலே நெருக்குகைக்குறுப்பாகையாலே அத்விதீயமான தேரை நடத்தினவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. தேவபிரானுக்கு. இந்தநீர்மைக்கெதிர்த்தட்டாம்படி நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனை மேன்மையை யுடையவனுக்கு. இத்தால்-மதுஷ்யத்வே பரதவத்தைச் சொன்னபடி. ... .. ௫.

மு. — ஆலத்திலையா னரவினணைமேலான்

நீலக்கடலுள் நெடுங்காலங் கண்வளர்ந்தான்

பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த

கோலப்பிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா

குடந்தைக்கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா. கா.

பதவுரை.

‡ ஆல் இலையான்— ஆலிலையில் கண் வளர்ந்

தருளுமவனாய்

¶ அரவு அணைமேலான்— திருவனந் தாழ்வா

னாகிற படுக்கையின்மேல் கண்வளர்ந்

தருளுமவனாய்

நீலம்— ( திருமேனியின் நிழலீட்டாலே )

கறுத்திராநின்ற

கடலுள்— ஸமுத்தத்திலே

நெடு காலம்— ப்ரளயம் ன்ருமளவும்

கண் வளர்ந்தான்— திருக்கண் வளர்ந்தரு

ளுமவனாய்

பாலப் பிராயத்து— இளம்பருவத்திலே

பார்த்தற்கு— அர்ஜுநனுக்கு

அருள் செய்த— கர்பை செய்தரு ளினவனாய்

கோலம்— அழகியனாய்

பிரானுக்கு— லோகோபகாரக னானவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுவா;

குடந்தை— திருக்குடந்தையிலே

கிடந்தாற்கு— கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுவா.

‡ “ ஆலத்திலையான் ” என்கிற விடத்தில் ‘ அத்து ’ என்னுமதும்;

¶ “ அரவினணைமேலான் ” என்கிற விடத்தில் ‘ இன் ’ என்னுமதும் சாரியை.

வ்யா. ஆரும்பாட்டு. ஆலத்திலையான். ஜகத் ப்ரளயம்வந்தபோது வடதளத்திலே கண்ணளர்ந்தருளினவன். அத்து சாரியை. அரவினணைமேலான். திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (க) “ ஸஹஸ்ரவதநோ தேஷி பனுமணி விராஜிதம் | ஸவ வடவர்க்ஷாபூ தநந்தோ த்புதோ ருபவான் || ” என்கிறபடியே - வடவர் க்ஷமாணலும் திருவநந்தாழ்வானிறே. ஆலத்திலையா னரவினணைமேலா னென்கையாலே - அந்த அர்த்தமுந் தோற்றுகிறது. நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான். க்ஷீர்மாகையாலே னென்தந்தநிறமாயிருக்கச்செய்தேயும், திருமேனியின் நிழலீட்டாலே நீலமான நிற த்தையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ரளயாஸதியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். “ கருந் தண்மாகடல் கண்துயின்றவன் ”, “ உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான் ” என்கையாலே நீலக்கடலென்று - இந்த லவணஸமுத்ரந்தன்னைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அரவினணைமேலா னாய்க்கொண்டு நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தானென்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த. இந்தரன்வந்து “ என்னுடைய புத்ரான விவனை ரக்ஷித்தருள்வேணும் ” என்று காட்டிக்கொடுக்கையாலே, பால்யவயஸஸிலே அர்ஜுநனு க்கு அருள்செய்தபின்பு, இவன், தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசுவர்த்தியாய்ப் போருக்க யாலும், எல்லாரளவிலும்போலன்றியே இவனளவில் தான் பக்ஷபதித்துப் போருக்கையாலும் அவ்வருள் மேன்மேலான வளர்ந்துசென்ற வித்தனையிறே. கோலப்பிரானுக்கு அழகிய

(க) “ ஸஹஸ்ரவதநோ தேஷி பனுமணி விராஜிதம் | ஸவ வடவர்க்ஷாபூ தநந்தோ த்புதோ ருபவான் || ”

வுபகாரகனுக்கென்னுதல்; அத்விதீயமான கீகரஹித்தை இவனுக்கு சக்துர்விஷயம்க்கி, முன்னின்று ரக்ஷித்த வுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறதாதல் குடந்தைக் கிடந்தாற்கு. “குடந்தையன் கோவலன்” என்கிறபடியே கர்ஷணாவதார ஸௌலப்யமெல்லாம் தோற்றும்படி சீரே திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்தருளுவது. அங்கும் கோலப்பிரானுபப்போலே, இங்கும் \* ஏரர்கோலமகிழுவிறே சாய்ந்தருளுவது. ...

178  
181

மு.—பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்  
உற்றவடிவி லொருகண்ணுங் கோண்டவக்  
கற்றைக்குழலன் கடியன் விரைந்துன்னை  
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்வோ  
மணிவண்ணன்மீக்கோர் கோல்கொண்வோ. எ.

பதவுரை.

பொன் - சோலைகள், சுணிகள் முதலிய வற்றையுண்டான பொலிவையுடைத்தாய் திகழ்— விளங்கா தின்ற சித்திரகூடம்— “சித்திரகூடம்” என்கிற பொருப்பினில்— மலைசின் சாரலிலே வடிவில்— பிராட்டியின் வடிவில் உற்ற— விபிந்த புத்தியாலே சென்று உற்ற இரண்டு கண்களில் ஒரு கண்— ஒரு கண்ணை கொண்ட— பறித்து விட்ட அ— அபயப்பட்ட தன்மையை உடைய கற்றை— செரிந்திருந்துள்ள குழலன்— மாரிமுடியை யுடையவாய்

கடியன்— குற்றத்துக் கீடாக சிஷிக்கும் கொடுந் தன்மையை யுடையவான இவன் உன்னை— (கோல் கொண்டுவாராத) உன்னை (சீ சீறி) மற்றை கண்— மிகுந்திருக்கும் மற்றொரு கண்ணையும் கொள்ளாமே— பறியாதபடி விரைந்து— விரைவாய் கோல்கொண்டுவா; மணி வண்ணன்— நீலமணிபோன்ற வடிவை யுடையவாய் நம்பிக்கு— பூர்ணானவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா ஏழாய்பாட்டு. பொற்றிகழித்தயாநி. (க) “ஸுஹமப்யுத்திகுடேராயம் திரி ராஜொவஜே திரிஸி 1 பஷி ஸுதி காசு லு கும்புரஜவ நநுமே” என்கிறபடியே திருவயோத்யையி லிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்தெழுந்தருளி யிருக்கும்படி சோலைகளும் சுணைகளும் பரறைகளும் அருவிகளும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையுடைத்தாய் விளங்கா நின்றுள்ள சித்திரகூடப் பர்வத பார்ச்வத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயிறே காசம் வந்து அபராதம் பண்ணிற்று. பிராட்டியும் தாமுங்குட ஜலகீடை பண்ணின பின்பு, பெருமாள் மடியிலே முந்துறப் பிராட்டி கண்வளர்ந்து, அநந்தம் (உ) “வயபுரயெணவ்ரஸுவூ” என்கிறபடியே பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இந்தரபுத்ர னான ஜயந்தன், ஆஸுரபாக்ர்தியாகையாலே தேவருபத்தை மறைத்து காசருபத்தைப்பரி க்ரஹித்துக்கொண்டு “ஐநி” என்றறியாதே, பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு, விப

(க) “ஸுபகச்சித்திரகூடேயம் கிரிராஜோபமோகிரி 1 யஸ்மிந்வஸதி காசுத்ஸ்தே குபேர இவநந்தநே ||” (உ) “பர்யாயேண ப்ரஸுப்தி”

ரீத புத்தியாலே வந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த, அத்தாலே பெருமாள் சீறியருளி, சாகத்தைக்குறித்துப் பரஹ்மாஸ்தரத்தை ப்ரயோசிக்க; அது, புக்கவிடமெங்கும் தொடருகையாலே ஓரிடத்திலும் போக்கற்று, (க) “தமேவ சரணம் ச” என்கிறபடியே தன்னுடைய ப்ரணாக்ஷணார்த்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே, ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து, ப்ரணாலோடே போகவிட்ட கதையைச் சொல்லுகிறது- உற்றவடிவிலோடுகண்ணணுங் கொண்ட என்று. அதாவது:- விபரீதபுத்தியடியாகப் பிராட்டியுடைய வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவென்கை. அக்கற்றைக் சூழலன் கடியன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலை யுடையனாய் நக்கிறவன், குற்றத்துக்கீடாக தண்டிக்கும் க்ருரன். விரைந்தியாதி. ஆனபின்பு சொன்னது செய்யாமையாலே உன்னைச் சீறி, மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடியாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. மணிவண்ணனம்பிக்கு. நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தால் பூர்ணானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. ... .. எ.

மூ.—மின்னிடைச்சீதை பொருட்டாலிலங்கையர்  
 மன்னன்மணி முடிபத்து முடன்வீழ்த்  
 தன்னிகரொன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட  
 மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டுவோ  
 வேலையடைத்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவோ. ௮.

பதவுரை.

<p>மின்— மின்னலையொத்த                  இடை— இடையை யுடையளான                  சீதைபொருட்டா— ஸீதையின் நிமித்தமாக                  இலங்கையர்— லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர்                  களுக்கு                  மன்னன் — தலைவனான ராவணனுடைய                  மணி— ரத்ந கிரீடங்களால் விளங்கா நின்ற                  முடிபத்தும்— பத்துத்தலைகளும்                  உடன்— ஏககாலத்திலே                  வீழ— அற்று விழுப்படியாக                  தன்— தனக்கு [வில்லுக்கு]</p>	<p>நிகர் ஒன்று இல்லா— ஒப்பானதொன்றில்                  லாத [ஒப்பற்ற]                  சிலை— தநுஸ்ஸை                  கால் வளைத்து— கால்வளையப்பண்ணி                  இட்ட— எய்தவனாய்                  மின்னு—விளங்கா நின்றவள்ள                  முடியற்கு— திரு அபிஷேகத்தை யுடையவ                  ஓர் கோல் கொண்டுவா; [னுக்கு                  வேலை— கடலை                  அடைத்தாற்கு- மலையாலணைகட்டினவனுக்கு                  ஓர் கோல் கொண்டுவா.</p>
---	---

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த இடையையுடைய ளாகையாலே - விரஹஸஹையல்லாத ம்ரதுப்ரகர்தியாய், அயோநிஜை யாகையாலே- கர்ப்பவாஸக்லேசமுழுப்பட வறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவளைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனாய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ராவணனுடைய. மணிமுடிபத்து முடன்வீழ. ரத்நாதிகளாலே அலங்கர்த்தமான தலைகளை ஒரொன்றாக அறுத்தவிடத்தில், அவன்கொண்ட வரபலத்தாலே மீளவும் மீளவும் கிளருகையாலே, பத்தும் சேரவொருகாலேயற்று விழுப்படியாக. தன்னிகரித்யாதி. தன்

(க) “ தமேவசரணம் சத: ”

க்கு உபமாநமாவ தொன்றில்லாதபடியிருக்கும் திருவில்லை, கரல்வளைபுட்படி பண்ணின. வளைத்து இட்ட வளைத்து எய்த வென்றபடி. மின்னுமுடியற்கு. இப்படி ராவணவதம் பண்ணுகையாலே - விளங்காநின்றதுள்ள வீராபிஷேகத்தையுடையனாய் நின்றவனுக்கு. வேலையடைத்தாற்கு. “சரிசுழல் கனிவாய்” இதயாதிப்படியே வேலையடைத்ததும் பிராட்டிக்காகவிறை. ... .. அ.

மு.—தென்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோணிசெய்து

மின்னிலங்குபூண் விட்டணனம்பிக்கு

என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற

மின்னிலங்காரற்கோர் கோல்கொண்டுவா

வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்டுவா. கூ.

190

பதவுரை.

தென்— தென் திசையிலுள்ள  
இலங்கை— லங்காபுரிக்கு  
மன்னன்— அரசனான ராவணனுடைய  
சிரம்— தலைகளையும்  
தோள்— தோள்களையும்  
துணி செய்து— அறுத்துப் பொகட்டு  
மின் இலங்கு— மிகவும் விளங்கா நின்ற  
பூண்— ஆபரணம் பூண்டவனாய்  
நம்பி— ராமபக்தியால் பூர்ணனான  
விட்டணனுக்கு— விபீஷணன் வாணுக்கு  
இலங்கு— “விளங்கா நின்றதுள்ள

என் நாமத்தளவும்— என் பெயர் இவ்வல  
கில் செல்லு மளவும்  
அரசு— உனக்கு அரசு செல்லக்கடவது”  
என்ற— என்றருளிச் செய்தவனாய்  
மின் இலங்கு— மின்னல் போல் விளங்கா  
நின்ற  
ஆரற்கு— ஹாரத்தை யுடைய வனுக்கு  
ஓர் கோல் கொண்டுவா;  
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையில்  
வாணற்கு— வர்த்திக்கு மவனுக்கு  
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. -தென்னித்யாதி. (க) தூர்க்கதரயபுக்தமாகையாலே ஒரு வரால் அழிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கும், கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு நிர்வா ஹகனான ராவணனுடைய. தென் என்று - அழகாய், கட்டளைப்பட்டிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. சிரந்தோள் துணிசெய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே அழிவில்லையாக நினைத்திருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் துணித்துப்பொகட்டு. மின்னித்யாதி. ஒளிவிடாநின்றதுள்ள ஆபரணத்தையுடைய ஸ்ரீவிபீஷணன்வாணுக்கு. (உ) ‘சுலாஸிஷ மதஸீ ராஷ’ என்கிறபடியே லங்கையைவிட்டு அந்தரிசூகதனானபோதே ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அஸ்ரீ குடிபோய், ராமஸம்பந்தத்தால்வந்த ஸ்ரீயால் பூர்ணனாகையாலே நம்பி யென்கிறது. என்னிலங்கித்யாதி. என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்த. மின்னலங்காரற்கு. ஒளிவிடாநின்ற வொப்பனையை யுடையவனுக்கு. அலங்காரம் - ஒப்பனை. அன்றிக்கே, “மின்னிலங்காரற்கு” என்று பாடமானபோது - மின்போலே விளங்காநின்றதுள்ள ஹாரத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. வேங்கடவாணற்கு. “மிடைந்தவேழ மாந்

(க) உ.ம.சு.பா.ய.கூ. (உ) “அந்தரிசூகதச்சீமான்.”



ஞ மடங்கவெய்து வேங்கடமடைந்தமால் ” என்கிறபடியே - அவ்வவதார குணமெல்லாம் இங்கே ப்ரகாசிக்கும்படி திருமலைக்கு நிர்வாஹகளு யிருக்கிறவனுக்கு. ... ..

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—அக்காக்காய்நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவாவென்று

யிக்காளுரைத்தசொல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்

ஒக்கவுரைத்த தமிழ்பத்தும் வல்லவர்

மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரீவ் வையத்தே. 0.

பதவுரை.

நம்பிக்கு—“நீம்பில் கைவளர்ந்த விவனுக்கு

கோல் கொண்டுவா என்று— கன்றுமேய்க்

கத்தக்க கோல் தேடித்தா ” என்று

யிக்காள்— கண்ணனுடைய சைசவ சேஷ்டி

தங்களை அநுபவிக்கப்பெறாத தேவகிப்

பிராட்டியிற் காட்டில், த்தநுபவத்தா

லுண்டான மேன்மையை யுடையளான

யசோதைப்பிராட்டி

உரைத்த— சொன்ன

சொல்— சொல்லை

வில்லி புத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு  
நிர்வாஹகரான

பட்டன்— பெரியாழ்வார்

ஒக்க— அவள்சொன்னாற் போலே

உரைத்த— அருளிச்செய்த

தமிழ்— த்ராவிடமான

பத்தும்— (இப்) பத்துப் பாட்டையும்

வல்லவர்— கற்கவல்லவர்கள்

மக்களை— பகவதபிழுகர்களானசிஷ்ய புத்ரர்

பெற்று— பெற்று [களை

இவ்வையத்து— இந்த மண்ணுலகில்

மகிழ்வர்— களித்திருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல் கொண்டுவாவென்று. கன்றுகள் மேய்க்கப் போம்படி கோல்தேடித்தாவென்று, அழுகிறவனை அழுகைமருட்டுகைக்காகச் சொன்ன பாசுரமாய்த்திது. கீழ், “ அக்காக்காய் குழல்வார வா ” என்றதோபாதிபிறே -இங்கு, அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா வென்றதும். யிக்காளுரைத்தசொல். இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவனைப் பெற்றமாத்ரமேயாய், இவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்க ளொன்று மதூபவிக்கப் பெற்றமையாலே “ திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் ” என்ற தேவகிப்பிராட்டியைப் போலன்றியே, “ எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள் ” என்னும்படி இவ்வவதாரத்திலுள்ள ரஸமெல்லா மதூபவிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி சொன்னசொல்லை. வில்லிபுத்தூர்ப்பட்ட னொக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர். ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவள் சொன்னாற்போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். மக்களித்யாதி. பகவ(ஜ்)த் ஜ்ஞாநப்ரேம பரிபூர்ணான சிஷ்யபுத்ரர்களைப்பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸாரபூமியிலே ஆநந்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். ... ..

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(\*)

அடிவரவு.—வேலி கொங்கு கறுத்தோன்றே சீ ராலப் போற்றிகழ்

யின்னிடைத் தென்னிலங்கை அக்காக்கா யாரிரை

ஆ. திருமொழி- ௧௫ - க்கு, பாட்டு - ௧௧௬.

இரண்டாம் பத்து, ஏழாம் திருமொழி பச்சுவேசம்.

அ. தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, தனக்குக் குழல்வாரின வந்தாம், பூச்சுட்டுவ் தாக விருக்கிறவளவிலே, அவன் கன்றுகள் மேய்க்கப்போவதாக நினைத்து, “அவை மறித்து மேய்க்கைக்கிடான கோல் தரவேணும்” என்றபேசுவிக்க, அது, தனக்கு அறிஷ்டமானது கொண்டு, அவள் கொடாதொழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாரே, அவனை அழுகைமருட்டுகைக்காக “அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா” என்று பலகாலும் சொல்லி அவன் முகையை மாற்றி உகப்பித்த பின்பு, அவனுக்குப் பூச்சுட்டுவதாகக் கோலி, செண்பகம் மல்லிகை செங்கழுநீர் இருவாட்சி தொடக்கமாய், நிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக் கே விலகணமாயிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, உனக்கு இன்ன இன்ன பூச்சுட்டும்படி வாவென்று அறுவாத்தித்தழைத்துப் பூச்சுட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமுமறுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தப்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு, அவனைக்குறித்து அவள் பேசினாற்போலே பேசி அந்த ரஸத்தை யறுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... \*

மு.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்  
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்  
பானையிற் பாலைப்பருகிப் பற்றாதாரெல்லாஞ் சிரிப்பத்  
தேனிலினியிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய். க.

பதவுரை.

தேனில்— தேனிலுங் காட்டில்  
இனிய— இனியான  
பிரானே!— நாயனே!  
பற்றாதார் எல்லாம்— உன்னை உகவாதா  
ரெல்லாரும்  
சிரிப்ப— பரிஹஸிக்கும்படி  
பானையில்— கறந்தபானையோடேயிருக்கிற  
பாலை— (பச்சைப்) பாலை  
பருகி— குடித்து  
உன்— உன்னுடைய  
கரிய— கறுத்த  
திருமேனி— திருமேனியானது  
வாட— (காட்டழல் பொறு மையாலே)  
வாடும்படியாக  
கானகம் எல்லாம்— காடெங்கும்  
திரிந்து— ஸஞ்சரித்து

ஆநிரை— பசுக்களின் திரை  
மேய்க்க— மேய்ப்பதற்கு  
நீ— மீதுஸ்வபாவான நீ  
போதி— போகா நின்றாய்;  
அரு— பெறுதற்கரிய  
மருந்து ஆவது— மருந்தாயிருக்குமத்தை  
அறியாய்— அறிகிறிலை;  
[இந்த மேனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு \* நோய்  
களற்கும் மருந்தாய் நித்யஸூரிகளுக்கு  
\*போக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிருக்க; இத்  
தைக்கொண்டு காட்டில் வாட்டு கிறோமே  
என்று அறிகுறியில்லை என்று கருத்து.]  
(ஆதலால் பசுமேய்க்கப் போகை தவிர்ந்து)  
செண்பகம் பூ— செண்பகப்பூவை  
சூட்ட— நான் சூட்டும்படி  
வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்ய. முதற்பாட்டு. ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி. உன்வாசியறியாதே, தனக்கு மேய்க்க  
லுள்ளவிடந்தேடி ஓடாநிற்கும் பசுநிரையை மேய்க்கைக்காக ஸுகுமாரான நீ போகாநின்  
றாய். அருமருந்தாவதறியாய். நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அரியமருந்தாவதறிகிறிலை. இங்குள்ள  
ர்க்கு \* நோய்களற்கும் மருந்தாய், அங்குள்ளர்க்கு \* போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிதே

இவன்முனிசூப்பது. கானகமெல்லாந்திரிந்து. காட்டிடமெங்கும் திரிந்து பசுக்கள் பசுக்கை கண்டவிடமெங்கும் பரந்து மேய்கையாலே, உனக்கும் அவைபோன விடமெங்கும் திரிய வேணுமிறே. உன்கரியதிருமேனிவாட. \* கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படியிருக்கும், உன்னுடைய ச்யாமளமான திருமேனியானது, காட்டழல் பொறுமையாலே வெக்கைதட்டின பூப் போலே வாடும்படியாக.

பானையிற்பாலைப்பூகி. கறந்தபானையோடே யிருக்கிற பச்சைப்பாலை, அந்த பாத் தத்திலே யிருக்கச்செய்தே பருகி. பற்றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப. உன்னையுசுவாதா ரெல்லாரும் “எங்கள் வீட்டில் கைப்பானையில் பாலைக் குடித்துப் போந்தான்” என்று சிரிக்கும்படியாக. தேனிலினியிரானே. தேனிலும் காட்டினியினுன உழகாரகனுவனே. இத்தால் + அது பசிப்பார்க்கு ஒருகாலும் தர்ப்பதி பிறவாதே, மேன்மேலன அதுபவிக்க வேண்டும்படியிருப் பானு யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பானும் தானையா யிருக்குமவ னென்கை. செண்பகப் பூச் சூட்டவாராய். காலபுஷ்பமான செண்பகமானது செவ்விசுன்றாமல் காத்தவாராய். தேனி லினிய பிரானே - பற்றுதா ரெல்லாம் சிரிப்ப - பானையிற்பாலைப்பருகி - உன்கரிய திருமேனி வாட - கானகமெல்லாந்திரிந்து - ஆசிரமேய்க்க நீ போதி - அருமருந்தாவ தற்பாய் - செண் பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றந்வயம். ... .. க.

மு.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலொக்தங் கண்கள்  
உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்  
193 திருவுடையாண்மணவாளா! திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்  
மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை— ஜலகர்ப்பமான [ நீர்கொண்  
மேகங்கள்— மேகங்களை [ டெழுந்த  
கண்டால்— பார்த்தால்  
உன்னை— உன்னை  
கண்டால்ஒக்கும்— கண்டாற்போலேயிருக்கிற  
கண்கள்— கண்களினுடைய  
உருவு உடையாய்!— அழகையுடையவனே!  
உலகு ஏழும்— ஸப்த லோகங்களும்  
உண்டாக— ஸத்தை பெறும்படி  
வந்து— திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து  
பிறந்தாய்!— திருவவதரித்தவனே!

திரு உடையாள்— உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்  
தாக உடையளான பிராட்டிக்கு  
மணம் ஆளா!— வல்லபனுவனே!  
திரு அரங்கத்து — திருவரங்கம் பெரிய  
கோயிலில்  
கிடந்தாய்! — கண்வளர்ந் தருளுமவனே!  
மணம்— பரிமளமானது  
மருவி— பொருந்தி நின்று  
கமழ்கின்ற— வீசாநிற்கிற  
மல்லிகை பூ— மல்லிகைப் பூவை  
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கருவித்யாதி. கண்கள்—உன்னைக் கண்டால்—கருவுடை  
மேகங்கள் கண்டாலொக்கும்— உரு உடையாய். கண்களானவை உன்னைப்பாடித்தால், நீர்கொண்  
டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனே. அன்  
றிக்கே, நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாற்போலே யிருக்கும்.

கண்களுருவுடையாய். அழகு ஒருதட்டும் தானொருதட்டுமாய்ப்படியான கண்களினழகையுடையவனெயென்னவுமாம். உலகேழுமுண்டாகவந்து பிறந்தாய். ஸகலலோகங்களும் உன்னுடைய அவதாரத்தாலே லப்தஸத்தாகமாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்து பிறந்தவனே. திருவுடையாள் மணவாளா. “கஸ்ஸிபி” “புயஸி” “திருவுக்கும் திருவாகிய” என்கிறபடியே - உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்தாக வுடையளாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனே. திருவாங்கத்தே கிடந்தாய். அவளுகப்புக்காக ஸம்ஸாரி சேதநரை ரக்ஷித்தருளும்படி கோயிலிலே கண்வளர்ந் தருளினவனே. மருவியித்யாதி. பரிமளமானது நீங்காமல் நின்று கமழாநிற்கிற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... .. உ.

மு.—மச்சொடோளிசையேறி மாதர்கடம்மிடம்புக்குக்  
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி  
நிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீடிருவேங்கடத்தேந்தாய்!  
பச்சைத்தமநகத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். ௩

184

பதவுரை.

மச்சொடு— நடு நிலங்கனோடே கூட  
மாளிகை— மேல் நிலங்களிலும்  
ஏறி— சென்று ஏறி  
[நடு நிலங்கள் மேலும், மேல்நிலங்கள்மேலுமேறி என்றபடி.]  
மாதர்கள் தம் இடம்— பெண்டு களிசுக்கிற விடங்களிலே  
புக்கு— புருந்து  
கச்சொடு— அவர்கள் முலைக்கச்சோடேகூட  
பட்டை— அதற்கு மேலீடான பட்டுக்களையும்  
கிழித்து— கிழித்து  
[கச்சையும் பட்டுக்களையும் கிழித்து என்றபடி.]

காம்பு துகில் ஆவை - நல்ல கரையையுடைய  
புடவைகளையும்  
கீறி— கிழித்து  
நிச்சலும்— நாள் தோறும்  
தீமைகள் செய்வாய்!— தீம்புகள் செய்யுமவனே!  
நீள்— உயர்த்தியையுடைய  
திருவேங்கடத்து— திருவேங்கட மலையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற  
எந்தாய்!— என் ஸ்வாமியானவனே!  
பச்சை— பசுமை குன்றாத  
தமநகத்தோடு— தவநத்தோடு  
பாதிரி பூ— பாதிரிப்பூவை  
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. மச்சித்யாதி. மச்சு- நடுநிலம். மாளிகை- மேல்நிலம். மச்சோடேகூட மாளிகையிலே சென்றேறி. மாதர்களதம்மிடம்புக்கு. பெண்களிசுக்கிற விடங்களிலே புக்கு. கச்சொடுபட்டைக் கிழித்து. அவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலீடான பட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைகீறி பணிப்புடவைகளானவற்றையும கிழித்து. காம்புதுகில்- விளிம்பில் பணியுடன் சேர்ந்தபுடவை. நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய். நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே. வளர வளர தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. நீள் திருவேங்கடத்தேந்தாய். ஒக்கத்தையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே  
\* கானமும் வானமும் வேமொனவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறது ஸ்வாமித்தவ

ப்ராப்தியாலேயே. பச்சையித்யாதி. பசுமைகுன்றாத தமநகத்தோடே, அதுக்கு பாபாக  
மான நிறத்தையுடைய பாதிரிப்பூவையும் சூட்டுப்படி வரவேணும். ... .. ஈ.

மு.—தெருவின் கண் நின்றுளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே  
மருவந்தமநகமுஞ் சீர்மலைமணங்கமழ்கின்ற  
புருவங்கருங்குழனெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே  
உருவமழகியமும்பு யுகந்திவை சூட்டீவாராய். ச.

185

பதவுரை.

புருவம்— புருவங்களும்  
கரு— கறுத்திரா நின்ற  
குழல்— திருக்குழலும்  
நெற்றி— ( இவ்விரண்டுக்குள் நடுவே விளங்கா நிற்கிற ) நெற்றியும்  
( ஆகிற இவ்வவயவ சோபையாலே, )  
பொலிந்த— விளங்கா நிற்பதொரு  
முகில் கன்று போலே— மேகம் பெற்ற கன்று போலே  
உருவம் அழகிய— வடிவால் அழகியனாய்  
நம்பி!— ஸர்வவித பரிபூர்ண னானவனே!  
தெருவின் கண் நின்று— விதழிலே நின்று

இள— புருவத்தால் இளைய  
ஆய்ச்சியார்களை — இடைப்பெண்களிடத்  
திலே  
தீமை செய்பாதே— தீம்பு செய்யவேண்டா;  
மணம் கமழ்கின்ற— பரிமளம் வீசாநின்ற  
மருவும்— மருவையும்  
தமநகமும்— தவநத்தையும் சேர்த்துக் கட்டின  
சீர் மலை இவை— அழகிய இம்மலைகளை  
உகந்து சூட— நானுகந்து சூட்டுப்படி  
நீ வாராய்— நீ வந்தருள வேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தெருவின் கண் நின்று. நான் மச்சிலும் மாளிகையிலுமேறி  
னேனோ, தெருவிலேயன்றே நின்றுன், என்னை நீ இப்படி சொல்லுவா நென்னென்ன ;  
அவ்விடத்தில்தானே நீ தீமைசெய்யாதிருக்கிறது. தெருவிடங்களிலே நின்று. இளவாய்ச்சி  
மார்களைத் தீமைசெய்யாதே. அவ்விடத்தில் விளைபாடாநிற்கிற புருவத்தாலினைய இடைப்பெண்  
களைத் தீமைசெய்யாதே. சிற்றில் சிதைக்கை, லீலோபகரணங்களைப் பறிக்கை, அவர்  
ளோடே கைப்பிணக்கிடுகை முதலாக இவன் செய்யும் விஷயங்கள் வாசாமகோசாமாகை  
யாலே, தீமையென்று ஒருசொல்லாலே யடக்கிச்சொல்லுகிறார். மருவும் தமநகமுஞ் சீர்மலை  
மணங்கமழ்கின்ற. மருவும் தமநகமும் கலந்துகட்டின அழகிய மலைகளானவை பரிமளம்  
கமழாநின்றன. உன் திருக்குழலிலே சேர்த்தக்க மணம் பாழேபோகாநின்றதென்கை. புருவ  
மித்யாதி. உபமாநாஹிதமான புருவமும், இருண்டிருந்துள்ள குழலும், இரண்டுக்கும் நடு  
வே விளங்காநிற்கிறதிருநெற்றியுமாகிற இவ்வவயவசோபையாலே உஜ்ஜ்வலமாயிருப்பதொ  
ரு முகிலீன்ற கன்றுபோலே வடிவால் அழகியனுமாய் ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனுமா யிருக்கிற  
வனே. உகந்தித்யாதி. “ உனக்குச் சூடப் பெற்றோம் ” என்கிற வுகப்புடனே, மணம்  
கமழாநின்றுள்ள இம்மலைகளை நான் உனக்குச் சூட்டுப்படியாக வரவேணும். ... .. ச.

மு.—புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய் பொருகரியின் கோம்போசித்தாய்  
கள்ளவரக்கியை மூக்கோடு காவலனைத் தலைகோண்டாய்  
அள்ளிநீ வெண்ணெய் விழங்க வஞ்சாதடியே னடித்தேன்  
தேள்ளிய நீரிலேமுந்த செங்கமுநீர் சூட்டவாராய். டு.

186

பதவுரை.

புள்ளின்— பகாஸூரனுடைய  
வாய்— வாயை  
பிளந்திட்டாய்— கிழித்துப் பொகட்டவனே!  
பொரு— யுத்தம்செய்ய உன்மேல் எதிர்த்து  
வந்த  
கரியின்— குவலயா பீடமென்னும் பாளை  
யின்  
கொப்பு— தந்தத்தை  
ஓசித்தாய்!— முறித்தவனே!  
கள்ளம்— கார்தரிம வேஷம் கொண்டுவந்த  
அரக்கியை— சூர்ப்பணகி என்னும் ராக்ஷ  
ஸியின்  
மூக்கோடு— மூக்கோடு கூட  
காவலனை — ராக்ஷஸ ரக்ஷகனான ராவண  
னுடைய

தலை கொண்டாய்!— தலைகளை யு மறுத்துப்  
பொகட்டவனே!  
நீ— நீ  
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை  
அள்ளி விழுங்க— அள்ளி அழுது செய்யும்  
போது  
அடியேன்— அடியேன்  
அஞ்சாது— உன் திருமேனியின் ஸௌகு  
மார்யத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்  
அடித்தேன்— அடித்தேன்;  
(ஆனபின்பு, நான் செய்தத்தைப் பொறுத்து)  
தேள்ளிய நீரில்— நிரமலமான நீரிலே  
எழுந்த— விசுத்தி  
செங்கமுநீர்— செங்கமுநீரை  
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. கீர்த்தாய்பாட்டு. புள்ளினையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கிறவிடத்தில் புள்ளினில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு உன்னை நவிவதாகவந்த பகாஸூரனை வாயைக் கிழித்துப் பொகட்டவனே. பொருவித்யாதி. “கல்யாணத்துக்கு” என்று அழைத்து வழியிலே நவிவதாக கம்ஸன் நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலே யுத்தோர்முகமாய்வந்த குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸைநப் பிடுங்கிப் பொகட்டவனே. கள்ள மித்யாதி. “சீதைக்கு நேராவன்” என்று கார்தரிம வேஷங்கொடுவந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராக்ஷஸி மூக்கோடு அவளுக்கு ரக்ஷகனான ராவணன் தலையையும் அறுத்துப்பொகட்டவனே. இவளுக்கு அவன் காவலனாகையாவது - இவளை “ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி” என்று விடுகையிறே. அன்றிக்கே, பொதுவிலே, காவலனென்கையாலே ராக்ஷஸஜாதிக்காக ரக்ஷகனென்னவுமாம். இத்தால் - ப்ரபலவிரோதிகளை அநாயாஸைநப்போக்கி, உன்னை யறப்பிப்பார்க்கு உன்னை யுபகரித்தவனன்றோ வெண்கை. அள்ளியித்யாதி. “இவன், வெண்ணெய்தானேயள்ளி விழுங்கவல்லனாவ தெப்போதோ” என்று பார்த்தித்திருந்த நான், நீ வெண்ணெயை அள்ளி விழுங்கவும் பெற்றுவைத்து உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடியேனடித்தேன். யாவர்சிலரும் அதுதாபம் தலையெடுத்தால் “அடியேன்” என்றிறே சொல்லுவது. இவள்தான் அதுதன்னை முன்னே நினையாதே அடிக்கவேண்டிற்றும், இவன் மற்றுமோரிடத்திலே இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தேள்ளிய வித்யாதி. ஆனபின்பு நான் முன்செய்த வத்தைப் பொறுத்து, தெளிந்த நீரில் எழுந்ததானையாலே நிறத்தாலும் பரிமளத்தாலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற செங்கமுநீரை செவ்வையிலே கான் சூட்டும்படி வாராய். ... ..

மு.—எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய் காணம்பி!

தேருவீன்கட் தீமைகள் செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு  
பொருது வருகின்ற பொன்னே புன்னைப்பூச் சூட்டவாராய். சு.

பதவுரை.

நம்பி!- நற்பின்னையிடத்தில் வ்யாமோஹத்  
தால் பூர்ணானவனே!  
எருதுகளோடு — அஸுரா விஷ்டமான  
எருதுகளோடே  
பொருதி — (நற்பின்னைக்காக) போர்  
செய்யா நின்றாய்;  
ஏதும்— ஒன்றிலும்  
உலாபாய் காண்— ஆசையற்றிரா நின்றாய்  
காண்;  
[தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்  
பேணுதல் ஒன்றும் செய்யா திராநின்  
றாய் என்று கருத்து.]  
கருதிய- கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய நினைத்த  
தீமைகள்— தீமைகளை  
செய்து— அவன்மேல் நீ செய்து  
கஞ்சனை— கம்ஸனை

கால் கொடு— உன் திருவடிகளைக் கொண்டு  
[திருவடிகளாலே]  
பாய்ந்தாய்— உதைத்தாய்;  
தேருவீன் கண்— அவனை நிரஸிப்பதாகப்  
போகிற வழியிலே  
தீமைகள் செய்து— வண்ணனைக் கொன்ற  
தும், வில்லை முறித்ததுமான தீமைகளைச்  
செய்து  
மல்லர்களோடு— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற  
மல்லரோடு  
சிக்கென— நிரந்தரமாக  
பொருது— போர் செய்து  
வருகின்ற— வருகிற  
பொன்னே!— பொன் போன்ற வடிவை  
யுடைய கண்ணனை!  
புன்னை பூ— புன்னைப் பூவை  
சூட்ட வாராய்.

ல்யா. ஆறும்பாட்டு. எருதுகளோடு பொருதி. நற்பின்னைப் பிராட்டியை லபிக்கை யிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவம்பாராமல் அஸுராவிஷ்டமான ருதுகளோடே பொராநின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே, “பொருதி” என்று- வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோபாய் காண். ஒன்றிலும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது- தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யா திருக்கை. நம்பி. நற்பின்னையளவிலே வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணானவனே. கருதியதீமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன் திறத்தில் செய்யக்கருதின தீமைகளெல்லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கோடு பாய்ந்தாய். கம்ஸனைத் திருவடிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) “ துஹிஷ்டவ்யவஸ்திதஃ ” என்கிறபடியே அவனி ருந்த உபர்ந்தமஞ்சஸ்த்தலத்திலே சென்று குதித்து, (உ) “ கெசெஷ்வாக்ஷயி மன தீரீ டிவநீ தமெ | ஸகம்ஸம் பாத்யாமாஸ தஸ்யோபரி ப்பாதச || ” என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சஸ்த்தலத்தில்நின்றும் பூமியிலே விழுத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தேருவீன் கண் தீமைகள் செய்து. தேரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய ஈசாங்கொல்வி யான ரஜகளைக்கொன்று, ஆயுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு மறம்பிறக்குமபடி ‘வில்விழ

(க) “ துங்கமஞ்ச வ்யவஸ்த்திதஃ ” (உ) “ கேசேஷ்வாக்ஷயி விகளத் கிரீட மவநீதலே | ஸகம்ஸம் பாத்யாமாஸ தஸ்யோபரி ப்பாதச || ” [இது வண்ணானுடைய போர்,

வுக்கு' என்று அலங்கரித்திருக்கிற வில்லை முறித்து, அவனுக்கு அபிமதகஜமான சுவல யாபீடத்தைக்கொண்டு செய்தவிவையிறே தெருவின்கண் செய்த தீமைகளாவன. சிக்கென மல்லர்களோடு போருது. "ஏவிற்துச்செய்வானேன்றெதிரந்து வந்தமல்லர்" என்கிறபடியே கம்ஸன் ஏவினது செய்யவேணுமென்று மற்றொருகையை ஏன்றுகொண்டுவந்தசாணூர முஷ்டிகராகிற மல்லரோடே ப்ரதிஜ்ஞா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழித்து. வருகின்றபோ ன்னே. இப்படி விரோதிவர்க்கத்தை நிரஸித்து வருகிறபோதைச் செருக்காலே பொன் போலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையவனே. முந்துற கம்ஸநிரஸநத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு பூர்வத்திலுள்ளவற்றை, பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்; கம்ஸநிரஸநமே ப்ரதாநமாய், இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வயாபாரங்களாகையாலே அதுக்கு முன் னைக்கொன்ன விதில் விரோதமில்லை. புன்னையித்யாதி. உனக்குப்பாங்கான புன்னைப்பூச் சூட்டும்படியாக நீவாராய். "பொன்னை புன்னைப்பூச்சூட்டவாராய்" என்கையாலே- பொன் னோடே பொன்னைச்சேர்ப்பாரைப்போலே, பொன்போலையிருக்கிற திருமேனியிலே பொன் னையந்த தாதையுடைய புன்னைப்பூவைச்சூட்டப் பார்க்கிறாளுக்காணும். ... .. க.

மு.—குடங்களேத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோலே

மடங்கொண்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்ல வென்மைந்தா

148

இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய்

குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோலே குருக்கத்திப்பூச்சூட்டவாராய். எ.

பதவுரை.

குடங்கள்— பல குடங்களை

எடுத்தது— கையிலெடுத்திக் கொண்டும்

ஏறவிட்டு— ஆகாசத்தில் எறிந்தும்

கூத்து ஆடவல்ல— கூத்தாடுவதில் ஸமர்த் தனாய்

எம் கோலே!— எங்களுக்கு ஸ்வாமியான வனே!

மடம் கொள்— மடப்பத்தை யுடையராய்

மதி முகத்தாரை— பூர்ணசந்த்ரனைப் போலே

குளிர்ந்தமுகத்தை யுடையரான பெண்களை

மால் செய்ய வல்ல— மயக்கவல்ல

என் மைந்தா!— என் பிள்ளையானவனே!

முன்— முற்காலத்தில்

இரணியன்— ஹிரண்யாஸூரனுடைய

நெஞ்சை— மார்வை

இடந்து— திருவுகிர்களாலே ஊன்றியிடந்த்

இரு பிளவாக— இரண்டு பிளவாம்படி

கீண்டாய்!— கிழித்துப் பொகட்டவனே!

குடந்தை— திருக் குடந்தையிலே

கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளுகிற

என் கோலே!— என் நாயனே!

குருக்கத்தி பூ— குருக்கத்திப் பூவை

சூட்ட வாராய்.

வ்யா: ஏழாம்பாட்டு. குடங்களித்யாதி. ப்ராஹ்மணர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் யாதா திகள் பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டா டுவதொரு கூத்தாய்த்து - சூடக்கூத்தாவது. உபயவிபூத் தையச்வர்யம்போ லன்றிக்கே, பிறந்து படைத்த ஐச்வர்யமிறே யிவனுக்கிது. இடையர்க்கு ஐச்வர்யந்தானாவது- கோஸமர்த்தியிறே. அந்தஸமர்த்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கேயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக் குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது. தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரண்டுதோள் களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேற்கி அகாசக்கிலே எறிந்தாடுவ



தொரு கூத்தாய்த்து - குடக்கூத்தாவது. அதைச் சொல்லுகிறது 'குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல' என்று. "குடம்" என்னுதே, குடங்கள் என்கையாலே - பல குடங்களையும் கொண்டு ஆடினமையைச் சொல்லுகிறது. "எடுத்தேறவிட்டு" என்கையாலே - அவற்றைத் திருக்கையிலே யெடுத்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது ஏற்பதானமையைச் சொல்லுகிறது. கூத்தாடவல்ல வென்கையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாடுவாருண்டேயாகிலும், இவன் ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு மாடப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. இவ்ஆடின வைசித்ரி பரதசாஸ்தரத்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே. எங்களுக்கு நாயகனானவனே. மடங்கோளித்யாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷடித்தாலே மடப்பதையுடையராய், பூர்ணசந்தரணைப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற முகத்தையுடையரா யிருக்கிற ஸ்தரீகளைப் பிச்சேற்றவல்ல வென்னுடைய பிள்ளையானவனே. இடந்திட்டியாதி. நெஞ்சென்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வ, "கொலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிரளன்" என்கிறபடியே கூரிய திருவுகிர்களாலே உறைக்க ஆன்றியிடந்து இரண்டு கூறும்படியாக முற்காலத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனாகையாலே தளர்ந்தாரை நோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தையித்யாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின் என்னுயனானவனே. குருக்கத்தியித்யாதி. உனக்கென்று தேடிவைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே குட்டும்படியாக வாராய். ... ..எ.

மு.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்  
சாமாறவனைநீயெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றலைகொண்டாய்  
ஆமாறறியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்  
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய் யிருவாட்சிப் பூச்சுட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

சீமாலிகன் — 'மாலிகன்' என்னும் பெயரையுடையான்  
அவனோடு— ஆஸூரப்ரகர்திகளுள் தலைவன் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற அவனோடே தோழமை கொள்ளவும் ஸ்நேஹிக்கவும் வல்லாய்!— ஸமர்த்தனானவனே!  
‡அவன்— அவ்வஸூரனானவன்  
சாம் ஆறு— சாகத்தக்க வழிகளை  
நீ எண்ணி— நீ யேரசித்து  
சக்கரத்தால்— சக்ராயுதத்தாலே  
தலை கொண்டாய்!— அவன் தலையை அறுத்துப் பொகட்டவனே!  
ஆம் ஆறு— மேல் வருமதை  
அறியும் — அறியவல்ல

பிரானே!— நாயனே!  
அணி— அழகு பொருந்திய  
அரங்கத்து— திருவரங்கமாநகரில்  
கிடந்தாய்!— கண்வளர்ந்தருளுமவனே!  
‡ என்—உன்மேல் பரிவையுடையளான என்  
ஏமாற்றம்— துக்கத்தை [னுடைய  
தவிர்த்தாய்!— நீக்கினவனே!  
இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை  
குட்ட வாராய்.

§ "சீமாலிகன்" என்கிறவிடத்தில், 'சீ' என்னுமது ஒளபசாரிகச் சொல்லு. 'ஸ்ரீ' என்னுமது 'சீ' என்றாய், கண்ணனோடு நட்புக்கொண்டதால்வந்த சீர்மையைச் சொல்லுகிறதென்பர்.  
‡ ஐகாரம் சாரியை.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சீமாலிகனித்யாதி. மாலிகனென்பா. நெருத்தன் கர்ஷ்ணனுக்கு ஸகாவாய், பல ஆயுதங்களும் பயிற்றுவிக்க கர்ஷ்ணன்பக்கவிலே கற்று, இந்த ஆஸக்திபலத்தாலே ஒருவர்க்குமஞ்சாமல் நோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை நலிந்து திரியப்புகுவாறே, “ஸகாவாய்ப்போந்த விவனை நிரஸிக்கவொண்ணாது” என்று திருவுள்ளத்தில் அத்யந்தவ்யாகுலம் நடந்துபோருகிற காலத்திலே, அவனை ஒருபோது கருகநியமித்தவாறே, அவன்றான், “நறுகுமுறுகு” என்றாற்போலே சிலபிதற்றி, எல்லா வாயுதங்களும் பயிற்றுவித்திரேயாகிலும், என்னை, “ஆழிபயிற்றுவித்திலீரே” என்ன; “இதுநமக்கு அஸாதாரணம், உனக்கு கர்த்தவ்யமன்றுகாண்” என்ன; “எனக்கு கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிருப்பதோ ராயுதமுண்டோ” என்று அவன் நிர்ப்பந்தங்களைப் பண்ணினவாறே, இவனுடைய துஸ்ஸ்வபாவங்களடியாக, “இவனை நிரஸிக்கவேணும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னுடைய சீர்மைகுன்றாதபடி ஆயுதம் பயிற்றுவிக்கிறானாக, திருவாழியை ஒருவிரலாலே சுழற்றி ஆகாசத்திலே எழவிசி, சுழன்று வருகிற திருவாழியை மீண்டும் திருக்கையிலே அநாயாஸேந ஏற்க, அவன் இத்தைக்கண்டு, “எனக்கு இது அரிதோ” என்று கைநீட்ட, “உனக்கு இது அரிதுகாண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் வாங்கிக் சுழற்றி மேலேவிட்டு, மீண்டு சுழன்று வருகிறபோது பிடிப்பானாகநினைத்து, தன்கழுத்தை யடுக்கத்தன்விரலையெடுத்ததுக் கொடுநிற்க, அது \* வட்டவாய் நுகிரேமியாகையாலே சுழலவர இடம் போராதது கொண்டு அதன்விச்ச இவன்கையில் பிடிபடாமல் இவன்தலையை யரிந்து பொகட்டது என்று இதுஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்பட்டதொரு வர்த்தாந்தத்தை இப்பாட்டில் பூர்வார்த்தத்தாலே ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய். சீ- ஒளபசாரிகம். மாலிகனென்று பேரையுடையனாய் ஆஸுரப்ரகர்தியா யிருக்கிறவனோடே, உன் குணத்தாலே கலந்து தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாறவனை நீயெண்ணி. ஸாதுபீடாதிகளைப் பண்ணப்புகுவாறே, இனி அவனை யழியச்செய்ப்பாவிடில் நாடு குடிசிடவாது” என்று அவன் சாகத்தக்க வழிகளை நீயே சிந்தித்து. அதாவது- “தோழனைக்கொன்றான்” என்று தனக்கு அபவாதம் வாராதபடியாகவும் “தன்னாலேதான் முடிந்தான்” என்னும்படியாகவும் தக்கவழியைச் சிந்திக்கை. “அவனை” என்கிற இடத்தில், ஐகாரம்- அவ்யயம். சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய். “நமக்கு அஸாதாரணமான ஆயுதம், உனக்கிதாகாது காண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் நிர்ப்பந்தம் பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பாரைப்போலே உபாயருபேண திருவாழியாலே சிரச்சேதம் பண்ணிப் பொகட்டவனே. ஆமாறறியும்பிரானே. சத்ருநிரஸநம், ஆச்ரிதரக்ஷணமாகிற விவற்றில் ஏதேனுமொன்றில் புகுந்தால், மேல்வினைவதறியும் உபகாரகனவனே.

அணியரங்கத்தே சிடந்தாய். “இங்கேகிடந்தால் நமக்கு முழுக்ஷுக்களை லபிக்கலாம்” என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய். “நல்லார்தள் வாழும் நளிரரங்கம்” என்கிறபடியே பரிவருள்ள தேசத்திலே பள்ளிகொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்யாதிகளை நினைத்து, “உனக்கென்வருகிறதோ” என்று வயிறெரியாநிற்குமென் க்லேசத்தைப் போக்கினவனே. ஏமாற்றமாவது- துஃக்கம். இருவாட்சிப் பூச்சுட்டவாராய். கர்ப்புஷ்பமானவிது செவ்வியழிவதற்கு முன்னே உன் திருக்குழலிலே நான் சூட்டும்படிவாராய். ... .. அ.

மு.—அண்டத்தமரர்கள்சூழ வத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய்  
தொண்டர்கணெஞ்சிலுறைவாய் தூய்மரணமணவாளர்  
உண்டிடலேகிணையேழு மோராலிலையிற்றுயில்கொண்டாய்  
190 கண்ணொனுன்னையுக்கக்க கருமுக்கைப்பூச்சூட்டவாராய். கூ

பதவுரை.

¶ அண்டத்துள்— ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே  
அத்தாணி— நித்ய ஸந்நிஹிதர்களான  
அமரர்கள்— நித்யஸூரிகள்  
சூழ— சூழ்ந்து ஸேவித்திருக்க  
அங்கு— அவர்கள் நடுவே  
இருந்தாய்!— வீற்றிருக்குமவனே!  
தொண்டர்கள்— பக்தர்களுடைய  
நெஞ்சில்— மநஸ்ஸில்  
உறைவாய்!— நித்யவாஸம் செய்யுமவனே!  
தூ— பரிசுத்தமான  
மலரால்— தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக  
வடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு  
மணம் ஆளா!— வல்லபனானவனே!  
ஏழு உலகினையும்— ஸப்தலோகங்களையும்

உண்டிட்டு— ( ப்ரளயத்தி லழியாதபடி )  
திருவயிற்றிலேவைத்து  
ஒர் ஆல் இலையில்— ஒரு ஆலந்தளிரிலே  
துயில் கொண்டாய்!— கண்வளர்ந்தருளு  
மவனே!  
உன்னை— உன்னை  
நான் கண்டு— நான் பார்த்து  
உகக்க— ஆநந்திக்கும்படி  
கருமுக்கை பூ— கருமுக்கைப் பூவை  
சூட்ட வாராய்

¶ “ உள்ளங்கிருந்தாய் ” என்கிறவிட  
த்திலுள்ள ‘ உள் ’ என்னுமது இவ்விடத்  
தில் அந்வயித்துக் கிடக்கிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்தித்யாதி. “இறந்தால் தங்குமுரண்டமே” என்  
றும், “அண்டம்போ யாட்சியவர்க்கு” என்றும், பரமபதத்தை “அண்டம்” என்று சொல்  
லக்கடவதிறே. அண்டத்துள் அத்தாணி- அமரர்கள்சூழ - அங்கிருந்தாய். பரம்பதத்தினுள்ளே  
அருகிருப்பையுடையான நித்யஸூரிகள்சூழ ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே \* ஏழலகும்  
தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே. அத்தாணி- அருகிருப்பு. தொண்டர்கள் நெஞ்சி  
லுறைவாய். இந்த விபூதியில் முமுக்ஷுக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரேமபுக்தரா யிருக்குமவர்களு  
டைய ஹநஸ்ஸினுள்ளே, பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணும  
வனே. தூமலரால்மணவாளர். தூய்தானதாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவடைய பெரிய  
பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவனே. (க) “ஸ்ரீபாஸாயபூ” என்கிறபடியே பரமபதத்  
திலும், “அரவிந்தப்பாவையுந்தானும்” என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹ்ரதயத்  
திலும், பிராட்டியும் தானுங் கூடவிறே யெழுந்தருளி-யிருப்பது.

உண்டிட்டித்யாதி. ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே  
வைத்து ஒரு பவனான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. இந்த ஆபதஸகத்வத்துக்கு  
வேறு, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீயப்பதித்வமிறே. (உ) “யஸ்யுரவீக்ஷ்யே ஸ்வநைஜி-தவாயீ  
நோ விபதெஷிஷ்யே” என்கிறபடியே ஸகலமும் அவருடைய இங்கிதபராதீநனாயிறே

(க) “சுரியாஸார்த்தம்.” (உ) “யஸ்யா வீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித-யராதீநோவித  
த்தே கிலம்.”

செய்வது. கண்டித்தபாதி. மாலைமும் மயிர்முடியுமாயிருக்கி றஉன்னைக்கண்டு நானுகக்கும்படி யாக நீ-உகக்கும் கருமுகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... ..

மு.—செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி

எண்பகர் பூவுங்கொணர்ந்தே னின்றிவைசூட்டவாவென்று

மண்பகர்கொண்டாணை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தலிம்மாலை

பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. ௮.

191

பதவுரை.

செண்பகம்— “செண்பகமும்  
மல்லிகையோடு— மல்லிகையுமாகிற இப்  
செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரும் பூக்களோடு  
இருவாட்சி— இருவாட்சியும் முதலாக  
எண்பகர்— ‘இன்னது இன்னது’ என்று  
எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட  
பூவும்— பூக்களெல்லா வற்றையும்  
கொணர்ந்தேன்— தேடிக்கொண்டுவந்தேன்;  
இவை— இப்புஷ்பங்களை  
இன்று— இப்போது  
சூட்ட— சூட்டும்படி  
வா என்று— வரவேணும்” என்று  
பகர்— தன்னது என்று சாஸ்த்ரஸித்தமான  
மண்— பூமியை  
கொண்டாணை— மஹாபலியிடத்தில் நீரேற்று  
அளந்துகொண்டவனைக் குறித்து

ஆய்ச்சி— யசோதைப்பிராட்டி  
மகிழ்ந்து— மனமுகந்து  
உரைசெய்த— சொன்னவற்றை,  
பண் — பண்ணிலே சேரும்படி [பண் -  
ராகம்.]

பகர்— சொல்லா நிற்கிற  
வில்லிபுத்தூர் கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரு  
க்குத் தலைவரான

பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்  
சொன்ன— அருளிச்செய்த  
இ மாலை— சொல்மாலையான இவையும்  
பத்தே!— ஒருபத்தே!

[ என்று இப்பத்தின் மேன்மையைப்  
புகழ்ந்து, இதனுடைய ரஸாதுபவந்  
தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்ற  
வருளிச் செய்கிறார். ]

செண்பகமல்லிகையோடித்தபாதி. ப்ராதிகால புஷ்பிதமான செண்பகமும் ஸாயங்கா  
லுஷ்பமான மல்லிகையுமாகிற விவற்றோடே, ப்ராதிகாலபுஷ்பங்களான செங்கழுநீரிருவாட்  
சியும் முதலாக எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே,  
எண்பகர் பூ வென்றது- இன்னதினனதென்று ப்ரிகணிக்கப்படுமதாய் சாஸ்த்ரஸித்தமுமாகிற  
பூக்களென்னவுமாம். கொணர்ந்தே னென்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைசூட்ட  
வாவென்று. இப்போது இவற்றை உன் திருக்குழலிலே சூட்டவரவேணுமென்று. மண்பகர்  
கொண்டாணை. பகர்ந்தமண்ணைக் கொண்டவனை. பகர்தல்- “மூவடி தா” என்ற இவனு  
டைய உக்தியாதல்; “தந்தேன்” என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்த்ரஸித்தமான பூமி  
யையெல்லாம் கொண்டவனை பென்னுதல். ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த. இப்படியிருக்கிற  
வனைக்குறித்து. இன்றிவைசூட்டவாவென்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன ப்ரகாரங்  
களை. செய்த வென்றது - செய்தவற்றையென்றபடி. பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்  
பிரான் சொன்ன - இம்மாலை - பத்தே. ஆரேனுமொருவர் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிலும்  
பண்ணிலேசேரும்படி சொல்லாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வா ஹகரான பெரியாழ்வா

ரருளிச்செய்த இம்மாலையும் ஒருபத்தி! என்று இதனுடைய ச்லாக்யதையைச் சொல்லுகிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இத்தைச் ச்லாக்யத்துவிட்டத, இது ஒருபவந்தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்றுக்கக்காக. ... ..

பெரியதீயர் திருவடிகளே சரணம்

(\*)

அடிவரவு.—ஆநிரை கரு மச்ச தேருப்புள் எருது குடம்  
சீமா லண்டம் சேண்பக மந்திரன்.

ஆ - திருமொழி, க - க்கு, பாட்டு - களக.

அ. நமோ, அவனைத் திருமஞ்சநமாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி  
“ அவன் திருக்குழலுக் கலங்காரமாகப் பூச்சுட்டவேணும் ” என்றுகொலி, ஒன்றுபோ  
லொன்றன் நிக்கே விலகணமான புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸப்பாதித்து “ இவைசெவ்வி  
யழிவதுக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும் ” என்று அவனைப் பல  
காலமழைத்துப் பூச்சுட்டினவந்தரம், “ அவனழகுக்கு தர்ஷடிதோஷம் வாராதபடி காப்  
பிடவேணும் ” என்று நினைத்து, “ ஸாயங்காலத்திலே உன்னைவிடப்பதாக தேவஜாதி  
யெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றது, காலமும் ஸந்தய ஆயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ரதேவதை  
கள் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸ்த்தலங்களில் நில்லாதே உனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி  
வரவேணும் ” என்று பலகாலமநுவர்த்தித்தழைத்துக் காப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமமுதப  
விக்க வாசைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன்நிற்கிற நிலையிலே  
அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையு முடையராய்க்  
கொண்டு, அவள்பேசினாற்போலேபேசி அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை  
யறுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... .. \*

மு.—இந்திரனோடு பிரமன்சனிமயவரெல்லாம்

மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்

192

சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரர்கள்வெள்ளறையினாய்

அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவராய். க.

பதவுரை.

சந்திரன்— சந்திரனானவன்

மாளிகை— ப்ரஸாதங்களிலே

சேரும்— வந்து சேரும்படியிருப்பதாய்

சதுரர்கள்—மங்களாசாஸந ஸமர்த்தர்கள்வர்த  
திக்கிற

வெள்ளறை—திருவெள்ளறையிலே

நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!

இந்திரனோடு— தேவேந்திரனோடே

பிரமன்— சதுர்முகப்ரஹ்மாவும்

ஈசன்— ருத்ரனும்

இமையவர் எல்லாம் — மற்றுமுள்ள தேவ  
தைகளெல்லாரும்  
மந்திரம்— புருஷஸூக்தாதி மந்திரங்களால்  
அபிமந்தரிக்கப்பட்ட  
மா மலர்— சிறந்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை  
கொண்டு— கையில் கொண்டு  
மறைந்து — அபலார் கண்ணுக்குப் புலப்  
படாதபடி  
உவராய்— அதூர விப்கர்ஷ்டர்களாய்  
வந்து நின்றார்— வந்திராநின்றார்கள்;

அழகனே!— ( கண்ணெச்சில்வாராயைக்காக,  
எப்போதும் காப்பிடவேண்டும்படியான )  
அழகையுடையவனே!

இது— இந்தஸமயமானது  
அந்தியம் போது ஆகுப் ஸாயம் ஸந்தயா  
காலமாயிருக்கும்;

( ஆகையால், )

காப்பு இட— உன்னழகுக்குத் திருவந்திக்  
காப்பிடும்படி

வாராய்— நீ வந்தருளாய்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய பாலகணன இந்த்ரேனோடே,  
சதுர்த்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர்  
களுக்கு பரதந்த்ரராய் வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால் - அதி  
காரி புருஷர்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்கும்வர்களோடு வாசியற எல்லா  
ருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இந்த்ரனை முந்  
துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த  
ஏற்றமித்தனையொழிய, ஈச்வரத்வ கந்தமில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக. இவர்கள்தான்.  
தொட்டில் பருவமே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்தகரித்திறே போருவது. ஆகையாலே  
\* எழிலுடைக்கிண்கிணி தந்துவனாய்தின்ற வந்த்ரேனோடே, \* வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் வர  
விட்ட ப்ரஹ்மாவும், \* உடையார் கருமணிவரவிட்ட ருத்ரனும், \* வலம்புரி, சேவடிக்கிண்கி  
ணி முதலானவை வரவிட்ட மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

மந்திரமாமலர்கொண்டு. திருமந்த்ரபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - \* மறை  
கொண்ட மந்திரமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை. மாமலமென்கிறது - ச்லாக்யமான கல்பக  
புஷ்பாதிகளை. மறைந்துவராய் வந்துநின்றார். “கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரன்” என்கிற  
படியே இங்குள்ளாருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்க ளாகையாலே பிறர்க்குத் தெரியா  
தபடியாக நீ யருள்பாடிட்டவாறே வரும்படி உனக்கு அதூரவிப்கர்ஷ்டராய் வந்து நின்றார்  
கள். “மறைந்துவரா” என்று பாடமாலும், உவரா - அதூர விப்கர்ஷ்டராகவென்று  
பொருள்.

சந்திரனித்யாதி. சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கியிருக்கையாலே, சந்த்ரன், மாளி  
கைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் னெளகுமாயாதிகளையறிந்து மங்களாசாஸ  
நம் பண்ணி நோக்கவல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றரு  
ளினவனே. அந்தியம்போதிதுவாதும். இது ஸந்த்யாகாலமாயிருக்கும். விளையாட்டுப்பராக்  
காலே அஸ்தமித்ததும் அறிகுறியில்லையீ!. அழகனே. தர்ஷடிதோஷபயத்தாலே அந்வரதம்  
காப்பிடவேண்டும்படியான அழகையுடையவனே. அஸ்தமித்ததறியாதாற்போலே உன்னழ  
கின்வாசியும் அறிகுறியில்லையீ!. காப்பிடவாராய். உன்னுடைய ஸ்வரூபவிகமான ஸமு  
தாய்சேஷபக்கும் ஒப்பனையழகுக்கும் ஒரு குறைவாராதபடியாகத் திருவந்திக்காப்பிட  
வாராய். ... .. க.

மு.—கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்றபசுவெல்லாம்

நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூலி நேசமேலொன்றுமிலாதாய்

மன்றினில்லேலந்திப்போது மதிட்டிருவெள்ளறைநின்றாய்

நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நாணுன்னைக்காப்பிடவாராய். உ.

193

பதவுரை.

பசு எல்லாம்— பசுக்களெல்லாம்  
 கன்றுகள் இல்லம்— கன்றுகள் நிற்கிற இட  
 த்திலே  
 புகுந்து— வந்துபுகுந்து  
 கதறுகின்ற— கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல்,  
 கறக்குதல் ஒன்றும் செய்யாமென்கொண்டு,  
 முலைக்கடுப்பாலே கதறாநின்றன;  
 உன்னை கூலி— உன்னை நானழைத்து  
 நின்று ஒழிந்தேன்— நின்றுவிட்டேன்;  
 [நாணுன்னை அழைப்பதில் உற்றிருந்தமை  
 யால் கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுவாரொருவரு  
 மில்லாமற்போகவே பசுக்கள் கதறாநின்ற  
 ன என்று கருத்து. இப்போதிது சொல்லு  
 கிறது - சடக்கெனக் காப்பிட வரவேணு  
 மென்னு மதுக்குறுப்பாக.]  
 நேசம் ॥ ஒன்றும்— என்பக்கல் அல்பஸ்நே  
 ஹமும்

இலாதாய்!— இல்லாதவனே!  
 அந்தி போது— மாலைப் பொழுதில்  
 மன்றில்— நாற்சந்தியிலே  
 நில்லேல்— நில்லாதேகொள்;  
 மதிள்— மதிளைபுடைய  
 திரு வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே  
 நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!  
 என் தன்— தாயான என்னுடைய  
 சொல்லு— சொல்லானது  
 நன்றுகண்டாய்— உனக்குப்ரியமாயிருக்குங்  
 கிடாய்;  
 (ஆகில் என்செய்யவேணுமென்று அவன்  
 கேட்க;)  
 நான் உன்னை காப்பு இட வாராய் என்கிறான்.

( ॥ ஏல் - அசை. )

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. பசுக்களானவை யெல்லாம் கன்றுகள்  
 நிற்கிறவிடத்திலே வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் செய்வாரில்லா  
 தது கண்டு முலைக்கடுப்பாலே கதறாநின்றன. அதவா, “கதறுகின்ற” என்றத்தை, கீழும்  
 மேலும் அந்வயித்து- கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்துநின்று  
 முலைபுண்ணப் பெறாமையாலே நாக்கொட்டிக் கதறாநின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்பே  
 நின்று, கன்றுகள் குடித்தல் கறத்தல் செய்யப்பெறாமல் முலைக்கடுப்பாலே கதறாநின்றன  
 வென்னவுமாம். அவை அப்படிக்கதறவேண்டுகிறது - முன்போலே நீ கன்றுகளைவிட்டுக்  
 கறவாமையன்றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூலி.  
 நான் உன்னை யழைத்துநின்றுவிட்டேன்; உன்னை அங்கு ஆரது செய்வார்?. அவை கன்றை  
 நினைத்துக் கதறுகிறப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையழைத்து நின்றுவிட்டபடி. நேசமே  
 லொன்றுமிலாதாய். என்பக்கல் ஸ்நேஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவனே. கதறுகிற தாய்களள  
 வில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்நேஹம், என்பக்கலுனக்குண்டாகவேண்டாவோ; அது ஏக  
 தேசமுமில்லாதவனா யிருந்தாயே நீ. நான் உன் பக்கல் ஸ்நேஹ மற்றிருக்கிறேனோ, வினை  
 யாடி வருகைக்காக நின்றேனத்தனையன்றோவென்ன; மன்றில்நில்லேலந்திப்போது. ஸந்த்யா  
 காலத்திலே கூட நேசமேலொன்றுமிலாதவனா யிருந்தாயே நீ. நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய்,  
 வினையாடுகைக்கு ஸ்தத்தலமும் காலமுடல்லகாணிது. மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய். மங்களா

சாஸநபராக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி உனக்கு அரணுகப்போரும்படியான மதினையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. புறம்பே புறப்பட்டு வ்யாபரியாதே அவ்வரணுக் குள்ளே நின்றாயாகில்; எனக்கிப்படி வயிறுபிடிக்கவேண்டாவே. நன்றுகண்டா யென்றன் சொல்லு. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் தன்சொல் அவன் கைக்கொள்ளாமையாலே, என் சொல்லு நன்றுகிடாய், அததைக் கைக்கொள்ளுகின்றாள்; “தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண் டாய்” என்றாற்போலே. நானுன்னைக்காப்பிடவாராய். உன் பக்கல் ஸ்நேஹபுக்தையாய் மங்க ளாசாஸநபரையா யிருக்கிறநான், அநவாதம்காப்பிடவேண்டும்படியான ஸௌகுமார்யா திகளை யுடைய உன்னைக் காப்பிடும்படியாக நீவாராய். ... .. உ.

மு.—செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு

அப்போதுநானுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய்

முப்போதும்வானவரேத்து முனிவர்கள்வேள்ளறைநின்றாய்

இப்போதுநானுன்றுஞ்செய்யே நெம்பிரான்காப்பிடவாராய். ந.

194

பதவுரை.

முப்போதும்— காலை, உச்சி, மாலையாகிற முன்றுகாலங்களிலும்  
வானவர்— தேவர்களாலே  
ஏத்தும்— துதிக்கப்படுமவரைய்  
முனிவர்கள் — உன் சீர்மையையே எப் போதும் மநம்பண்ணுமவர்கள் வர்த்திக்கிற  
வைள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே  
நின்றாய்!— நின்றருளுமவனானவனே!  
எம்பிரான்!— எமக்கு நாயனானவனே!  
ஆள்வாய்!— என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!  
செப்பு ஒதும்— பொற்கிண்ணமென்று சொல் லத்தக்க நிலைமையை உடைத்தாய்  
மெல்— ம்ரதுவாயிருந்துள்ள  
முலையார்கள்— முலையையுடையவர்களுடைய  
சிறு சோறும் — வினையாட்டுக்காக மணல்  
கொழித்துச்சமைத்த சிறுசோற்றையும்

சிறு இல்லூர்— மணல் கொட்டகத்தையும்  
சிலைத்திட்டு— அழித்துப்பொகட்டு

( அதுமென்றியில், )

அப்போது — அவற்றை அழித்த அக்கா லத்திலே  
நான் உரப்ப— நானுன்னைச்சீறி வர்த்ததை சொல்ல

போய்— அஞ்சி ஓடிப்போய்  
அடிசிலும்— அடிசிலையும் [ அடிசில் - இனி தானசொறு. ]

உண்டிலை— அமுதுசெய்திலை; ( ஆகிலும், )  
இப்போது— இப்போது  
நான் ஒன்றும் செய்ரியன்— நானுன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும்செய்யாதிலை;

காப்பிடவாராய்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. செப்பித்யாதி. செப்பென்று சொல்லும்படியான ஸ்நேஹ வேசத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடிநமாயிருக்கையன்றிக்கே ம்ரதுவாயிருக்கும் முலையைய யுடையவர்களுடைய. சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு. ஸீலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச் சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தையு மழித்திட்டு. அப்போது நானுரப்பப்போய். “பெண்கள்ளிடே கைப்பிணக்கிட்டு வினையாடித்திரிய வேண்டாகாண்” என்று அப்போது நான்கொழித்தவாரே, நான் பிடிக்குதல் அடிக்குதல் செய்யப்போகிறேன் என்று என்முன் நின்றவாழ்ச்சிப்போய். அடிசிலுமுண்டிலை. உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலுமுண்டிலை.



செய்திகளை ஆள்வாய். என்னை யாளப் பிறந்தவனே. இப்படியோ நீ யென்னையாளத்தேடுகிறது. இவனையாளுன்கயாவது- இவள் சொல்வழி வந்து, இவள் கொடுத்தவற்றையும் விநியோகம் கொண்டு, கோற்கீழ்க்கன்றாய் நடக்கையிறே. முப்போதும்தயாதி. “ஆதிநடுவந்திவாய்” என்கிறபடியே, த்ரிஸந்தம்மம் - ப்ரஹ்மபாவநை த்லைபெடுத்தபோதெல்லாம், தேவர் களாலே, ஸ்ருதிக்கப்படுமவனாய், மங்களாசாஸநபராய்க்கொண்டு உன்னுடைய ஸமர்த்தியையே எப்போதும் மநநம்பண்ணாநிற்குமவர்களுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்குமவனே. இப்போது நானென்றும்செய்யேன். அப்போது ஹிதநுபமாக உன்னைக்கோபித்து வார்த்தை சொன்னேனானிலும் இப்போது நானுன்னை ஒன்றும் செய்யேன். எம்பிரான் காப்பிடவாராய். என்னுடைய நாதனே! உனக்கு நான் நாப்பிடும்படியவாராய். ... / ந.

மு.—கண்ணின்மணற்கொடு தூலிக்காலினாற் பாய்ந்தனையென்றென்று  
எண்ணரும்பிள்ளைகள் வந்திட்டிவரால் முறைப்படுகின்றார்  
கண்ணனே வெள்ளறையினாய் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்.  
வண்ணமேவேலைய தோப்பாய் வள்ளலே காப்பிடவாராய். ச.

195

பதவுரை.

கண்ணனே! வெள்ளறை நின்றாய்!!-;  
கண்டாரோடே— கண்டவரோடெல்லாம்  
தீமை செய்வாய்— தீம்புகள் செய்யும்வனே!  
‡ வண்ணம்— நிறத்தால்  
வேலையது ஒப்பாய்— கடலைஒத்தவனே!  
[ கடல்போன்ற நிறத்தை  
யுடையவனே! என்றபடி. ]  
வள்ளலே!— உதாரஸ்வபாவனே!  
என் அரும்— கணக்கிடமுடியாத  
பிள்ளைகள்— (உன்னாலீடுபட்ட) பெண்  
பிள்ளைகளான

‡ இவர்— இவர்கள்  
வந்திட்டு— என்முன்னேவந்து  
கண்ணில்— “எங்கள் கண்களில்

மணல்— மணலை  
கொடு தூவி— கொண்டு தூவி  
காலினால்— காலாலே  
பாய்ந்தனை— உதைத்தாய்”  
என்று என்று— என்று தனித்தனியே  
உன்னைக்குறித்துச் சொல்லி  
முறைப்படுகின்றார் — முறையிடுகின்றார்;  
(ஆதலால் இனி அவர்களிடம் போகாமல்,  
காப்பு இட வாராய்.)

‡ “வண்ணமே” என்கிறவிடத்தில் ‘ஏ’  
என்னும்தும்; † “இவரால்” என்கிற  
விடத்தில் ‘ஆல்’ என்னும்தும் அசைச்  
சொற்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கண்ணிலித்யாதி. கண்விழித்து வினையாடவொண்ணாதபடி  
கண்ணிலே மணலைக்கொடுவந்துதூவி. “எங்கள் கண்ணிலே மணலைத்துவாவனென்” என்  
றவாரே, கோபித்துக் காலாலே யுதைத்தாயென்று தனித்தனியேசொல்லி. ஒருவாரிருவரன்  
றிக்கே, அஸங்க்யாதரான பிள்ளைகள் உன்னால் ஈடுபட்டமை தோற்றவந்து இவர்கள் முறைப்  
பட்டாநின்றபடி பாராய்!. கண்ணனே வெள்ளறையினாய். எல்லார்க்கும் ஸுலபனாய்க்கொ  
ண்டு திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. கண்டாரோடே தீமை செய்வாய். உன்  
னோடு ஸம்பந்தமும் ஸ்நேஹமுமுண்டாய் நீ செய்தது பொறுக்கத்தக்கவர்க ளன்றிக்கே,  
கண்டவர்களோடெல்லாம் தீம்புகளைச்செய்யும்வனே. இப்படி தீமைசெய்ய லாகாதுகாண்.  
வண்ணமேயித்யாதி. நிறத்தால் ஸமுத்ரத்தோடொக்கமவனே. வண்ணம் - நிறம். எகா

ரம் - அவ்யயம். வேலை - ஸமுத்ரம். அதுவென்றது - வேலையாகிற வதுவென்றபடி. இத்  
தால் - தீம்புசெய்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவ னென்கை. வள்ளலே.  
இவ்வடிவழகை இயனக்கு உபகரித்தவனே! காப்பிடவாராய். ... .. ச.

மு.—பல்லாயிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகடமைகள்செய்வார்  
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தேம்பிரானியங்கேவாராய்  
நல்லார்கள்வேள்நிறைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி  
சோல்லாரவாழ்த்தினின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். ௫.

196

பதவுரை.

நல்லார்கள்— ஸாதுக்கள் வாழ்கிற  
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே  
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!  
ஞானம்— ஜ்ஞானமாகிற  
சுடரே— ப்ரபையையுடையவனே!  
எம் பிரான்!— என் நாயனே!  
இ ஊரில்— இவ்விடைச்சேரியில்  
தீமைகள் செய்வார் — தீம்புகளைச் செய்யு  
மவரான  
பிள்ளைகள்— பிள்ளைகள்  
பல் ஆயிரவர்— அநேகமாயிரம் பேர்களி  
ருக்கிறார்கள்;

எல்லாம்— அவர்கள் செய்யும் தீமைகளெல்லாம்  
உன்மேல் அன்றி— உன்மேலே ஹமதொழிய  
போகாது— புறம்பு போகாது;  
(ஆதலால், )  
நீ இங்கேவாராய்— நீ அவர்களைவிட சேரா  
மல் இங்கேவா;  
உன் மேனி— உன் திருமேனியை  
சொல் ஆர— சொற்கள் நிறையும்படி.  
நின்று ஏத்தி— நின்று ஸ்துதித்து  
வாழ்த்தி— மங்களாசாஸநம்பண்ணி  
சொப்பட— நன்றாக  
காப்பு இட வாராய்.

¶ 'நின்று' என்னுடைய-வார்த்தைப்பாடு.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சலக்ஷம் குடியானவீவ்வூரில் தீ  
மை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிதே. எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது.  
தந்தாம் செய்த தீமைகளை நீ செய்தாயென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால்,  
அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஹமதொழிய புறம்புபோகாது. எம்பிரான்  
நீயிங்கேவாராய். என் நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறிடுகிறவ ரிடத்தில்நின்றும், அவர்கள்  
நினைவும் சொலவும் பொறுதார் வர்த்திக்கிற விங்கேவாராய். நல்லார்கள் வேள்நிறைநின்றாய்.  
உன்பக்கத்தே தோஷகந்தம்சொல் ஹமவர்களைஸஹியாதே உனக்குஸ்நேஹிகளாய் மங்களாசாஸந  
பராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. ஞானச்சுடரே.  
ஜ்ஞானப்ரபையையுடையவனே. உன்மேனி. அந்தஜ்ஞானத்துக்கும் ஜ்ஞானாச்சரயமான ஸ்வ  
ரூபத்துக்கும் ப்ரகாசமான உன்னுடைய திருமேனியை. சோல்லார - நின்றேத்தி. சொல்  
நிறையும்படி நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வசப்தவாச்யமான விஷயத்திலிறே சொல் ஆருவது.  
“கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றான்” என்னக்கடவதிறே. வாழ்த்தி. மங்களாசாஸ  
நம் பண்ணி. சொப்படக் காப்பிடவாராய். நன்றாக நான் காப்பிடவாராய். சொப்பட - நன்  
றாகவென்றபடி.

மு.—கஞ்சன்கறுக்கொண்டு நின்மேற் கருகிறச்செம்மயிர்ப்பேயை  
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தா னென்பதோர்வாழ்த்தையுமுண்டு

மஞ்சதவழ்மணிமாட மதிட்டிருவேள்ளறையினீராய்  
அஞ்சவனீயங் குநிற்க வழகனேகாப்பிடவாராய். கா.

197

பதவுரை.

மஞ்ச — மேகங்களானவை.  
தவழ் — தவழும்படியான உயர்த்தியை  
யுடைத்தாய்  
மணி — நவர்த்தங்கள் அழுந்திச்சமைக்கப்  
பட்டதான  
மாடம் — மாடங்களையும்  
மதிள் — மதினையுமுடைப்  
திரு வெள்ளறை — திரு வெள்ளறையிலே  
நின்றாய்! — நின்றருளுமவனே!  
கஞ்சன் — “ கம்ஸனானவன்  
நின்மேல் — உன்மேல்  
கறு (ப்பு) கொண்டு — கோபங்கொண்டு  
கரு நிறம் — கறுத்த நிறத்தையும்  
செம் மயிர் — சிவந்தமயிரையு முடையான

பேயை — பூதகையை  
வஞ்சிப்பதற்கு — வஞ்சகையிலே உன்னை  
முடிப்பதற்காக  
விடுத்தான் — அனுப்பினான்”  
என்பது — என்கிற  
ஓர் வார்த்தையும் — ஒருவர்த்தாத்தமும்  
உண்டு — நீ பிறந்தபோதே கேட்டதுண்டு;  
( ஆதலால், )  
நீ அங்கு நிற்க — நீ அங்கே நிற்க  
அஞ்சுவன் — நான் அஞ்சாநின்றேன்,  
அழகனே! — காப்பிடவேண்டும்படியான  
அழகையுடையவனே!  
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. அசரீரிவாக்யம் கேட்டவன்று தொடங்கி, அந்நயத்தம் ஸ்வரஹர்த்தயனாய் அதுசங்கையாலே \* மக்களறுவரைக் கல்விடைமோதி, ஸப்தம கர்ப்பம் நமூவப்போய்த்தென்றுவிட்டு, “ அஷ்டமகர்ப்பமானவிதெப்போதோபிறப்பது” என்று ஹிம்ஸிப்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டிராநிற்கச்செய்தேயும் தாயும் தமப்பனுமொழிய அசலநியாதபடி இருளிலேவந்துபிறந்து, அவ்விருளிலே அங்குநின்றும் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தவித்தை, துர்க்காவசநாதிகளாலே அறிந்த கம்ஸன் உன்விஷயத்திலே மிகவும் சீற்றத்தையுடையனாய்க்கொண்டு. கறுப்பென்கிறவிது “ கறு” என்று குறைந்துகிடக்கிறது. கறுப்பு - சீற்றம். கருநிறம்த்யாதி. இருள்தா னொருவடிவு கொண்டாற்போலே கறுத்த நிறத்தையும் அகநிஜ்வாலேபோலே சிவந்த தலைமயிரையும் உடையளாயிருக்கிற பேய்ச்சியை, “நேர்கொடுநேர் சென்றால் அவனை யுன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது, வஞ்சநத்தால் சென்று ஸாதி” என்று விட்டான் என்பதொரு வார்த்தையு முண்டுகாண்பிறக்கிறபோது. இவ்வார்த்தைதான்; ஸ்ரீநந்தகோபர் வஸுதேவர்பக்கனிலே கேட்டுவந்து சொன்னாராதல்; ஸ்ரீமதுரையில் § பரவைவழக்க மிங்கேவந்து பிறந்ததாதல்.

மஞ்சித்யாதி. மேகங்களானவை தவழும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய், மணி மயமான மாடங்களையும் அரணாகப் போரும்படியான மதினையுமுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே \*நிலையார் நின்றவனே. அஞ்சவன் நியங்குநிற்க. “பூதகைவந்து வஞ்சநத்தால் உன்னை நலியத்தேடினதும் தன்வசமா யன்றிக்கே கம்ஸப்ரேரிதையாய்” என்று, வார்த்தை பிறக்கையால் “ அவன் இன்னம் ஆரைவரவிடும், எது செய்யுமென்று தெரியாது” என்று பயஸ்த்தானமான அவ்விடத்தில் நீநிற்கிற விதுக்கு நான் அஞ்சாநின்றேன். அழகனே காப்பி

§ உலகவழக்கமென்பதை, பரவை வழக்கமென்று தமிழர் வழங்கிப்போருவர்கள்.

டவாராய். ஆனபின்பு அங்குகில்லாதே அதிலோகமான அழகையுடையவனே! உன்னமுக்கு  
க்கு தர்ஷ்டிதோஷம் வாராதபடியாகக் காப்பிடவாராய் ... .. எ.

மு — கள்ளச்சகமேருதுங் கலக்கழியவுதைசெய்த  
பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை  
198 உள்ளவாறென்றுமறியே ஞெளியுடைவெள்ளறைநின்றாய்  
பள்ளிகொள்போதிதுவாகும் பரமனே காப்பிடவாராய். எ.

பதவுரை.

ஒளி உடை— அழகையுடைந்தான  
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே  
நின்றாய்!— நின்றருளுமவனே!  
பரமனே!— பரமபுருஷனவனே!  
கள்ளம்— வஞ்சகமான  
சகமும்— சகடத்தையும்  
மருதும்— யமளார்ஜுநங்களையும் [யமளம்—  
இரட்டையானது.]  
கலக்கு அழிய— ஸந்திபந்தங்கள் அற்றுப்  
போம்படி  
உதை செய்த— உதைத்த

பிள்ளை அரசே! — பிள்ளைத்தனத்தில் புரை  
யற்று சின்ற பெருமையையுடையவனே!  
நீ— நீ  
பேய் முலையை பிடித்து— பேய்ச்சியின் முலை  
யைக் கையால்பிடித்து  
உண்டபின்னை— சுவைத்த பின்பு  
உள்ள ஆறு— உள்ளபடி  
ஒன்றும் அறியேன்— ஒன்றுமறிகிறிலேன்.  
இது— இக்காலம்  
பள்ளிகொள் போது ஆகும்— கண்வளர்ந்த  
தருளுகிற ஸமயமாயிரா நின்றது  
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. ஏழாற்பாட்டு. கள்ளமித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளச்செய்தே உன்னை நலி  
தாக அஸுரானிஷ்டமாய்வந்த க்ரத்தரிமசகடத்தையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை  
நலிவதாக அஸுரானிஷ்டமாய்நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும் தன்னுடைய ரூபம் கட்டு  
குலைந்து சிதிலமாய் விழும்படியாக, “காலாற்சகடம் பாய்ந்தான்” என்றும், “ஊருகரத்தி  
ஞெடுமுந்திய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்துடை, திருத்தோள்  
களாலும் தள்ளிப்பொகட்ட. பிள்ளையரசே. இந்த அதிப்ரவர்த்திகளைச் செய்யாநிற்கச்செய்  
தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புரைபற்றிருந்த பெருமையை யுடையவனே. நீபேயைப்பிடித்து  
முலையுண்ட பின்னை. நீ பேயைத்தாயாக, பிடித்து முலையுண்டபின்பு. உள்ளவாறென்றுமறி  
யேன். உள்ளபடி யொன்றும் அறிகிறேனில்லை. அதாவது— இன்னம் அப்படிக்கொத்தவற்  
றைச் செய்வதுதாய்கில், “ஒருநாளல்ல ஒருநாள் அபாயம் விளையும்” என்று பயப்படா  
நின்றேனென்கை. ஒளியுடையித்யாதி. மாடங்களும் மதிள்களுமான அழகையுடைய திரு  
வெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. பள்ளிகொள்போதிதுவாகும். நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற  
போதாய்த்து இப்போது. ஸந்த்யாகாலத்தளவன்றிக்கே, மாலை வைகிற்றுக் காணென்றபடி.  
பரமனே காப்பிடவாராய். ஸௌந்தர்யாதிகளால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்  
கொரு குறைவாராதபடியாக நான்காப்பிடவாராய். ... .. எ.

மு.— இன்பமதனையுயர்த்தா யிமையவர்க்கென்றுமரியாய்  
199 கும்பக்களிறட்டகோவே கோடுங்கஞ்சனெஞ்சினிற்கூற்றே  
சேம்பொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்தினால்வளர்பிள்ளாய்  
கும்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய். அ